

STACIA STARK

ZALİM
VE
GÜZEL
BİR
SARAY

© BYOU

ZALİM
VE
GÜZEL
BİR
SARAY

STACIA STARK

BİLİNEN KRALLIKLAR

ÇORAK KITA

UYUYAN
DENİZ

LANETLİ ŞEHİR

ASRIC
GEÇİDİ

MINARE DAĞLARI

NORMATHE
DAĞLARI

DYTUR
NEHRİ

MISTRUN

EPROTHA

CRAWYTH

LESDRYN

FEY-DIYARLARI

GROMALIA

THOBIREA

Annem için...
Bana inandığın için teşekkür ederim.

PRISCA

Beti benzi atmış Abus'u, hemen arkasında çok sayıdaki kral muhafızıyla köy meydanımızdaki yüksek platformda dikilirken izlemekten daha rahatsız edici çok az şey olabilirdi.

"On bakır sikkesine bahse girerim kusak."

Dirseğimi erkek kardeşimin karnına indirdim. "Sessiz ol."

Tibris bana nadir sırtışlarından biriyle karşılık verirken, dikkatimi muhafızlardan ayırmam için gösterdiği bu çaba, göğsümü sıkan mengenenin biraz olsun gevşemesini sağladı.

Tibris'in arkadaşı, sağımda duran Natan, "Ben bahse varım," diye mırıldandı. Soğuk bir rüzgâr tepemizdeki ağaç dallarını hışırdattı. Natan sırtını eğip ellerini pelerininin ceplerine soktu.

Asinia onlara, "İğrençsiniz," dese de dudakları seğirdi.

Biz küçük köyümüzün ortasında dikilirken, kırağı düşmüş zemin cılız kış güneşinin altında parıltıyor, nefeslerimiz soğuk havada sisli bulutlara dönüşüyordu. Abus, yirmi beş kışı geride bırakmıştı ve bugün, gücünden payına düşeni geri alacaktı.

Kalabalığın arka tarafındaki konumumdan herkesi gözlemleyebiliyordum. Bordo ve altın sarısı giysiler içindeki muhafızlar kalabalığın içine karışmıştı. Mavi cübbeli rahibe dikkatlerimizin üzerinde olmasından keyif alıyordu. Kralın siyahlar içindeki bilirkişisinin iri, gümüş broşu gücünü simgeliyordu.

Muhtemelen onların gözünde yüzlerimiz bulanıklaşıp, kaba el dokuması giysiler içinde yoksul, doğru düzgün eğitim almamış köylülerden oluşan devasa, tek bir kütleye dönüşüyordu.

Abus sessiz ve zayıftı. Ellerini durmadan oynatışına bakılırsa gergindi. Doğumdan birkaç gün sonra büyüümüzün büyük bir kısmı tanrılara adak olarak sunulsa da, Abus gücünün o gün geri alacağı küçük kısmıyla köye fayda sağlayabilecekti.

Abus'un arkasında duran kral muhafızı sıkılmış gibiydi. Adamın üniforması yolculuk etmekten tozla kaplanmıştı. Fakat Abus'un ailesinin etrafındaki üç muhafızın elleri kılıçlarının kabzalarında idi. Abus'un bir şekilde tanrılara karşı koyduğu anlaşılırsa, annesi, babası ve kız kardeşi hemen katledilecekti; Abus, Tanrılar Günü'nde yakılmak üzere şehre götürülmeden hemen önce. Yanıma daha kalın bir pelerin almamanın pişmanlığı içinde ürperdim.

Muhafızlardan biri gözlerini grubumuza doğru çevirince ürpertim tüm bedenimi kaplayan bir titremeye dönüştü. Kalbim bir sonraki atışında teklerken nefesim daraldı.

"Hava o kadar da soğuk değil Prisca." Natan bana kaşlarını çattı. Fakat onun da beti benzi atmıştı. Azıcık akli olan, kral muhafızlarından korkardı.

Solumda duran Tibris sessizdi. Gözleri kederle kararmıştı. Birkaç yıl sonra ortadan kaybolduğumda neler olacağına dair fazla konuşmuyorduk. Geleceğim üzerine düşünmem gerekecekti. Yakında.

Öyle ki bu krallık benim için ölüm demekti.

Kralın bilirkişisi öne çıktı. Yüz hatları bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duran adam gözlerini kıstı. Ustura keskinliğindeki elmacık kemikleri, sert çizgili ağzı ve geniş omuzları adamı güçlü, ürkütücü kılıyordu. İşinden büyük bir keyif almakla tanınan bir adamdı.

Bilirkişinin işi, Abus'un geride kalan yıllarda büyüsunü gizleyip gizlemediğini ortaya çıkarmaktı. Bu güç bilirkişiyi –ve onun gibi başkalarını– Kral için son derece değerli kılıyordu.

Bilirkişi Abus'u izledi. Yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayılan adam ellerini Abus'un yüzüne yaklaştırdı.

Başını iki yana salladığında bilirkişinin yüzündeki hayal kırıklığını kaçırmak için gerçekten kör olmanız gerekirdi. Abus gerçekten güçsüzdü. Adağı daha Abus yeni doğduğunda tanrılar tarafından kabul edilmişti. Göğsümdeki bir şey aniden gevşedi ve birdenbire daha rahat nefes alabildim. Köyümüzdeki İhsan törenlerinde hiçbir bilirkişinin yozlaşmışlardan birini bulduğunu görmemiştik. Yozlaşmışlar genellikle çocukken, güçlerini ilk kez kazara kullandıklarında keşfedilirlerdi. Ya da yirmi beş kışa ulaşmadan kaçma girişiminde bulunup esir alındıklarında.

Abus'un arkasında üç köylü daha sıralarını bekliyordu. Her biri kısa süre önce yirmi beş kışı kutlamıştı ve üçü de farklı düzeylerde heyecan ve korku sergiliyordu. Jaelle her an bayılacakmış gibi dururken ikiz kardeşi Wilkin ifadesizdi. Lina durmadan ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, besbelli gücünü almak için sabırsızlanıyordu. Kız kalabalığın önünde dikilen ve gururla ona gülümseyen büyükannesini ve büyükbabasını başıyla selamladı.

Kralın bilirkişisi bir adım geriledi. Rahibenin elini kaldırmasıyla başlarımızı eğdik.

“Çocuklar olarak büyüümüzü tanrılara hediye ediyoruz ki adağımız onları memnun etsin ve onların gözetiminde büyüsun. Bugün verdiği ödün tanrılar tarafından onaylanan Abus ödülünü alacak ki böylece tanrılar bizi gözetip hayat tarzımızı tehdit edenlerden korusunlar.”

Rahibe son sözleri neredeyse tükürürcesine söyledi; Feyler'den duyduğu nefret apaçık ortadaydı. Bu adağı gerekli kılan yaratıklardı onlar. Kralımız krallığımızı onların zulümlerinden kurtarmanın bir yolunu bulmasa hepimizi yok edecek canavarlardı.

Rahibe diğer elini kaldırıp güçle parlayan, mavi bir oceartus taşını gösterdi. “Adağın hepimize şans getirdi. Şimdi, tanrılar geçmişte sana

ait olanı, kutsadıklarını sana geri veriyorlar. Bu dünyadan ayrıldığında seni bir daha kutsayacaklar.”

Taş giderek parladı. Daha da parladı. Abus kaskatı kesildi ve yanakları kızardı. Sonra taş karardı. Etkisiz, boş bir hâl aldı.

Elimde olmadan gülümsedim. Abus yeteneğini geri almıştı.

Rahibe elini şakağına götürdü. Hemen sonra Abus’un mavi çemberle yirmi beş kış geçirmiş biri olarak işaretlenmesiyle İhsan töreni bitmiş oldu. O mavi işaret özgürlük anlamına geliyordu. Abus’un etrafındaki birçok köy sakininden tezahüratlar yükseldi.

Sırada ikizler vardı. Birlikte yüksek platformda dikilmiş, bilirkişinin değerlendirmesini bekliyorlardı. Başımı kaldırıp kral muhafızları için inşa edilmiş bağımsız, ahşap yapılara baktım. Muhafızların çoğu meydanın çevresindeki sazdan çatıların arasında kalan o yapılarda, ellerinde arbaletlerle hazır bekliyordu.

Öfkem parladı. Keskin, ani bir öfke.

Öfke göğsümün içinde büyüyüp parmaklarımı karıncalandırdı ve tenimde kıvılcımlandı.

Genellikle o öfkeyi hayatlarımızın mevcut hâlini kanıksatan o sevimsiz teslimiyetle gömmeye çalışırdım. O gün ise bir sevgili gibi kucakladım.

Bizi Feyler’den korumaları için tanrıların büyümüze ihtiyaçları vardı. Fakat neden böyle olmak zorundaydı?

Neden krallığımızın verdiği ödün aynı zamanda dehşet ve ölüm anlamına gelmek zorundaydı?

Tibris beni dirseğiyle dürtünce derin bir nefes alıp yeniden törene odaklandım ve yüzüme boş bir ifade yerleştirdim. Herhangi bir tuhaf davranış bilirkişinin sürpriz ziyaretiyle sonuçlanabilirdi. O zaman ikimiz de ölürdük.

Wilkin ve Jelle platformdan indiler. Güçlerinin bir kısmını geri almışlardı. Lina ikisinin yanından neredeyse dans ederek geçti. Belli ki kendi hediyesini almak için fazlasıyla hazırды. Muhafızlar ikizlerin ebeveyninin yanından ayrılıp Lina’nın büyükannesinin ve büyükbabasının etrafını çevirdiler.

Rahibe oceartus taşına uzandı. Kralın bilirkişisi elini Lina'nın başının üzerinde tuttu.

Ve gülümsedi.

Kanın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum. Yanımda duran Tıbris kaskatı kesildi. Etrafına bakarken ağırlığını yavaş hareketlerle bir ayağından diğer ayağına aktardı. Kardeşim meydandan ayrılmak için bir yol arıyordu. Fakat tepemizde dikilen muhafızlar kaçmaya çalışan herkesi fark ederlerdi.

Bilirkiş, “Şans büyüü,” diye seslendi. “Burada, olmaması gereken yerde.”

Lina kaşlarını çatı. “Ben, hayır, ben...”

“Sessizlik!”

Gözlerimi yumdum. Şans pasif bir güçtü. Lina'nın kullandığının farkında olmayacağı türden bir güç.

Kızın büyükannesi ve büyükbabası tiz, çaresiz sesler çıkararak yalvarmaya başladılar.

Gözlerimi açtığımda ikisinin de başları yerde yuvarlanıyordu.

Kral muhafızları ikisini oracıkta öldürmüştü. Arkamda biri öğürdü. Solumda bir kadın tiz bir çığlık attı. Öylece bakakaldım. Zihnim az önce gördüklerimi kabullenemiyordu.

Lina sağa sola yalpaladı. Sonra çığlık atmaya başladı.

Sesi sessizliği böldü. Sonra kalabalık birden tepki vermeye başladı.

Biri sağımdan bana çarptı. Bir başkası sol yanıma çarptı. Katıksız bir panik hâkimdi. Bir çocuk dizlerinin üzerine çöküp annesine seslenerek ağladı. Tıbris oğlanı gömleğinin arkasından tutarak kaldırdı.

Kral muhafızları Lina'ya doğru hareketlendi. Çığlık atmaya kesen kız ahşap platformda elinden geldiğince uzağa giderek muhafızlardan kaçtı.

Çok sayıda tavuk meydanın kenarındaki kafeslerinden kaçıp muhafızların ayağına dolandı. Muhafızlar takılıp dizlerinin üzerine çöktüler.

Şans yeteneği.

Köy kasabı kaçmak için döndü. İlk ok omuzlarının arasına saplandı. İkincisi ve üçüncüsü omurgasına isabet etti ve adam yere yığıldı.

Bir muhafız tepemizde, “Kimse kımıldamasın!” diye gürledi.

Tüm kalabalık donakalmış gibiydi. Fal taşı gibi açılmış gözlerden ve şaşkın yüzlerden başka bir şey göremiyordum. Safra boğazıma yürürken dönüp platforma baktım.

Bilirkişi dönüp elinin tersiyle Lina’nın yüzüne vurdu. Lina dizlerinin üzerine çökerken bilirkişi kızın sırtının ortasına bir tekme indirip bir muhafıza el etti. Muhafız basamaklardan çıkıp Lina’yı ayağa kaldırdı ve kızın bileklerine ağır, demir kelepçeler taktı.

Besbelli afallayan Lina başını öne eğdi. Sahip olduğu tek aile yok olmuştu ve onun adına savaşacak bir kocası da yoktu. Evlenmek için gereken yasal yaşın yirmi beş kış olmasının bir sebebi vardı.

Bilirkişi bize doğru döndü. “Yozlaşmışlar, tanrıların reddettikleri ya da tanrıların güçlerini almasına engel olanlar –gerçek yerine *küfrü* seçenler– günahlarından dolayı yakılacaklar. Kralımız krallığını Feyler’den korumaya kendisini öyle adadı ki kısa süre önce ödül vereceğini ilan etti.”

Rahibe başını salladı. “Bize hainlerden birini ihbar edene yüz altın sikke.”

Birkaç adım sağımızda bir kadının nefesi kesildi. Onu suçlayamazdım. Yüz altın sikkeyle bir daha hiç çalışmayabilirdi.

Bilirkişi kalabalığa göz gezdirdi. Gözleri olmaması gereken yerdeki büyüü bulup çıkarabilecekmiş gibi şevkle parlıyordu.

Şüphesiz kalbimin atışını işitebiliyor, korkunun tenime yapıştırdığı terin kokusunu alabiliyordu. Çevremde her şey bulanıklaştı. Ta ki ben bilirkişinin yüzünden başka bir şey göremeyene dek.

Bilirkişi kalabalığın arasına indi. İnsanlar adamın geçmesi için iki yana çekildiler. *Biliyormuş* gibi dosdoğru üzerime geliyordu.

Tibris bilirkişiyle aramıza geçti. Bu hareketini sıradan gösterdi. Abus’u tebrik etmenin heyecanı içindeymiş gibi. Fakat ben geriye sendeleyip pelerinin eteğine basıp takıldım ve bir erkeğin sert göğsüne çarptım.

Güçlü kollar beni tuttu. Adam beni uzunca bir süre tutarken ikimiz de donakalıp bilirkişiyi izledik.

Bilirkişiyeye gelince, kalabalığın arasından sıyrılıp uzaklaşmıştı bile. Bir sonraki köye yolculuk etmek için hazırlanıyordu.

Başımı kaldırıp adama baktığımda nefesim kesildi.

Güneş adamın öfkeyle parlayan gözlerine vurdu. Yüzünün geri kalanı yün bir şalla gizlenmişti ve pelerininin kapüşonu saçlarını örtüyordu. Yaşını, saçlarının kazınmış olup olmadığını, ona dair hiçbir şeyi çıkaramadım.

Yine de onu tanımıştım.

En az bir ay önce rüyamda yeşil gözlü bir adam görmüştüm. Hayır, sadece *yeşil* de değil. Sözcük o gözleri tanımlamak için yetersiz kalıyordu. İnsanın içine işleyen gözlerdi. Koyu fakat ışığı çeken gümüş rengi benekleri olan, capcanlı bir yeşil. Rüyalarımda adam da bana ona baktığım gibi, sabırla bekler gibi bakıyordu. Bazı günler o rüyalar bana endişe verirken, bazı günler büyük bir ferahlama hissediyordum... Neredeyse güvendeymişim gibi.

“Önüme bak,” diye homurdandı adam. Beni tutup ayağa kaldırdı.

“Ne de nazıksın,” diye mırıldandım. “Eh, yine de teşekkür ederim...”

Dönüp uzaklaşmıştı bile.

Soğuk, kaba adamın ardından bakıp şaşkınlığımı üzerimden attım. Elbette tanıımıyordum onu. Sabahki olaylar zihnimi meşgul ediyordu. Dönüp baktığımda Tibris’in köy meydanını çevreleyen çatılardan inen muhafızları izlediğini gördüm.

“Pris? İyi misin?” Asinia omzumu sıktı. Gözleri kararmış, beti benzi solmuş, dudaklarındaki kan çekilmişti.

Benim hâlimin de ondan farkı yoktu. Bir yozlaşmışın bulunması ihtimali hep olsa da, kimse o gün gördüklerimizin gerçekleşeceğini ummamıştı.

“İyi olacağım,” dedim. “Sen iyi misin?”

Sadece başını salladı. Uzunca bir süre birbirimize baktık. Biri güldü. Ses hüzünlü kalabalığın içinde son derece yakışsız kaçmıştı. Asinia irkildi. İkimiz de dönüp baktık.

Ailesine sarılan Abus'un yüzü kızarmıştı. Babası oğlanın sırtına bir şaplak indirirken annesi gülümsedi. Sırada ailenin kralın armağanı olan beş gümüş sikkeyi almaları vardı. Geleneğin gereği olarak tüm köy bu meydanda yapılacak kutlamaya davetliydi. Her bir köylü getirebileceği kadar yiyecek getirecekti.

Abus'un babası takasla bir domuz bile alabilmişti. Domuz sabahın erken saatlerinden beri şişte çevriliyordu. Etin kokusu köye yayılmış, açık pencerelerden, kapalı kapıların altından sızmıştı.

Bu düşünce midemin huzursuzca kasılmasına neden oldu.

Tibris beni süzüp konuşmak için ağzını açtı. Fakat kalabalığı yaran Natan bize yaklaşıyordu.

"Bu... Berbattı. Kimler kutlama için kalacak? Bana bir içki lazım."

Güneş daha yeni yükselmişti fakat köyün yarısının öğleden önce kafayı bulacağına bahse girebilirdim.

Tibris, Natan'ın şaraba doğru gidişini izledi. Sonra bana doğru döndü. Dikkatle, "Sen git anneme bak," dedi. "Ben burada kalacağım."

Ne kastettiğini anlıyordum. Ziyafete katılmak istemiyordu. Muhtemelen yalnız kalmak istiyordu. Fakat dikkatleri üzerimize çekmek adına ailemizden birinin kalıp kutlamadan keyif alıyormuş gibi davranması gerekiyordu. İşin aslı Lina'nın büyükannesinin ve büyük-babasının öldüğü yerden birkaç adım ötede birilerinin nasıl oturup yemek yiyebileceğini anlamak güçtü. İkisi de köyün sevilen kişilerindendi. Fakat cesetleri kaldırılıp kan yıkanmıştı bile. Hiç var olmamışlar gibi. Kısa süre sonra komşularımızın çoğu, yozlaşmışlardan biri bulunup köyümüzden götürüldüğü için yüksek sesle tanrılara şükranlarını sunacaklardı.

Ve Tibris beni tüm bunlardan kurtarmak istiyordu. İçim minnetle doldu. "Haklısın. Ben gidip durumuna bir bakayım."

İhsan ve Kabul törenlerinden muaf olabilmek zordu. Anneme bu hak her an önsezileri harekete geçebileceği, bu da huzur kaçırabileceği için tanınmıştı.

"Sana eve kadar eşlik edeyim," dedi Asinia. "İzin ver anneme haber vereyim."

Asinia uzaklaşırken Thol'la göz göze geldim. Sert hatlarıyla her zamanki gibi yakışıklı görünen Thol, Abus'un ailesinin yakınlarında dikiliyordu. Bana gülümsedi. Midemdeki rahatsızlık hissine rağmen yanaklarım kızardı. Daha önce bir erkeğin yanında hiç öyle utangaç olmamıştım, fakat ne zaman Thol'a baksam içim kıpır kıpır oluyordu. Kız kardeşi Chista öne eğilip Thol'a bir şeyler fısıldarken gözlerimi ona dikmemeye zorlamak için yüzümü çevirdim.

Biraz uzakta Kreilor bir grup arkadaşıyla konuşurken neredeyse bağılıyor, yakınlardaki herkese söylediklerini duyurmaya çalışıyordu.

Tibris başını iki yana sallayıp uzun adımlarla uzaklaştı. Muhtemelen içki almaya gidiyordu. Kreilor'dan hiç hazzetmezdi. Onu suçlayamazdım.

Köyümüzdeki tüm erkekler dövüşmeyi öğrenmek zorundaydı. Sınırlarımız fire verirse Feyler'le savaşmak için silahaltına alınmaya hazır olmaları gerekiyordu. Oğlanlara küçük yaştan itibaren eğitim verilirdi ve eğitimden muaf olmalarının tek yolu tanrılara giden yolu seçmeleri idi. Kreilor tam olarak bunu yapmıştı ve köyün rahibesinin yardımcısı olmak için eğitim alıyordu.

Kreilor yüzünde kibirli, küçük bir gülümsemeyle, "Sonra rahibe bana kutsal odayı gösterdi," diye bağılıyordu.

Donakaldım.

Kreilor kutsal odaya girebildiyse boş ocartus taşlarına erişebiliyor demektir. Belki onu takip edersem... Taşlardan birini *ödünç alabilirdim*.

Rahibenin dualarını ezberlemiştim. Taşları üzerimde kullanabilir miydim? Nabzım hızlanırken aklımdan binbir türlü düşünce geçmeye başladı.

Kreilor'ın arkadaşlarından biri burnundan güldü. "Demek *senin* öyle kutsal bir alana girmene izin verildi ha?"

Kreilor'ın göğsü kabardı. "Tabii ki izin verildi. Ne de olsa üç yıl sonra törenleri ben yöneteceğim."

Bu düşünce beni ürpertti. Kreilor küçüklüğümüzden beri bir zorba olmuştu. Dilencilere tepeden bakar, kendisinden aşağı gördükleriyle

yan yana eğitim almamak için ne gerekiyorsa yapar ve ailesinin servetini ve şöhretini istediği her şeyi elde etmek için kullanırdı.

Yanımdan geçen Thol, Kreilor'ın dikkatinden kaçmadı.

Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Babaları iyi arkadaştı ve ikisine de çocukluklarından beri köyde mümkün olan tüm ayrıcalıklar tanınmıştı. Fakat Thol hep iyi yürekli biri olmuşken, Kreilor kendisini kanıtlamayı takıntı hâline getirmişti.

Asinia yanıma gelip koluma girdi. Thol, Kreilor'ı görmezden gelirken, "Rahatsız edici," diye mırıldandı. "Gel de seni annene götüreyim," diyen Asinia beni kolumdan çekti. Evime doğru yürümeye başladık. Çizmelerim kaldırım taşlarında tıkırdarken tek görebildiğim Lina'nın büyükannesinin ve büyükbabasının meydanın taşlarında biriken kanlarıydı.

Asinia'ya bu köyden kaçmayı başaramazsam bir gün o platformda benim olacağımı, Tibris'in ve annemin katledilip cesetlerinin birer çuval gibi sürüklendiğini izleyeceğimi söylesem bana ne derdi?

Sırrımı saklarsa ve bilirkşi bunu ortaya çıkarırsa Asinia da ölürdü.

Eve giden yolun büyük bir kısmını konuşmadan geçirdik. Nihayet Asinia derin bir nefes aldı.

"Thol'la paylaştığınız o an müthişti gerçekten," dedi.

Asinia beni neşelendirmeye alıştıyordu. Ben de onun için aynını yapabilirdim. "Sadece bir gülümsemeydi. Onun yanındayken nutkum tutuluyor."

"Unuttuğun bir şey var, o da şu, sen flörtte çok başarısız olabilirsin fakat flört *benim* en yetenekli olduğum alanlardan biridir ve bir adamın bir kıza ilgisi varsa bunu hemen anlarım."

"Beni teskin etme. Daha da moralim bozuluyor."

Asinia kolumu sıktı. "Öyle bir şey yaptığım yok. Göreceksin."

Köyün o yakasından eve her zaman kullandığımız yoldan gittik. Köyün geri kalanından kalın, metal bir kapıyla ayrılan büyük, geniş, sıcak evlerin arasından geçerek. O evlerde yaşamak nasıldı ki? Yatak odasının pencere camları kırıkken her kuruşun hesabını yapmadan kışın ateşin yanında büzüşmek zorunda kalmamak?

"Prisca?"

“Kusura bakma. Dalıp gitmişim. Ziyafetten sonra ne yapacaksın?”

“Anneme bazı işlerde yardım edeceğim.”

Asinia’nın annesi bir terziydi. Kızının da terziğe doğal bir yakınlığı vardı.

Asina’ya baktım. Farklı hayallerimiz vardı. Ben olduğum yerde kalabilmeyi her şeyden çok isterken Asinia şehir hayatının özlemini çekiyordu. Yaşı gelip de nihayet iki kış sonrasında büyüsünün ne kadarını geri alırsa alsın, ümidi diktiği giysilerin şöhretinin yayılması ve şehirden birinin gelip onu işe almasıydı.

Bu gerçekleşecekti de. Kimse Asinia gibi giysi dikemez ve tasarlayamazdı.

Ben gelecekte nerde olursam olayım Asinia’yı güvende olduğumdan haberdar etmenin bir yolunu bulacaktım. Belki beni affedebilir, hatta belki mektuplaşırdık bile. Asinia’yı her gün görememe düşüncesi yüreğimi burktu. Beni ona karşı dürüst olmadığım için affedecek miydi?

“Yarın akşam yemeğe gelmelisin,” dedi Asinia.

Yüzüm buruşsa da bunu ondan gizledim. Asinia ve annesi bizim kadar yoksul olmasalar da ellerinde paylaşabilecek kadar yiyecek yoktu. Yine de ikisi beni beslemeye çalışıyordu.

“Asinia.”

“Annem seni seviyor Prisca. Baban öldüğünden beri ne durumda olduğunuzu biliyor.”

“Bakarız.”

Asinia bir kaşını kaldırdı. Ne düşündüğümü tam olarak bildiğinde yaptığı gibi. “Annen de aynını benim için yapardı.”

Asinia el sallayıp meydana doğru döndü. Tozlu patikada kapıya yürüyüp kilidi açtım.

“Anne?”

Evimiz sessizdi.

Doğal olmayan, ürkütücü bir sessizlik vardı.

Annemin odasına koşup yanında diz çöktüm. Gözleri devrildi ve nefesi kesildi. 19

Annem yine bir önsezinin ortasındaydı.

LORIAN

“Bence bu bir tuzak,” diye mırıldandı Rythos. Güneş koyu tenine vururken atının sırtında kıpırdandı. Başını eğip fazlaca sarkık bir daldan son anda sıyrıldı. Doğumuzda dağlar yükseliyor, sivri, karla kaplı zirveleri göğe saplanıyordu.

“Elbette bir tuzak.” Marth kaşlarını çatı. Pelerinine daha da sarınıp temkinli gözlerle karşımızda uzanan şehir harabelerine baktı.

Lanetli Şehir bir zamanlar Eprotha’nın başkentiydi. Yüzyıllar önce, insanlar şimdi Çorak Kıta olarak bilinen yeri işgal ettiklerinde, karşılaşacakları misilleme için hazırlıksızdılar.

Şimdi başkent krallığın diğer ucundaki Lesdryn’di.

Günlerce yolculuk etmemizin ardından sıkı bir çarpışma çoğumuza iyi gelecekti. Ancak, vakit kaybetme lüksümüz yoktu. Zaten bu buluşma için doğudaki küçük köylerin birinden durmadan at sürmek zorunda kalmıştık.

Gergindim. Bunun bir tuzak olması neredeyse kesindi.

Cavis her zamanki gibi sessizdi. Eşi yakın zaman önce ilk çocuklarını doğurmuştu

ve evi Cavis'in burnunda tütüyordu. Fakat şikâyet de etmemişti. Hepimiz gibi o da gelecek birkaç haftanın ne kadar önemli olacağını biliyordu.

"Ya sen Cavis?" dedim. "*Sence* Taş Cadıları bir kez olsun gerçekten onurlu davranacaklar mı?"

Cavis bana buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bizim gibi adamlar bile Lanetli Şehir'e karşı temkinli olmalı. Orada gezinen yaratıklara karşı da."

Çok az kişi Lanetli Şehir'in artık bazı sakinleri olduğunu biliyordu. Daha azı krallığın bu bölgesine yaklaşıyordu. Ve yine de, işte buradaydık, bu harabe şehrin kapılarının bir zamanlar olduğu yerde.

"Çıkın cadılar," diye buyurdum.

Bir ses, "Girişin," diye karşılık verdi.

Başımı iki yana salladım. Taş cadılarının bizi diri diri gömmek için kullanabileceği molozlarla dolu bir şehre girmek mi? "Bir anlaşmamız var. Anlaşmaya uymazsanız sonuçlarını kabullenirsiniz."

Gücümün küçük bir kısmını özgür bıraktım. Zaten geriye fazla bir gücüm de kalmamıştı. Dişlerimi sıkıp bir elimi kaldırdım. Büyüm güneş ışığı altında parıldadı. Yakında... Yakında gücüm yeniden tazelenecekti.

"Bizi teehdit etmeye cüreeet mi ediyorsuuunuz?"

Rythos'un bindiği at huzursuzlandı. Rythos attan atlayıp kılıcını çekti. "Bizi oraya gelmeye zorlamayın."

Marth, "Oraya girmemizi *istiyorlar* zaten," diye mırıldandı. "Amaç o."

Bununla uğraşacak zamanımız yoktu. Gücümü bana en yakın – muhtemelen bir gözetleme kulesi olarak kullanılan– moloz yığını üzerinde kullandım. Kulaklarımı tırmalayan tiz çığlıktan taş cadılarından birinin gizlice bizi gözetlediğini anladım. Gülümsedim. Bunun orada geçireceğimiz zamanı kısaltmasını ümit ettim.

Molozun içinden birçok cadı çıktı. Hepsi de ağır ağır hareket ediyordu. Gri tenleri kırıışık ve toz gibi kuruydu. Ortadaki cadının başında turmalin kristalinden bir taş vardı.

Attan inip taş cadılarının bize doğru gelmelerini bekledim. Sessizlik bana hep güç verirdi. Rythos kılıcını hımbılca elinde salladı. Onu

bir bakışla uyardığımda dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onca yıldan sonra bile hâlâ Rtyhos'un cadılardan neden nefret ettiğini bilmiyordum.

"Anlaşmada değişiklik oldu," diye tısladı kraliçe. "Daha fazla altın istiyoruz."

Galon atından inip yanımda dikildi. Yüzü öfkeliydi. Bir kez bir anlaşma yapıldığında asla bozulmazdı. Arkamızda Marth ve Cavis sırtımızı kolluyorlardı. Fakat ikisini de bir çatışma çıkmasını ümit ettiklerini bilecek kadar tanıyordum.

"Ve taleplerinizi yerine getireceğimizi mi düşünüyorsunuz?"

Kraliçe gülümsedi. Ufalanan, çarpık, taştan dişleri göründü. "Sanırım bu malzemeye neden ihtiyacınız olduğunu biliyorum." İçinde bize gereken özel yosunun olduğu küçük şişeyi havaya kaldırdı. "Ve yanılmıyorsam bu işi gizlice halletmeniz gerekecek. Çünkü Kral planlarınızı öğrenirse hepiniz yanaaarsınıız."

Kraliçe gözlerini kaçırana dek onu izledim. Gözlerini hemen yeniden bana çevirse de iş işten geçmişti. Kimin daha baskın olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Gülümsedim. "Ve bir zamanlar bir şehir olan bu lanetli topraklarda güvende olduğunuza inanıyorsunuz öyle mi? Sabium'un, ellerinde onca büyü olan muhafızlarını buraya gönderip bu taş yığınına toza çevirmeyeceğine inanıyorsunuz demek?"

Cadı yüzümü süzdü. Kız kardeşlerinden biri kraliçenin kulağına bir şeyler fısıldadı. Omurgamı gıcıklayan huzursuzluğa rağmen yüzüme boş bir ifade kondurdum. Planımızın en zayıf kısmı buydu. Cadılar iş birliği yapmazsa ve kraliçenin elindeki yosun olmazsa intikamım asla mümkün olmayacaktı.

Nihayet kraliçe, "İlk anlaşmaya sadık kalacağız," dedi.

"O hâlde ne diye zamanımızı boşa harcadınız?" diye mırıldandı Rtyhos. Cadı onu duymazdan geldi. Rtyhos atına bindi. Cadıya yaklaşırken kılıcı hâlâ elindeydi.

Marth, Rtyhos'a eşlik etti. Rtyhos yosunu almak için elini uzattı. Marth sikkeleri cadıya verdi. Hepimiz gergin bir sessizlik içinde

bekledik. Tek bir yanlış hareketin ardından yere cesetler düşerdi. O şişeciği taş cadısının soğuk, cansız elinden söküp almayı çok da sorun etmezdim. İşin aslı bir yanım bir dövüşün özlemi içindeydi. Kraliçe gözlerime baktıktan sonra astına el etti. Yosunun Rythos'un eline geçmesiyle ve sikkelerin Marth'ın avucundan kapılmasıyla alışveriş sona erdi.

Cadılar dudak bükerek taş şehirlerine döndüler. Planımızın ilk kısmı tamamlanmıştı. İçim kararlılıkla doldu. Elimde olsa daha o anda savaş açardım. Fakat bir sonraki adımımız daha da uzun zaman alacaktı.

Başlarımızın üzerinde bir şahin uçtu. Kardeşim ısrar edip bağımsız kuşu mesajlarını ulaştırması için eğitmişti. Taşıdığı küçük parşömen parçasının iyi haberler içerdiğini ve planımızın bir sonraki aşamasına geçebileceğimizi umuyordum.

Kuş, Marth'ın omzuna kondu. Şahinin pençelerinin sarı saçlarına dolanmasıyla Marth yüzünü buruşturdu. Parşömen parçasını bağlayan ipi kuşun ayağından çıkardı.

“Bağlantımız kendisiyle Gromalia sınırında buluşmamız gerektiğini söylemiş.”

İyi haberlerin tam da zıddıydı bu. Donakaldım. “Ters yönde kalıyor. Şehirden geçmemiz demek oluyor bu.”

Marth iç çekti. “Biliyorum. Kardeşinin yazdığına göre, bağlantısı şu anda Eprotha'ya yolculuk etme riskini alamadığını söylemiş. Çok fazla güvenlik önlemi varmış.”

“Yolda en az iki gün kaybederiz o zaman.” Yolda çok zaman geçirsek şehirde bizden çalınan şeyi aramak için daha az zamanımız olacaktı. O arayışın dikkatle gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Sistemli bir şekilde. Yine de diğer şişe olmadan şatoya yaklaşamazdık bile.

Bu riski almak zorundaydık.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. İntikamım yakındı ve tüm planlarım tıkır tıkır işliyordu. Önümüzdeki haftalarda başımıza gelecek en kötü felaket bu olıyorsa canıma minnetti.

Marth bana elindeki diğer notu uzattı.

Parşömeni açıp okudum.

Sevgili L,

Kaynaklarım bana paketi bulmak için sınıra geri dönmek zorunda kalacağını söylüyor. Dişlerini sıkıldığını görür gibiyim fakat bunun yapılması gerek. Hızlı yol alırsan buluşmayı hâlâ gerçekleştirebilirsin.

Riniana sen gittikten beri seni soruyor. Ona, onun hep aklında olduğunu söyleyeyim mi?

Son derece sabırsız ağabeyin,

C

Başımı iki yana sallayıp Marth'ın bana verdiği tüy kalemle yanıtlamı karaladım.

Sevgili C,

Sanırım Riniana'yla aramızdaki durumu eğlenceli buluyorsun. Hepimiz evlilikte mutlu olup abartılı bir şekilde âşık olamayız.

Paketi almak için yola düşeceğiz. Fakat bir daha böyle bir buluşma ayarladığında kiminle muhatap olduğumuzu dikkate almanı öneririm.

Senden çok daha yakışıklı küçük kardeşin,

L

“Hemen yola çıkıyoruz,” dedim. “Hiçbir şey bizi geciktirmemeli.”

Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için bütün gece at sürmemiz gerekecekti. Çünkü geldiğimiz yolu geri dönüyorduk. Boşa giden saatleri düşünüp dişlerimi sıktım.

Marth başını salladı. Rythos gözlerini kısıp arkamızdaki taşa baktı. “Bu yere yakın olmaktansa ormandan geçmeyi tercih ederim.”

PRISCA

Titreyen ellerimle bir yastık alıp annemin başının altına koydum. Görüntüler zihnine hâkim olduğunda, elimizden onun emniyetini sağlamaktan başka bir şey gelmiyordu.

İçim sızlayarak, “Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Seni yalnız bırakmamalıydık.”

Uzun dakikaların ardından annemin tüm bedeni gevşedi. Yüzüne düşen kır saçlarını geriye attım. Hasta ya da canım sıkkın olduğunda onun bana yaptığı gibi.

“Prisca?” Sesi uykulu, hareketleri yavaştı. Henüz tam uyanamamış gibi. Bir an için gözlerimi yumdum. Aklımda hâlâ, bir gün bir önsezi anında zihninde beliren görüntülerde kaybolur mu, beni tanımaz hâle gelir mi, sorusu vardı.

“Buradayım anneciğim. Seni yatağına yatırmamı ister misin?”

“Birkaç saat uyusam. Sadece birkaç saat.”

“Tamam.” Sesimdeki yumuşak, teskin edici tonu korumaya özen gösterdim.

Annemin zihninde rastgele anlarda, genellikle tanımadığı insanlarla ilgili görüntülerin neden belirdiğini sadece tanrılar biliyordu. Bir keresinde bana gücünün o daha gençken faydalı olduğunu, krallığın en varlıklı insanların evlilik sözleşmeleri ya da iş anlaşmaları yapmadan önce ona danışmaya geldiklerini söylemişti. Fakat o faydalı önseziler zamanla kaybolmuştu. Artık sık sık böyle, anlayamadığı –ya da anlamayacağı– görüntülerin ardından yerde titrer hâlde kalıyordu.

Uzanırken annemin gözleri kapandı ve ikindinin kalanını pencerenin kenarında Lina’yı parmaklıklılı bir at arabasının arkasında yalnız ve korku içinde hayal ettim. O heyecanlı, ümit dolu gülümsemesini asla unutmuyacaktım. Gözlerim doldu.

Güçlünün hâlâ kendisinde olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden kaçmayı düşünmemişti. Yüzündeki ıslaklığı sildim.

“Prisca?”

Annem yatakta yatıyordu. Neyse ki yanaklarına biraz renk gelmişti.

“Kalkmama yardım et canım.”

Dediğini yapıp oturmasına yardımcı oldum. Annem kilo kaybediyordu. O akşam yemekte daha fazla yemesini sağlamalıydım.

Sessizce, “Bu seferki epey fenaydı,” dedim.

Annemin donuk gözleri odaklandı. Başını öne arkaya salladı. Bir elini uzatıp yanağımı avucuna aldı.

“Seni çok seviyorum. Yaptığım her şey de seni güvende tutmak için.”

Bana bakışı yüreğimi sızlattı. Şimdiden yas tutar gibiydi.

“Biliyorum anneciğim. İnan bana, biliyorum. Şimdi Tıbris eve dönüp ortalığı velveleye vermeden seni toparlayalım.”

Annem gülümsedi. “Ortalığı velveleye vermeye bayılıyor.”

Yüzündeki teri silmesine yardım edip annemi bir fincan çayla masaya oturttum ve dün yaptığı çorbayı ısıttım.

“Seni çok seviyorum,” diye mırıldandı annem. “Sadece bunu bilmeni istedim.”

Belli ki bu sefer gördükleri onu sarsmıştı. O kadar duygusallaşması sıra dışı bir durumdu. “Ben de seni seviyorum. Hey, bu ne hâl? Her şey güzel olacak.”

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Diğer elimi uzatıp gözyaşını sildim. Elim tuttu.

“Burada kalamayacağını biliyorsun Prisca.”

Göğsüme bir taş oturdu. Bunu öyle açıkça dile getirmesi...

Belli ki ne gördüyse içinde ben vardım.

“Ne gördün anne?”

Sessizlik.

Derin bir nefes aldım. “Planın hep buradan ayrılmam olduğunu biliyorum fakat bir fikrim var.”

Annem başını iki yana salladı. "Aklında her ne varsa işe yaramayacak."

Sesindeki o ümitsiz ton sinirimi zıplatmıştı. Pes edip öylece kaçamazdım. Kaçarsam hayatımın geri kalanında hep kaçmak zorunda kalırdım. O tür bir kadere nasıl boyun eğebilirdim?

Bunu yapamazdım.

Yapmayacaktım.

Elimdeki tüm ümitlere sarılacaktım. Ne kadar küçük olurlarsa olsunlar.

Kreilor, oceartus taşlarına erişebiliyordu. Onu takip edip girişin yerini öğrenebilirdim. Nasıl içeri girdiğini anlayıp bir taş çalabilirdim.

Derin bir nefes aldım ve telaşla konuştum. "Peki büyümü geçici olarak taşa saklasam? İhsan törenine kadar? Bilirkişi bende büyü olmadığını görür ve böylece ben..."

"Senin büyüün o şekilde işlemiyor."

Kaskatı kesildim. Büyüm zaten işlemiyordu bile. Olabilecek en kötü anlar haricinde. Fakat bu kez her şey farklı olacaktı. Farklı olmak zorundaydı.

Annem yüzümü süzdü. Gözlerinin içinde neşe ve bitkinlik mücadele ediyordu. "Babanın inatçılığını almışsın. Bu hayatta sana faydası olacak bunun... O inat hayatını gereğinden çok daha zor hâle getirmede zamanlarda."

Üzüntüden boğazım düğümlendi. Bazen uyandığımda bana babamın sesini işitiyormuşum gibi geliyordu. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Annem sadece başını salladı. Fakat yüzünde perişan bir ifade vardı.

Tibris döndüğünde annem onun için ısıttığım çorbayı yudumluyordu.

"Ziyafet nasıldı?" diye sordum.

Bana cılız bir gülümsemeyle baktı. "İyiymiş. Natan, Kralın Ağı oynamamız için ısrar etti."

Gözlerimi devirdim. Natan'ın bunu yapmasına şaşırمامıştım.

Oyun mitoloji üzerine kuruluydu. Eski söylencelere göre Kral'ın büyük büyük büyükbabası çok sinsi ve kurnaz biriydi ve halkından çocukları yabancı saraylara gizlice sokuyordu. Büyülendiklerinden habersiz olan bu çocuklara "uyuyan örümcekler" deniyordu. *Uyan-*

*dıkları*nda bilgi aktarmaları ya da yaşlı kralın düşmanlarına suikast düzenlemeleri isteniyordu. Hâlâ yüzümü ifadesiz tutup diğer oyunculara renk vermemeyi öğrensem de son kez Kralın Ağı oynadığımızda az kalsın kazanacaktım.

Annemin alınına bir öpücük konduran Tibris'i süzüp masadaki yerime yerleştim. Kaşlarının arasındaki çizgiden öfkeli olduğunu anladım. Elinde buruşturduğu kâğıt parçasından da öfkesinin sebebini çıkardım.

Tibris'in dostu Vicer köyümüzden ayrılıp şehre iş başvurusu yapmaya gitmesine yetecek kadar büyüyle Sınav'ından geçtiğinden beri kardeşim her zamankinden de sessiz olmuştu.

Vicer'a gönderdiği ve ondan aldığı mektuplar çocukken oluşturduğumuz o aynı şifreyle yazılmıştı. O zamanlar Vicer ve Tibris beni tüm planlarına dâhil ederler, gizli mesajlarının ve özel konuşmalarının sırdaşı olurdum. Nereye gitseler peşlerinden –genellikle de yanımda Asinia'yla– giderdim ve Tibris bizi dünyanın her yerindeki ağabeylerin mükemmelleştirdiği o güya mağduriyet dolu iç çekişlerle hoşgörürdü.

Gelgelelim bu mektuplar farklıydı. Tibris açıklamadığı sebeplerden ötürü o mektupları okumama izin vermiyordu. Tabii o ketumlaştıkça merakım büyüyordu. Vicer'ın başı beladaysa ona yardım etmek istiyordum.

Tibris'in elindeki mektuba bakıp kaşlarını çatışını izledim. Muhtemelen sırada günlerce kara kara düşünme faslı vardı. “Ben banyo yapacağım,” diyerek odadan çıktı.

Son bir kez annemden yanıtlar almaya çalıştım. “Anneciğim... Bilmem gereken bir şeyler var mı?”

Diğer odadan su sesi geldi. Tibris küveti soğuk suyla dolduruyordu.

Kralın bilirkişisi beni aramaya gelecek olsa annem bunu bana söylerdi. Peki ne görmüştü? Neden bu kadar sarsılmıştı?

Gözleri dolu, annem sessizce başını iki yana salladı.

Kâhinlerin değişmez kuralları vardı. Çünkü bazen birine geleceğini söylemek çok ama çok daha kötü bir kaderle yüzleşmesine neden olurdu. Korku içime bir taş gibi oturup yerinden kımıldamadı.

“Yorgunum,” dedi annem.

“İzin ver seni yatağına götüreyim.”

“Kendim gidebilirim. İyi geceler bir tanem.”

Aynı zamanda Tibris’in yatak odası olan salona döndüm. Banyo-
dan gelen seslerden hâlâ meşgul olduğunu anladım. Fakat Vicer’in
mektubunu yatağının yanındaki küçük, çürük çarık masanın üzerine
bırakmıştı.

Yapmamalıydım. Artık çocuk değildik. Mahremiyet Tibris’in hak-
kındı. Yine de... Besbelli bir şeyler müthiş ters gidiyordu. Tibris’e
yardım etmek kız kardeşi olarak *görevimdi*. Gelip benden yardım is-
tememiş olsa bile.

Ayrıca kardeşimin gerek gördüğünde benim hayatıma müdahale
etme konusunda asla bir tereddüdü olmamıştı. Ne olursa olsun beni
korumaya çalışırdı. Fakat belki bu defa, bir kez olsun ben ona yardım
edebilirdim; gerçek anlamda yardım.

Ellerim arkada mektuba baktım. Fakat şifreli mektuplarımızı son oku-
yuşumun üzerinden uzun bir zaman geçmişti ve çeviri biraz zaman alacaktı.

Yine de bir kelimeyi tanıdım.

“Prisca.” Tibris mektubu masadan aldı ve bana öfkeyle baktı.

İrkildim. Kardeşim bazen bir kedi kadar sessiz hareket edebili-
yordu.

“Vicer sana neden Crawyth hakkında yazmış?”

Tibris’in yüzü öfkeden bembeyaz kesildi. “Özel eşyalarımın
uzak dursana be!”

Sinirlenerek geri çekildim. Tibris daha önce benimle *hiç* böyle ko-
nuşmamıştı.

“Çocuklar?” Annem odasından seslendi.

Gözlerimi kardeşime diktim. “Geliyorum anne.”

Tibris elini saçlarında gezdirdi. “Özür dilerim.”

“Unut gitsin.”

“Pris...”

“Sorun değil.” Ne de olsa onun mahremiyetini ihlal etmiştim. Sır-
larını saklamak hakkıydı.

Kolumu tuttu. “Yarın fırındaki işin bittikten sonra eğitim için zamanın olur mu?”

Gülümsemeye çalıştım. Tibris kendisini eğitmeye başladığından beri öğrendiklerini bana öğretmek için ısrar etmişti. Arkadaşlarıyla güreşmek ve rakibimi nasıl gafil avlayacağımı öğrenmek için saatler harcamıştım.

“Tabii.”

Akşamın geri kalanı sakin geçti. Tibris ve annem her zamankinden erken uyurken gözüme uyku girmedi. Durmadan kralın bilirkişisini kapımızı çalarken gözlerimin önüne getirdim.

Nihayet uyuduğumda gördüğüm rüyalar beni şaşırtmadı.

Yeşil gözleri alev alev yanan adamın dolgun dudakları vahşice bir sırtıyla kıvrıldı. Bir kaşını kaldırıp meydan okurmuş gibi bakan gözlerini ona çevrili gözlerime dikti. Fakat ne zaman ona uzansam benden uzaklaştı. Artık onu göremez olduğumda bana yüreğim paramparça olacaktı gibi geldi.

Güneşin doğuşuyla uyandım. Huzursuz ve kederli.

Yataktan çıkıp giyindim, kahvaltı yaptım ve çapaklı, kuru gözlerle pencereden dışarı baktım.

Tibris mutfaktaki yerini almıştı bile. Acil bir hasta kapıyı çalmazsa, kardeşim birkaç saat sonra köyde şifa dağıtmaya çıkacaktı.

Kardeşim iki kış önce Sınav’ından geçmişti. Onun küçük yaraları ve önemsiz hastalıkları iyileştirme becerisiyle benim de fırındaki işim sayesinde alacaklılara olan borcumuzu neredeyse ödemiştik. Borç biter bitmez geleceğimiz için para biriktirmeye başlayabilecek, o köyden taşınabilecektik. Bu düşünce içimi sızlattı.

Tibris uzanıp saçlarımı dağıttı. Ona hak ettiği bakışla karşılık verdim.

Öne eğilip temizlik yaparken kullanmayı tercih ettiğim hafif terliklerimi ayağıma geçirdim.

Tibris, “Kışlık çizmelerini giymeyecek misin?” diye sordu.

“Sadece fırına kadar gidip geliyorum. Anneme dikkat et, olur mu? O önsezi onu gerçekten sarstı.”

Tibris başını salladı. “O iyi olacak Prisca. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağız.”

Kapının çalınmasıyla irkildim. Tibris'le bakıştık. Kardeşim kapıyı açınca kalbim tekledi.

Thol bana gülümsedi. Rüzgâr açık kahverengi buklelerini dalgalandırıyordu. Öyle yakışıklıydı ki iç geçiresim geldi.

"Merhaba Prisca."

Ona gülümseyerek karşılık vermeyi başardım. Ahmakça da olsa tutarlı bir gülümsemeydi bu. Bu işte giderek iyi oluyordum.

Thol'un sırtışı daha da yayvanlaştı. Kardeşime baktı. "Selam Tibris."

"Hey." Tibris, Thol'u severdi. Yine de ona uyarı mahiyetinde bir bakış attı. Kardeşimi dirseğimle dürttüm. Tibris sırtarak karnını ovuşturduktan sonra annemin odasına girip gözden kayboldu.

Evden çıkıp kapıyı ardımdan kapattım.

Yanaklarım kızarmaya başlamıştı bile.

Thol beni epey şirin bulmuş gibi gülümsedi bana.

Bu utanç vericiydi. Evet, tam olarak öyleydi. Ben daha önce bir erkekle hiç konuşmamış, masum, deneyimsiz bir kız değildim. Sevgililerim olmuştu. Fakat Thol'da beni kekeleyen bir budalaya çeviren bir şeyler vardı.

Thol bana doğru bir adım atıp elini elime aldı. Eli iri, sıcak, tam da hayal ettiğim gibiydi. "Prisca. Yarın sabah benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Gülümsedim. Thol'u düşünerek geçirdiğim onca zamanın ardından hiç olmazsa işin bu kısmı kolaydı. "Evet. Çıkarım."

"Seni meydanda bekleyeceğim." Son bir kez gülümseyip elimi bıraktı. Ellerini ceplerine sokup telaşsız adımlarla uzaklaştı.

Ardından baktım. Birden bana bedenim havadan hafifmiş gibi geldi.

Ne var ki sonra gerçekliğin araya girmesiyle yerden kesilen ayaklarım sertçe zeminle buluştu.

Thol'un babası köyümüzün belediye meclisinin başkanıydı.

Babası defalarca şehre gitmişti ve dedikodulara bakılırsa Kral'la bile buluşmuştu.

Beni Tanrılar Günü'nde seve seve yakacak olan Kral'la.

Thol bir dilencinin önünden bir sikke bırakmadan geçmeyen biriydi. Ava çıkardı. Sadece ailesi için değil, köyümüzün en yoksul aileleri için de ava çıkıyordu. Hayatını kolaylaştırmak için babasının ünvanını asla kullanmayan bir adamdı.

Köyde kalıp Thol'la evlenmenin nasıl olacağına dair fantezilerime kapılıp gidebilirdim. İkimiz de çalışkandık. Birlikte o büyük evlerden birinde yaşayacak parayı kazanabilirdik. Sonra çocuklarımız olur, birlikte yaşlanırdık. Güzel, *sakin* bir hayat.

Gelgelelim asla gerçek olmayacak bu. Çünkü bu köyde kalman ölmen demek. Acılar içinde. Seninle birlikte ailenin ölmesi de demek.

Omuzlarım çöktü. Annem haklıydı.

Thol ile zaman geçirmemin bir anlamı yoktu. Köyden ayrıldığımda kederimi daha da büyötmekten başka bir işe yaramazdı bu.

Ben Herica'nın fırınına doğru yürürken köy uyanıyordu. Köylüler kapılarının önünü süpürüyor, komşularıyla dedikodu ediyor, kahvaltıya gelmeleri için çocuklarına sesleniyorlardı.

Thol'u aklımdan çıkarmaya, onun yerine Tıbris'i düşünmeye çalıştım. Kardeşimin işlerine burnumu sokmak tam da kafamı dağıtmamı sağlayacak şeydi. Vicer'la birbirlerine gönderdikleri mektuplarda Tıbris'in benden gizlediği neydi? Vicer neden Crawyth'ten bahsetmişti?

Harabe tam güney sınırimızın üzerinde, Fey Diyarları'nın yakınındaydı. Daha on yıllar öncesine kadar orası bir öğrenim merkezi olarak biliniyor, tüm krallıklardan oraya eğitim almak ve rahatça yaşamak için gelenler oluyordu.

Sonra Feyler çıkageldiler. Kimse onların niçin şehri yerle bir ettiğini bilmiyordu. Kulağına birçok teori gelmişti. Fakat bunların en bilineni, Feyler'in deli kralının şehri ele geçirmek istediğiydi. Bizim Kralımız bu isteğe boyun eğmeyince Fey Kralı'nın gaddar erkek kardeşi dehşet verici güçleriyle şehri küle çevirmişti.

Fırına giden yolu yarıladığımda titremeye başladım. Pelerinimi

evde bırakmıştım. Fırının uzakta belirmesiyle adımlarımı sıklaştırdım. Bodur, ahşap binanın dökülen kısımları geçen yıllar boyunca durmadan tamir gerektirmişti. Fakat orası benim için ikinci bir yuvaydı.

Şafaktan önce ekmek pişirmeye başlayan Herica çoktan gitmiş olmalıydı. Thol'un küçük kız kardeşi Chista günlük ekmeklerden geri kalanları satarken, ben yerleri ve yüzeyleri temizleyecektim.

Fırının kapısı aralık bırakılmıştı. Kapıyı itip açtım. Kreilor sırtı bana dönük dikilse de o kalın boynu nerede görsem tanırdım.

Panik balçık gibi karnıma oturdu. "Burada ne arıyorsun?"

Kreilor kibirli bir gülümsemeye omzunun üzerinden baktı. Arkasında biri hareketlendi. Ona doğru bir adım yaklaştım ve boynumu eğip baktım. Chista. Kreilor'ın eli kızın bileğini kavradı. Chista'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Öfkem kabardı. Duvara yasladığım süpürgeyi kaptım.

"Chista, kaç," dedim.

Kreilor sadece güldü. Thol'un canını yakması için bir başka yöntemdi bu. Fakat Kreilor, Thol'a açıkça meydan okuyamayacak kadar ödlekti. Bunun yerine Thol'un kız kardeşini hedef alıyordu.

Tüm bunlar onun için bir oyundan ibaretti.

Yırtıcı bir hayvan gibi bakan gözlerini bana dikti. Derin bir nefes aldım. "İyi düşün Kreilor. Senden korkmuyorum."

Kreilor'ın gözleri boğazıma çevrildi. Kalbim attıkça boynumda şişen damar beni yalancı çıkarıyordu.

"Ah, Prisca. *İkimiz de* bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Kreilor bana yaklaşıırken Chista'yı yanında sürükledi. Dövüş sopası gibi kullanmaya hazırlandığım süpürgemi hazır tuttum.

Kreilor'a, "Bunu bir düşün," dedim. "Burada ne aradığını bir düşün."

"Sence davranışım anormal mi?" diye tısladı Kreilor. "Thol'un her şeyi var."

Gözlerim Chista'nın gözleriyle buluştu. Benden birkaç yaş küçüktü. Asla uzun uzun sohbet etmemiştik fakat bakışında çaresizliğe karı-

şan ümidi seçmiştim. Bana bel bağlamıştı.

Belki de Kreilor'ın dikkatini üzerime çekebilirdim. Ona tepeden bakarken sesime küçümseme dolu bir ton verdim. "Demek sebep bu? Thol'u kıskanman?"

Kreilor, Chista'nın bileğini daha da sıkınca kız yüzünü buruşturdu.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et Prisca. Alacaklılarından haberim var. Babanı hayatta tutmanızın maliyetinin ne olduğunu, sen ve ailenin her ay alacaklıların parasını ödedikten sonra ancak karnınızı doyuracak kadar paranızın kaldığını biliyorum. Sence ben herkeşe seni fırında hırsızlık yaparken yakaladığımı söylediğimde ne olur? Kimse sana iş vermese ve ailen köy meydanında dilenmeye başlasa nasıl olur?"

Karanlık bir şey tüm bedenimde yayıldı. Dişlerimi araladım. "Bırak onu."

Kreilor bir kez daha güldü.

Sonra iri yumruğunu kızın yüzüne savurdu.

Çevremdeki her şey bulanıklaşırken tek görebildiğim Kreilor'ın eli oldu. O el ve eğilerek yumruktan sakınmaya çalışan Chista'nın gözlerindeki dehşet.

Zaman durdu.

Ve ben çoktan hareketlenmiştim.

Kreilor ve Chista'nın aralarına geçip kızı yana ittim ve kolumla Kreilor'ın yumruğunu Chista'dan uzaklaştırdım.

Sonra zaman kaldığı yerden akmaya devam etti.

Kendimi Kreilor'ın atacağı çığlıklara hazırladım. Muhafızlara seslenmesini bekledim. İçimi bir ümitsizlik kapladı. Ölümümün kaçınılmazlığı.

Kreilor'ın yüzü mora çaldı. Sendeledi. Chista, Kreilor'ın şaşkınlığını fırsat bilip bileğini onun elinden kurtardı.

Kreilor'ın gözlerinde olanları kavradığına, az önce ne yaptığımı bildiğine dair herhangi bir işaret aradım. Fakat hiçbir şey yoktu. Chista'ya odaklanmış, benim harekete geçtiğimi görmemişti. Dizlerimin bağı çözüldü. Bacaklarım titredi. Ben... Tehlikede değil miydim?

Göz ucuyla bir hareketlilik fark ettim. Sonra gözlerim Chista'nın gözleriyle buluştu. Chista gerileyip gözlerini bana dikerek açık kapının yanında dikildi. Yüzü ölü gibi ağarmıştı. Dönüp fırından koşarak çıktı.

Dizlerim titrerken tüm bedenim uyuştı. Chista, Kreilor'ı nasıl dondurduğumu tam olarak görmüştü. Gücümün zamanın akışını nasıl yavaşlattığını.

Kreilor bana yaklaştı. Dişlerini sıkıyordu ve yüzü neredeyse mordu. İri yapılıydı ve benimle kapının arasında dikiliyordu.

Bir adım daha yaklaştı.

Beni tutarsa işim biterdi.

Yana kaçıp süpürgenin sapını Kreilor'ın yüzüne indirdim.

Kreilor küfrederek geri çekildi.

Elimi indirip süpürgeyle bacaklarının arasına bir darbe indirdim. İki büklüm olan Kreilor kasığını tutarken yüzündeki kan çekildi.

Göz göze geldik. Sanki bedenimin üzerinde süzülüp aşağıdaki kendime bakıyordum.

“Bir daha Chista'ya yaklaşırsan seni öldürürüm.”

Kreilor'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Seni kaçık kaltak.”

Nihayet dik durmayı başardı. Fakat yüzüne bir kez daha o yeşil ton oturdu. Bu rengin kendisine yakıştığı söylenemezdi.

“Yaptığının bedelini ödeyeceksin.”

Chista'yı ve onun *bana* bakarken gözlerinde beliren korkuyu düşünerek, “Haklısın,” dedim. “Fakat beni rahat bırakmazsan ödeyeceğim bedel senin ödeyeceğin bedelin yanında hiç kalır. Hele beni bir zorla da neler oluyor gör Kreilor. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

Hâlâ iki büklüm duran Kreilor sendeleyerek dışarı çıktı.

Olduğum yere çöktüm. Ellerim titriyor, midem bulanıyordu. Aniden nefes alamaz oldum.

Son sözlerimde hiç gerçek payı yoktu.

Hâlâ kaybedecek çok şeyim vardı.

Avuçlarımla ıslak yüzümü sildim. Orada öne arkaya sallanıp hiç-

kıracak zamanım yoktu. Elimdeki sorunu çözmek zorundaydım.

Chista nereye gitmiş olabilirdi? Tek ümidim onu bulmaktı. Sessiz kalması için yalvarmak.

Ben rahibeden taşı çalana kadar susması bile bana yeterdi.

Bir sonraki hıçkırığım nefesimi kesti. Artık bunun için çok geçti. Köyün çıkışlarının kapatılması, kral muhafızlarının çağırılması ve ailemin katledilmesi artık an meselesiydi.

Sonra yakılmak için şehre götürülecektim.

Önce diz çöktüm. Sonra ayaklarımın üzerinde doğruldum. Tüm bedenim uyuşmuştu. Fakat düşe kalka firından çıktım.

Bacaklarımı güç bela hareket ettirebiliyordum ve uzuvlarımın sıvılaştığına dair tuhaf bir hisse kapıldım. Her şey etrafımda muazzam bir hızla dönerken, görüşüm daraldı ve tek görebildiğim evime giden yol oldu.

Elimdeki bir avuç seçenek zihnimin içinde mücadele ediyordu. Chista'yı bulmak, taşı bulmak, ailemi uyarmak.

Aile her şeyden önce gelirdi. Onları bulmak zorundaydım.

Daha hızlı koştum. Köylülerin bakışlarına ve fısıltılarına aldırış etmedim.

Biri beni kolumdan tuttu. Döndüm. Yumruğumu sıkıp kolumu kaldırdım.

Bir muhafız değildi bu. Kralın bilirkişisi de değildi.

Dizlerim öyle zayıfladı ki az kalsın yere kapaklanacaktım.

“Anne?”

Güvende. Güvendeydi. Hâlâ zamanımız vardı.

“Sessiz ol Prisca.” Annemin yüzü kireç kesilmişti. “Benimle gel ve dikkatleri üzerine daha fazla çekme.”

Annemi bir önsezinin ardından kendisini toparlarken gören herkes onun o anki hâline şaşardı. Büyük bir kararlılıkla, amacına odaklanarak beni yanında neredeyse sürükleyerek köyümüzün sınırındaki ormana götürüyordu.

Ağızma tuhaf, metalik bir tat geldi.

“Gidip Tibris’i bulmalısın anne.” Yıllar boyunca durmadan planlar yapmıştık. Olabilecek en kötü olay gerçekleştiğinde bir şekilde ayrılırsak birbirimizi bulabilecektik.

Annemin asla masaya koymadığı bir tabak vardı. Asla kullanılmayan bir tabak. Tibris eve gelir de o tabağı masada görürse kaçacaktı. Fakat çocukluğumuzdan beri o planlar üzerine konuşmamıştık.

“Seni aramaya başladılar bile. Tibris yapması gerekeni biliyor.”

Ömrüm boyunca o günle ilgili kâbuslar görmüştüm. Yine de kâbuslarımda bile her şey bu kadar hızlı gelişmemiştir.

“Nereye gidiyoruz?”

Annem sorumu duymazdan gelip beni daha hızlı sürüklemeye başladı. Ben yürümekle koşmak arasında bir tempo tutturmak zorunda kalana dek. Bir dikenli çalının bacaklarımla arasından geçmesiyle yüzüm buruştu. Kışlık çizmelerimi ve pelerinimi evde bırakmış, fırından dosdoğru eve dönmeyebileceğimi aklıma bile getirmemiştir.

Ömrüm boyunca korku içinde yaşamıştım. Yine de bir şekilde hâlimden memnun olmayı başarmıştım.

“Geliyorlar,” dedi annem. “Daha hızlı yürü Prisca.”

Annem telaşlı adımlarla, yüzünde panikle beni ormanın derinlerine götürürken aklımdan birçok düşünce geçiyordu.

Uzaktan haykırışlar geldi. Annemin elini çekiştirdim. “Anne...”

“Kral muhafızları,” dedi annem.

Korku tüm bedenime yayılırken nefesim kesildi. “Bu kadar çabuk mu?”

Annem başını salladı. Eileri titriyordu. Kararlılığının altında katıksız bir korku vardı. Dudakları bile ağarmıştı. “Chista birkaç aydır muhafızlardan biriyle flört ediyordu. Şimdi bile onunla konuşuyor olabilir. İkisini görünce hemen senin yanına koştum.”

“Ona Chista’nın söylediğinden emin misin?”

“Dün muhafızla konuşurken gördüm onu.”

Annem önsezisinden bahsediyordu. Bunun olacağını görmüş ve beni uyarmamıştı.

Tam da bu durum için bir çantam vardı. İçinde kalın giysiler, yi-

yecek, silahlar, hatta yıllar boyunca kenara koyduğum birkaç sikke vardı. Annem bana söylese o çantayı yanıma alırdım. Çanta olmadan ne kadar dayanabilirdim?

Etrafımdaki her şey dönmeye başlarken akciğerlerim tutuldu. Yeniden konuşabilmem için birkaç kez çabalamam gerekti. "Yanlış yöne gidiyorsun," diyebildim. Nehre bakan kayalıktan uzakta değildik. Oradan gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu.

Kayalığın üzerine vardığımızda korkudan titriyordum. "Gidip Tibris'i uyarmalısın. Ben kaçacağım."

Annem başını iki yana salladı. "Tibris iyi olacak. Ona her şeyi açıkladığım bir not bıraktım ve..."

"Bir not mu? Anne, onun peşine düşecekler."

"Tibris zekidir. Ne yapması gerektiğini bilir." Annem derin, titrek bir nefes aldı. "Zamanı geldiğinde gerekeni yapmanın kolay olacağını sanıyordum."

Annemin o sözleri söyleyişinin, yüzünün soğuk bir kararlılıkla gelişiminin beni ürperten bir yanı vardı.

"Burada zaman kaybetmeyelim anne. Komşu köye gidip erzak almam gerek." Zihnimde bir sürü düşünce dolanıyor, planlar saniyeler içinde yazılıp siliniyordu. "Sonra da şehre gideceğim. Bir gemiye kaçak binip..." Güneye, diğer insan krallığı olan Gromalia'ya giden bir gemiye binecektim. Eprotha'dan ayrılmadan önce yanıltıcı izler bırakacak, muhafızlara başka bir yerde olduğumu düşündürecektim. Onların dikkatini dağıtıp ailemin peşine düşmemelerini sağlayacaktım.

Annem sadece başını iki yana salladı. "Beni dikkatle dinle. Daha fazla zamanımız olacağını ummuştum fakat kaderin başka planları varmış."

Kalbim göğsümü daha hızlı döver oldu. Dönüp yürüyen, uçurumun kenarına çok yakın annemi izledim.

Düşünemiyordum. *Nefes alamıyordum.* "Kaçmamız gerek."

"Bekle. Bilmen gereken bazı şeyler var." Sesi ürkütücü olacak kadar sakın bir ton almıştı. Yüzü ifadesizdi ve yanaklarına renk geri

gelmişti. Hava durumunu tartışıyormuşuz gibi rahat bir tavrı vardı.

Uzaktan haykırışlar geldi. Artık çok geçti. Yanlış yola girmiştik. Bizi orada köşeye kıstırmaları an meselesiydi. Boğazım kurudu ve ben hareket etmenin telaşı içinde neredeyse olduğum yerde dans ederken tüm bedenim kaşınıyordu.

“Anneciğim, lütfen. Saklanmak zorundayız.”

Saklanmanın bir yararı olmazdı. Kral muhafızları tam da bunun için eğitiliyordu. Göğsüm öyle sıkıştı ki akciğerlerim iki taş parçasına döndü.

Annem yüzümü avuçlarının arasına alıp beni kendisine odaklanmaya zorladı. “Sen gönlümde hep kızım da olsan, seni ben doğurmadım.”

“Ne diyorsun sen?”

Bana titrek bir gülümsemeyle baktı. “Seni bu kadar seveceğimi bilemezdim. Ben...Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni ailenden kopardığım için üzgünüm. Fakat hayatını kurtardığım için asla üzülemem.”

Nefesim ciğerlerimin içinde donakaldı. “Sen...Beni kaçırdın mı? Ne zaman?”

“Yaşaman gerektiğini, böylelikle hepimizi kurtaracağını biliyordum,” dedi. “Fakat öncelikle prensi bulmalısın. Onu bul ve kaderinle yüzleş.”

Tepkim başımı iki yana sallamak oldu. Prens daha sadece on dokuz kış görmüştü. Kral Sabium, yani babası ise benim ve benim gibi olan herkesin ölmesini istiyordu. Genç prensin bana ne faydası olabilirdi ki? Nasıl yardım edebilirdi?

Üzerine basa basa, “Prens,” dedi.

“Zaman kaybediyoruz.”

“Bana söz ver, onu bulacaksın.”

Annem aklını kaçıınıyordu. Kâhinlerin başına sıkça gelen bir durumdu bu.

“Söz veriyorum.” Elini tuttum. Gerekirse annemi sürükleyerek götürürdüm. İkimizi de kurtaracak bir yol bulacaktım.

Annem direndi. Delicesine debelendi. Zayıf yapılı olmasına rağmen onu tutmakta zorlanıyordum. Şifa dağıttıktan sonra eve dönen Tibris ikimizin öldüğünü öğrendiğinde ne yapacaktı? Ailemizin sağ kalan tek üyesi olduğunda? Bir hayattan yoksun kalacağını öğrendiğinde?

Haykırışlar yükselirken ve muhafızlar yaklaşıırken boğulurmuşçasına, "Lütfen," diyebildim. Telaşla çevreme bakındım. Doğuyu henüz tutmadılarsa o yöne gidebilirdik. Tek şansımız buydu.

Bir anda o yönden de haykırışlar gelmeye başladı. Tek seçeneğimiz kalmıştı. Suçluluk duygusu boğazıma çöküp nefesimi kesti. Annemin aklını kaçırdığını anlamam gerekirdi. Bu durumu kontrol altına almamam ikimizin de sonunu getirecekti.

"Saklanmalıyız," diye çıkıştım.

Ne var ki iş işten geçmişti. Kral muhafızlarından üçü bizi bulmuştu bile. İçlerinden biri ağaç sınırının içinden atılırken bir ağacın köküne takılıp tökezledi. Başka zaman olsa bu manzara karşısında sırtılabıldım.

Muhafızlar nefer nefese kalmışlardı. Yine de gözlerindeki ürkütücü memnuniyeti fark etmemek imkânsızdı.

Muhafızlardan biri, "Teslim olun," diye buyurdu.

Buraya kadardı.

Annem kollarını uzattı. Ona sokuldum. İkimiz tanrılardan saklanmaya çalışacak herkese ibret olsun diye katledilmeden önce son kez sarılıyorduk.

"Yüz canım. Yüz."

Annem geri çekilip iki eliyle beni itti. Boğazımdan bir çığlık koptu.

Bir an için ayaklarımın altında sadece havayı hissettim. Sonra tüm bedenimi saran bir soğuk bir süredir tuttuğum azıcık nefesi de ciğerlerimden çaldı.

Panikle debeleniyor, akıntıya karşı mücadele veriyordum. Suyun içinde savurduğum kollarım zorlanıyordu. Fakat nehir beni taşıyordu. Başımı kaldırıp öksürerek nefes almaya çalıştım ve kıymetli havayı bir kez ciğerlerime çekip bedenimi nehrin kenarına doğru çevirdim.

Bir şey sırtıma çarpıp nefesimi kesti. Bir kaya. Su başımın üzerini örttü. Bacaklarımı sallayıp yüzeye uzandım. Fakat başka bir şey beni engelledi. Bacağımın bir başka kayaya çarpmasıyla kaval kemiğimden keskin bir acı yayıldı.

Elbisem takılmıştı. Nehrin derinlerinde takılı kalmıştım. Ölmek için ne *ahmakça* bir yoldu bu.

Ah tanrılar, ah tanrılar.

Elbisemi çekiştirdim. Faydası olmadı. Orada boğulacaktım.

Ciğerlerim hava için yanıp tutuşuyordu. Boğulmak yakılarak ölmekten daha iyi bir ölüm müydü?

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Öfke içimde alev alev yanıyordu. Bu şekilde ölemezdim. Bu sona razı gelmeyecektim.

Belimi büküp boştaki bacağımla suyu iterken her iki elimle elbise uzandım.

Çektim.

Faydası olmadı.

Paniğim körelmeye başlıyor, bedenim hantallaşıyordu. Soğuk suyla savaşımı şimdiden kaybediyordum. Parmaklarım katılaşmış, hissizleşmiş, neredeyse işe yaramaz hâle gelmişti.

Ciğerlerim büzüldü.

Elbisemi çekiştirdim. Son kez, çaresizce. Tüm gücümle yukarı fırlarken dirseğimi başka bir kayaya çarptım. Sonra dönmeye, nehir beni kayalıklardan uzağa taşıırken debelenmeye başladım. Evimden uzağa. Ailemden uzağa.

Tek, hayat kurtaran bir nefesi içime çekmemin ardından düşen bir ağaç dalına çarptım ve bedenim bir kez daha suyun altına indi.

Ne zaman başımı kaldırabilsem nehrin diğer yanındaki ağaçları seçiyordum. Bir parça mavi gök. Bulanık yeşillik. Su beni çok hızlı sürüklüyordu. Nerede olduğumu kestiremeyeceğim kadar hızlı.

Soğuk. Çok soğuktu.

Hareketlerim yavaşladı. Bedenim uyuştı. Bir nefes daha alsam da

çoğu köpükten ibaretti. Daha da su yuttum ve suyun beni tekrar aşağı çekmesiyle nefesim kesildi.

Belki de çabuk olurdu. Belki de sadece... Sadece uyuyakalırdım.

Bir şey koluma dolandı. Halsizce nesneyle mücadele etsem de kolumu daha da sıkıca kavradı.

Sonra her şey karardı..

PRISCA

Soğuk hava ciğerlerime akın etti. Tepemde sıcak bir beden vardı. Dudaklarımın üzerinde dudaklar.

Ciğerlerim yanıyordu. Nefesim kesildi. İri, güçlü eller beni yan çevirdi. Bir adam. Öksürerek öyle çok su çıkardım ki nehrin yarısını yutmuştum sanki.

Gözlerimi açtım. Tepemde canlı mavi-siyle bir gökyüzü vardı. Fakat kurtarıcım sırf Kral yanışımı izleyebilsin diye beni kurtaran bir muhafız olabilirdi.

Hayatımı kurtaran adamın sert yüz hatları, fındık kahverengisi teni ve hafifçe çekik gözleri vardı. Burnunun birden fazla kez kırıldığı belliydi ve asık suratından kurtarıcı rolünü oynamayı istemediğini ve kendisini o hâle soktuğum için bana kızdığını açıkça anladım. Kaşlarını çatışının etkileyici bir yanı vardı.

Bir muhafız değildi. Fakat güvende olduğum anlamına da gelmiyordu bu. Yine de... Yine de beni kurtarmıştı.

“Ah, teşekkür ederim. Siz kimsiniz?”

“Adım Galon.” Yanağıma dokunmasıyla bir anda kurudum. Nehir suyu giysilerimi kırıştırmışsa da giysilerim artık ıslak değildi.

İrkilerek gözlerimi ona diktim. O kadar büyük bir güce sahip olmak...

At toynaklarının takırtıları gelince seslere doğru döndüm. Muhafızlar mı geliyordu? Doğrulmak için çabaladığımda kayık büyüklüğünde eller omzumu itip beni olduğum yere kolayca yapıştırdı. Bir grup adam hızla ormana daldı. İyi giyimli, ayaklarında kaliteli çizmeler ve kalın pelerinler olan adamlar. Muhafız olmasalar da zararsız olduklarından emin olmak mümkün değildi.

Yanımdaki adamla birlikte beş kişiydiler.

Göz kapaklarım ağırlaştı. Kurulanmışım fakat hâlâ üşüyordum.

Adamlardan biri, "Bir selkie¹ bulmuşsun," dedi. Bana sıırttı. Dişleri koyu teninin fonunda son derece beyazdı. Beni öldürmeye niyetlenen bir adam için gülümsemesi gülünç derecede içtendi.

Galon başını iki yana salladı. "Bir köylü kızı. Nehirde boğuluyormuş, Lorian."

Atlar iki yana ayrılınca Galon'un konuştuğu adamı gördüm ve boğazım kurdu.

Durmada rüyalarım musallat olan adamdı bu. Dün köy meydanında bana çıkışan adam.

Gözlerim adamı doyasıya süzdü. İri, geniş omuzlu, kımıldadıkça kasları dalgalanan bir adamdı bu. Siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve yüzünü kapatmasın diye saçlarının bir kısmı küçük örgülerle bağlanmıştı. Yumruklardan etkilenmeyecekmiş gibi duran bir çenesi vardı. O çeneye vuracak kadar talihsiz biri elinin kemiklerini kırabilirdi.

Elini kaldırıp gözlerine siper etti. Parmaklarının üzerinde beyaz çizgiler vardı. Yara izleri. Üzerinde çok sayıda bıçak ve bir kılıç vardı. Bir paralı asker. Muhtemelen gaddar da. Muhafızların peşimde olduklarını anladığı anda beni onlara satacak bir adam. Kendisi için tehdit oluşturmayacak birine zarar verip vermeyecek türden bir adam olmadığından ise henüz emin değildim.

Yüz hatları taştan yontulmuş gibi erkeksi olsa da çıkık elmacık kemikleri ona yabancı bir güzellik katıyordu. İnsanı rahatsız edecek kadar yakışıklıydı. Titrek bir nefes aldım.

¹ Denizde fok, karada insan formunda olan mitolojik bir yaratık (ç.n.)

Yeşil gözler gözlerimle buluştu. Soğuk, kayıtsız gözler. Haklıydım. O gözleri tanıyordum. İhsan töreninde o gözlerin içine bakmıştım.

İyi ama nasıl? *Neden?*

Uzunca bir süre birbirimize baktık ve beni tanıdığına dair bir işaret görebilmek için bekledim. Bu adamı *rüyamda görmem* nasıl mümkün olabilirdi? Buna sebep, kaderinde hayatımı kurtarmasının olması mıydı?

Çok geçmeden gözlerini kaçırdı. “Bırak onu Galon. Bunun için zamanımız yok.”

Kalbim bir sonraki atışında tekledi. Beni öylece bırakırsa ölerdim. Sadece muhafızlar dağılıp köyümün etrafındaki ormanda beni aradıkları için değil, giysilerim, yiyeceğim olmadığı için de...

Boğuk bir sesle, “Lütfen,” dedim.

Yakışıklı adam bana aldırış etmeden atını çevirdi. Gözünde öyle önemsizdim ki ifadesi çoktan dalgınlaşmış, aklı başka yerlere gitmişti.

O sert ve güzel yüzü zihnime kazıdım.

Kışkırtıldığında öfkem yakıcıydı. Fakat daha önce hiç böyle buz gibi soğuk bir öfke hissetmemiştim. Kendi acımı bir başkasının çektiğini görme *ihtiyacını* da.

Bir gün, bir şekilde ona bu yaptığının bedelini ödetecektim. Hayatta kalabilirsem. O zaman beni orada terk ettiğine pişman edecektim onu.

Galon pelerinini bana fırlattı. Beni orada bırakmaktan dolayı suçluluk duyuyorsa da bunu yüzünden okuyamadım. “İyi şanslar,” dedi. Ben doğrulup dizlerimin üzerine çökerken Galon dönüp atına bindi.

Uzaklaştılar. Tek yapabildiğim artlarından bakmak oldu. Hiçbir şey düşünemeyecek hâldeydim.

Pelerine sarındım. Göz kapaklarım yine ağırlaştı. Ayağa kalkmak zorundaydım. Hareket etmeye devam etmek zorundaydım.

Gözlerim ağır ağır kapandı.

Gözlerimi yeniden açtığımda hava daha da soğumuştu.

Bedenim koca bir yaraymış gibi acıyordu. Terliklerimi kaybetmiş-
tim ve defalarca taşlara sürtünen ayaklarım hâlâ kanıyordu.

Ayağa kalktım. İnlememek için kendimi tuttum. Ay parlak oldu-
ğundan nehrin kenarında etrafımı yeterince görebiliyordum. Fakat
ormanın örtüsü altında ümitsizce kaybolmam olasıydı. Panik içimde
büyüdü. Orada kalamazdım.

Bir uluma geceyi bölerken pelerinin altında ürperdim. Uykuya
asla teslim olamamalıydım. Uyanabilmem, kalıcı bir uykuya dalma-
mam bir mucizeydi.

Her şeye rağmen hayattaydım.

Ve şimdi başarmam gereken bazı işler vardı.

Daha da önemlisi muhafızlar beni bulmadan oradan uzaklaşmak
zorundaydım. Beni baygın hâlde bulmamış olmaları da bir mucizeydi.
Tanrıların ölümlülere bu tür mucizeler bahsetme alışkanlıkları olma-
dığını bildiğim için –ve o zamana kadar lütfedip bana hiç *yardım et-
medikleri* için– şansımın yaver gidişinden faydalanmam gerekiyordu.

Tibris beni bulacaktı. Onu fazladan tehlikeye sokmama aldırış
etmezdi. Her ne kadar bu kadar umarsız olduğu için ona kızsam da
Tibris'i yeniden görme fikri beni ferahlatıyordu. Annemin ne hâlde
olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Kral muhafızlarını aklıma
getirmeyi de. Belki... Belki annemi öldürmemişlerdi. Belki sorguya
çekmek için götürmüşlerdi. Tibris de onu kurtarmanın bir yolunu bu-
lacaktı. Birlikte yeni bir yere yerleşecektik.

Şehre ulaşmam gerekiyordu. Vicer'ı bulup planlanmış buluşma
yerlerimize gönderilecek notlar ayarlayacaktım. Oradayken şehirden
gizlice çıkabileceğim bir yol arayacaktım.

Yeniden buluşacaktık. Bildiğim bir şey varsa o da kardeşimin beni
sevdiğiydi.

Her ne kadar gerçek kardeşim olmasa da.

Nefesim boğazıma takılırken inkâr içimi kapladı. Hayır. Aramızda
kan bağı olmasa da Tibris hep kardeşim olacaktı. Benim sağ kalacağı-
mı umacaktı. Tek ümidimin şehre gitmek, bir gemiye binip kıtadan ay-
rılmak olduğunu biliyordu. Kral tanrılara olan borcumu ödemediğimi

öğrenmeden. Kral'ın adamları bir yozlaşmış olarak beni yakmadan. Fakat risk büyürse, gerekirse Tibris'i geride bırakırdım. O zekiydi ve gizlenebilirdi. Onu yeniden göremeyecek olsam bile hayatta kalması için gerekeni yapardım.

Bir planım vardı. Sadece yürümeye başlamam gerekiyordu.

Ve bir gün Galon'a beni ölüme terk etmesi emrini veren adamı da bulacak, bunu ona ödetecektim.

LORIAN

“O kadına yardım etmeliydik,” diye mırıldandı Cavis. Ona bir bakış attım. Genellikle iyi huylu olan adamın suratı asılmıştı. Çocuklar, kadınlar, hayvanlar... Cavis masumları kurtarmayı takıntı hâline getirmişti. Son uğradığımız köydeki İhsan törenine şahitlik etmek onu karanlık bir ruh hâline sokmuştu.

“Ettik zaten,” dedim. “Galon onun hayatını kurtardı.”

“Peki sence yabanda ne kadar zaman hayatta kalabilir? Onu boğulmaktan kurtarmamak daha büyük bir iyilik olabilirdi.”

Birlikte yolculuk ederken mevkimi kullanmayı sorun etmezdim. Eleştiri işitmekten korkanlardan iyi liderler çıkmazdı. Cavis'in surat asması karşısında farklı bir yaklaşım benimsemediğim için pişmanlık duydum.

“Yaban kedilerini boğulmaktan kurtardığında seni parça pinçik etmelerine hazırlıklı olman gerekir,” dedim. Hiç istemeyeceğimiz bir şey varsa o da dikkatleri üzerimize çekmekti. Bir şekilde nehre düşen bir kadın da epey dikkat çekmişti. Kadın belaya davetiyeydi. Daha kendi köyünde karşıma çıkıp az kalsın bilirkişinin dikkatini üzerime çekecek olduğunda anlamıştım bunu.

Kadını köyüne geri götürürken geçecek birkaç gün, peşinde olduğumuz şeyi bulma ve sonsuza dek kaybetme arasındaki fark

olabilirdi. Köylülerin –ve bölgedeki muhafızların– dikkatlerini üzerimize çekmemiz, sorular sormaya başlamalarıyla, olmamız gereken yerde olmadığımızı fark etmeleriyle planlarımızı tehlikeye atardı.

Adamlarıma göz gezdirdim. Galon gözlerini devirdi. Marth sırtırken Rythos başını iki yana salladı.

“Hoş, çıtı pıtı bir şeydi,” dedi Marth.

Öyleydi. Rengi solgun da olsa ten renginden güneşin altında zaman geçirmekten keyif aldığını çıkarmıştım. Bana öfkeyle bakarken kıvrıcık, beyaza çalan sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözleri gözlerimi yakıyordu. Tuhaf, ama çekici, kahverengiden çok altın sarısına kaçan bal rengi gözler. Dolgun dudaklarıyla iç gıcıklayan bir ağız. Kendisini orada bırakacağımızı fark ettiğinde o ağız bükülmüş, keskin hatlı çenesi ileri fırlamıştı.

Rythos burnundan güldü. “Bu kadar soğuk olman gerçekten içler acısı, Lorian.”

Gözlerimi devirdim. Kardeşim adamlarımın bir grup yufka yürekli, yaşlı kadın gibi konuştuklarını işitse benimle amansızca alay ederdi.

“Onun numaradan çaresizliğini bir tek ben mi fark ettim?”

Rythos bana hayretle baktı. Cavis kaşlarını çatı.

Başımı bir kez daha iki yana salladım. Yaban kedisinin boğulmasına ramak kalmıştı ve belli ki sağ kaldığına şaşıyordu. Fakat hiç de çaresiz değildi. Onun bizi nasıl tepeden tırnağa süzdüğü gözümünden kaçmamıştı. Muhtemelen yaptığının farkında bile değildi. Fakat bunu yapmasından onun kendi başına hayatta kalabileceğini anlamıştım. Ayrıca bu yolculukta oyalanacak zamanımız yoktu. Uğruna çabaladığım her şeye erişmeye yaklaşıpken nehre düşecek kadar ahmak olabilecek bir köylü kız için riske giremezdim.

Üzerinde tenine ikinci bir ten gibi yapışmış, ıslak, beyaz bir elbiseden başka bir şey olmayan bir köylü kız. Elimi çenemde gezdirip başımı iki yana salladım. Belli ki günlerce yolculuk etmenin acısı çıkıyordu.

Bir an için köylü kızını orada bırakmak konusunda kararsızlığa kapılmışsam da, o kararsızlık kızın tuhaf, kehribar rengi gözlerindeki soğuk hıncı görmemle kayboluvermişti.

“En tehlikeli düşmanlar kaybedecek hiçbir şeyleri kalmayanlardır,” dedim. Bunu en iyi ben bilirdim.

Rythos gözlerini kıstı. Belli ki o da Cavis’in tarafını tutuyordu.

En yakın arkadaşıma baktım. “Sen de yufka yürekli dostlarımızla aynı fikirde misin Galon?”

Galon sadece kaşlarını çatı. “O pelerini severdim.”

Gülmemek için kendimi tutarken dudaklarım titredi. Rythos’un yüzündeki hayret ifadesini görür görmez yüzüme ciddi bir ifade verdim. “Köprüyü gün batmadan geçeceksek daha hızlı gitmeliyiz,” dedim. “Sıcak bir yemek yiyip derin bir uyku çekmek istiyorum.”

Rythos burnunu çekip ileriye bakarken atını mahmuzlayıp yanımdan uzaklaştı. Günlerce surat asacaktı ve en iyi aşçımızdı. Köylü kız yüzünden bir sonraki yemeğim ya yanıp kapkara olacak ya da ortası çiğ kalacaktı. Ya da her ikisi birden.

Bir iç çekip atımı hızlandırdım.

PRISCA

Sonraki birkaç gün hayatta kalırsam, dönüp olanlara akıl karışıklığı ve hayretle bakacaktım. Sağ kalma olasılığım öyle düşüktü ki, o olasılığı aklıma getirecek olsam geri kalan kısacık hayatımı olduğum yerde korkudan donakalarak geçirirdim.

Bu yüzden güçlükle de olsa Dytur Nehri boyunca doğuya yürüdüm. Nehrin diğer yakasına geçmenin bir yolunu bulup güneydoğuya, şehre doğru ilerleyişimi sürdürmem gerekiyordu.

Bu yolculuğa hazır olsaydım, kendi köyümün yakınından nehrin diğer yakasına geçebilirdim. Bunu yapmam yolumu birkaç gün uzatsa bile diğer yolcuların çoğuyla karşılaşmazdım. Fakat soğuyan hava ve yiyeceğimin olmaması ölüm fermanın olacaktı. Bu yüzden, nehrin kuzeyinde kasaba olarak adlandırılabilir kadar büyük birkaç yerleşim yerinden biri olan Mistrun'a ulaşmam gerekiyordu. Orada yiyecek, bir silah ve belki çizme çalabilirdim.

Mistrun'a son gidişimde cocuktum. Annem de babam da –en azından annem ve babam olduğunu söyleyen o insanlar– hayattaydılar. Suçluluk, öfke, keder; hepsi birbirine dolandı. Ta ki ben bu düşüncüyü kafamdan atana kadar.

O günlerde annem ve babam yine nereye taşınacağımızı tartışıyorlardı. Babam ellerini kaldırıp ailesi neredeyse orada mutlu olacağını ilan etmişti.

Keder kaburgalarımın altına işleyip iyi yürekli babama dair düşünceleri zihnimden uzaklaştırdı. Babamı kaybedilmiş bir uzuv gibi özlesem de tüm çocukluğum bir yalandan ibaretti. Kollarımı kendime dolayıp öne arkaya sallandım.

Hayır. Kendimi kapıp koyuverceksem bunu sonra yapabilirdim. İçimde açılan o büyük deliğe teslim olursam oracığa uzanır, bir daha doğrulamazdım. Hayatta kalma becerim zekice kararlar almama bağlıydı. Orada yapacağım bir tek hamle ölümüne neden olurdu.

Kısa sürede nehirden uzaklaşmak zorundaydım. Kral muhafızları hâlâ hayattaysam nehre yakın olacağımı tahmin edebilirlerdi. Fakat dondurucu nehre düştüğümü öğrendiklerinde şüphesiz sağ kalmama *ihtimal vermezlerdi*. Güneş ağaçların ardından akıyor, ikindiye akşamaya bağlayan saatlerde geri kalan sıcağı yanında götürüyordu. Yakın zamanda geceyi geçirmek için kıvrılıp gizlenecek bir yer bulmam gerekecekti.

Beni o kayalıktan aşağı itmesinin ardından anneme ne olmuştu? Gözlerimin önüne kral muhafızları geldi. Onları aklımdan çıkarmak için kendimi zorladım. Tıbris neredeydi? Kardeşim para verebilecek durumda olup olmamasına bakmaksızın herkesi ısrarla iyileştirirdi. Bu yüzden insanlar ona karşı vefalıydılar. Belki biri ona yiyecek vermiş ya da geceyi geçirmesi için onu bir barınağa yönlendirmiş olabilirdi.

Bir taşı tekmelememle ayağıma acı yayıldı. Nefesim kesilirken başımı eğip öfkeyle taşa baktım. Ayak başparmağım da bana öfkeliydi.

“Eh,” dedi biri. “Bakın burada kim varmış?”

Korku bir yılan gibi karnımın içinde kıvrıldı. Döndüm. Nehirden uzak durmak için bir başka sebep. Nehrin sesi peşimden sinsice gelen birinin çıkardığı sesleri örtmüştü.

Adam bronz tenli, sinekkaydı tıraşlıydı. Benden epeyce uzun, geniş omuzlu, kalın bacaklıydı. Bir yayı vardı ve avlanmış geyikleri köy-

lerine taşıyan adamlara has kasları gömleğinin altından seçiliyordu. Beni süzdü. Eli belindeki uzun bıçağa gitti.

Bir avcı. Adam buradaysa demek ki Mistrun'a umduğumdan da yakındım. Bundan çıkardığım diğer şey ise karşımda avını indirip parasını almak için yaşadığı yere taşımaya alışık biri olduğuydu.

Ölü sayılırdım.

Adam yumuşak bir sesle, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Mistrun'a haberler tez gelir." Çıplak ayaklı, soğuktan titreyen beni süzerken dudakları yukarı kıvrıldı. "İşi çabucak bitireceğim küçük kuzu. Ne olup bittiğini bile anlamayacaksın."

Ayakta hareketsiz dikilerek adamın bana yaklaşmasına izin verdim. Omuzlarım çökerken yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülüydü. Adamın yüzündeki gerginlik bir nebze azaldı. Muhtemelen beni öldürmenin bir geyiği öldürmekten kolay olacağını düşünüyordu.

Zayıf, bitkin, silahsızdım. Birkaç saniye içinde bir plan kurmazsam adamın o güne kadarki en kolay avı olacaktım.

Öfke göğsümün içine yerleşti. O nehirden *orada* ölmek için mi sağ çıkmıştım?

Tek görebildiğim adamın yüzü olana dek görüşüm daraldı. Avcı bana doğru bir adım attı. Gözlerindeki acımanın altında yatan vahşice hazzı yakaladım. Bu adam avlanmak için doğmuştu. Bana kolay bir ölüm vadetse de beni öldürmekten keyif alacaktı.

İşini kolaylaştırmayacaktım.

Solumda bir şey hareketlendi. Bir iki metre ötemde bir at vardı. Ayağımı sağımdaki bir taşla sürttüm. Gözlerim avcının gözleriyle buluştu.

Tibris ve arkadaşlarının yanında aldığım derslerden öğrendiğim birkaç şey vardı. Bunların en önemlisi ne kadar eğitilmiş olursam olmayım bir erkek beni yere yapıştırırsa işimin biteceğiydi. Benden çok daha ağırdılar. Avcı ise Tibris'ten ve arkadaşlarından çok daha ağırdı. Avcının kasları yanında onların kasları kadınsı kalıyordu.

Avcı, "Aferin," diyerek beni teskin etti. "Birazdan bitecek." Gözlerinde hastalıklı bir pırıltı vardı. Muhtemelen ölümüm karşılığında

alacağı altını nasıl harcayacağını hayal ediyordu. Beni kral muhafızlarına canlı götürmesi ona daha fazla altın getirirdi. Fakat içimden bir ses bana adamın beni öldürmemek için kendisini o kadar uzun süre dizginleyemeyeceğini söylüyordu.

Bir adım daha yaklaştı. Bıçağının keskin yüzü günün son ışıkları altında parıldadı.

Şimdi.

Çömeldim. Elim taşı buldu. Taş pürüzlü, umduğumdan ağırdı. Avcı bana dişlerini göstererek bir adım daha attı.

Taşı ata doğru, hayvana dokunmayacak şekilde fırlattım.

O yöne bakmasam da atın şaha kalktığını, ata doğru dönen avcının küfrettiğini fark ettim. Fakat çoktan dönüp can havliyle orman zeminine göz gezdirmeye başlamıştım.

İşte oradaydı.

Dal çok ağırdı. Uzun ve kullanışsız. Kötü bir seçenektir. Fakat uzaklaşan atıyla ilgilenmek ve beni oracıkta öldürmek arasında kalan avcının sırtı hâlâ bana dönüktü.

Avcı bana doğru döndüğünde dalı savurdum.

Dal adamın yüzünün yanına çarptı. Darbe onu bocalatmaya yetmişti.

Çığlık atarak avcıya tekrar vurdum. Dizlerinin üzerine çöken adam bir elini yüzüne siper ederken diğer eliyle bıçağını çekti. Burundan kan akıyordu.

Ona bir kez daha vurdum.

Avcı sırtüstü devrildi. Göğsüm şişti. Avcının gözleri geriye devrildi. Gerçekten bilincini kaybetmiş miydi? Elimdeki dalı bir kez daha havaya kaldırdım.

Duraksadım.

Safra boğazıma yükseldi. Yapamazdım. Katil değildim ben.

Avcı homurdandı.

Dalı bir kez daha indirdim.

Adama bir daha vururken bedenim hıçkırıklarla sarsıldı. Avcının burnundan kan geliyordu. Yanına çöktüm ve elim adamın bıçağını buldu.

Ya o ölecekti ya ben.

Bıçağı avcının boğazına saplayıp geri çektim. Sıvı yüzüme fışkırdığında öğürerek geri kaçtım. Öne eğilip safra kustum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Sendeleyerek, titreyerek kıyıdan nehre indim. Artık ayaklarım acı mıyordu. Hiçbir şey bana acı vermiyordu. Yüzümü yıkayıp bıçağı temizlerken buz gibi suyu bile güç bela hissedebiliyordum.

Avcının nehrin kıyısındaki cesedinin yanına dönerken hislerim geri gelmeye başladı. Adamı gömmeye ne zamanım ne de gücüm vardı. Zemin neredeyse donmuştu ve yola devam etmem gerekiyordu.

Adamın yüzü çoktan kireç kesilmişti. Loş ışıktaki bile ölü olduğu anlaşılıyordu. Ölümünün feci ve kanlı olduğu da.

Midem bir kez daha bulansa da kusmamak için kendimi tuttum. Adamın bedeninin yanına çömelip sikke kesesini buldum. Keseyi kesip aldım.

Anlaşılan nefes alıp vermeye devam etmek adına alçalmamın bir sınırı yoktu.

Hıştırtılar geldi. Donakaldım. Bıçağı daha da sıkı kavradım.

Siyah gözler gözlerimle buluştu.

At.

“Şey, şu taştan dolayı özür dilerim. O an aklıma başka bir yol gelmedi.”

Atların öfkeyle bakabildiklerini bilmezdim. Fakat at tam da bunu yapıyordu.

Ağır ağır doğruldum. “Sen ve ben, ne dersin? Bir ekip olabiliriz.”

Bir atla çok daha hızlı yol alabilirdim. Yavaşça yaklaşarak, teskin edici sesler çıkararak ata doğru ilerledim. Artık hava öyle kararmıştı ki etrafımı zorlukla görebiliyordum.

Atın hiç de bana güveniyormuş gibi bir hâli yoktu. Fakat kendisini okşamama izin verdi. Ellerim hâlâ titrese de endişem çözülmeye başladı.

Avcının eyerindeki heybeye uzanıp yiyeceklerini çıkardım. Ekmek. Avcının ekmeği, bir elması ve yumuşak kumaşa sarılı bir vale-o'su vardı.

Nefesim kesildi. Valeo nadir, bulunması neredeyse imkânsız bir meyveydi. Ben küçükken babam her yıl birkaç kez diğer köylere giderdi. Babamın güneydoğuya gitmesine sevinirdim. Çünkü kıyıya yakın köylerde kıymetli valeo'nun bulunması daha olasıydı.

Tibris ise babam ahşap işçilerinin yaşadığı kuzeye yolculuk ettiğinde sevinirdi. Babam kuzeyden hep küçük, ahşap hayvanlarla dönerdi ve öldüğünde yataklarımızın kenarındaki sehpalarda bu hayvanlardan bir koleksiyonumuz vardı. O an cebimde o ahşap hayvanlardan birinin olması için vermeyeceğim şey yoktu. Onu bana hatırlatacak tek, küçük bir ahşap parça.

Meyveyi burnuma götürüp kokusunu içime çektim. Anılar zihnime doluştu. Babamın gülümsemesi, gezisinde hiç valeo bulamamış gibi yapıp sonra meyveyi cebinden çıkarışı. Babam ölmeden hemen önce birkaç kıymetli bakır sikkeyi *onun için* valeo satın almaya harcamam.

Şimdi beni görse ne düşünürdü?

Atın ayağını yere sürmesiyle silkinip hatıraları kafamdan attım. Artık elimde ekmek, meyve, su ve bir at vardı. Bunlar için tek yapmam gereken bir adam öldürmek olmuştu.

Yeter.

Kasvetle heybeyi atın üzerinden aldım. Gece bana yetecek kadar yiyecek vardı, atı sırtına binmeden, çekerek götürecektim. Karanlıkta çok yol almak riskli olurdu. Atın bacağı kırılırsa başladığım noktaya dönerdim.

“İyi anlaşıcağız,” diye mırıldandım. “Ben bir şeyler yiyeceğim, sonra bir barınak bulana kadar yürüyeceğiz –ve *ben arkamdaki ceketten uzaklaşana kadar*– ve dinleneceğiz. Yarın bugünden daha iyi olacak.”

Arkamdan bir çıtırtı geldi. İrkildim.

At sağa sıçradı. Küfrederek dizginlere uzansam da iş işten geçmişti.

At fırladı. Zaten korkan hayvanı daha da ürkütmüştüm. Telaşlanan at karanlıkta dörtmala uzaklaştı.

Geri gelmeyecekti.

Ormanda yere oturup burnumu çeke çeke ağlarken ekmekten kopardığım parçaları ağızıma tıktım. Ekmek bayat olsa da o anda ömrümde tattığım en güzel şeydi.

Öfke içime yerleşti.

Bunların olmasını ben istememiştim.

Büyü gücümü tanrılara bir değil, bin kez verirdim.

Daha ben birkaç günlükken adağımı reddeden, gücümü bende bırakan *onlardı*. Bunun sebebini asla bilemeyecek de olsam, sırf tanrılar gücümü istemediklerine karar verdikleri için ömrümün geri kalanını tek başıma, beni öldürmek isteyenlerden kaçarak geçirecektim.

Bu haksızlığı düşünmek nefesimi kesti.

Ellerimi yumruk yapıp ayağa kalktım. Tanrılara inat sağ kalacaktım.

Yaşayacaktım ve yaşlanıp kendi yatağında, yaşadığım hayattan *memnun* ölürken o tanrılardan bir açıklama isteyecektim. Öte dünyada beni yakmaya karar verirlerse de en azından önceki hayatımdaki tüm neşeyi, kederi ve sevgiyi doyasıya deneyimlemiş olacaktım.

Yukarı baktım ve titrek bir nefes verdim. Başımın üzerinde, gece göğünde yıldızlar ışıldıyordu. O gün defalarca o yıldızları bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Fakat işte onlara bakıyordum ve birden ışıltıları karşısında huşu duydum.

Sağ kalmıştım. Daha ne isteyebilirdim ki?

Avcının yanına dönüp karanlıkta el yordamıyla üzerini aradım. Ellerim soğuk ahşapla buluştu. Avcının yayı. Kötü nişancıydım. Gerçekten berbatım. Yine de yayı ve okları yanıma aldım.

Kafamın içine Tıbris'in şifalı sargıları tıkılmıştı sanki. Öyle yorgundum ki bir düşünceye birkaç saniyeden fazla odaklanamıyordum.

Yine de kendimi hareket etmeye zorlayıp uyanık kalmak için adımlarımı saydım. Başıma ödül konduğu haberi Mistrun'a ulaşmıştı bile. Daha fazla yiyecek ya da daha iyi giysiler çalma riskini alamazdım. Fakat köprüyü aşabilirdim. Artık hava kararıp soğuduğundan köprüden geçen daha az insan olacaktı. Elimdeki en iyi şans buydu.

Nihayet köprü göründü.

Köprüde nöbet tutan muhafız da,

Ümitsizliğim büyüdü. Keskin, aniden bastıran duyguyu dizginledim. *Tabii ki o köprüye nöbetçi dikeceklerdi. Güneye kaçmayı planlayan herkes ya buz gibi soğuk nehrin karşısına geçmeye ya Normathe Dağları'nı aşmaya ya da Mistrun'daki köprüden geçmeye çalışırdı.*

Nehrin karşı yakasında kıyıya vursam ne olurdu sanki?

Hiçbir yerde kıyıya vuracağın yoktu. Ölmek üzereydin, umuttun mu?

Ah, evet, hatırlıyordum. Paralı asker, Galon'a beni ölüme terk etmesini söylediğinde o koyu yeşil gözlerdeki ilgisiz, sıkkın bakışı hatırlıyordum.

Elimde beni ısıtacak hiçbir şey olmasa bile öfkem gelecek günlerde beni sıcak tutmaya yeterdi.

PRISCA

Muhafız çok da yaşlı görünmüyordu. Belli ki kendisini tetikte tutmak adına, bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Muhafızın genç olması benim açımdan hiç de iyi değildi. Genç demek güçlü demektir.

Arbaletle daha çok antrenman yapmış olsam, muhafızı bulduğum yerden öldürebilirdim. İç çektim. Kaçmaya başlamamın üzerinden henüz sadece saatler geçmişken cinayet tasarlamayı sabah kahvaltısı yapmayı düşünmek kadar sıradanlaştırmıştım. Muhtemelen bunun için endişelenmeliydim.

Ne yazık ki o kadar uzaktan –ve karanlıkta– muhafızı vurma olasılığım ancak Asinia'nın bir Kralın Ağı oyununu kazanma olasılığı kadardı.

Aklıma en iyi arkadaşımın gelmesiyle içim sızladı. Öldüğümü mü düşünüyordu? Bir... Bir yozlaşmış olduğum için benden nefret mi ediyordu?

Sonra. Bunları sonra düşünecektim.

Belinde bir kılıç olan muhafız ne yaptığını bilir gibi hareket ediyordu. Fakat fazlaca tetikte olmasından bu tarz görevlerde acemi oldu-

ğu açıkça belliydi. Yeni muhafızlar etraflarını daha dikkatli gözlemeye meyilli olabiliyorlardı.

Oysa, muhtemelen yoksul köylerden birinden olan ve zorla askere alınan *bu* muhafız, asıl görev yerine gönderilmeden önce temel eğitim için şehre yollanmıştı. İşler yolunda giderse, karşısında yoksul, savunmasız genç bir kadını gördüğünde aklına kendi kız kardeşi gelirdi. Tırabzan muhafızın bel hizasında kalıyordu.

Tamam.

Avcının bıçağını heybeye soktum. Arbalet sorun yaratmazdı. Ava çıkıp kaybolmuş çaresiz bir kadın gibi görünüyordum.

Bir an için durup hayatın bana yaptığı haksızlıkları düşünerek gözlerimin dolmasına karşı koymadım. Beni perişan etmek isteyen kedere teslim olmak o kadar da zor olmamıştı.

Hıçkırdım. “Affedersiniz?”

Muhafız kısa aralıklarla irkildi; kızardı ve kaşlarını çattı. Eli kılıcına gidince ellerimi kaldırdım. Bir hıçkırık daha boğazımdan koptu.

“İyi misiniz?” diye sordu muhafız.

Bu tek soruyla ihtiyacım olan her şeyi öğrenmiştim. Sadece birkaç yıllık askerlik hizmeti muhafızı sertleştirir ve ağzından çıkan ilk soru, “*Kimsin sen?*” olurdu. Birkaç yıl daha eklense, ilk işi bana yere yatmamı emretmek ve üzerimdeki silahları çekip almak olurdu.

“Ha..hayır.”

Ağladığımda hep acınası bir hâlîm olurdu. Ağlamaktan o kadar nefret etmemin bir nedeni de buydu. Alt dudağımı titrettim ve muhafız elini kılıcının kabzasından çekti.

“Ben or..ormandaydım ve a..ailemi arıyordum.” Muhafıza yaklaşıp burnumu çektim. “Kayboldum ve sonra...”

“Sakin ol.” Muhafız yırtık giysilerimi ve o giysilerin üzerindeki kanı süzerken kafasının içinde mantıklı bir sonuca vardığı anı fark ettim.

“Bu kasabada bir şifacı var.” Muhafız köprüünün tırabzanına yaslanıp başıyla Mistrun’u işaret etti. Genç ve toy da olsa beni oraya bizzat götürmeyi teklif etmedi. Bunun yerine kemerinden sarkan keseye uzanıp yeşil bir trowth taşı çıkardı.

Kahretsin.

O taşı hemen tutuklanmamı emredecek komutanıyla temas kurmak için kullanacaktı.

Elim heybemdeki bıçağa gitmek için sabırsızlandı.

Sonra avcının şaşkın, suçlayan yüzü zihnimde canlandı.

Gözlerimden gerçek yaşlar aktı. Bu genç muhafızın canını yakmayı istemiyordum.

“Lütfen yapma,” deyip başımla trowth taşına işaret ettim. “Ben buna başkalarını karıştırmamayı tercih ederim.”

Muhafız kaşlarını çatsa da eli taştan uzaklaştı.

“Seni şifacıya götürürdüm fakat nöbet yerimden ayrılamam.”

“Sanırım komşu köyde bir şifacı bulsam daha iyi olacak.” Nehrin diğer yakasına başımla işaret ederken muhafıza ağır ağır yaklaşmaya devam ettim.

Muhafız kaşlarını çattı. Belli ki o vaziyette neden hâlâ yürümeye devam ettiğime şaşıyordu.

Bana tekrar baktı. Bir anda gözlerinden kim olduğumu anladığını okudum ve eli kılıcına gitti.

Gelgelelim çoktan üzerine atılmıştım.

Karşımda bir kadın olsa saldırım işe yaramazdı. Biz kadınların ağırlık merkezi daha alçaktı. Ayrıca muhafız tırabzandan bir adım daha uzakta dikiliyor olsa, o kılıçla beni biçecekti.

Oysa ben neredeyse çömelecek kadar eğilip tüm bedenimle muhafızı yukarı, ileri ittim.

Düşerken bir çığlık attı.

Foş.

Birden pişmanlık tüm kaslarımı dondurdu.

Hayır. Ben sağ kalmıştım. O da sağ kalacaktı.

Sen sağ kaldın çünkü o kaba saba heriflerden biri seni nehirden çekip çıkardı.

Hayır. Muhafız benden iriydi. Daha çok ağırlık, donmasının daha uzun zaman alacağı anlamına geliyordu.

Kendimi muhafızın hayatta kalma olasılığı hakkında teselli edecek zamanım yoktu. Muhafızın çıkardığı gürültü gecenin sessizliğini bölmüş, aşağıda gürleyen suyun sesini bastırmıştı ve sesi işitecek kadar yakın olan birileri her an gelip neler olduğuna bakabilirlerdi.

Dönüp köprüden nehrin diğer yakasındaki ormana doğru koştum. Arkamdan birinin bağırdığını işitmeyince derin bir nefes aldım. Yine de koşmaya devam ettim. En azından başımın üzerindeki dallar yıldızları göremeyeceğim kadar sıklaşana dek.

Karanlıktı. Bitkin düşmüştüm ve sendeliyordum. Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Fakat muhafızın ortadan kaybolması gözden kaçmayacaktı. Muhafız hayatta kaldıysa o küçük, yeşil taş ölümüne sebep olabilirdi.

Bu yüzden yürümeye devam ettim. Çalılar ayak bileklerimi çizip yırtmaya başlayınca patikadan ayrıldığımı anlıyordum. Zaman anlamını yitirmişti. Nihayet dizlerimin üzerine çöktüm.

“Biraz daha,” diye mırıldandım. Kendimi doğrulmaya zorlayıp çevreme bakındım. Öyle karanlıktı ki tek yapabildiğim patikadan çıkıp çalıların arasında ağır adımlarla ilerleyerek yaslanabileceğim bir ağaç gövdesi bulmak oldu. Pelerinime sarınıp şafağın sökmesini bekledim.

PRISCA

Ertesi sabah güneş doğar doğmaz yenden ayaklandım.

Bir gün kaybolursan yüksek bir yere çık. Oradan yönünü daha kolay tayin edebilirsin. Ayrıca su bulma olasılığın da artar. Tibris'in sakin, kendinden emin sesi kafamın içinde çınladı.

Şimdi neredeydi? Soğukta korkunç bir gece mi geçirmişti? Birinin ahırında ya da tavan arasında mı gizleniyordu?

Diğer olasılığı düşünmek bile istemiyordum. Ölmüş olabileceğini. Bunun yerine çevreme göz gezdirdim. Etrafta hiç dağ yoktu. Fakat sağımda küçük bir tepe vardı. Elimden geldiğince sessiz, ağır ağır tepeye tırmandım. Fakat çabalarım fayda etmedi. Dallara takılıp bir ağaca çarptım ve kanayan ayağımın bir kayaya çarpmasıyla inledim. Her yanlış adımda durakladım. Her gürültüde irkildim. En cılız sesleri işitmek için kulak kabartırken gözlerim durmadan çevremi tarıyordu.

Aşağıda kalan alana göz gezdirdim. Kuzeyde dün gece aştığım nehir vardı. Ölüme ne kadar yaklaştığımı düşünmemle nabzım hızlandı.

Dönüp yüzümü aksi yöne çevirerek güneye baktım. Dytur Nehri'nden çok daha dar bir başka nehir. O nehrin diğer yakasına geçmem gerekecekti.

Yine dondurucu sularla baş edeceğimi düşünmemle avuçlarım terledi. Derin bir nefes alıp odaklanmak için kendimi zorladım. Köprüden çıkan yoldan ayrılmayıp o yoldan güneybatıya gidersem nihayetinde krallığın başkenti Lesdryn'e varacaktım. Yol boyunca daha büyük kasabalar vardı. Bir at çalıp şehre gidene kadar kalabalığa karışma şansımın daha fazla olacağı kasabalar. Fakat perişan hâldeydim. Ayaklarım kanıyor, aksıyordum ve bu hâlimle ancak dikkatleri üzerime daha da fazla çekerdim.

Bu yüzden Lesdryn'e biraz daha yaklaşıp ormanda ilerleyecektim. Elimdeki tek gerçek seçenek buydu. Yolu kullanmak zorunda kalana kadar kendimi güvenceye alacak bir plan kurmuş olmayı ümit ediyordum.

Bunu başarabilirdim.

Ne de olsa tüm güçlüklerle rağmen hâlâ hayattaydım. Tek yapmam gereken kendime bunu durmadan hatırlatmaktı.

Nehir ancak diz hizama geliyordu. Fakat akıntı kuvvetliydi.

Göğsüm sıkıştı. Defalarca sıkı nefesler alıp ilerlemeyi tasarladığım yöne baktım.

Tek yanlış adımımda kendimi o buz gibi suların içinde bulacaktım. Diz hizamda olsa da kayıp başımı çarpabilirdim.

Kimilda.

Hıçkırığımı bastırdım. Tereddüt etmem bile canımı sıkıyordu. Bunu yapabiliyordum. *Yapmak zorundaydım.* Yoksa tek seçenek geri dönmektir.

Soğuk suyun içinde yürümeye başladım. Kaymamaya çalışarak elimden geldiğince hızlı hareket ediyordum. Karşı kıyıya vardığımda keskin taşlar ayaklarımı kesmişti.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup titremem geçene kadar öne eğildim. Başımı kaldırdığımda etrafımdaki her şey döner gibiydi.

Bütün gün yürüdüm. Günbatımı yaklaşırken midem guruldadı. Fakat azıcık yiyeceğim de bitmek üzereydi ve kalan birkaç lokmayı da yarına ayırmam gerekiyordu.

Uzakta bir kırmızılık fark ettim. Alevlerin kızılı mıydı bu?

Donakaldım. Elbette sığağı hissedemiyordum. Fakat bir an için hissedebildiğimi hayal ettim. O ateşin kenarında uzandığımı, doyurucu bir yemeğin ardından uyukladığımı hayal ettim.

Kral muhafızlarının ateş yakması pek de olası değildi. Herica bir seferinde muhafızların genellikle kahverengi bir umber taşıyla –büyük enerjisinin yüklenebildiği ve sıcak yayan siyah bir taş– yolculuk ettiklerini söylemişti.

Alevlerin olduğu yerde yiyecek bulunması mümkündü. Midem bu fikri gurultularla onaylarken gözlerimi ağaçların arasındaki turuncu-kırmızı parıltıdan ayırmadım.

Ağır ağır yaklaşıp ağacın ardından başımı uzatarak açıklığa baktım. Nefesim kesildi. Kamp ateşinin etrafında tasasızca oturan adamları tanımıştım. Dişlerimi sıkarak saydım. Orada dört kişi vardı. Yabanilerden biri başka bir yerlerde gizleniyordu. Gözcülük ediyor olabilirdi.

İçim öfkeyle, epey de isyanla doldu. Galon beni nehirden çıkardıktan sonra başıma gelen onca şeyin ardından onları sıcak ateşin kenarında muhtemelen karınları tok ve üzerlerinde kuru giysilerle uyurken görmek...

Yaraya tuz basmıştı bu.

En yakınımnda Galon uzanıyordu. Açıklığın diğer yanında liderleri –*Lorian* dedikleri– gözleri kapalı uzanıyordu. Onun arkasında çok sayıdaki erzak çuvalının yakınlarında atları dinleniyordu.

O erzakın içinde yiyecek olabilirdi. Beklenti tenimi gıdıkladı.

Peki gözcü neredeydi?

Lorian yan dönüp soluna baktı. Köyden kaçtığımdan beri ilk kez gülümsedim. Zorba, işi adamına öylece bırakmamıştı. Arkasını kendisi kollamadan yapamıyordu.

Ve az önce gözcünün yerini bana belli etmişti.

Budala.

Yiyeceklerini alıp onları neredeyse eli boş bırakacaktım. Onların beni bıraktıkları gibi.

Son derece yavaş hareketlerle Lorian'ın sağına hareketlendim.

Bulunduğum yerden onları daha iyi seçebilsem de acele ederken bir dala basıp ses çıkarmayı göze alamazdım.

Adamlardan biri öksürdü. Sesi attığım birkaç adımın sesini örtmek için kullandım.

Bana saatler geçmiş gibi geldi. Güçlü yanlarımın farkındaydım ve ormanda gizlenmek bunlardan biri değildi. Fakat sabırsızlığımın o atı kaybetmeme neden olmasına izin vermeyecektim. O erzakı. Tüm o yiyecekleri.

Nihayet, *nihayet* atlarla aramda sadece birkaç adım kaldı. Ciğerlerime yavaş yavaş hava çektim ve dinlenen adamlara son bir kez bakıp kendimi hazırladım.

Sonra donakaldım. Lorian yerinde yoktu.

Sesi arkamdan geldi. "Cidden burada olduğunu fark etmediğimizi mi düşündün köylü kız?"

Eğilerek döndüm ve beni yakalamak için uzattığı elinden kaçtım. Yüzüne bir hayret ifadesi oturan Lorian üzerime atıldı.

Bacağım bacağına dolanınca dengesini kaybetti. Kûfûrleri eşliğinde yere düşüp ateşe doğru yuvarlandık.

Durduğumuzda bıçağım boğazındaydı ve kalbim öyle çarpıyordu ki kaburgalarımın kırılabileceğini düşündüm. İri bedeniyle beni yere yapıştırmışsa da bileğimin tek hareketiyle canını alabilirdim.

Gözlerini bana dikti. O orman yeşili gözleri keyifle ışıldadı.

Bir tuzak. Pislik herif beni yakınına çekmek ve ters yöne gitmemi sağlamak için gözcüye bakmıştı. Muhtemelen daha ben yaktığı ateşi görmeden orada olduğumu biliyordu.

Keyfim kaçmıştı. Daha iyisini yapmalıydım. Şehre ulaşp bir gemiye gizlice bineceksem hatalarımdan daha çabuk ders çıkarmak zorundaydım.

"Atlarımızdan birini almana izin vereceğimizi mi düşündün gerçekten? Elimizdekini çalmanı hak edecek ne yaptık?"

Öfke içimi kavurdu. "Beni ölüme terk ettiniz," diye tısladım.

"Ölmedin."

"Sayenizde değil!"

Lorian bir iç çekti. *Ben ona* dert çıkarıyormuşum gibi.

Bıçağımın boğazını yardığını hayal ettim. Gözlerimin önüne püs-küren kanı getirdim. Kana susayacak hâle pek gelmezdim. Fakat bu adam beni o hâle sokmuştu.

Sonra yüzüne sıkkın bir ifade yerleşti. Son birkaç günde cehen-nemi yaşamıştım ve hıncımı ondan çıkarabilirdim. Fakat onun her an esneyecek gibi bir hâli vardı.

Peki. *Ben onu* ölüme terk edince nasıl oluyormuş görecektik.

Birden keskin bir bıçak tenime, tam nabzımın attığı noktanın yanına yaslandı. Kendi bıçağımı Lorian'ın boğazına biraz daha yaklaştırdım.

Biri eğleniyormuş gibi bir tonda, "Bırak onu," dedi.

Tenim terden yapış yapış olmuştu. Göğsümün üzerinde büyük bir ağırlık vardı.

Gözlerimi Lorian'ın yeşil gözlerine diktim ve sessiz bir yemin ettim. Sonraki birkaç dakikada ölmezsem ve tanrılar yollarımızı bir daha kesiştirirse mutlaka bu adamı beni ölüme terk ettiğine pişman edecektim.

Zihnimi okurmuş gibi bakışı sertleşti. İri, nasırlı bir el bileğime dolandı. Ta ki ben bıçağı bırakmak zorunda kalana kadar.

Lorian üzerimden kalksa da bunu kaçmama fırsat vermeden yaptı. Artık bana ne yapacaklarını kim bilebilirdi? Tecavüz edebilirler, öldü-rebilirler, beni kral muhafızlarına teslim edebilirlerdi. Bu adamların bana yapabileceklerinin yanında avcının bahşedeceği hızlı ölüm bir lütuf olurdu.

Çaresizliğim hayatıma mal olacak gibiydi.

Lorian'ın arkadaşı beni ayağa kaldırıp ellerime uzandı. Elindeki halatın sert dokusunun bileklerime sürttüğünü hissettim.

Tenim ısınırken kafamın içi tiz, ısrarcı bir çığlıkla doldu. O çığlık kendisine bir tek çıkış yolu bulana dek.

Dur.

Zaman dondu.

Bıçağımı Lorian'ın boğazından çektim ve dönüp adamların atlarına doğru koştum.

Saniyelerim vardı. Şanslıysam.

Bana en yakın atın bağına çözdüm.

Sonra bedenim zeminle sertçe buluştu.

“Ne yaptın sen?” Bu kez o ipeksi seste keyiften eser yoktu. Bir kez daha çaresiz kalmıştım. Hayal kırıklığı içimi kaplarken hareketsiz kaldım. Bitmek bilmeyen o lanet gün beni bıktırmıştı artık.

“Bırak beni!”

“Büyünü bir daha üzerimde kullanırsan pişman olursun.”

“Büyümü mü?”

“Aptal numarası yapma.”

Beni ters çevirdi ve nefes nefese kaldım, çaresizce hava almaya çalışıyordum. Bakışları inip kalkmakta olan göğsüme kaydı ve sonra tekrar yüzüme döndü..

Paralı askerler neler yapabileceğimi gördükleri için yalan söylemek aptalca olurdu. Bu durumda en iyi savunma doğruyu söylemek olacaktı. “Aptal numarası yaptığım yok. Kastettiğin gibi bir şey değil bu. Sadece bu tek şeyi yapabiliyorum. Onu da bazen yapabiliyorum ve çok uzun sürmüyor.”

Çaresizce açıklama yapmaya çalışırken abuk sabuk konuşmaya başlamıştım. Oraya asla gelmemeliydim. Mantıklı düşünüp atlarından birini çalabileceğimi düşünmemem gerekirdi. Yorgunluğum ve açlığım çaresizliğimin mantığıma baskın çıkmasına neden olmuştu. Artık beni peşimdeki muhafızlara teslim eder, Kral’ın para ödülünü alırlardı.

Lorian, yirmi beş kışı geride bıraktığımda mavi çemberin dövülmesi gereken fakat henüz boş olan şakağımı süzdü. Yüz ifadesini okumak imkânsız olsa da kim olduğumu anlamak için zihnini zorladığını sezebiliyordum.

Gözlerim onun şakağındaki mavi işarete çevrilirken hınç damarlarımına akın etti. Fakat yabani adam tekrar söze girmişti bile.

Ben konuşmadan, “O nehre nasıl düştün?” diye mırıldandı. “Yalan söylersen seni o nehre geri gönderirim. Fakat önce Galon’a ayaklarına taşlar bağlamasını emrederim.”

Korku karnıma bir yumruk gibi inerken uzun, sonsuz gibi gelen bir süre nefes alamadım. O suyun üzerime, ağzımın içine aktığını, ciğerlerimi doldurduğunu düşünmek...

Lorian hâlâ beni süzüyordu. Küçük tehdidinin ne kadar işe yaradığının farkındaydı. Çırpınıp elinden kurtulmaya çalışsam da tek yapabildiğim kalçalarımı onun kalçalarına daha da yaklaştırmak oldu.

“Konuş,” diye gürledi Lorian.

“Annem... Beni nehre annem itti. Çünkü muhafızlar bir yozlaşmış olduğumu öğrenmişlerdi. Peşimdeydiler.”

Alt dudağım titreyince dişlerimle dudağımı sabitledim. Annem beni ittiğinden beri bunu inkâr etmeye çalışsam da gerçekte yüzleşme zamanı gelmişti.

Annem ölmüştü.

Muhafızlar onu oracıkta öldürmüş olmalıydı. Kral’ın emirlerine karşı gelerek kaçmama yardım ettiğini gördükleri için muhtemelen onu gaddarca katletmişlerdi.

Gözlerim dolsa da Lorian tepemde bana bakarken annemin yasını tutmayacaktım.

O kadar yakından Lorian’ın gözlerindeki yeşilin tüm farklı tonlarını görebiliyordum. Bu adam defalarca rüyamda gördüğüm adamdı ve hâlâ bunun nedenini bilmiyordum. Oysa o adama dair ümitlerim...

Bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Bu adamın gerçekte ne olduğunu görmek hayal kırıklığından başka bir şey değildi.

“Sanırım şehre ulaşmayı planlıyorsun.”

“Evet.” Ona bir gemiye binme planımdan kesinlikle bahsetmeyecektim. Hayatım hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olurdu.

“Büyünü her istediğinde kullanabiliyor musun, yoksa tehlike altında olman mı gerekiyor?”

Belli ki bu adam umulmadık sorular sorarak beni diken üstünde tutmak istiyordu.

“Daha sadece birkaç kez kullandım.”

Galon bir adım yaklaşıp başını iki yana salladı. “Bana düşündüğünü sandığım şeyi düşünmediğini söyle.”

Bu sözleri işitince afalladım. Lorian'ın elleri beni daha da sıkıca kavradı. Sonra ayağa kalkıp beni de beraberinde bir un çuvalı gibi kaldırdı. Bedenimi yere bıraktı.

Gücünü sıradan bir şeymiş gibi sergileyişinin ürkütücü bir yanı vardı. Muhtemelen niyeti de ürkütücü olmalı.

"Sana bir teklifim var." Lorian'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Ondan gelecek bir teklifin bana hayrı dokunması olası değildi. O ana kadar çaresizce –fakat gerekli– bazı seçimler yapmışsam da bir grup paralı askere bulaşmak o seçimlerin en kötüsü olurdu.

Bu adamlar beni öldürmeyecek gibiydiler. Bu yüzden geri adım attım.

"Ne teklif edeceksiniz istemiyorum. Beni soğuktan donar hâlde ölmeye terk ettiğinizi hatırlıyor musun?"

Lorian iç çekti. "Hep böyle dramatik misindir?"

Adamlardan biri burnundan gülerken, ben Lorian'ın ağzına bir yumruk indirme isteğiyle titredim. Lorian aklımdan geçenleri okumuş gibi sadece bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Evet. Evet, öyleyimdir. Beni serbest bırakmanız için iyi bir bahane bu."

"Sanmıyorum. Henüz teklifimi işitmedin."

Dişlerimi sıktım. Belki de dinlemek daha akıllıca bir hamle olacaktı. Onların zayıflıklarını gözlemek. "Peki. Konuş."

"Biz de şehre gidiyoruz."

Bu kez gülme sırası bana gelmişti. Elbette ki şehre gideceklerdi. Paralı askerler ya işlerini bitirip bir müşterinin yanına dönmek ya da iş aramak için şehre giderlerdi. Bunlar birinin para kesesinin epey boşalmasıyla ya da daha kötüsü, ölmesiyle sonuçlanan türde işler olurdu.

"Ve?"

Sıktığı dişlerinin arasından "Ve..." dedi, "Senin gibi birinin oraya... Fark edilmeden varmamıza faydası olabilir."

Tabii ya. Benim gibi birinin şehre gizlice girmesi gereken bir grup paralı askere *çok* faydası dokunurdu. "Teklifiniz tam olarak nedir?"

"Üç öğün yemek, bir at, battaniyeler ve elimizdeki, sana uygun giysiler. Karşılık olarak şehrin kapılarından geçmemize yardım edeceksin."

“Dur biraz. Büyümü bile isteye kullanmamı mı istiyorsun? Kral muhafızlarının karşısında mı? Deli misin sen?”

Gözlerimin önüne geleceğim geldi. O gelecekte alevler, beni yuhlayan bir kalabalık ve yanarken attığım acı dolu çığlıklar vardı.

Lorian’ın siyah kaşlarından biri kalktı. “Büyünü doğru dürüst kullanırsan kimse orada olduğumuzun farkına varmaz.”

“Nasıl kullanacağımı *bilmiyorum!*”

“Sana öğreteceğim.”

“Sen...Bunu yapabilir misin?”

Gücümü kullanabilsem neler olurdu? Gücümü kendimi tehlikelerden korumak için kullanırdım. Yeteneğimle hayatta kalma olasılığım büyük ölçüde artardı.

Ah, Lorian *işini biliyordu.*

Homurdanarak Lorian’ı itip kendimden uzaklaştırdım. “Şehirde görünmeyecek bir paralı askerler takımı demek? Sizinle yakalanırsam sonum *ölümden beter* olur.” Onların düşmanları sadece kral muhafızlarından ibaret olmazdı. Bahse girerim birçok rakip grup onları yok etme şansını elde etmekten memnun olacaktı.

Gözleri gözlerime çevrildi. Bu sefer o gözlerin duygularını belli etmesine şaşırdım. “Hiç direkte yakılan birini gördün mü?”

Yutkundum. “Hayır.”

“Görmek istemezsin. Şüphesiz öyle bir ölümü de istemezsin. Yakalanırsak seni bizzat, çabucak öldürürüm.”

Ne hoş bir teklifti bu. “Size ihtiyacım yok.” Sesim tiz çıkmıştı. Çaresiz.

Lorian elini salladı. Yüzünde sıkkın bir ifade vardı. “Az önce atımı çalmaya kalktın. Bu düşüncesizliğin bana ne mi düşündürüyor? Köyünün dışında nasıl hayatta kalacağına dair hiçbir şey bilmediğini. Bu kadar uzun süre sağ kalmayı başarabilmen bile bir mucize.”

Haklılığı canımı sıktı.

Oraya kadar beni inat, öfke ve şans getirmişti. Fakat paralı askerlerle yolculuk etmek, yiyecek bulmak, ısınmak ve güçlerimi öğrenmek demek olacaktı.

Lorian hâlâ beni süzüyordu. İçimden bir ses bana gözlerinin görünenden çok daha fazlasını görebildiğini söylüyordu. “Beni öldürmeyecektin.” Çenemi baş ve işaret parmaklarıyla kavradı. “Gözünün içine bakacak bir adamı öldürebilecek biri değilsin sen.”

Aklıma avcının boğazından çıkan o son hırıltılar gelince derin, titrek bir nefes aldım.

Hayır. Odaklan.

“Buraya kadar gelebildim. Tek başıma.”

“Tebrikler, sağ kaldın. Fakat ikimiz de tek başına şehre varamayacağımızı biliyoruz.”

Tanrılar adına, bu adamdan nefret ediyordum. Başımı geri çektim. Parmakları çenemi daha da sıkıca kavradı.

Tartışmadan haklı çıkabilmeyi ne kadar istesem de fazla seçeneğim yok gibiydi. Ya o peşimdeki muhafızlar beni yakalayacaktı ve tek başıma ölecektim ya da o adamlarla şansımı deneyecektim.

Lorian bir anlaşma mı istiyordu? O paralı askerlerin bana büyü hakkında bildikleri her şeyi öğretmelerine izin verecek, sınıra yaklaştığımızda da o büyüü onları arkamda bırakmak için kullanacaktım. Beni arkalarında bıraktıkları gibi.

Bazen intikamınızı nerede mümkünse orada almanız gerekirdi.

Nihayet, “Tamam,” dedim.

Lorian çenemi bırakıp benden epeyce uzaklaştı. “Yemek yiyip birkaç saat uyumalıyız. Şafak sökmeden kalkacağız.”

Lorian benden uzaklaşır uzaklaşmaz arkadaşları rahat bir nefes almış gibiydi. Galon hâlâ hoşnutsuz görünüyordu. Fakat bıraktığım yerden aldığım pelerinine sarındım. Gözlerimi kısarak ona en sert bakışımı attım.

Artık pelerin benimdi.

Galon’un ağzının kenarı kıvrılrsa da hiçbir şey söylemeden odun toplamaya gitti. Kendisinden genç adamlardan birinin ona bakışından bunun Galon’un alışageldik görevlerinden olmadığını çıkardım.

Bu grubu dikkatle gözlemem gerekiyordu. Güçlü ve zayıf yanlarını daha sonra faydalanmak üzere çözmeliydim.

Adamlardan biri, "Gel, bir şeyler ye," dedi. Ona Güleç adını takmıştım. Yanına oturmam için bana el ederken bir kez daha gülümsedi.

Adamın yanına gidip gösterdiği noktadan iki adım uzağa kuruldum. Bana bir tür etle dolu bir tabak uzattı. Midem gurultuyla tepki verdi.

Tabağı almamla bana bir kırba² uzattı. "Sende kalabilir," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Adım Rythos."

"Prisca."

Sessizce yemek yedik. Ateşe yaklaştım. Soğuğu hâlâ iliklerimde hissediyordum. Kalan adamların çoğu yeniden uyusa da Rythos gözcülük görevinin birazdan kendisine geleceğini, bu yüzden bana bir şeyler pişirmekten memnun olacağını söylemişti.

Belki yanındayken gardımı düşürmem için kullandığı yöntemdi bu. Öyle bir şey olmayacak da olsa pişirdiği yemeği memnuniyetle yedim.

Lorian kampta huzursuzca geziniyordu. Atların durumuna baktı, yere fazladan bir döşek serdi ve bunları yaparken ara sıra kısıp gözlerle bana baktı. Onu kendimden daha da soğutacak laflar etmemek için kendimi tuttum. "Burada liderin o olduğu ve küçük paralı askerler ekibinin ona sormadan hiçbir iş yapmadığı belliydi.

Yemeği hızla mideme indirip kırıbadaki suyun yarısını diktim ve cesaretimi topladım. Sonraki işim pek de keyifli olmayacaktı.

Öne eğilip kirli ayaklarımı inceledim. Birkaç kesikten hâlâ kan akarken kum dolan kesiklerden biri kararmıştı. İltihap riski almak aptallığın zirvesi olurdu. Bir ayağıma su döküp sarılacak hâle gelene dek temizledim. Birçok gözün üzerimde olduğunu hissettiğim için acıya kahramanca göğüs gerip gözümü bile kırpmadım. Temiz bir parça bulup koparabilmek için kirli elbiseme göz gezdirdim.

Rythos bana bir avuç temiz kumaş parçası uzatıp, "Al," dedi. Paralı askerler yanlarında tıbbi malzemeler taşımak zorundaydılar. Kö-

² Kırba (Türkçe): Ağzı dar, altı geniş, deriden su kabı. (ç.n.)

yümdeki erkeklerden işittiğim kadarıyla paralı askerler hep savaşıp adam öldürüyor, para için ahlaksızca birçok başka iş yapıyorlardı.

“Teşekkür ederim.”

“Merhemimiz de var.”

Rythos merhemi uzatırken bir kaşımı kaldırdım. Ezilip macuna çevrilerek merheme eklenmiş brackweed’in kokusunu alabiliyordum. Ot enfeksiyonu engellerdi. Belli ki Rythos adamların içinde en merhametli olandı. Yine de Lorian beni boğdurmakla tehdit ettiğinde hepsi gibi o da seyirci kalmıştı. Bunu unutmayacaktım.

Kalın sesli biri, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Omzumun üzerinden baktım. Lorian beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde tenimin tuhaf bir tedirginlikle karıncalandığını hissettim.

Başımı iki yana salladım. “Kardeşim bir şifacıdır.”

Lorian’ın yüzüne bir an için şaşkın bir ifade yerleşse de bunun yerini hızla her zamanki okunamaz ifadesi aldı. “Ufak tefek kesikleri ve çizikleri iyileştirip hafif hastalıkları olanlara yardım mı ediyor?”

“Evet.”

Lorian başını iki yana sallayıp uzun adımlarla uzaklaştı. Rythos’a baktım. Sadece omuz silkti ve ben ayağa kalkarken beni izledi.

Lorian’la şifacılar arasında ne olduğunu bilmesem de kardeşimin feci yaraları ve kronik hastalıkları iyileştirmeye çalışırken kendisini nasıl yıprattığını defalarca görmüştüm. Babam hastalandığında Tıbris haftalarca onun yanına uzanmış, kendisi bir deri bir kemik kalana, kendi gücünü kullanamayacak hâle gelene dek tüm gücünü ona aktarmıştı.

Az kalsın ikisini de kaybedecektim.

Şimdi ise Tıbris ya büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı ya da...

Hayır. Kardeşim mücadeleydi. Mutlaka tam da bu senaryo için ayarladığı insanlar olmalıydı.

Ayaklarıma bolca merhem sürmemin ardından adamları inceledim. Galon hariç, hiçbirisi güçlerine dair bir ipucu sergilememişti. Galon’un yeteneğinin ne olduğundan da tam olarak emin değildim. Kamplarına geldiğimden beri gücünü yeniden kullanmamıştı.

Onlar benim ne yapabileceğimi bildiklerinden benim de her birinin ne tür bir tehdit oluşturabileceğini öğrenmem gerekiyordu.

Ayaklarımı sarar sarmaz Rythos'un verdiği battaniyeyi alıp yer yatağıma uzandım. Ateşe elimden geldiğince, yanmayacağım kadar yaklaşıp top gibi kıvrıldım. Hâlâ çok üşüsem de midem dolu, yaralarım sarılıydı ve gözlerim yorgunluktan yanıyordu.

O adamlara güven olmayacağından uyanık kalmaya niyetliydim. Sağımda bir hareketlilik hissettim ve gözlerimi aralamayı başardığımda Lorian'ın bana baktığını gördüm.

Gözlerindeki o tartan bakışın içimi ürperten bir yanı vardı. Bana yırtıcı bir hayvanın dikkatiyle bakıyordu. Ben yeni, beklenmedik bir piyonmuşum da ne hamle yapacağına karar kılıyormuş gibi.

Ürpererek gözlerimi yumdum.

PRISCA

Lorian'a bakıp başımı iki yana salladım. Bir kez daha atına işaret etti. Ben hemen hareketlenmeyince dudakları bir gülümsemeyle gerildi.

Buyurgan hareketini görmezden geldim. "Aynı ata bineceğimizi söylememiştin bana."

Lorian kollarını kavuşturdu. "Yanımızda yedek at gördün mü hiç tatlım?"

Bir nefes alıp seher güneşinin ışığına gözlerimi kısarak baktım. "Tatlım deme bana." Ellerimi belime götürüp tehditkâr görünmeye çalıştım. "Diğer adamlardan birinin atına binebilirim."

Belki Rythos'un atına. O ana kadar bana iyi davranmıştı. Ayrıca Lorian'ın aksine ne zaman konuşsa içimde boğazını sıkma arzusu uyandırmıyordu.

Lorian iyice yakınlaşıp gözlerini kısı. "En iri ve iki kişiyi taşımaya en uygun at benimki. Hele o iki kişiden biri senin kadar sıskaysa."

"Hepimiz battal yabancılar olmayabiliyoruz."

Lorian dişlerini göstererek bana gülümsemi. "Ben seni bindirmeden bin ata hadi."

Burnumu çekip bir bacağımı atın kıcının üzerinden atarken az kalsın Lorian'ın yüzüne

bir tekme indirecektim. Ne yazık ki geri çekilmesiyle ayağım onu ısıkaladı.

Bir dahaki sefere bacağımı daha geniş açıyla savuracaktı.n.

Lorian'ın iri bedeni arkamda kalan eyere indi. Önce onun binmesini istesem daha iyi olacaktı. İri kollarının kısılacında olmaktansa belime sarılmayı tercih ederdim.

Lorian bana seçenek tanımadı. Elleri belime dolanıp dizginleri kavradı. Bedeni o kadar iriydi ki beni hemen çevreledi. Erkeksi kokusu burun deliklerime dolarken öne eğilip atını okşamasına aldırış etmemeye çalışarak kendimi ağzımdan nefes almaya zorladım.

Lorian tam bir çam yarmasıydı. Pazıları bacaklarımdan kalındı. Gördüğüm kadarıyla hantal bir odun da değildi. Hayır, bir panter gibi sessiz hareket ediyordu ve böyle bir cüssesi olan bir adama göre çok çevikti.

Bu da onu son derece tehlikeli kılıyordu.

En azından şimdilik, Lorian anlaşmanın bana düşen kısmını gerçekleştirmeme engel olmaya çalışacak herkes için ölümcül bir tehditti. Bir şekilde beni hayatta tutması en olası adam olacaktı. En azından önümüzdeki birkaç gün boyunca. Ne kadar ironikti bu.

Lorian'ın topuklarının bir hareketiyle hemen dar orman patikasından aşağı inmeye başladık.

Ormanın bu kısmı karanlık ve gür bitkilerle kaplıydı. Sarmaşıklar iç içe geçmiş kendilerine yer açabilmek için mücadele ediyordu. Ağaçların dalları eğri büğrü eller gibiydi; sık yeşillige uzanan kırık parmaklar.

Ara sıra bir ağaç dalının gıcirtısı ya da atların basıp kırdığı dal parçalarının çıtırtıları olmasa çıt çıkmıyordu. Sanki orman nefesini tutuyor, bekliyordu.

Lorian bana, "Gevşemelisin," dedi. "Atımı huzursuz ediyorsun."

Bir nefes verdim. Göğsümün gerginliğinden nefesi fazla uzun tuttuğumu anladım. "Daha hızlı ilerlemeliyiz," diye mırıldandım.

"Kral muhafızları bu yolu bilmiyor. Evet, daha hızlı gitmeliyiz fakat paniğe de kapılmamalıyız. Ne kadar hızlı yol alırsak atları o kadar sık dinlendirmemiz gerekir."

Bunu biliyordum. Fakat yakalanırsak *öleceğimi* de biliyordum. Ya bu adamlar? Yüzlerine mücadele kazınmıştı. Onlara bir kez bakan olabilecek en berbat durumlardan sıyrılacak şekilde bilendiklerini anlayabilirdi. Kaçmak için birkaç dakika kazanmak uğruna beni feda etmeyeceklerini düşünmem ahmaklık olurdu.

Ben mi? Hayatta kalmam bir mucizeydi. Mucize değilse de şansım yaver gitmişti. Fakat ne mucizelere ne de şansa bel bağlanabilirdi. Bir şekilde kendi amaçlarını gerçekleştirmelerine faydam dokunabileceğine ikna olan paralı askerlere de. Nefes almaya devam etmemi garantiye alacak tek kişi *bendim*.

Nihayet kaslarım kendimi sıkmaktan ağrımaya başladı. Omuzlarımı salıp elimden geldiğince gevşemeye çalıştım.

En azından artık giysilerim vardı. Adamlar gömlek, yere sürtmesin diye paçalarını sıvadığım bir pantolon ve hatta adım atmakta güçlük çekmeme neden olan kocaman çizmeler getirmişlerdi. Neyse ki Rythos yüzüstü yere kapaklanmayayım diye bana çizmelerin tabanlarına tıkacak bir çift çorap getirmişti.

Patika yeterince genişlediğinde adamlardan biri atını bizim atlarımızın yanına çekti. Diğerlerinden daha gençti, muhtemelen Rythos'un yaşlarındaydı. Rythos'un saçlarından biraz daha uzun saçları üstünkörü geriye atılmış, geniş alnı meydana çıkmıştı. At sırtında doğmuş gibi ata binen adamın hülyalı, kahverengi gözlerine bakıp ne düşündüğünü merak ettim.

Bana öyle tatlı bir gülümsemeyle baktı ki şaşırdım. "Adım Cavis."

"Prisca." Bir anda merakımın uyanmasıyla, "Nerelisin?" diye sordum. Cavis'in konuşmasında hafif bir aksan vardı.

Onu dikkatle süzerken gözlerinin bir an Lorian'a çevrildiğini fark ettim.

"Yalan söyleyeceksen zahmet etme," diye mırıldandım.

Lorian kulağıma, "Aksi kadın," diye fısıldadı.

Omzumu silktim. Mahremiyetimi ne de özlemiştim.

Belli ki Lorian rahatsızlığımı fark etmişti. Çünkü öne eğilip kişisel alanımı daha da işgal etti. "Cavis'in eşi kısa süre önce ilk çocuklarını doğurdu."

Cavis gülümsemedi. Bir adam gururdan yanabilecek olsa Cavis içinde olduğumuz ormanda yangın çıkarabilirdi. “Bir kız.”

Kendimi tutamayıp ben de gülümsedim. “Tebrikler. Ne tür büyün olduğunu sormamın sakıncası var mı?” Ne incelikli bir hamleydi ama! Fakat adam hâlihazırda *bazı* sorularıma yanıt verirken bunu da sorabilirdim.

Arkamda Lorian’ın gerildiğini hissettim. Fakat Cavis’i yanıt vermekten alıkoymadı bu.

Cavis’in gülümsemesindeki ışık biraz eksilmişti. “Dillere yeteneğim var.”

“Dillere yeteneğin mi var?”

Arkamızdan Marth’ın kahkahası geldi. “Demek istediği bu krallıkta konuşulan tüm dilleri bildiği. Diğer tüm krallıklardaki dilleri de.”

“Bak işte bu bir paralı askere yarayacak bir beceri olabilir.”

Cavis’in gözleri hafifçe açıldı. Omzumun üzerinden Lorian’a baktı. O yabaninin yüzünde her ne gördüyse başını öne arkaya sallayıp yanımızdan ayrıldı.

Cavis’in yerini Marth aldı. Ona, “Ya sen neler yapabiliyorsun?” diye sordum. Bana ağır ağır şekillenen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ben bir insanın geçmişine dair görüntüler görürüm.”

Merakım ensemdeki tüyleri diken diken ederken ağzımı açacak oldum. Fakat arkamda duran Lorian kaskatı kesildi.

“Yeter,” diye gürledi Lorian.

Başka sırlar. Pes edip dikkatimi kendi düşüncelerime odakladım.

Ne yazık ki o düşüncelerde annemin son anları, Tibris’e dair feci senaryolar ve zihnimin tekrar tekrar sorduğu, yanıt veremeyeceğim sorular vardı.

Gün batmadan durduk. Lorian bacağını atın üzerinden atıp indi ve bana elini uzattı. Kaslarım çok tutulduğundan uzanan eli tuttum. Lorian diğer elini belime dolayıp attan inmeme yardım etti. Dokunuşunun beni tiksindireceğini umsam da iri elleri tuhaf bir şekilde teskin ediciydi.

Solumuzda kalan bayır yüksek ve dikti. Yokuşun atları yırtıcı hayvanlardan bir nebze korumasının yanında bayırdaki yüksek meşeler

kötü hava şartlarına karşı siper olacaktı. Nehir sağımızda kalıyordu. Yıkanabilecektik. Her ne kadar suyun buz gibi olduğunu bilsem de.

“Neden durduk?” Birkaç saat daha yol alabilirdik. Muhafızlarla aramızı açmanın telaşı içindeydim.

Diğer adamlar kamp kurmak için uğraşırken Rythos ve Marth ormana girip gözden kayboldu. Muhtemelen akşam yemeği için odun bulup avlanmaya gitmişlerdi.

Lorian beni süzdü. “Burası dinlenmemiz için iyi bir açıklık. Ayrıca gücünle alıştırma yapmalısın.”

İrkildim. Gözlerim arkamızda kalan ormana çevrildi. Biri Lorian’ı işitip ihanetimden dolayı beni tutuklatacakmış gibi.

Ben yeniden yüzüne bakana dek Lorian bekledi. “Ben atlarla ilgilenirken birkaç dakika otur. Sonra başlayacağız.”

Başımı salladım. Kucağında bir odun yığınıyla dönen Rythos’a baktım. “Yardım edebilir miyim?”

Rythos bana alıştığım gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. “Hayır.”

Atının yanına yürüyüp gittiği her yere taşıdığı küçük fenerin yanında küçük bir kova getirdi. İkisi de eyerinin yanından sarkıyordu.

“Bunu neden yanında taşıyorsun? Daha da önemlisi o fenerin içindeki ateş niye hiç sönmüyor?”

“Bu Fey ateşi,” diye mırıldandı Rythos. Gözlerimi ona dikmemle omuz silkti. Feyler’in kullandığı bir şeyi her yere taşımak sıradan bir durummuş gibi. “Gromalia halkı sempatizan damgası yemeden Feyler’in armağanlarını her gün kullanırlar.”

Kim bilir nasıl bir şeydi bu? Eprotha’da hayal bile edilemezdi.

Elimde olmadan Rythos’a yanaştım. Alevlere aldırış etmemeye çalışsam da meraklanmıştım bir kere.

“Fey ateşi ne yapar?”

Rythos gülümsedi. “Bir kez yanınca asla sönmez.”

“Kulağa tehlikeli geliyor.” Son derece faydalı da geliyordu.

“Öyle. Ayrıca yolculuk ederken ateş yakmanın en garantili yollarından biri. Bazı insanlar Fey ateşini şehirde bile kullanıyorlar. Kral Sabium’un burnunun dibinde.”

O insanlar bunu yapmakla hayatlarını ve uzuvlarını tehlikeye atıyorlardı. Buna anlam veremiyordum.

“Hiç sönmüyorsa, her sabah nasıl söndürüyorsun ateşi?”

“Damask otu adı verilen bir bitki var. Kurutulup ezilerek ince bir toza çevriliyor.” Rythos küçük bir kese çıkardı. “Bunun bir tutamını bir kova suyla karıştırdığında ateş söner.”

Gerçekten tehlikeliydi bu iş. Kazara bir köyü ya da kasabayı yakıp kül etmek için de idealdi.

“Fey ateşi mi yoksa normal ateş mi olduğunu nereden anlıyorsun?”

Rythos gülümseyip lambayı kaldırdı. Lambanın içinde herhangi bir alev gibi yanan bir alev vardı. Fakat biraz dikkatli bakınca alevin merkezinin neredeyse mor olduğunu fark ettim.

“Bu rengi taklit etmek imkânsızdır,” dedi Rythos.

Köyümde bize Feylerle ilgili her şeyin günah olduğu öğretilmişti. Ne de olsa onlara karşı savaşımızda bize tanrılar yardım ediyordu.

“Haydi.” Lorian başıyla işaret etti. Ayağa kalktım. Gerginlikten midem altüst oldu. Rythos bana anlayışla baktı. Alt dudağımı ısırarak Lorian’ın peşinden nehre gittim.

Lorian sudan bir iki metre ötede durup beni süzdü. Yeşil gözleri öyle koyuydu ki neredeyse siyaha çalıyordu. “Bana gücünü son kullandığında neler olduğunu anlat. Ters giden neydi?”

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayıp ona neyi ne kadar anlatabileceğimi tarttım. “Köyümde fırında çalışıyordum. Kreilor adında bir adamın... Köyden bir başkasıyla arasında husumet vardı. O diğer kişinin kız kardeşini tehdit ediyordu. Onun... Canını yakıyordu.”

Gözlerim dolmaya başladı. Annem ölmüştü ve Tibris hayattaysa en az benim kadar tehlike altındaydı. Durumu daha da kötüleştirmiştım.

“Odaklan,” diye buyurdu Lorian. “Kendine acımanla kaybedecek zamanımız yok.”

Tanrılar adına, hiç o kadar soğuk ve gaddar bir adam görmemiş-tim. Gözyaşlarım kururken yerlerini öfke aldı.

Lorian sadece başını öne arkaya salladı. “Güzel. Ne kadar bir alanı söndürdün?”

“Dondurmak mı?”

Lorian bana sabırlı olmaya çalışıyormuş fakat aptallığım bunu güçleştiriyormuş gibi baktı. Acaba kırsam, burnu nasıl görünürdü?

Lorian zihnimi okur gibi ağır ağır gülümsedi. Oturmam için büyükçe bir kayayı işaret etti. Sonra karşımda dikildi.

“Gücünle ilgili hiçbir şey bilmiyor olabilirsin fakat şimdiye kadar zamanı durdurabildiğini öğrendin. Yakalanırsan çok ihtiyacın olacak, son derece nadir bir yetenek bu.”

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. “Ben... Zamanı en fazla birkaç saniye durdurabiliyorum.”

“Şimdilik. Seni buraya neyin getirdiğini anlat bana.”

“Chista beni gördü. Yardım etmeye çalıştığım kız. Muhafızlardan birinin yanına koştu.” Sonra, “Oysa ona hep iyi davranmıştım,” diye mırıldandım. “Kardeşim ona kendisini nasıl savunacağını öğretmişti.”

“İş paraya gelince insanların neler yapabileceklerini hiç hafife alma. Diğerlerinin senin ahlaki standartlarına uygun davranmasını beklersen her seferinde hayal kırıklığına uğrarsın.”

Bir paralı askerden hayat dersleri.

“Gücün bir tehdit sezdiğinde harekete geçiyor,” dedi Lorian.

Aklıma yatmıştı bu. Daha önce hep aniden şaşırdığımda ya da büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumda ortaya çıkmıştı. “Peki bu normal mi?”

Lorian omuz silkti. “Küçük çocuklar güçleriyle ilk kez böyle tanışır. Muhtemelen çocukken irkildiğinde ya da korktuğunda gücünü sergilemişsindir.”

Sessiz kaldım. Gücüm hakkında konuşmak kolay olmuyordu. Belki de Lorian’ın beni muhafızlara satmadan önce, bu şekilde benden bilgi koparmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm.

Lorian soğuk, yeşil gözleriyle beni süzdü. “Öyle oldu, değil mi?”

Gözlerimi suya çevirdim. Lorian bana bir adım yaklaştı. “Büyünü nasıl kullanacağını öğrenmene yardımcı olacaksam bana her şeyi anlatman gerek. Büyünle neler yaşadığın önemli.”

İç çektim. “Evet, korktuğumda gücümü kullandım. Ben küçükken sık sık bir köyden diğerine taşınmamızın bir nedeni de buydu. Annem, o bir kâhin, yani kâhindi. Babam da bir zihin şifacısıydı. Bu yüzden gittiğimiz her yerde insanlar bizi sıcak karşıladılar.”

Ailemi düşünmemle gözlerim yaşardı. Gözlerimi hızlıca kırıştırdım. Kendimi sonra koyverebilirdim. Yalnızken. Karanlıkta.

Lorian’ın kaşları çatıldı. Ya kızmış ya da derin düşüncelere dalmıştı. Paralı askerin ne hissettiğini kestirmek güçtü.

Derin bir nefes aldım. “Bana...Gücümün neden hâlâ bende olduğunu açıklamamı istiyorum.”

Lorian “güç” sözcüğünü fısıldayışım karşısında gözlerini kısma da, neyse ki bunun üzerinde durmadı. “Bu sorunun yanıtını almak istediğine emin misin? Senin ve senin gibilerin nasıl kandırıldığınızı anladığında bunun geri dönüşü olmayacak. İçimden bir ses bana senin gibi birinin bilmemeyi tercih edeceğini söylüyor.”

Benim gibi biri. Anlayamadığım bir güçle, herhangi bir gün her şeyimi kaybedebileceğimi bilerek büyümeyi ben istemişim gibi. Ayağa fırlayıp avuçlarımı Lorian’ın göğsüne indirdim. “Beni tanıtmıyorsun,” diye tısladım.

Gözlerini bana dikti. Sonra yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayılırken başını iki yana salladı. “Hazır değilsin.”

“Buna karar verecek olan kişi sen değilsin.” Bilgi güçtü ve benim edinebileceğim kadar çok güce ihtiyacım vardı.

“Gücüne hâkim olduğunda sana bilmek istediklerini söyleyeceğim.”

Lorian’a hayretle baktım. “Ciddi olamazsın.”

Lorian’ın tepkisi eğilip aldığı bir taşı havaya fırlatmak oldu.

“Taşı dondur.”

Taş yere düşüp bir *kült* sesi çıkardı.

Lorian cık cık etti. Sesi sabırsızlıkla doluydu. Sonra taşı bir kez daha kaldırdı. “Dene.”

Denedim. Gerçekten. Taşa odaklanıp içimde taşı donduracak olan o yeri bulmaya çalıştım. Lorian havaya tekrar tekrar taşlar attı. Ta ki ben bitkin düşene, ellerim titreyene kadar. Fakat hiçbir şey olmadı.

Tam bir fiyaskoydum. Gücüm tek pazarlık kozumken –emniyetçi mi sağlamamın tek yoluyken– o gücü kullanamıyordum.

Lorian taşı eline aldı. Bu kez taşı bana doğru fırlattı.

Yana kaçtım. “Ne yaptığını sanı...”

Bir taş daha. Bu kez biraz daha iri. Taş sağ göğsümden sekti.

“Sorumun ne senin?”

Lorian sıkılmış gibiydi. Fakat gözleri keyifle ve daha karanlık bir şeyle ışıldıyordu. “Korkman gerekiyorsa bunu sağlayabilirim.”

“Bana taş atarak mı?”

Faydası yoktu bunun. Lorian işe yaramazdı. *Benden* daha işe yaramazı ise yoktu.

Dönüp oradan hızla uzaklaştım.

LORIAN

Her ne kadar yabanda, kardeşimin beklentilerinden uzakta olmak genellikle hoşuma gitse de bir kadınla yolculuk etmek yeni ve bütünüyle tatsız bir deneyimdi.

O sabah buz gibi nehirde yıkanmakta ısrar etmiş, rengi neredeyse mora çalmıştı. Bedeni bizimkilerle kıyaslandığında o kadar narindi ki, döndüğünde titrediğini gören Galon bile kaşlarını çatmıştı. Eğer yanında bir pelerin daha olsaydı, tanıdığım adamlar içinde en çok can almış Galon’un bile onu kendi elleriyle kızın omuzlarına saracağından şüphem yoktu.

Bir de sonu gelmez sorular vardı. Sürekli, durmadan sorular soruyordu.

Yaban kedisinin sorularına yanıt verme borcumuz olduğunu nereden çıkardığı ise gizemlerin en büyüğüydü. Nihayet yorulup sessizleşmişti. Muhtemelen suratı da asılmıştı.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Rotamızı doğuya, şehre çevirmediğimizi fark etmesi çok ama çok zaman almıştı. Baş sallanmaya başladı. Bir an için paniğe kapıldım. Yoksa o... O ölmüş müydü?

Şehrin kapılarında gücüne ihtiyacımız olacaktı.

Ayrıca... Kendime karşı dürüst olmam gerekirse ölmesi fikri...

Rahatsız ediciydi.

Bu düşünce ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Ah, bir şeyi yoktu.

Muhtemelen onu umursamamın tek nedeni sürekli bana sataşması, onu o nehrin kenarında bıraktığım için korkunç bir adam olduğumu ima edip durmasıydı.

Ona göz attım. Hayır, sadece kollarımda uyuyakalmıştı. Ne kadar da alışagelmedik bir yaratıktı. Muhtemelen zalim paralı askerden intikam alma fantezileri kurmak onu bitkin düşürmüştü. Ne de olsa insanlar büsbütün öngörülebilir varlıklardı. Kıtayı bu kadarını bilecek kadar uzun süre dolaşmıştım.

Yana kaymaya başladı. Aklımdan müdahale etmeyip attan düşmesini beklemek geçti. Kemiklerinin biraz sarsılması bu kadına biraz iyi gelebilirdi. Kendi planlarıma odaklanmam gerekirken daha şimdiden aklımda fazlaca yer tutuyordu. Bedeni bedenime daha da yaslanırken iç çekip kollarımı ona daha sıkıca sardım. O kemikler kırılırsa yavaşlardık ve yolumuz uzardı.

Yüzünü göğsüme yasladı. Atı atımın hizasına gelirken Marth bana hayretle baktı.

Ağzını açsa da ona uyarı mahiyetinde bir bakış attım. Harpia uyanıp da dosdoğru şehre gitmediğimizi fark etmeden kıymetli sessizliğin tadını çıkarmak istiyordum.

Kuş viyakladı. Prisca kollarımda sarsıldı.

İç çektim. Bir bu eksikti.

Gözleri açıldı. Uyku mahmuru, bir süre boş baktı. O tuhaf gözler gözlerimle buluşur bulmaz içleri hınçla doldu.

Sonra geriye çekildi. "Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Uykumu alamamıştım."

Dik oturup etrafımızdaki ormana göz gezdirdi. Sonra güneşe doğru baktı. "Neden güneşe gidiyoruz?"

"Şehre gitmeden önce yapmamız gereken bir iş var."

Prisca tuhaf, tıslamayı andıran bir ses çıkardı. Atım kulaklarını dikti. “Öyle anlaşmamıştık. Ayak işlerinize koşacak zamanım yok. Şehre varıp...”

Ağzı kapandı. Sadece başımı iki yana salladım. Gerçekten planını bilmediğimizi mi sanıyordu? Tek seçeneği bir gemiye binip kaçmaktı.

“Anlaşmamızı bozuyorsun,” diye gürledi.

Kimse bu kadın kadar sinirime dokunmuyordu. İçimden yine onu atımdan aşağı atmak geldi. Rythos boğazını temizleyip kendi atına işaret edip sessizce yola onunla devam etmesini teklif etti.

Rythos’a aldırış etmedim. “Anlaşmamız üç öğün yemek, bir at...” –atımı işaret ettim– “ve gücünü nasıl kullanacağını öğrenmen için derslerdi. Anlaşmanın sana düşen kısmı biz şehre girerken o gücü kullanmandı. Bunun için belirli bir zaman konuşulmadı.”

“Hemen şu lanet attan indir beni.”

Dudaklarım seğirdi. Bu kadının öfkesinden daha eğlenceli çok az şey vardı.

“Bir anlaşma yaptık. Sana düşen kısmını yerine getireceksin.”

Debelenip kollarımı itti. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Kokusunun merakımı uyandırması canımı sıktı. “Atımı kızdırmaya devam edersen seni eyere bağlayıp arkamızdan yürütürüm.”

“Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin,” diye tısladı.

Omuz silkmekle yetindim. Saatlerce keyifli bir sessizlikte at sürdük. Nihayet Prisca başını çevirip bana ters ters baktı. “Neymiş o yapacağınız iş?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Tabii ya. Paralı asker paralı askerliğini yapacak, değil mi?” Üst dudağı kıvrıldı. Bir kez daha önüne döndü.

Ellerim boynunu kavrayıp sıkmak için yanıp tutuşuyordu. Solgun boğazı beni öyle baştan çıkarıyordu ki dizginleri daha da sıkıca kavradım.

Şimdi atımın huzursuzlanmasına neden olan *bendim*.

PRISCA

Günler su gibi aktı. Tuhaftı bu. Muhtemelen hayatımın en berbat dönemindeydim. Beni bulurlarsa her an ölebilirdim. Fakat yirmi iki kışır ilk kez kendimi... Kendimi özgür hissediyordum.

Sanki ormanda hoplayıp zıplayan bir köpek yavrusuydum. Şehrin *aksi yönüne* gidiyorduk. Beni korkutuyordu bu. Fakat Marth öyle bir yol izlememizin faydası olabileceğini söyledi. Kuzey kapılarının daha sıkı korunması olasıydı.

İçimden bir his Marth'ın bana işitmeye ihtiyacım olanları dile getirdiğini söylüyordu. Fakat o anda olup bitenlerin üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını kabul etmiştim. En azından kendime bunu telkin ediyordum.

Paralı askerler hâlâ nereye ve neden gittiğimiz hakkında tek kelime etmiyorlardı. Fakat başta sandığım gibi öyle basit bir *ayak işinin* peşinde olmadıkları da belliydi. Hayır, fısıltılı konuşmalarından ve hepsinden –özellikle de Lorian'dan– yayılan gerilime bakılırsa her nereye gidiyorlarsa, her neyin peşindeyse önemli bir şeydi bu. Bunun ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Güçleri hakkında daha fazlasını öğren-

mek için de. Hiç görmediğim kadar çok büyü güçleri olduğunu bilsem de beni kendi gücümü kullanmaya teşvik ederken bile bu konudan nadiren bahsediyorlardı. Fakat bir gece –ateşin başında çok fazla içki içmesinin ardından– Marth bana gücüyle ilgili birkaç ayrıntıdan bahsetmişti.

Annemin önsezileri her an ortaya çıkabilirken Marth bunu kontrol edebiliyordu. Özellikle de hedefindeki kişinin geçmişine bakarken.

Bir paralı asker için çok faydalı bir beceri.

Ona ne kadar geçmişi görebileceğini sorduğumda omuz silkti. Belli ki bana o bilgiyi verecek kadar güvenmiyordu.

Sonra Lorian yanıma oturunca Marth’a soru sormayı bıraktım.

Rythos’un sinir bozucu olabilecek kadar doğal bir cazibesi vardı. Fakat korkunun ve endişenin sisi etrafımı sardığında durmadan tatlı dille beni gülümseten de Rythos’tu. O yayvan gülümsemesi bende ona aynı şekilde gülümseme isteği uyandırıyor. Ne kadar endişe içinde kaybolursam kaybolayım.

Cavis sessiz, uzaklara dalıp gitmeye meyilli bir adamdı. Muhtemelen ailesini düşünüyordu. Sadece eşi ve kızı hakkında konuştuğunda gerçekten canlanıyordu.

Ya Galon? İçlerinde en yaşlı olandı. Lorian’a müthiş sadıktı ve durmadan olası tehditleri değerlendiriyor, gözleri sürekli ormanı tarıyordu. Önceki gece bana gücünü açıklamıştı. Suyu yatkınlığı vardı. Giysilerimi kuruttuğu gün kumaştaki damlaları çekip alması için düşünmesi yetmişti.

Emniyetimi onların ellerine bırakmak zordu. Yalnız olsam o ana kadar muhtemelen çoktan ölmüş olacağım gerçeğine rağmen. Başka seçeneğim olmadığından her gün onlarla at binip her gece ateşin kenarında uyudum ve her fırsatta büyümlle alıştırmalar yaptım.

O ana kadar alıştırmalarım hiç işe yaramamıştı.

Gücüm ne kadar işe yaramaz olsa da... Neredeyse hoşça vakit geçirdiğimi söyleyebilirdim. Tabii ki hâlâ Lorian’ı bıçaklamak istiyordum. Hatta o kadar istiyordum ki Galon her gece hepimiz uyumadan önce silahım olmadığından emin olmak için üzerimi arıyordu.

Bu adamlar güvenilmez olabilirlerdi. Fakat en azından şimdilik yanlarındâ kendim olabiliyordum. Dünyaya atılmak isteyen o güç kıvılcımını gizlemek zorunda değildim. Sanki yıllardır nefesimi tutuyordum da bir tek uzun nefes vermemin ardından yeniden özgürce nefes alıp verebiliyordum.

Fakat bu durum uzun sürmeyecekti. Şehre varır varmaz yine saklanmaya başlayacaktım. Bu düşünce boğazıma bir düğüm attı. Yine de en azından şimdilik sırrımı saklamak zorunda kalmadan yaşayacağım hayatı tadıyordum.

Ve lezzetli bir tattı bu.

“Ne düşünüyorsun?” Lorian’ın sesi alçak, neredeyse samimi çıkmıştı ve sıcak nefesi kulak mememi okşarken ürpermek için kendimi tuttum. Kaskatı kesilip ona sert bir bakış attım.

Dikkatli adamın tek tepkisi kolunu belime daha sıkıca dolamak oldu.

Düşüncelerim hâlâ bana aitti. Lorian’ın da o düşünceleri öğrenmeye hakkı yoktu. “Büyümü düşünüyorum.”

“Güzel. Belki yeterince düşünürsen nasıl kullanacağını anlayabilirsin.”

Gerildim. “Eğitim yöntemlerin hiç de ideal değil.”

“Bak işte buna alınırim.” Sesi neşeli çıkıyordu.

“Bana bildiğim her şeyin bir yalan olduğunu söyledin. *Sebebini* söylemeye yanaşmadın. Bir de bana taşlar fırlattın!”

Her alıştırma seansı ilk günün bir tekrarından ibaretti. Ayrıca ne zaman bana cahil demekle ne kastettiğini sorsam omuz silkiyor ve bana bir süs eşyasından daha fazla faydam olduğunda belki yanıt verebileceğini söylüyordu.

O geniş omuzlarını silkmesiyle bedeni arkamda kıpırdandı. “Yeterince çaba sarf etmiyorsun.”

Gücümü nasıl kullanacağımı öğrenmek zorundaydım. Çünkü Lorian’ı, hazır olmadığımı düşünürse kapılarda bana bel bağlayabileceklerine kanaat getirene dek şehrin duvarlarının yakınlarındaki ormanda kamp yapmaya devam edeceğini bilecek kadar iyi tanımıştım. Gücü-

mü ne kadar erken kullanabilirsem yollarımızı o kadar erken ayırabilirirdik.

Kuzeyden soğuk bir rüzgâr esiyor, yağmur ve yeni kesilmiş çam kokusu taşıyordu. Güneş batmıştı. Ürpererek soğuk havayı ciğerlerime çektim. “Geç olmadan sığınacak bir yer bulmalıyız.”

“Bir sonraki köyde durup geceleyeceğiz.”

Ağzım kurudu. Köy demek kral muhafızlarına teslim edebilecek birilerini bulmak için gözlerini dört açan insanlar demekti. En iyi niyetli hancı bile yüz altın sikkeyle satın alınabilirdi.

“Güvenli mi bu?”

“Güvenliğini sağlayacağım.”

Bunu öyle rahat bir tavırla söylemişti ki gülerek başımı iki yana salladım. Elbette ki güvenliğimi *bir raddeye kadar* sağlayacağından emindim. Fakat sözüne körü körüne inanacağımı düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

Yabaninin umursamazlığım karşısında dişlerini gıcırdattığını işitebiliyordum. Fakat beni soğuktan donmaya ya da yakılıp öldürülmeye terk ettiğini unutacağımı sanıyorsa yanılıyordu.

Köy ileride belirince Galon’un pelerininin kapüşonunu indirdim. Gece çöküyordu ve midem doğru dürüst bir yemeğin özlemiyle uyanmıştı. Bedenim tek geceliğine de olsa gerçek bir yatağı iple çekiyordu.

Rythos en yakınımızdaki handa boş odalar olup olmadığına bakmak için ortadan kayboldu.

Kalbim bir davul gibi gümbürdüyordu. Görüşümü odaklayıp her bir yüzü izleyerek grubumuza uzunca bir süre bakan birileri olup olmadığına baktım.

Neyse ki kimse bize aldırış etmiyor gibiydi. Bize şöyle bir bakıp gözlerini çevirdiler. Hatta birkaçı bizi başıyla selamladı. Fakat kimse yetkilileri haberdar etmedi.

“Korkmana gerek yok.”

“Korkmuyorum.”

Lorian burnundan güldü.

"Etrafımda beni koruyacak bunca iri yarı, güçlü adam varken neden korkacaktım ki?" Nihayet çenemi sıkmayı kesebildiğimde pişmiş kelle gibi sııttım.

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

"İhsan töreninde seni gördüğümde köyümde yaptığınız bu mıydı?" diye sordum. "Handa mı kalıyordunuz?"

Uzun bir sessizlik oldu. Lorian yanıt verip vermemek arasında kararsız kalmış gibiydi. Nihayet başını salladı. "Rahibemiz çoğu rahibeden daha saçma konuşmak için ısrar ediyordu."

Rythos geri döndü. Bize doğru at sürerken yüzü asıktı. Derin bir iç çekip, "Sadece iki boş oda var," dedi. "Bize yer yataklarında uyumak düşecek artık." Diğer adamlara işaret etti.

"Yatak için bilek güreşi yapacağız," dedi Lorian. Rythos'un yanıtı gözlerini devirmek oldu.

"Sen zaten hepimizi hezimete uğratacakken neden boşa zaman kaybedelim ki?"

Neden bahsediyorlardı böyle? "Hepimiz iki odaya yayılırsak *o kadar* da kötü olmaz bence."

Galon bana ters bir bakış attı. "Bizimle aynı odada uyuyamazsın."

"Neden?"

Bana zekâmdan şüphe edermiş gibi baktı.

"Siz koca yarmalarla yolculuğumuz boyunca her gece yan yana uyudum. Neden dört duvar arasında olunca her şey farklı olsun?"

Rythos başını iki yana salladı. "Şehre yakın kasabalarda insanlar öyle düşünmezler. Kötü bir şöhret edinirsin ve..."

Rythos'a başımı iki yana sallayarak karşılık verdim. "Hayatının geri kalanını kaçarak geçirecek bir suçluyum ben. Bu tür fikirler umurumda olmaz."

Lorian kolunu belime doladı. Ne zaman beni sinir eden bir kararı ilan edecek olsa yaptığı gibi. "Yine de dikkat çeker bu. Adamlarım bir odayı paylaşacak, sen de kendi odanda kalacaksın."

Azap çekmek istiyorlarsa onlara neden engel olacaktım ki? Ayrıca belki biraz mahremiyet bana iyi gelirdi. Oturup paralı askerlerle iş

birliği yapmamın bana gerçekten faydası dokunup dokunmayacağını dūřunebilirdim. Ya değilse ne olacaktı? Bir han yolları ayırmak için uygun bir mekândı.

“Peki.”

“Peki.”

Han kasabanın hemen dışındaydı. Soyulan beyaz boyası ay ışığı altında parıldıyordu. İki katlı binanın sazdan çatısı, derme çatma kazıklı çiti ve pirinç bir tokmağı olan būyūk, ahşap bir kapısı vardı.

Bir sarhoş sendeleyerek bağıra çağıra o kapıdan çıkarken gūzlerimi hanın yanındaki, genişliğine şaşırdığım ahıra çevirdim.

İnsanlar ahıra girip çıkıyor, seyisler yeni gelenlerin atlarını teslim alıyorlardı. Bir kez daha kimse bize aldırış etmedi.

Attan indim. Ayaklarım yere değince dizlerim sızladı. Lorian birkaç sūzcūk mırıldanarak atını seyislerden birine bıraktı. Dięerleri de aynını yaptı. Birkaç dakika sona hana girdik.

Hanın sıcağı beni çarpıp o lanet nehirde donup hâlâ tam ōzūlme-miř kemiklerimi ısıtırken gūz kapaklarım hemen ağırlaştı.

Biri haykırırcasına bir kahkaha attı. İrkildim. Uyku mahmuru gūzlerle etrafıma bakındım. Lorian elini belime alttı. Beni irkildiğinde atına yaptığı gibi sakinleştirmeye çalıştığını dūřundūm.

Alınsam mı gūlsem mi, bilemedim.

Solumuzda bir ateř harıl harıl yanıyordu. Kıvılcımları ocaktan etrafa saçılıyor, alevlerin turuncu-mavi ışığı çizikler içindeki ahşap masalarda yemek yiyenlerin yūzlerine vuruyordu. Ortak odanın ortasındaki masalar, geniş bir aile yemek yiyormuş gibi birbirine yaslanmıştı.

Gizlenmem gerektięi dūřūnūldūęūnde, daha loř, masaları birbirine uzak bir odayı tercih ederdim.

Kōřede meyhaneci bir kazan dolusu yahni piřiriyordu. O koca tencereden yūkselen buhar burnuma ulařırken yanında yeni piřirilmē ekmeęin ve bir tūr av hayvanı etinin kokusunu tařıdı. Midem guruldadı.

Lorian kolumu tutup beni ana odanın arkasındaki bir masaya gōtūrdū. Masaya sırtını duvara çevirerek oturdu. Bana karřı kaba tavrını

eleştiremeyecek kadar yorgundum. Pelerininin kapüşonunu indirmeden yanındaki sandalyeye oturdum.

Adamlar birbirlerine mırıldanırken kulaklarımı sohbete tıkadım. Gözlerim kapanmış olacaktı ki Lorian'ın beni dirseğiyle dürtmesiyle birden açılıverdiler. Rythos bana sırttı. "Uykun mu var?"

Biri önüme bir yahni kâsesi ve bir bira kupası bıraktı. Birayı Rythos'a verdim. Biranın tadını hiçbir zaman sevmemiştim. Fakat şarap...

Suyumdan kalanı içmiş, odanın sıcağı ve yahninin tuzu beni susatmıştı. Kırbayı pelerininin cebine sokup ayağa kalktım. Lorian'ın eli hemen kolumu o efsunlu, her defasında bana bir mahkûm olduğum hissini veren tarzıyla yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Hüsran içinde, güçlkle, "Su almaya," dedim. Susuzluktan perişan olmuşum ve yahnimi ne kadar çabuk bitirirsem yatağa o kadar çabuk girebilirdim.

Lorian kolumu bıraktı. Hanın diğer yanındaki barmenin yanına gittim. Su istediğimde başını sallayıp bir sürahiye ve çok sayıda kupaya işaret etti. Kupalardan birini aldım. Adamların su yerine bira içeceklerinden emin gibiydim.

Yine de onlara da su isteyip istemediklerini sormam gerekebilirdi. Arkama dönünce devasa bir göğüsle çarpıştım.

"Vay, bakın burada kim varmış." Adam bana manyakça bir ifadeyle sırıyordu. Yüzünün alt yarısı göğsüne kadar uzattığı koyu gri bir sakalla kaplıydı. Adam ellerini uzatıp pelerininin kapüşonunu geriye attı. Bir elimde kupa varken ve yorgunluktan reflekslerim köreldiğinden ona engel olamadım.

"Aramızda bir güzel varmış. Nerelisin hanımefendi?"

Kalbimin atışını boynumda hissedebiliyordum. Başımda kapüşonum yokken kendimi çıplak hissediyordum. Beni tanıyabilir miydi?

Sesim titremeden konuşmak için kendimi zorladım. "Söylesem de bilmezsin. Bırak geçeyim."

“Hiç de hoş bir tavır değil bu. Şu pelerin kaliteli bir kumaştan. Fakat elbisen yıkansa iyi olur. O elbiseyi odamda benimkilerin yanına atıp yıkayabilirim...”

Pes bir ses, “Kımılda,” diye buyurdu.

Sakallı adamın arkasında dikilen, öfkesi apaçık fark edilen Lorian’a baktım. Gözlerimiz buluştuğunda yüzüm kızardı. Bir daha ondan on adım uzaklaşmama bile yanaşmayabilirdi. Tam da onun gibi bir zorbadan bekleneceği gibi.

Bunun bana haksızlık olacağını düşünmemle ellerim öfkeden titredi. Suyun bir kısmı kupanın kenarından döküldü. Sakallı yere baktı.

“Bak gördün mü yaptığını? Küçük kuşu ürküttün.”

Lorian adamın baktığı yere baktı. Sonra gözlerimiz yeniden buluştu. Korkmadığımı biliyordu.

“Kımılda, yoksa seni kımıldatmayı bilirim.” Lorian sakın konuşsa da bedeni adamlarıyla talim yaparken aldığı pozisyonu almıştı.

Sakallı hızla Lorian’a doğru döndü. Hareketleri sarsaktı. Bir adım geriledim. Fakat adamın dirseği elimdeki suyu devirdi. Kupamın yere düşüşünü izledim.

Bir bu eksikti.

“Bak, olay çıkarma sakın.” Sakallı elini tartışmayı izleyenlere doğru öyle bir salladı ki bu hareketinden olay çıkması için can attığını anladım. “Sadece yol arkadaşınıza merhaba diyordum.”

Lorian adamı sessizce izledi. Yüzü ifadesiz olsa da o yeşil gözler buz gibi bir öfkeyle doluydu.

Lorian’dan yanıt gelmeyince Sakallı her iki eliyle onu itmek için kollarını uzattı.

Lorian bir an için Sakallı’nın önünde dikiliyordu.

Hemen sonra ise ortadan kayboluvermişti.

Öyle hızlı hareket ediyordu ki nefesim tutuldu. Yana kaçıp hesaplanmış, yerinde hareketlerle Sakallı’nın yumruğundan kaçıp adamın yüzüne bir tokat indirdi.

Tokadın *şak* sesi handa çınladı. Tek işitebildiğim olaya şahitlik edenlerin ağzından çıkan hayret nidaları oldu.

İç çektim. Sakallı devî tokatlaması bilinçli bir hamleydi. Lorian adamı aşağılamak istiyordu.

Sakallı zor anlaşılan bir tehdit geveleyip tekrar yumruğunu savursa da Lorian artık orada değildi. Yüzünde sıkkin bir ifade vardı. Gözlerimi kırıştırdım. Daha önce öyle hızlı hareket eden birini görmemişim. Sanki *onun* zamanı durdurma gücü vardı.

Bir kez daha Sakallı'yı tokatladı.

"Lorian," diye homurdandım. Bu gösteri dikkatleri üzerimize çekiyordu. Lorian durmazsa biri yetkililere haber salacaktı. Bana bakan Lorian'ın yeşil gözleri parladı. Fakat yüzündeki donuk öfke kısmen eksildi.

Sakallı yalpaladı. Lorian bir adım gerileyip kollarını kavuşturdu. Sakallı'nın eli burnuna gitti. Burnu yamulmuştu ve kanıyordu.

Lorian ikinci tokadıyla adamın burnunu kırmıştı.

"Git," dedi Lorian. Sesi alçaktı. Sadece birkaç metre ötemde olmasına rağmen sesini işitmekte zorlanmışım.

Sakallı yere tükürdü. Bana, "Kaltak," diye tısladı.

Adama dudak büksem de çenemi kapalı tutmayı başardım.

Lorian, Sakallı'ya doğru bir tek adım attı. Adam sendeledi. Sonra dönüp kaçtı. Elimle Lorian'ın göğsüne vurdum. "Yeter."

Lorian gözlerini elime çevirdi. Sonra göz göze geldiğimizde gözlerinde hâlâ vahşi bir bakış olduğunu gördüm. Bizi izleyen insanlara baktım. Lorian yavaşça dönüp odaya göz gezdirdi. Bir anda herkes bakacak daha ilginç şeyler buluverdi.

Gözlerim doldu.

"Canın yandı mı?" Lorian'ın sesi sertti.

Başımı iki yana salladım. Sonra gözümünden bir yaş damlayınca büyük bir utanç duydum. Burnumu çektim.

"Bu ne şimdi?" Lorian gözlerini kıstı. "Onun canını biraz daha yakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, onun canını daha fazla yakmanı istemiyorum," diye tısladım. Gözlerim kurudu. "Suyun dökülmesine canım sıkıldı. O suyu istiyordum!"

Lorian yerdeki suya umursamaz bir bakış attı. Sonra gözlerini yeniden yüzüme çevirdi. "Köyünden ayrıldığından beri başına gelen onca şeyin ardından bu mu yaşarttı gözlerini yani?"

"Bitkinim, seni yabani."

İç çeken Lorian barda çalışanlardan birine doğru yürüdü. Kadın ona hemen yeni bir kupa ve su dolu bir sūrahi uzattı.

Tam da Lorian'dan beklediğim hareketlerdi bunlar.

Uzun adımlarla sandalyeme dönüp ılık yahnime yumuldum. Grup sessizleşmişti. Başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

Lorian kupayı önüme koyup suyla doldurdu. Soğuk su kuru ağzımı ve boğazımı ferahlattı. Rythos, Lorian'a baktı. Sonra gözlerini hemen yemeğine çevirdi.

"Hiçbir şey."

"Daha önce ağladığını hiç görmemiştik," dedi Marth. "Hepsi bu Kadınlara has o malum dönemden geçiyor olabileceğini düşündük."

Homurdandım. Fakat Lorian koluma yapışıp bize uyarı mahiyetinde bir bakış attı. "Sessiz olun."

Yahniyi kaşıklamaya devam edip Lorian'ın bana uzattığı fazladan ekmeği aldım. Bu yaptığı bana sessiz bir özür gibi geldi.

Uzunca bir sessizliğin ardından Galon, "Sana dövüşmeyi öğretmemiz gerek," dedi.

"Dövüşmeyi biliyorum."

Sessizlik daha da büyürken başımı kâsemden kaldırdım. "Siz izbandut kabadayılarla karşılaşana dek becerilerimi iyi sergileyememiş olmam kendimi koruyamadığım anlamına gelmez. Erkek kardeşim ve arkadaşları bana dövüşmeyi öğrettiler."

Hepsi gözümde tütüyordu. Sanki biri göğsümde bir delik açmıştı. Gözlerim bir kez daha yaşardı.

Galon bir kaşını kaşdı. "Eminim iyi bir iş çıkarmışlardır. Fakat köyünde eğlencesine dövüşmekle hayatın için dövüşmek arasında bir fark var. Seni şehirde bıraktığımızda en azından hayatta kalma şansın olmasını sağlayacağız."

Gözlerimi bir kez daha yukarı çevirdim. Galon beni gerçekten umursuyormuş gibi konuşuyordu. Ağzımı açıp ona çıkışacak olsam da konuşmak yerine uzun bir iç çektim. Hayatta kalmama yardımcı olmak için bana yardım teklif ediyorsa o teklifi kabul edecektim.

“Sevinirim.”

PRISCA

O dama gittikten sonra bir aşağı bir yukarı yürüyüp, ahırdan bir at çalarak kendi yoluma gitmemin getirileri üzerine düşündüm. Paralı askerlerle yolculuk etmemin mutlaka faydaları vardı. Avlanmaları, yemek yapma becerileri ve muhafızlardan uzak durmak için en ideal güzergâhları bilmeleri gibi.

Gelgelelim beş erkekle yolculuk eden bir kadının dikkat çektiğinden şüphe yoktu. Pelerininin kapüşonunu başımda tutsam da bedenimin narinliğini gizleyemiyordum.

Nihayet kendimi yatağa atıp ölü gibi uyudum. Ne zaman odamın dışından gelen yüksek sesli bir kahkahayla ya da aşağıdaki öfkeli ayyaşların seslerine uyansam hemen yeniden öyle derin bir uykuya dalıyordum ki Lorian'ın bizi şafaktan önce kaldırmaması için dua ediyordum.

Bir gıcırta işittim. Gözlerim aniden açılırken bedenim gerildi. Bir el ağzımı kapattı. İri, nasırlı bir el.

Feryat ettim, tepindim, çırpındım, tırnaklarımı geçirdim.

Akşam yolumu kesen sakallı adam, "İ-ih," diye homurdandı. Soğuk metal boynuma dayandı. "Uslu ol küçük kuş. Yoksa boğazını kesip seni kendi kanının içinde boğarım."

Ciğerlerim yanıyor, boğazım hava özlemiyle tutuşuyordu. Burnumdan derin bir nefes aldım.

Sakallı burnumu sıkıp kapattı.

Debelendim. Adama vurmaya çalışsam da başaramadım. Gözümün önünden siyah benekler geçmeye başladı.

Sakallı elini kaldırdı. "Hemen ölmeni istemem."

Hızlı nefesler alıp tatlı, hayat veren havayı içime çektim. Uzuvarım zayıflamıştı. Kör bir korku içime bir yumruk gibi indi. Kalbim tekledi. Öyle ölemezdim. Ucuz bir handa, evden uzaklarda. *Bunu reddediyordum.*

Tibris kafamın içinde, "*Akıllı davran,*" diye fısıldadı. "*Fırsat kolla.*"

Elimi yastığın altına sokup parmaklarımı bıçağımın soğuk kabzasına doladım. Nefes aldım. Hareketsizleştım. Bekledim.

Devin gözleri parıldadı. Burnu kırıktı. Bir gözü şişmişti. Belli ki kinlenmişti.

Kininin bedelini de ben ödeyecektim.

Bileğime bir ip doladı.

"Seni öldürüp hanın girişine asacağım." Sırıtip üzerime abandı. İğrenç nefesi başımı döndürdü. "Bakalım erkeğin buna ne diyecek."

Gözlerimin önüne getirebiliyordum: Lorian ve diğerleri sabah beni arayacak, sonra cansız bedenimi handa asılı hâlde bulacaklardı. Soğuk, yapış yapış bir korku göğsüme yuvalandı.

Sakallı beni bir kedi yavrusuymuşum gibi kaldırıp yatağımdan aldı.

Şimdi.

Elimi yastığımın altından çıkarıp bıçağımı adama savurdum.

Eğilse de bıçak kulağını buldu. Elimden bıçağı düşürürken ağzından bir haykırış çıkacak oldu.

Hemen sesini kesip kapıma baktı.

Bir saniye içinde ip boynuma dolandı ve bir kez daha beni yatağa sabitledi.

Vahşi bir hayvan gibi, hava alma telaşı içinde ellerimi boğazımdaki ipe götürdüm.

Kafamın içinde bir çığlık büyüdü. Ses tizdi. İlkel. Hınç dolu.

Çığlık aşağıımızdaki sokakta tartışan çiftin sesini boğdu. Tepemdeki devin alaycı sözlerini de. Korkumu ve şüphemi eritti. Geriye tek sözcük kalana dek.

Dur.

Dev donakaldı.

Hıçkırarak elini ağızımdan çektim. Fakat hâlâ yatağa yapışmış hâldeydim.

Kükreyen ses kulaklarıma doldu. Devin altında telaşla çırpınıp tüm gücümle bedenini ittim.

Sağ bacağımyı kurtardım. O ayağımyı Sakallı'nın böğrüne dayayıp ittim.

Kurtar kendini.

Kaç.

Arkana bakma.

Yataktan aşağı yuvarlanıp kapıya doğru koştum ve haykırarak yardım istedim.

Kafa derime bir ağrı yayıldı. Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Demek büyü ha? Beni zengin bir adam yapacaksın küçük kaltak."

Elimle zemini yoklayıp bıçağı aradım.

Sakallı beni saçlarımdan tutup çekti. Tiz bir çığlık attım. Kafa derim yanıyordu.

Kolumu sallayıp bıçağı savurdum.

Sakallı uludu. Elleri kan püsküren omzuna gitti. Adamı bir kez daha bıçaklamamla dizlerinin üzerine çöktü. Anlaşılmaz sesler çıkarak çığlık attım ve ayağımyı adamın karnına bastırdım.

Sonra odam öfkeli erkeklerle doldu.

Lorian bir adımda içeri girip devin odanın karşı yanına fırlattı. Rythos sahneyi görmeyeyim diye önüme dikildi.

"Bıçağı bana ver tatlım."

Rythos'un yüzüne baktım. Gözleri öfkeyle yansa da yüzünde sakin bir ifade vardı. Elimin üzerindeki eli nazikti. Buna rağmen parmaklarımyı ahşap kabzadan ayırdığında irkildim.

Rythos bıçağı Galon'a verip kolunu belime doladı. Güvende. Güvende. Titremeye başladığımı görünce belimi daha sıkıca kavradı. "Oraya bakma. Benimle gel Prisca."

Beni kendi odalarına götürmesine izin verdim. Birkaç adam arkamızdan geldi. Fakat göz ucuyla Galon'un Lorian'ın yanında kaldığını fark ettim. Kadınlardan biri gömleğimi ve gömleğin üzerindeki kan lekelerini fark etti. Kadının hayretten açılan ağzından telaşlı, tiz bir çığlık çıktı.

Rythos homurdanınca irkildim. O tür bir ses çıkarmasına alışık değildim. Uzanıp saçlarımı okşarken bile gözlerini kadından ayırmadı. Kadın çenesini kapattı.

Rythos beni odalarındaki tek sandalyeye oturttu. Adamlar kısık sesle konuşurlarken gözlerimi duvara diktim.

"Yapma öyle." Ellerimi boğazımdan çeken Rythos'un sesi çok nazikti. Boynumu ip hâlâ oradaymış gibi kaşıyordum. Yanaklarım kızardı. Derin bir nefes alıp ellerimi Rythos'un kucağına serdiği battaniyenin altına soktum.

Lorian odaya girdi. Parmak eklemleri morarmıştı. Bana bakmasıyla yanağındaki bir kas seğirdi. "Neler olduğunu anlat bana."

Boğazım öyle tıkanı ki güçlkle nefes alabildim. Nedense göğsümün içinde utanç bir ateş topu gibi yanıyordu.

"Prisca." Lorian'ın sesi nazikti. Karşımda çömeldi. Öfkenin son belirtileri yüzünden silindi. "Bu konudan bahsedemeyeceksen..."

Beklenmedik nezaketi zihnimdeki sisi bir nebze dağıttı.

"Be..ben çok derin uyumuşum. Uyandığımda odamdaydı. Odama nasıl girebildi?"

Sesimin cılız çıkması canımı sıkmıştı. Lorian'ın dişleri kenetlendi. "Anahtarı hancıdan çalmış olabilir. Ayyaş herif ateşin kenarında yatıyor."

Başımı salladım. Kendimi bir kâbustan çıkamıyormuş gibi hissediyordum. Her an uyanacakmışım gibi.

"Bundan bahsetmek zorunda değilsin," dedi Lorian.

Gözlerimiz buluştu ve bir süre bakıştık. Acıma değildi bu. Anlayış ve birikmiş bir öfkeydi. Fakat bana bir kurbana bakar gibi bakmıyordu. O bakışı beni sakinleştirdi.

“Hayır. Hayır, bahsetmek istiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Eli ağzımdaydı ve burnumu nefesimi kesene dek sıktı. Bana beni öldüreceğini söyledi. Beni asacağını ve cesedimi bulacağınızı.” Midem bulandı. Arkamda bir yerlerde Marth’ın esaslı bir küfür savurduğunu işittim. “Dövüştük. Ben gücümü kullandım.” Birilerinin kapıyı dinleme olasılığına karşı son iki sözcüğü fısıltıyla söylemiştim. “Sadece bir saniyeliğine dondu. Fakat o süre bıçağı alıp kapıya koşmama yetti. Sonra e..eli saçıma gitti ve beni geri çekti. Bıçağı savurdum. Duramadım. *Durmaya niyetim yoktu.*”

O anda bir hayvan gibiydim. Bilincinde olduğum tek şey korkuydu. Korku ve hayatta kalmak için her şeyi yapacağımın gerçeği.

Marth kapıyı açtı. Gittiğini fark etmemiştim. Odaya girip bana bir çay fincanı uzattı.

Çaydan bir yudum aldım. Nane. Koku beni sakinleştirip kafamı dağıttı. “Teşekkür ederim.”

“Her şeyi doğru yaptın.” Galon’un sesi sertti. Lorian’ın yanına çömeldi.

“Gitmemiz gerek,” dedim. “Yetkililere haber verilmiştir herhâlde?”

Lorian umursamazca omuz silkti. “Ufak tefek bir kadın cinayet girişiminde bulunan bir adamı alaşağı etti. Handaki herkes adamın sendeleyerek kaçtığını gördü. Bu gece kimse yetkililere haber göndermeyecek.”

Ufak tefek kadın kısmına aldırış etmedim. “Emin misin?”

“Hancı çok sarhoş ve müşteriler Rythos’un bakışından yeterince ürktüler.”

Rythos burnundan güldü. İki adamın nazikçe şakalaşması beni çaydan daha fazla rahatlattı. Göğsümün içindeki gerilim azalmaya başladı.

“Bu gece burada uyuyacaksın.” Lorian ayağa kalktı. “Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız.”

Küçük odaya, her karışını kaplayan yer yataklarına baktım. Kendi odama dönme fikri bana endişe verse de o odada tam olarak *nerede* uyuyabileceğimden de emin olamıyordum.

“Şey...”

“Yatağa yat. Hadi.” Lorian elimdeki boş çay fincanını alıp bana temiz bir gömlek uzattı. Başımı eğmemle Rythos’un gömleğinin üzerindeki kan lekesini görüp tiksindim.

Rythos’a, “Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Dert etme.”

Marth bir adım ilerledi. Bana ıslak bir kumaş verirken birden gözüme çekingен göründü. “Yüzün için.”

Alt dudakım titredi. Bu kaba, sert paralı askerlerin anaç olabilecekleri kimin aklına gelirdi?

Kumaşı alıp tenime sürdüm. Yüzümden kumaşa geçen pas renkli tortuya aldırış etmedim.

Ben gömleğimi değiştirirken hepsi nazikçe sırtlarını çevirdi. Yatağa girdim ve etrafım paralı askerlerle çevrili de olsa kendimi tuhaf bir şekilde güvende hissettim.

Bir şekilde Lorian’a da yerde yatacak bir yer açtılar ve dakikalar içinde lambanın ışığı kısıldı.

Uyuyamadığımdan gözlerimi tavana diktim. Ne zaman gözlerimi yumsam nefesim ciğerlerime takılıp kalıyor, adamın ağzımı kapatan elini, burnumu sıkan parmaklarını hissediyordum. Boynuma dolanan amansız, sert ipi hissediyordum.

Gözlerim yaşardı. Yüzümden aşağı sessizce süzülen gözyaşlarına teslim oldum. Ağladım. Sanki kendimi dizginlemeyip yas tutarak göz ardı etmek için büyük çaba sarf ettiğim gerçeklikle aramıza kurduğum taş duvarda bir gedik açmıştım.

Gözyaşlarım yastığa aktı. Bir daha hiç görmeyeceğim köy için ağladım. Ölen ya da canını kurtarmak için uğraşan Tibris için ağladım. Bu dünyadan göçen annem için. Kendimi onu aklıma getirmemeye zorlamıştım. Beni kaçırdığı ve ömrüm boyunca bana yalan söylediği gerçeğine odaklanmaya çalışmıştım. Fakat...

O bana değer vermişti. Beni sevmiştir. Bu kadarından emindim. Çocukken büyümüyü gizli tutmam için elinden geleni yapmış, emniyetim için sürekli bir köyden diğerine taşınmıştı.

Rahibeler haklıysa annem şimdi Hubur'un sularında defalarca boğuluyordu. Çünkü kral muhafızlarından gizlenmeme yardım etmişti. Çünkü beni korumuştı.

Benim yüzümden ölmüştü.

Ömrümün geri kalanında bunu bilerek yaşamak zorunda kalacaktım.

Yüzü gözlerimin önüne gelirken omuzlarım bastırdığım hıçkırıklarla titredi.

Ailem için zehirden başka bir şey olmamıştım.

Sıcak bir elin karanlıktan bana uzanmasıyla irkilip kolumu savurdum.

"Yumruklarını yarınki antrenmana sakla," dedi Lorian.

"Se..sen ne yapıyorsun?"

"Burnunu çekmenden uyuyamadım. Yana kay."

Bedenim kendiliğinden hareketlendi. Lorian'ın yatağın üzerine oturmasıyla donakaldım.

Lorian sertçe, "Olanları kafandan atamayacağını biliyordum," diyip bir yastık aldı. "Uyu vahşi kadın. Ben seni korurum."

Nefesim yine tutuldu. Bu kez büsbütün farklı bir sebepten. Yanına uzanıp tavana göz gezdirdim. Lorian neredeyse anında uykuya daldı. Yumuşak nefesleri beni sakinleştirdi. Odanın diğer yanında Marth horlamaya başladı. Gözlerimi yumdum. Bir başkası bana saldıracak olursa o adamların beni koruyacağına güvenerek. En azından o gece.

PRISCA

Hanın ortak odasında dikilmiş, niha-
yetinde karşımdaki manzara değişe-
cekmiş gibi gözlerimi tekrar tekrar
kırpıyordum.

Beni öldürmeye çalışan sakallı dev bir
kancadan sarkıyordu. Ölüsü. Kanca hanın ta-
vanına, ateşin yakınına tutturulmuştu. Dişleri
kırılmış, aralarına cılız ışıkta parıldayan bir
anahtar sıkıştırılmıştı.

O anahtarın odamın anahtarı olduğuna
avcının kesesindeki tüm para üzerine bahse
girebilirdim.

Hancı cesetten metrelerce ötede kımıl-
madan dikiliyordu. Yüzünün rengi öyle sol-
muştu ki hâlâ ayakta durabilmesi şaşırtıcıydı.

Sakallı kolay ölmemişti. Boynundaki de-
ride benekler ve bereler oluşmuştu ve bunlar
orada açtığım kesiği daha da belirginleştir-
mişti. Fakat ölümü o kesikten olmamıştı.

Hayır, muhtemelen sebep ellerinin artık
bedenine bağlı olmamasıydı.

Lorian'ın onu tam olarak ne zaman öl-
dürdüğünden emin olmasam da –diğerlerini
görevlendirmektense bu işi kendisi yapmış ol-
malıydı– ya gečen gece ben uyuduktan hemen
sonra ya da sabahın ilk saatlerinde Sakallı'nın
peşine düşmüş olsa gerekti.

Sanki zemin altımda iki yana yatıyordu. Midem bulanırken ağzım kurudu.

Güçlkle, "Buna gerek yoktu," diyebildim.

Bazen Lorian'a bakınca onu tanıyamıyordum. Rüyalarımda gördüğüm adam yaklaşılabılır bir adamdı. Karnı tok bir kaplan gibi. İlk karşılaştığım Lorian, renksiz bir neşe ve sikkın tavırlardan ibaretti. Bu Lorian ise hınzır ve çılgın görünüyor, gözlerinde tuhaf, vahşi bir ışık parlıyordu.

O da bana bakınca ürperdim.

Yüzümde her ne gördüyse, gördüğü şey gözlerindeki ışığı söndürdü. "Yola çıkıyoruz. Hemen." Dönüp kapıdan çıktı.

İyi. Zaten birileri yetkilileri çağırmaya karar vermeden oradan gitmemiz gerekiyordu.

Cesedin etrafında bir kalabalık toplanıyor, içlerinden bazıları korkuyla bize bakıyordu. Dikkatleri üzerimize çekecekti bu. *Tehlikeli* bir şekilde.

Bu düşünce sinirlerime dokundu. Uzun adımlarla Lorian'ın peşinden gittim. Diğerleri çoktan atlarını eyerlemiş, bekliyorlardı. Lorian belime uzanınca gerildim. Lorian'ın çenesinde yine o aynı kas seğirdi. "Canını yakacağımı mı sandın?"

"Hayır."

Lorian'ın yüz ifadesi sertleşti. Sonra kendimi eyerin üzerinde buldum. Dizginlere uzanırken bana dokunmamaya özen gösterdi.

Rythos, "Pazardan sana birkaç elbise, bir tunik ve pantolonlar aldık," dedi. "Çizmeler ayağına biraz büyük gelebilir. Fakat şu an ayağında olanlardan daha rahat edersin."

Gözlerim yaşardı. Yeni giysiler bulabileceğimi ümit bile etmemiştim. "İnce düşünce için teşekkür ederim."

Lorian kulağımın dibinde, "Anlaşmamızda giysiler de vardı," dedi. Onu duymazdan geldim.

Hepimiz az uyumuştuk ve günün kalanında Lorian her zamankinden daha sıkıntılı bir ruh hâli içindeydi. Gromalia sınırına yaklaşıyor-

duk ve herhangi bir gecikme olmazsa yarın sabaha Lorian'ın halletmek istediği iş her ne ise, bitmiş olacaktı.

Yakında şehre varıp güneye giden bir gemiye atlayacaktım. Sınırdaki güvenlik önlemleri çok sıkı olmasa Gromalia'ya karadan da gidebilirdim. Fakat Kral yozlaşmışların kaçamaması için sınırın kendi tarafına çok sayıda nizamiye kurmuştu. Gemi daha güvenli olur, beni güneyin daha içlerine ulaştırabilirdi.

Daha önce hiç, her şeye yeni bir yerde başlasam nasıl bir hayatım olacağı üzerine düşünmemiştim. İşin aslı, düşünmek de istemiyordum. Fakat şehre varır varmaz Vicer'ı bulacaktım. Şifremizle Tıbris'e bir mesaj gönderebilirdi. O tür mesajları gönderebilecek birçok yer belirlemiştik. Tıbris mutlaka o yerlerden birinde beklerdi.

Bazen uyanıp yan odada Tıbris'in horladığı, annemin yatağında güvenle uyuduğu evimde olmadığımı fark ediyor, hissettiğim kederin beni boğabileceğini düşünüyordum.

Atlara su içirmek için durduk. Lorian casusların, düşmanların ya da her kimden sakınıyorlarsa onların yakınlarda olmadığından emin olmak için Cavis'i gözcülük yapmaya gönderdi.

Lorian inmemeye yardımcı olmadan attan indim. O gün kelimenin tam anlamıyla ondan öfke akıyordu ve ikimiz tek kelime konuşmamıştık.

Üzerime abandı. Ben bedeni ve at arasında sıkışıp kalana kadar.

“Dün gecekiyle beraber son birkaç günde iki kez boğaz kestin tatlım. Tabii köprüden aşağı ittiğin şu muhafız da var.” Yüzümdeki karnın çekildiğini hissettim. Lorian bana neşesiz bir gülümsemeyle baktı. “Son zamanlarda aramızda en fazla canı sen aldın. Belki de bize vahşi damgası vurmada iki kere düşünmelisin.”

Gözlerim Marth'ın gözleriyle buluştu. Omuz silkse de yüzü ağır ağır kırmızıya çaldı. Elbette gücüyle geçmişime bakmıştı o. Muhtemelen Lorian'ın emri üzerine. İhanete uğradığım duygusu içimi sararken bir an için ellerim titredi.

Gelgelelim Lorian haklıydı. Sakallı devin ölümündeki katkımı

saymasam bile köyümden ayrıldığımdan beri iki adam öldürmüştüm. Hatta sakallı deve avcından çaldığım bıçağı saplamıştım.

Lorian beni izledi. Gözleri kısıldı. Sonra alçak sesle küfretti ve dönüp uzaklaştı.

Ayaklarım uyuştı. Nehrin kenarında yürürken tökezledim. Sudan birkaç adım ötede çürümeyē yüz tutmuş bir kütük vardı. Kütüğe oturup boynumu ovuşturdum.

Sabah aynada ipin bıraktığı ize bakmıştım. İşin aslı, o anlamadığım güç –ve ummadığım kadar iyi niyetli çıkan paralı askerler– olmasa sabah o handa *ben* asılı olacaktım.

Omzumun üzerinde bir dal kırıldı. Aniden gelen ses beni irkiltse de gözlerimi sudan ayırmadım. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Elbette ki devasa yabancı beni duymazdan geldi. Lorian devrik kütüğe, yanıma oturdu.

O yanımdan gitmeyecekse, *ben* onun yanından gidecektim. Ayağa fırladım. Fakat beni bileğimden tutup çekerek kütüğe geri oturttu.

Ondan *nefret ediyordum*.

Öfkemi sindirmemi bekledi. İkimiz bir süre suyu izledik.

Lorian, “O adam ölmeyi hak etmişti,” dedi.

Ona baktım. Çenesi gergin, kaşları çatıktı. Tepkimi gerçekten anlayamıyordu. Hatta o, bana şaşar gibiydi.

Kaşlarımı çattım. Bir sabah Herica’nın kedisi fırına ağzında ölü bir sıçanla girmişti. Kedi sıçanı yere bırakmış, sonra “Bir şey değil,” der gibi Herica’ya bakmıştı.

Herica tiz bir çığlık atıp süpürgeyle kediyi kovalamış, yanakları utançtan ve öfkeden kızaran kız sıçanı fırının arkasına gömmüştü.

Kedi haftalarca Herica’dan uzak durmuştu. Öyle ki sonunda Herica ağlayıp onun geri gelmesini dilemişti.

Lorian bazen insanlığını unutmuş gibi davranıyordu. Mesela silahsız bir kadını ölüme terk etmesi buna iyi bir örnekti. Ölüm kalım meselelerinde kolayca kararlar alıyor, meseleyi hep kendi mantık çerçevesinden ele alıyor ve yerine getirmesi için para aldığı görev her

ne ise kararının kendisine yapacağı işte fayda getirip getirmeyeceğine bakıyordu.

Yine de onun Sakallı'yı öldürmesi –hele öyle hunharca öldürmesi– için bulabildiğim tek sebep mantığa dayanmıyordu. Hayır, bunu yaparken eylemlerini öfke yönlendirmişti.

Bir paralı asker olarak nelere şahit olduğunu hayal bile edemiyordum. Neler *yaptığını*. Belki de kafasının içinde, canımı yakan adamı öldürmesini bir hediye gibi görüyordu.

Nihayet Lorian, “Bunu yüzüne vurmamam gerekirdi,” dedi.

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Karnımda bir gedik açılmıştı sanki. “Neden? İki adamı *öldürdüm*. Hunharca.” Köprüdeki muhafızın benim gibi kurtarıldığını ümit etsem de buz gibi sudan sağ çıkması olası değildi.

Lorian çenesini ovuşturdu. Kirli sakalına sürten eli gıcırtılı sesler çıkardı. “Çünkü sen bir savaşçısın. Sana canını dişine takarak dövüşmeni söyleyip bunu yaptığında seni paylamam sana haksızlık.”

Boğazımdaki düğümle yutkundum. “Yüzleri gözümün önüne geliyor. Her gece uyumaya çalıştığımda. Rüyalar beni uyandırıyor ve...”

Yeter. Bu kadarı yeterdi.

Lorian yüzünü bana çevirene kadar döndü. Gözlerimi nehirden ayırmadım.

“Sonsuza dek sürmeyecek,” dedi Lorian. “İlk birkaç kişiyi öldürdüğünde suçluluk duygusu seni yer bitirir. Aldığın canı almakta ne kadar haklı da olsan.”

“Ya sonra ne olur?” diye fısıldadım.

Lorian’ın yüzüne soğuk bir ifade yerleşti. “Sonra buna karşı hissizleşirsin. Hayvani bir içgüdü bu. Ya onlar ölecektir ya da sen.”

“Ben kolaylaşmasını istemiyorum. Bir canavara dönüşmek istemiyorum.”

Senin gibi.

Bu düşüncemi dillendirmedim. Üzerine düşünmedim bile. Fakat Lorian’ın kaskatı kesilmesine bakılırsa dillendirmediğim sözcükleri işitmişti.

Doğruldu. Dönüp elini tuttum. Onu çekip yanıma oturtmam imkânsızdı. Fakat Lorian yerinden kımlıdadı.

“Teşekkür ederim. Bana büyüyü öğrettiğin için. Ben hayatta kalmak istiyorum... Bunu yapmam gerek. Kardeşim için.”

Bizim bizden başka kimsemiz yoktu. Tibris benim yüzümden anemizi kaybetmişti. Onu bulmak için mücadele edecektim. Beni affetmese bile.

Lorian yüzümü süzdü. “Bir başkası için hayatta kalma. Kendin için hayatta kal. Hayatta kal, çünkü ölmek fikri, canını yakanların kazanmasına göz yumma fikri seni öyle tiksindirsin ki buna tahammül edeme. Hayatta kalmayı *hak ettiğin* için hayatta kal.”

Bunun üzerine düşündüm. Uzunca bir süreden sonra başımı salladım. Başını eğdi.

“Bir başka dersin zamanı geldi.”

“Sanmıyorum.”

“Ben sanıyorum. Ayrıca senden iriyim.”

Ayağa kaktım ve eğilip dibine kadar geldim. “Galon beni kurtardığından beri iki adam öldürdüm unuttun mu? Sana bakmak bile bende cinaî hisler uyandırıyor. Bu yüzden beni zorlama da üçüncü kez can almaya kalkışmayayım.”

Gözleri dudaklarıma mı çevrilmişti? Geri adım atsam da tedirgin dim. Lorian’ın iri eli kolumu kavradı.

“Küçük ölüm tehditlerin ne kadar şirin olsa da şu an o tehditlerin hakkını verecek hâlde değilsin. Senden korkmamı mı istiyorsun? Beni nasıl donduracağını öğren. Çünkü beni yenmen için tek şansın bu. İkimiz de bunu biliyoruz.”

Haklıydı. Fakat haklılığı durumu kabullenmemi kolaylaştırmıyordu.

Başını eğen Lorian’ın yeşil gözleri parladı. Siyah saçlarının bir tutamı alnına düştü ve çılgınca, kısa bir an için o tutamı geriye atmak gibi aptalca bir iş yapmamak için elimi yumruk yapmam gerekti.

Herhâlde bunu yapmaya kalksam elimi koparıverirdi.

Siyah kaşlarından biri kalktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Gücümü.”

Gözlerini bana dikti. Yalan söylediğimi anlamışsa bile bunu anlamazdan gelmeyi seçmişti.

“Gücünü dün gece kullandın. Hayatını kurtardı. Fakat şehre vardığımızda gücünü içgüdülerinin açığa çıkarmasına bel bağlayamayız.”

Lorian gözlerini boğazıma çevirdi. Bakışı sertleşti. Sonra yüzü ifadesizleşti. O ifadesiz maske asla iyiye işaret olmamıştı.

“Zihnini o adamın seni öldüreceği ana geri götür.”

Bunu yapmak istemedim. Fakat denedim.

Lorian yumuşak bir sesle, “Gözlerini yum,” dedi.

Açıklık çok sessizdi. İçimden bir his Rythos ve diğerlerinin ben odaklanabileyim diye ortadan kaybolduklarını söylüyordu. Lorian’ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Beklentisini hissedebiliyordum.”

“Aklına getirmiyorsun,” diye mırıldandı Lorian.

Gözlerim birden açıldı. Ben ona bakmazken bana bir adım yaklaşmıştı. Tuhaf bir tür beklenti tenimi ısıtıp karnımı gerdi.

“Yum gözlerini,” dedi Lorian.

Bir nefes aldım. Açıklayamadığım nedenlerden ötürü gergin ve öfkeliydim. Fakat gözlerimi yumup kendimi sakallı adamı ve elindeki ipi düşünmeye zorladım.

Ben ürperince Lorian, “Güzel,” dedi. “Şimdi o görüntüyü zihninde tut.”

Gözlerini açınca küçük bir taşın bana doğru uçtuğunu gördüm. Pislik herif birkaç adım daha yaklaşmıştı.

“Yine mi buna başladık?”

“Gücünü kullanman için korku duyman gerek. Seni öldürmeye çalışan adamı zihninde canlandır.”

Denedim. Fakat Lorian odaklanmış yüzüyle ve o aptal taşlarıyla dikkatimi fazlaca dağıtıyordu. Üstelik ne zaman sakallı adamı düşünsem zihnim onu son gördüğümdeki hâlini canlandırıyordu. Bedeni tarifsiz bir hasar almış, odama girmek için kullandığı anahtar dişlerinin arasına sıkıştırılmış, hanın tavanından sarkar hâlde.

Lorian sakince, “Çabalamıyorsun,” dedi.

“Çabalıyorum.” Lorian’ın sakallı adamın bir süre önce temsil ettiği tehdidi büsbütün ortadan kaldırması benim kabahatim değildi.

Lorian’ın yüzündeki ifade daha da soğudu. Dalgınlaştı. Ben nehrin kenarında uzanırken, öksürdükçe ağzımdan su çıkarken de bana öyle bakıyordu. O ifade bana beni kendisiyle denk bir insan olarak görmediğini gösterdi. Sadece üzerine eğilmesi gereken bir sorundum.

O gün Lorian beni geride bırakmıştı. Artık bunu yapmayacağını biliyordum. Ne de olsa bana ihtiyacı vardı. Nedense bunu bilmek durumu beter yaptı.

Gözlerimin önünden siyah benekler geçiyor, kalbim kulaklarımda gümürdüyordu. Tek hissedebildiğim boynumdaki sert halattı. Tek görebildiğim beni nasıl asacağını anlatan Sakallı’nın yüzündeki hastalıklı sırtışı.

Lorian bana biraz daha yaklaşınc peşinde bir avcı olan bir hayvan gibi tepki verip bir adım sola sıçradım. Ellerim titredi. Kendimi savunmak için kollarımı kaldırdım. Boş yere.

Lanet olası, çok *iriydi*.

Boğazım tılandı. Bir sonraki nefesim beni az kalsın boğacaktı.

Çenesinde bir kas seğirdi. “Bana gücünü kullanabileceğini göster yaban kedisi.” Eğilip bir taş daha attı. Taş bacağımdan sekti.

İpi kaldırdı. Ağzım kurudu. Bir adım gerileyip taşlı zeminde tökezledim.

Anlaşılan yanılmıştık. Korku gücümü kullanmamı sağlamıyordu. Öyle olsa o taş havada donakalırdı.

Lorian peşimden geldi.

“Daha fazla yaklaşma,” diye tısladım.

Yüzündeki tüm ifade silinmişti. İnsan dışı bir varlık gibi görünüyor, gözleri kadim irfanla parlıyordu.

Gözlerimi kırptırmamla Lorian yine eski hâline döndü. Kaşlarını çattı. Fakat bir adım daha attı. Bedenimi çevirip kaçmaya hazırlandım.

Çok hızlı hareket ediyordu. Çığlık atarak açıklığa doğru döndüm. Rythos ve Marth solumda belirdiler. Elleri silahlarındaydı.

Lorian'ın eli tuniğimi arkadan tuttu. İp omzuma sürtündü.

ılgına dnmtm. Kollarımı savurup köşeye sıkıştırılan bir kedi gibi tıslayarak, pençeler savurarak, inleyerek mücadele ettim.

Lorian sıkıtığı dişlerinin arasından, "Gücünü kullan," dese de bunu yapamadım.

Korkuyla dolmutum. Korkuyla ve ihanete uğradığım hissiyle.

"Prisca." Lorian'ın sesi karanlık bir uyarıydı. Tuniğimin yakasıyla kendimi boğuyordum. Lorian'ın kimildamadığını belli belirsiz fark ettim. Fakat ben de olduğum yere akılmıtım. Ayaklarım tozları ve taları kaldırıyordu.

Buna sebep olan gırtladığımın yanında halatı hissetmemdi.

İçimde bir çukur açıldı. Sonsuz bir öfkeyle ve buz gibi hınçla dolu bir ukur. Bir ığlık boğazımı yaktı ve karnımın derinlerinde bir şey kükreyerek öfkesini kustu.

Rythos bize doğru kouyordu. Ağzı açıktı; Lorian'a sesleniyordu.

ekitirdim. Çaresizce. Hıçkırarak.

Dünya dondu.

Rythos'un adımı havada kaldı.

O adamlardan kilometrelerce uzaklamadıka zamanın yeniden ilerlemesine izin vermeyecektim. Onlardan birinin atına binip uzak bir köye varana dek.

Korkum daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyle birlemiti ve gücümün içimde dolandığını hissettim. Bu kez o duyguyu zihnime kazıdım.

Lorian'ın elinden kurtuldum. Tuniğim yırtılrsa da hemen ipi elinden çekip ınehre fırlattım. Sonra atağımı geri çekip tüm gücümle bacaklarının arasına bir tekme savurdum.

Gücümün kontrolü elimden kaydığında kouyordum.

Rythos hl donmuş hldeydi. Fakat Lorian'ın kallavi küfürlerinden attığım tekmeyi hissettiğini anladım. Karanlık bir tatmin duygusu büyük bir kararlılıkla yarııyordu.

Birden Rythos hareket etmeye başladı. Durduğunda gözleri hayretle açıldı. Ona hızla bir yerde kaybolup başka bir yerde belirmiim gibi gelmiş olmalıydı.

Güçlkle, "Onu benden uzak tut," dedim. "Gidiyorum."

Rythos arkamda bir yere baktı ve yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. Nedense Lorian gücümün etkisinden Rythos'tan daha önce sıyrılmıştı. Fakat nasıl? Risk alıp omzumun üzerinden baktığımda Lorian'ın neredeyse iki büklüm olduğunu, kendisinden güçsüz bir adamı dizlerinin üzerine çökertecek bir acı içinde nefes alıp verdiğini gördüm.

Ona daha sert bir tekme indirmeliydim.

Pelerinimi kapıp çizmelerime uzandım ve devrik bir ağaç gövdesinin üzerine oturup giyindim. Marth açıklıkta bana yaklaştı. "Gitmeye kalkarsan seni geri getirir. Bir anlaşma yaptın."

"Lanet olsun böyle anlaşmaya."

Marth bana sırtıttı. Çizmelerimi ona fırlatmayı düşündüm. Zihnimi okuyormuş gibi sırtışı daha da yayvanlaştı.

"Ona bu zevki tattırma," dedi. "Lorian anlaşmalarını ciddiye alır." Marth omzumun üzerinden baktı ve döndüm. Lorian'la göz göze geldik.

Bana bakan o gözlerde gaddarca bir ifade vardı. Fakat sonra o ifadenin yerini donuk bir gurur aldı. Zamanı geriye alıp canını daha fazla, yaktığımdan da çok yakabilmeyi diledim.

LORIAN

Kadınları dehşete düşürmekten *keyif aldığım* yoktu. Fakat genellikle bir kadını teskin etmek de istemezdim. Özellikle de o kadını ben korkuttuysam.

Bilinmez bir sebepten ötürü Prisca'nın gözleri korkuyla dolduğunda, suçluluk hissetmişim.

"Bence benim atıma binmeli," diye mırıldandı Rythos. İkimiz kırbasına su dolduran Prisca'yı izliyorduk. Ben yokmuşum gibi davranan kızın dudakları gergindi.

“Çizgiyi aşyorsun.”

“Onu korkutmaktan başka bir iş yapmadın.”

“Onu becermek mi istiyorsun? Peki. Fakat ona nasıl hayatta kalacağını öğreten benim. Bunu unutma.”

Uzaklaştım. Sanki derimin altında ne kadar kaşısam gideremediğim bir kaşıntı vardı.

Galon’a, “Yola çıkıyoruz,” dedim. Sadece başını salladı. Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bir şey mi diyecektin?”

Bir omzunu silkti. “O kıza dikkat etmelisin. Öfke yıllarca kaynayıp taşarak hınca dönüşebilir. Senin de bildiğin gibi. Zamanı kontrol ettiğinde seni öldürebilir.”

Bunu bir tehdit olarak görmem gerekirdi. Fakat nedense sadece tuhaf bir... Tuhaf bir gurur duydum.

Atlarımıza bindik. Prisca, Rythos’un atına bindi. Böylece ben de eyerde ne zaman rahatsız olup kıpırdansa durmadan bana sürtünen kıvrımlı kıcı değil, yaklaşan buluşmaya odaklanabilecektim.

O kıvrımlı kıcı *özlediğim* gerçeği, kendimi daha da kötü hissetmem neden oldu.

Bedenimin yaban kedisini o kadar arzulaması uzun zamandır aşk yapmamamdandı. Görevimiz biter bitmez istekli bir kadın bulup nefsimi köreltecektim.

Zaman ağır işliyordu. Hepimiz suskunduk. Prisca kaşlarını çatarak uzaklara bakarken ben içinde ilerlediğimiz ormana odaklandım. Gromalia sınırına yakın bu bölgede haydutlar cirit atıyordu. Daha fazla yaklaşırsak kendimizi Sabium’un kontrol noktalarından birinde bulabileceğimizden dikkatli olmalıydık.

Nihayet ormanın kenarına vardık. Orada hava daha temiz gibiydi. Ya da bana böyle gelmesinin sebebi sadece duyularımı keskinleştiren beklentiydi.

Karşımızda çalılarla kaplı, büyük bir kısmı yoğun sisle gizlenen bir arazi uzanıyordu. Batan güneşin ışınları sisi altın sarısına boyuyordu. Bize doğru esen rüzgâr toprağın ve yabani çiçeklerin kokusunu taşıyordu.

“Burada geceleyeceğiz.” Attan indim. Prisca, Rythos’un atından yanıma atladı. Ayakları zeminle buluştuğunda yüzünde beliren acı dolu ifadeyi yakaladım.

Ellerimi üzerinde hissetmiyorsa sonuçlarına katlanırdı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve bana karşılık olarak attığı gadarca bakışı görmezden geldim. Cavis’in ikimize bakarak başını nasıl iki yana salladığını da. Gören de Prisca’nın boynuna gerçekten ip bağlayıp asmışım zannederdi.

Prisca’ya büyüsunü kullanmasında yardım etmenin bedelini ben ödemiştim. Hayalarım hâlâ öyle ağrıyordu ki her hareketimde dişlerimi sıkıyordum. “Hazır olduğunda verdiğim ders için bana teşekkür edebilirsin,” dedim.

Prisca’nın eliyle kaba bir hareket yaparak yanıt vermesi üzerine Marth burnundan güldü.

Bana bakarken gözlerinde beliren o temkinli ifade... Derslerimizi daha da zorlaştıracaktı bu. Büyük bir baskı altındayken neler becerebildiği bir yana bırakılırsa hâlâ gücünü güvenilir bir şekilde kullanmıyordu.

Onun gücüne sahip birini bulmak bizim için bir nimet olmuştu. Galon’un Prisca’nın hayatını kurtarması tanrıların dünyamıza müdahale ettiklerine inananları haklı çıkarabilecek türden bir olaydı. Gücü bize elimden kaçırmak istemeyeceğim, eşsiz bir fırsat sunmuştu.

O planın ardında basit bir gerçek vardı. Bu dünyada Prisca’nın bir kurban olduğu düşüncesinin son derece dayanılmaz olmasıydı. Özellikle de ondaki, bir daha asla kurban olmama potansiyeli düşünüldüğünde.

Rythos bir ateş yakmaya koyuldu. Bana attığı bakıştan o gece yanmış et yiyeceğim belli oluyordu. Prisca yanında oturuyor, sessizce mırıldanıyordu. Marth atımı almaya çalışınca başımı iki yana salladım.

“Ben yaparım.”

Atları beslemekle oyalanırken Prisca ve Rythos’un ateşin kenarında fısıldaşmalarına aldırmış etmedim.

Nihayet Galon ve Cavis yakaladıkları tavşanlarla geri geldiler. Yapacak işim kalmayınca Marth'ın ateşin yanına çektiği kütüklerden birinin üzerine oturdum. Bıçağımı bilemek için çıkardım.

Birkaç dakika sonra, "Senin büyüün ne Rythos?" diye sordu.

Rythos tereddüt edince araya girdim. "Bilmiyor musun yaban kedisi? Rythos'un gücü sana kendisini *sevdirmektir*."

Prisca'nın dönüp suçlayan gözlerle baktığı Rythos'a bakınca gözlerinde kırılganlığı andıran bir ifade seçtim. "Sen... Beni..."

"Hayır," diye homurdandı Rythos. "Gücümü üzerinde hiç kullanmadım."

Prisca'nın yüzünde şüphe belirdi. Tuhaf bir şekilde aralarında açılan uçurum da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Tanrılar adına, adi herifin tekiydim ben. Marth'ın bana bakışından onun da aynı düşüncede olduğunu anladım. Rythos'un gülümsemesi yüzünden pek silinmezdi. Fakat ben silmeyi başarmıştım.

Artık herkesin morali benimki kadar bozuktu.

Prisca bana baktı. Sonra Rythos'un eline uzandı. Teni Rythos'un teninin yanında soluk kalıyordu. Tenleri bir bütün oluşturur gibiydi.

Prisca, Rythos'a, "Sorun değil," dedi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Sana inanıyorum."

Rythos da Prisca'ya gülümsedi. Bilediğim bıçağı daha sıkıca kavradım.

"Büyün nasıl işliyor?" diye sordu Prisca.

Gecenin kalanında Rythos gerçeklerle yalanları beni bile etkileyecek bir şekilde karıştırdı. Bir ara gözlerimiz buluştu ve yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi.

Bir kaşımı kaldırdım. Marth beni dürterken Cavis havadaki gerginliği umursamıyordu. Muhtemelen aklı mükemmel ailesindeydi. Galon şaşkın bir ifadeyle hepimizi izliyordu. Onu suçlayamıyordum. Bir kadınla yolculuk etmek her şeyi değiştirmişti. Hem de kötü yönde.

Nihayet battaniyelerimizin altına girdik. Prisca ateşe yakındı. Yanına geçtim. Bunun onu kızdırmasını umdum. Sırtını bana dönmeden önce bana attığı sert bakıştan onu kızdığımı anladım.

Elimde değildi. Uykuya dalışını izledim. Tam kendi gözlerim ka-
panacakken Prisca irkilerek, soluk soluğa uyandı. Suçluluk olabilecek
bir duygu içime oturdu. Rüyasında benim onu elimde iple kovaladı-
ğımı mı görmüştü? Bir an için tuhaf bir istek duydum. Onu yanıma
çekmek, teskin etmek için.

Bana doğru döndü. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş ola-
bilirdi. Uyuyor numarası yapmaya gerek duymadım. Gözleri şaka-
ğımdaki mor ize çevrilip orada kalakaldı.

“Kâbus mu gördün?” diye fısıldadım. Diğerleri uyurken onunla
konuşmamda tuhaf bir yakınlık hissi vardı.

Prisca ürperdi. Sonra bir an için az kalsın titremesin diye onu ya-
nıma çekecek oldum.

Neyse ki gözlerini kırıştırmaya başlamıştı. Ağır ağır. Uykuyla
mücadele ediyormuş gibi. Gözleri son kez kapandığında yalnızlık
duygusunun beni diri diri yiyeceğini düşündüm.

Sonra konuştu. “*Seni rüyalarımda görüyordum,*” diye mırıldandı.
“Artık tek gördüğüm öldürdüğüm adamlar.”

Kaskatı kesildim. “Ne?”

Ne var ki Prisca yeniden uyumuştı bile.

PRISCA

Daha önce evden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Tabii ki daha da
uzağa gidecektim. Şehre varıp bir gemiye bindiğimde. Fakat şimdilik
her şeyin tadını çıkarıyor, Marth'ın sataşmalarına aldırmadan başımı
bir o yana, bir bu yana çeviriyordum.

Orman yerini sarı ve yeşil çalılara, kahverengi otlara ve uzun, ince
dallarıyla göğe yükselen cılız ağaçlara bırakmıştı. Etrafımız çok, çok
açıktı.

Ve gözleniyorduk.

Zihnimin içinde kral muhafızları etrafımızı sarıyor, pusuda bekliyor, saldırıya hazırlanıyorlardı.

Üzerimizdeki gözleri sezebilen sadece ben değildim. Paralı askerler gerilmiş, sessizleşmiş, sadece gerektiğinde konuşur olmuşlardı. Ağzımı hiç açmıyordum. Elim ara sıra avcıdan çaldığım hançere gidiyordu.

Hançer benim için fazla büyük olsa da ahşap kabzasının bana verdiği teselli de büyüktü. Galon artık ben uyumadan hançeri elimden almıyordu. O hançere ne kadar bel bağladığımı anlamış gibiydi. Bir de belki Lorian'ı uykusunda öldürmeyeceğime nihayet ikna olmuştu.

Lorian bulunduğumuz yeri tanımış olacaktı ki atını durdurup indi. Ellerini belime dolayıp beni de yere indirdi. O gün atına binmem için ısrar etmişti ve gözlerindeki o buz çölüne bir kez bakmam, onunla gireceğim bir tartışmayı kazanamayacağımı anlamama yetmişti.

Gözleri gözlerimle buluşurken elleri hâlâ belimdeydi. "Burada Galon'la kalacaksın," dedi.

Galon'un iç çekmemesi takdire şayandı. Yine de pek memnun görünmüyordu. "Ayrılmak akıllıca olmaz."

"İşimiz uzun sürmeyecek."

"Ben de gelmek istiyorum," dedim.

Lorian sadece başını iki yana salladı.

Dişlerimi sıkıp Marth'a baktım. Omuz silkti. "Ancak işkence edildiğinde ne yaptığımızı anlatmayacaksan olabilir."

Lorian homurtuyu andıran bir ses çıkardı. Marth gülümseyip atını çevirdi.

Artık ne yaptıklarını *iyice* merak eder olmuştum. İlk kez bir şeyi beklerken öyle gerildiklerini görüyor, bunun sebebini öğrenmek için can atıyordum.

Gülümseme sırası bana gelmişti. Çünkü Lorian sayesinde tam da bunu yapabilecektim.

Halatı kullandığı küçük oyunu sırasında nihayet gücümün nerede yattığını anlamıştım. O gün at sırtında gücümle defalarca alıştırma

yapmış, köyümden ayrıldığımdan beri yaşadığım korkuya tekrar tekrar odaklanıp birkaç saniye için de olsa kullanmayı başarmıştım.

Kesinlikle gerekmedikçe, artık büyüme erişebildiğimi paralı askerlere söylemeye niyetim yoktu.

Lorian bana güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğunu hatırlatmıştı. O gün zamanı kaç kez dondurduğumu bilse, o kadar sakin ve kendinden emin olmazdı.

Bana son bir kez baktı ve gözlerini kıstı. Yüzüme elimden gelen en sıkkın ifadeyi yerleştirmeye çalışsam da, yüzümü süzüşüne bakılırsa başarılı olamamıştım.

Galon'a, "Gözün onun üzerinde olsun," dedi.

Galon derin bir iç çekse de başını salladı. Bana herhangi bir oyun oynarsam bunu hoş görmeyeceğini söyleyen bir bakış attı.

Diğerleri patikada gözden kaybolana kadar Galon'la bekledik. Yapacağım şeyin zamanlaması iyi olmalıydı. Erken olursa Galon ne yaptığımı anlar, geç olursa buluşmalarını kaçırdım.

Bağdaş kurarak birkaç kez yerimde kımıldanıp iç çektim. Galon bana kızgın bir bakış atınca omuz silktim.

"Bir çalının arkasına çömelmem gerek."

Galon omuzlarını indirdi. Paralı askerlerin içinde kadın olmamdan en fazla tedirgin olan Galon'du.

"Peki. Uzun sürmesin."

"Ne kadar sürerse o kadar sürer."

Gözleri kocaman açıldı. Yanaklarım kızardı. Sonra ikimiz de gözlerimizi kaçırdık.

Tuhaf, cılız ağaçlardan birinin yanındaki nispeten uzunca çalılardan birine doğru yürüdüm. Nefesim hızlandı. Yüzümü Lorian ve diğerlerinin yürüdüğü patikaya çevirdim.

Omzumun üzerinden bakıp Galon'u süzdüm. Eğilmiş, atının nalına göz gezdiriyordu.

Daha iyi bir fırsat bulamazdım.

Sessizce ve gizlice hareket etme becerilerim paralı askerleri o açıklıkta bulduğum geceden beri gelişmemişti. Belki de şehre var-

madan önce onlardan birini bu konuda bana ders vermeye ikna edebilirdim.

Galon'dan yeterince uzaklaştığımda gür çalılar saklanmamı kolaylaştırdı. Dört ayak üzerinde yürümeye başladım. Keskin dallar ve taşlar ellerime ve ayaklarıma sürttükçe yüzümü buruşturdum.

Patika küçük bir tepenin zirvesine uzanıyordu. Sesler işitene dek patikada ilerledim.

Büyümü öyle kolayca ilk kez çağırabildim. Yolda geçen uzun günde gücümü bulup kullanmamın işin en zor kısmı olmadığını keşfetmiştim. Hayır, asıl bana imkânsız gelecek kadar zor olan kısmı, gücümü birkaç saniyeden uzun süre ayakta tutmaktı.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı saldım ve içimdeki güce uzandım. Tenim ısınırken başımın üzerindeki kuş dondu. Kanatları uçmaya hazırlanır hâlde kalakaldı.

İlerledim. Kontrolümün en zayıf noktasının bu olduğunun gayet farkındaydım. Dikkatli olmazsam, ben daha gideceğim yere ulaşmadan zaman işlemeye devam edecekti.

Neyse ki şansım yaver gitti. Gücümü kavramayı bıraktığında kuş birkaç adım gerimde şakıdı. Paralı askerleri tepeden gören mükemmel bir noktada, kalın bir çalının arkasına çömelmiştim. Aşağı baktım. Kalbim göğsümü daha da sertçe dövdü.

Lorian, Rythos ve Marth birbirlerine yakın duruyor, belli ki bekliyorlardı. Cavis birkaç adım ötelerinde dikilmiş, çevreyi gözden geçiriyordu. Başımı eğdim.

O anda bir hareketlilik seçtim.

Bir kez daha çalının yanından öne uzandım. İki adam yaklaşıyordu. Ziyaretçileri selamlayan Lorian'ın pes homurtusu kulaklarıma ulaştı. İki adamın da üzerinde pelerin vardı. Kapüşonları yüzlerini örtüyordu. Adamlardan birinin Lorian'a cam bir şişe verdiğini görünce kaşlarımı çattım. Lorian başını öne arkaya sallayıp şişeyi pelerininin cebine soktu.

Rythos adamlardan birini güldüren bir şey söyledi. Sonra iki adam da döndü. Pelerin bana yakın olan yabancının üzerinden hafifçe kayıncıca nefesim tutuldu.

Kulakları sivriydi.

Feyler.

Boynumdan aşağı soğuk terler akarken gözümün önünde benekler belirdi. Paralı askerler Feyler ile çalışıyordu.

İşin aslı, buna şaşırmamam gerekirdi. Bir paralı asker olmanın özünde zaten altınla ödeme yapmaya hevesli insanlar için pek de hoş olmayan işler yapmak vardı.

Yine de...

Onların Feyler'le çalışmasının kalbimi kıran bir yanı vardı. Krallığımıza yüzyıllar boyunca dehşet salan yaratıklar. Kralımızın tanrılarla pazarlık yapmasına sebep olanlar.

Feyler olmasa normal bir çocuk gibi büyüyebilirdim. Köyümüzdeki herkes büyüsünü kendisine saklayabilirdi. Ne Kabul törenleri ne İhsan törenleri olurdu...

Tibris'in çok daha fazla büyü gücü olurdu. Hepimiz tanrıların güçlerimizin büyük bir bölümünü kendilerine sakladıklarını biliyorduk. Tibris gücünü o denli feda etmese babamız hâlâ hayatta olur muydu?

İçimde öfke ve korku savaşıyordu. Silkinip kendimi topladım. Galon'un yanına dönmeliydim. Marth'ın işkenceye tahammül etmek hakkında söylediklerinin ne anlama geldiğini artık biliyordum. Lorian bunlara şahit olduğumu bilse bana ne yapardı?

Sessizce tepeden indim. Galon bana seslenmeye başlamıştı bile. Ellerimi gömleğimin eteğine silip rahat bir tavırla ona doğru yürüdüm.

"Affedersin, biraz uzun sürdü."

Galon kızardı. Benim ise utanacak hâlim yoktu. Dönüp bir yukarı bir aşağı yürümeye başlamıştım bile.

Başından beri Lorian anlaşmamızda avantajlı konumdaydı. Gücümün hâlâ bende olduğunu, peşimde kral muhafızlarının olduğunu, henüz yirmi beş kış görmediğimi biliyordu.

Şimdi ise *ben* onun hakkında bir şeyler biliyordum.

Gelgelelim bu bilgi ne kadar faydalıydı? Kendi emniyetimi sağlamak için Kral'la pazarlık etmemde mi faydası dokunacaktı bana?

Bu düşünce beni rahatsız etse de suçluluk duygumu bastırdım.

Feyler. Sınırlarımızı aşmayı nasıl başardıklarını bilmesem de, onlar krallıktaki herkes için bir tehditti. Öfkemin ve yaşadığım şokun altında, ne kadar çabalasam da bir türlü yok edemediğim bir keder vardı.

Sevimli gülümsemesiyle ve iyilikleriyle Rythos'u sevmiştim. Haşarı espri anlayışıyla ve Lorian'a olan sadakatiyle Marth'ı da. Her ne kadar o sadakat hepsinin kaç kişiyi öldürdüğümü öğrenmesine neden olsa da.

Hülyalı gözleri ve eşine, bebeğine dair öyküleriyle Cavis'i sevmiştim. Hayatımı kurtaran ve bir kez olsun pelerini geri istemeyen Galon'u da.

Lorian'dan hoşlanmasam da, en azından onu hayatta bırakmamın neden akıllıca olacağının bilincindeydim.

Geri döndüler. Sıkıntıdan patlamışım gibi görünmeye çalıştım. Lorian bana bir kez bakıp homurdandı. Gözleri dizlerimdeki toprağı ve arkama gizlediğim çizilmiş ellerimi süzdü.

Bir şeylerin peşinde olduğumu besbelli anlamıştı.

Lorian'ın tek kelime etmemesine şaşırdım. Tam da bu tavrı, bedenimin korkuyla titremesine neden oldu.

O gece uyku bana haramdı.

PRISCA

“T^{ekrar,}” dedi Galon.
 Bir nefes alıp katlanmış döşeğe
 bir daha vurdum. Galon elini
 bana doğru savurunca yana kaçıp, kolumla
 elini kenara iterek bir dirsek darbesi indirdim.

Paralı askerlere göre Tibris temel eğitimi iyi vermişti. Fakat o temelin bir çatısı yoktu ve duvarlar üzerime çöküyordu.

Bu her ne demekse.

Galon’un zayıf yanlarıma yanıtı talimler oldu. Sürekli, sonu gelmez talimler.

Anlaşılan hayatta kalmanın yarısı reflekslerde bitiyordu. Kendilerini kurulmuşçasına savunabilenlerin –bedenleri bir saldırıya daha önce bin kez olduğu gibi tepki verenlerin– hayatta kalma olasılığı artıyordu.

Isınmayı bitirip Galon’un talimlerini tamamladığımda, adamlar bana yeni ve yaratıcı yöntemlerle saldırıyorlardı. Her biri bana farklı faydalar sağlarken Galon fiziksel antrenmanlarımdan sorumluydu.

Marth’a çelme takıp kaburgalarına bir tekme attım. Canını *gerçekten* yakmak istemediğimden tekmem yumuşaktı. Galon bana kaşlarını çattı. “Bir kez vurup bırakmazsın,” dedi. “Hareketsiz kalana kadar vuracaksın rakibine.”

Yüzümü ekşittim. Fakat haklıydı. Bir kez

düşmanı gafil avlamanın avantajını yitirirsem başım büyük belada demektir. O zamana kadar sağ kalabilmemin tek nedeni adamların beni hep küçümsemeleriydi.

Dilerim sağ kalmaya devam ederim.

Lorian bir ağaç gövdesine yaslanmış kısık gözlerle her şeyi takip ediyordu.

“Yola çıkmalıyız,” dedi.

Bir nefes verdim. Biraz ara vereceğim için minnettardım. Yine de bu fırsatı bana verenin Lorian olması hoşuma gitmemişti.

“Benim atıma bineceksin,” dedi Lorian. Yüzünde kendisiyle tartışmam için bana meydan okuyan bir ifade vardı. İtiraz edersem beni omzuna atıp çuval gibi atına yükleyecek, ne kadar eğitim alırsam alayım onun yanında işe yaramaz olduğumu açıkça gösterecekti.

Zamanı durdurup diğer adamlardan birinin atına binmeyi ne de isterdim.

Lorian’a dudak büküp atına doğru yürüdüm. “Merhaba tatlım,” deyip atın boynunu okşadım. At elimi yalayınca güldüm. Lorian bana hâlâ atın ismini söylememişti. Beni kızdırmak için bir başka yoldu bu.

Günler artık bana hızla geçip gidiyor gibi gelmiyordu. Her geçen gün, atlarımızın adımları gibi daha da yavaşlıyordu.

Şehri düşünmek bazen ağzımın kurummasına, midemin altüst olmasına neden olsa da hâlâ o anın özlemini çekiyordum. Oysa o anda ne geriye dönebilecek ne ileri gidebilecek hâldeydim ve şehre ne kadar erken varırsam bir gemi bulup yeni bir hayata o kadar erken başlayabilirdim.

Annem bana, beni gerçek ebeveynimden kaçırdığını söylemişti. Herhâlde gerçek ailem bu zamana dek ölü olduğumu sanıyordu. Gerçeği bilmeyi hak etmiyorlar mıydı?

“Ne düşünüyorsun?” Lorian’ın pes sesi kulağımda çınladı.

“Bana kendisi hakkında hiçbir şey anlatmayan bir adamın her düşündüğümü öğrenmeye hakkı olabilir mi sence?”

Lorian kıkırdadı. Çıkardığı sesin bende uyandırdığı gülümseme isteğine aldırış etmemeye çalıştım.

Lorian'ın Feyler'le buluşmasının ardından tek kelime etmemesi, ne şaşırmıştım. O gece uyanık kalmaya çalışsam da, nihayet Lorian beni öldürmek istese pekâlâ ben uyanırken uzanıp boynumu kırabileceğini düşünmüştüm. İkimiz de Lorian ve adamlarının buluştukları Feyler'den bahsetmiyorduk. Lorian'ın onları gözetlediğini bildiğinden gayet emindim. Toprakta süründüğüme, Galon'un dikkatli gözlemlerinden uzaklaştığıma dair kanıtları mutlaka gözünden kaçmamıştı. Fakat Lorian oyunbazdı. Muhtemelen bundan *bahsetmemesinin* beni çıldırtacağını düşünmüştü.

Lorian'ın geceyi geçirmemiz için uğramamıza karar verdiği kasabanın sınırına ulaştığımızda, saçlarımla yüzümü örtüp pelerininin kapüşonunu başıma geçirdim. "Bu kasabanın diğer yanındaki, şehre yakın handa kalacağız," dedi Lorian.

Onu tanımasam bunu korkumu azaltmak için yaptığımı düşünürdüm. Fakat Lorian korkumdan keyif alıyordu. Nehirde cebinden o ipi çıkardığında bunu açıkça belli etmişti.

Sonrasında sadece bir gece daha yolculuk edecektik. Sonra şehir kapılarına varacaktık. Bunu düşündükçe midemdeki sinirler geriliyordu.

Attan indiğimizde bacaklarım sızladı. Lorian kolumu tutunca kasatı kesildim. Fakat bana aldırış etmeyip beni hana neredeyse sürükleyerek götürdü. Diğerleri hemen arkamızdan geldi.

"Eşim ve bana bir oda," dedi Lorian.

Donakaldım. Bu adam benim dengelerimi bozmaya ant içmişti.

Hancının gözleri boş bileğime gitti. Bileğimde evli olduğumu gösteren bir nikâh bileziği olması gerekiyordu. Saçlarım omuzlarımın üzerinde toplanmış, şakaklarımı örtüyor olsa da, hancı yüzümün yanında evlenecek yaşta olduğumu belirten mavi işareti aradı.

Lorian öne eğildi. "Bir sorun mu var?"

"Ha..hayır. Tabii ki yok. Şanslı gününüzdesiniz. En iyi odamız boş."

Gözlerimi yumdum. Yanaklarım kızardı.

Kolunu omuzlarıma dolayan Lorian'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Duydun mu tatlım? *En iyi oda.*" Lorian yeniden hancıya doğru döndü. "Tutuyoruz."

Bir gün bu adama yanında utandığım her anın bedelini ödetecektim.

Hancı anahtarları verirken dönüp diğerlerine baktım. Rythos'un gülüşüne, Marth'ın sırıtışına, hatta eğleniyor görünen Galon'un yüzündeki ifadeye aldırış etmedim. Her zamanki gibi Cavis dalgınca uzaklara bakıyordu.

Hancı, "Akşam yemeği ve kahvaltı bizden," dedi.

"Güzel," diye mırıldandı Marth. "Yemekte tavşan olmasın da ne olursa olsun."

Rythos'un bu sözlerle gücendiği yüzünden okunuyordu. "Tavşan sevmiyor musun? Belki de kendi yemeğini kendin pişirmelisin."

Onlar didişedursun, pelerininimin kapüşonunu düzeltip köşesinde bir ateşin gürlediği ana odaya gittim. Lorian arkamdan geldi. Soluğunu ensemden ayırmıyordu.

"Sorun nedir?" diye mırladı. "Yalnız uyumak istemediğini sanıyordum."

Paralı askerin keyfi yerindeydi. Belli ki o gün başının üstünde bir çatıyı iple çeken sadece ben değildim.

Soğuk bir sesle, "İstemiyorum," dedim. "Fakat kimsenin senin gibi zalim bir yaban adamıyla evlenecek kadar aptal olacağımı düşünmemesini tercih ederdim."

Bana bilmiş bir edayla bakması üzerine dişlerimi gıcırdattım. Şehre varana kadar dişlerim un ufak olacaktı.

Sandalyesine oturan Lorian beni yanına çekip hana göz gezdirdi. Odanın diğer ucundaki bara bakan kadın, üzerleri bizim kadar tozlu ve muhtemelen bizim kadar yol yorgunu— bir grup gezginin kupalarına bira dolduruyordu. Kadın başını kaldırıp Lorian'a göz kırptı. Dili ağzından çıkıp dudaklarını yaladı. Lorian'a baktığımda yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm.

"Ne?"

Gülümsemesi kayboldu. Yüzü yeniden her zamanki, renk vermeyen hâline döndü. İç çekip ayağa kalktım. Lorian hemen bileğime yapıştı.

“Bırak,” diye homurdandım.

“Hiçbir yere yalnız gitmeyeceksin.”

O kararlı ifadeyi biliyordum. Yabani herif fikrini değiştirmeyecekti. Geçen sefer öyle bir handa olup bitenlerden sonra bunu yapmıyacağı... caktı...

Lorian bardaki kadına el edip yanına çağırdı. Kadın kalçalarını taklit edemeyeceğim bir şekilde salladı. Taklit etmek istemezdim de zaten.

“Su,” dedi Lorian.

Dişlerimi sıkarak, “Lütfen,” dedim.

Kadın, Lorian'ın kaba tonunu ve nezaketsizliğini sorun etmiyor gibiydi. Ona yayvan bir gülümsemeyle bakıp kupalarımızı doldurdu.

“Yemek ve bira ister misiniz?” diyerek gülümsedi.

Lorian başını öne arkaya salladı. Kadın sallana sallana mutfağa gitti.

Marth yanımıza gelip kadına “ne istediğini biliyorum” gülümsemeyle baktı. Kadının gözleri ışıldadı. Marth'a bakıp başımı iki yana salladım.

Bazen diğer kadınların arkadaşlığını çok özölüyordum. En iyi arkadaşımı daha da çok. Asinia beni görse ne düşünürdü?

Yozlaşmışlardan biri olmasam herhâlde beş erkekle yolculuk etmemi hem komik hem de heyecan verici bulurdu.

“Sesin çıkmıyor,” dedi Rythos.

“Yorgunum.”

Rythos beni dürttü. Öyle sertçe dürttü ki çürük çarık taburenin üzerinde iki yana yalpaladım. Lorian, Rythos'u bakışıyla uyardı.

Kadın içinde bir tür et, kök sebzeler ve ekmek olan tabakları önümüne koydu. Ekmek tazeydi. Bir ısırık almamla midem uyandı. Diğerleri oturup ağızlarına yiyecekleri doldurmaya başladılar.

Kadın masanın üzerine eğildi. İri, yuvarlak memelerini gösterip Marth'a şehvet dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sonra kadın dikkatini bana çevirdi. “Bu yağız adamlardan hangisi senin?”

Lorian burnundan güldü. Artık canıma tak et-miş-ti.

“Eh,” dedim. “Bu biraz...Tuhaf kaçtı...”

Kadının gözleri parladı. Üzerime doğru eğilerek, “Öyle mi?” diye sordu.

“Şu var ki...*Hepsi* benim.” Bunu söylerken adamlara göz gezdirip tepkileri karşısında sııttım.

Rythos’un ağzından bir et parçası düştü. Cavis’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Marth birasını içerken az kalsın boğulacaktı. Galon gözlerini yumup bana “kızım olacak yaşta” gibi gelen bir söz söyledi.

Lorian bana baktı. Kızgınlığı gözlerinden okunuyordu.

Ona onu daha da kızdıracağı kesin olan küçük, kibirli bir gülümsemeyle baktım. Bana keyif verecek anları kaçırmamam gerekiyordu.

Kadının ağzı hayretten açık kaldı.

Marth sıkıldığı dişlerinin arasından, “Sadece şaka yapıyor,” dedi. Belli ki kadınla artık bir şansının olmayacağını fark etmişti. “Söyle ona Prisca.”

Tatlı bir sesle, “Öyle deme şekerim,” dedim. “Söz, sen de sıranı savacaksın.”

Bunları neyin etkisi altında söylediğimi bilmiyordum. Marth’ın yüzündeki dehşete bakılırsa o da bilmiyordu.

Lorian’ın homurdanmasını bekledim. Fakat o üzerime abandı. Bana öyle yaklaştı ki bedenim yakınlığının farkındalığıyla elektriklendi. Öyle yaklaştı ki nefes almakta zorlanır oldum.

“*Eşimin...Ağzı bozuktur,*” diye mırladı Lorian. Gözleri dudaklarına çevrildi.

Dudaklarımı yalamamla üzerime daha da eğildi. Galon’un kupasını masaya çarpmasıyla irkildim.

Lorian ayağa fırlayıp beni de kaldırdı. “Bitirdin mi?”

Boş tabağıma bakıp kadına gülümsedim. “Evet. Çok lezzetliydi, teşekkür ederim.”

Lorian’ın bana attığı bakıştan yemeği kastetmediğini anladım. Her iki kolumu koluna doladım. Ona kazandırmamaya kararlıydım. Kasatı kesildi. Kaşları indi.

“Odamıza gidelim.” Diğerlerine göz kırptım. “Sizinle sonra görüşürüz.”

Lorian, “Yeter,” deyip beni merdivene sürükledi. “Yeterince eğlendin.”

Ona baktım. Bana gürlemesini bekliyordum. Beklemediğim ise omuzlarının öyle sarsılması, beni kendine çekişi ve göğsü kahkahalarla titrerken bana sarılışıydı. “Galon’un yüzünü gördün mü?”

Yaşlı adamın dehşet dolu ifadesi gözlerimin önüne gelince kıkırdadım. “Kızım yaşımda,” dedim. Yeni bir kahkaha atıp iki büklüm oldum.

Gülmeyi ilk kesen Lorian oldu. Gözleri yüzümdeydi. Yüzündeki ifade nazikleşmiş, neredeyse hoşgörülü bir ifade almıştı. Bana öyle yakındı ki gözlerindeki koyu yeşil benekleri seçebiliyordum. An uzarken kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

“Ne var?”

Lorian boğazını temizledi. “Hiçbir şey.” Anahtarı cebinden çıkıp numaraya baktı. “Gidip yerleşelim.”

Lorian’ın peşi sıra, kalan merdiven basamaklarını çıktım. Sağa saptık. Odamız o katta, koridorun sonundaydı.

Lorian kapıyı ardına kadar açıp “en iyi odayı” süzdü.

Çıkardığım ses saf bir *arzuyla* dolu, utanç verici bir inlemeydi. Lorian kaskatı kesildi. Başımı kaldırıp önce ona, sonra yeniden, biz yemek yerken doldurulan küvete baktım. Lorian güldü.

“Ben gideyim de sen banyonu yap.” Lorian çantasını yere bıraktı. Beni nazikçe odanın ortasına itip kapıyı kapattı.

O sabah nehirde banyo yapmıştım. Fakat kemiklerim kırılırcasına titremiş, sabunum olmadığı için küfürler savurmuştum. Artık o çatlaklarla ve çiziklerle kaplı küvette istediğim kadar keyif yapabilirdim.

Giysilerim bir çırpıda zeminle buluştu. Küvete girdim. Mum ışığında arkama yaslanıp iç çektim. Su fazla sıcaktı –tam istediğim gibi– ve küveti kim doldurduysa vanilya aromalı sabun bırakmıştı.

Bu...Cennetti.

Bedenimin her karışını sabunladım. Saçlarımı yıkadım ve bir kez daha arkama yaslandım.

Lorian'a takılmak, nihayet onu güldürmek...*Eğlenceli* olmuştu. Onu kızdıracağımı sanmışım –bu fikir hoşuma da gidiyordu– fakat sert paralı askerin ilk kez gerçekten güldüğünü işitmek... Gözlerimizin her zamanki kin olmadan buluşması...

Hoş olmuştu bunlar. Hepsi o kadardı. Yolculuğumuzun normalde monoton olacak bir gününde hoş, eğlenceli bir an.

Bana –anlamadığım nedenlerden ötürü– ebeveynimi hatırlatan bir an.

Tanrılar adına, ne çok gülerlerdi. Benim yüzümden birbirlerine girdikleri anlar da olmasa nadiren kavga ederlerdi. En kötü kavgaları bizi köyde bir düğüne götürdüklerinde yaşanmıştı. Son köyümüze taşınmadan önce. Kısa süre önce terk ettiğim köye...

O gün kimin evlendiğini anımsayamasam da sonsuza dek birbirlerine sadık kalacaklarına yemin ederlerken gelinin yüzünü aydınlatan o gülümsemeyi asla unutmayacaktım.

Damat gelini kollarına alıp öptüğünde tüm köy tezahürat yapmıştı. Ben iç çekip başımı annemin kalçasına yaslamışım.

“Bir gün evleneceğim,” demiştim. “Burada, bu köyde.”

Babam bana o neşeli, sabırlı bakışıyla karşılık vermişti. Annem ise bütün gün baş ağrısı çekmişti ve konuştuğunda sesi sert çıkmıştı.

“Hayır, evlenmeyeceksin Prisca. O tür şeyler sana göre değil.”

Yüzüne gergin bir ifade oturan babam beni kollarına almıştı. Uyarıcı bir tonda, “Buena,” demişti. Annem ise ona sabırsızca omuz silkeyerek karşılık vermişti.

“Şimdi öğrenmesi gerek. İleride hayal kırıklığına uğramasından iyidir.”

Babam alçak sesle, “Bırak hayal kursun,” demişti. Günün geri kalanında konuşmamışlardı.

Birkaç ay sonra o tür şeylerin neden bana uygun olmadığını tam olarak öğrenmişim. Zamanı durduran o tuhaf ipliği ilk kez o zaman çekmişim. Fakat kaderimi değiştirmenin bir yolunu bulacağıma da yemin etmişim.

Ne zaman bir düğün olsa, bir bebek doğsa ya da başkalarının ha-

yatlarının mutlu dönüm noktalarına şahit olsak, annem bana farklı olduğumu hatırlatmaya devam etmişti.

Babam başka bir yerde bir işle meşgul olduğunda, "Prisca," derdi annem, "Unutma, bu sana göre değil."

Elbette birçok kişi gibi, bir şeyin bana uygun olmadığı söylendiğinde o şeyi daha da çok istedim.

Kapı çalındı.

İrkildim. Ağzımdan beni utandıran tiz bir ses çıktı. "Bir dakika."

Havluya uzandım. Ayağa kalkıp havluya sarındım. Oda buz gibiydi. Paralı askerin gömleklerinden birini giydim. Evet, bana giysi vermişlerdi fakat onları birkaç gömleği de uyurken kullanmama ikna etmiştim.

"Kim o?"

"Lorian."

"Girebilirsin," diye seslendim. Lorian içeri adım attı. Gözlerine karanlık bir bakış yerleşti. Başımı eğip baktığımda gömleğin ıslak tenime yapıştığını, meme uçlarımda kumaşın altında seçildiğini fark ettim.

"O benim gömleğim," dedi Lorian. Sesi neden hırıltılı çıkıyordu?

"Eh, geri alamazsın."

Lorian çenesini ovuşturdu. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Soğuk zeminde ayak parmaklarım kıvrıldı. Lorian'ın gözleri parmaklarıma çevrildi. Başıyla yatağa işaret etti. "Üşüyorsun. Yatağa gir."

Söylediğini yaptım. Soyunmaya başladım.

Yüreğim ağzıma geldi. "Ne yapıyorsun?"

"O sudan hâlâ buhar çıkıyor yaban kedisi. Sıcak bir küvetin boş gitmesine seyirci kalacağımı sanıyorsan yanılıyorsun..."

Bir uçurumun kenarındaymışım gibi telaşlandım. "Çıkabilirim..."

"Tek başına hiçbir yere gitmeyeceksin. Senin gibi edep ve iffetli bir hanım erkek bedeninden utanıyorsa gözlerini kapat."

Sesinin tonu ne edep ne de iffetli olduğumu ima ediyordu. Sırtına öfkeli bir bakış attım. Teni pürüzsüz, bronzdu. Kaburgalarında, sırtında ve omuzlarında ince, beyaz yara izleri vardı. Bir savaşçı bedeni idi onunki.

Elleri pantolonuna gidince sırtındaki kaslar uyum içinde dalgalandı.

Omuzları çok... Çok genişti. Paralı askerlerle karşılaşana dek onun gibi bir adamı hiç görmemiştim.

O nehri düşünmek karnımdaki tuhaf, sıcak hissi köreltmeliydi. Fakat Lorian'ın pantolonunun yere düşmesiyle nefesim kesildi.

Lorian başını çevirdi. Gözlerimiz buluştu.

Gülümsemesi çok erkeksiydi. Çok da kibirli.

Yapma. Bunu yapmayı aklından bile geçirme.

Gözlerim biçimli kışına çevrildi. Birden ağzım kuruyunca yutkundum.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye mırladı Lorian.

"Hiçbir şey. Hiç."

Lorian güldü. O küvete doğru dönerken gözlerimi sımsıkı yumdum. O denli sinir bozucu, fakat o kadar mükemmel olması haksızlıktı.

Su şırıltıları geldi. Gözlerimi hafifçe araladım. Loş ışıktaki Lorian onu izlediğimi anlamazdı.

Bundan gayet emindim.

Sabuna uzandı. Vanilya kokması düşüncesi beni gülümsetti. Fakat ellerini bedeninde sertçe gezdirdi. İçimde o elleri durdurup bedeninin her karışını okşama arzusu uyanana dek.

Neler düşünüyordum böyle?

Gözlerimi bir kez daha yumdum. "Bugün iyi iş çıkardın," diye mırlıdı Lorian. Sesi alçak çıkıyordu. Samimi. İkimiz küçüklüğümde izlediğim o çiftmişiz de her gün birbirimizin yanında banyo yapıyor-muşuz gibi. "Galon'la. Dövuşte giderek ustalaşıyorsun."

Yanıt vermek için birkaç deneme yapmam gerekti. "Teşekkür ederim."

Yine o cehennemden çıkan şırıltılar. Birine karşı nasıl o kadar derin bir *tiksinti* hissedip, diğer yandan onun bedeniyle ilgili öyle fanteziler kurabildiğimi anlamıyordum.

Bu bir stres tepkisiydi. Öyle olmalıydı. Yalnızdım ve bedenim Lorian'ın beni güvende tutacağını bildiği için ona tepki veriyordu.

Kahkahamı güç bela tuttum. Bu düşünce tam bir zayıflık emaresiydi. Benim için bile.

Lorian ayağa kalktı. Bunu biliyordum çünkü gözlerimi bir kez daha aralamıştım. Yüzü bana dönük, dikiliyordu. Havluya uzanırken yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Göğsü taştan oyulmuş gibiydi. Havluyla karnını üstünkörü sildi. Daha aşağıları da...

Aleti bile tiksinti uyandıracak kadar mükemmeldi. Uzun, kalın, pürüzsüz ve...

Aletine bakmayı kes.

Yutkundum. Lorian esneyip belini arkaya eğdi. Gözlerimi kapat-tım. Sıcak bastı. Bedenim hararetlendi. Farkındalık tenimi elektriklendirirken içimde bir sarsıntı hissettim. Kendimi yana dönüp yüzümü duvara çevirmeye zorladım.

Uykuya dalamayacak kadar heyecanlandığıma yemin edebilirdim. Fakat bir şekilde bunu yapmayı başardım. Sonra bir hareketlilik beni uyandırdı. Lorian nihayet yatağa giriyordu. Hâlâ çıplak olduğu kuşku-su içimi sardı. Bu düşünce uykuya dair tüm ümitlerimi yok etti.

Lorian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Diğer yana döndüm. Yeşil gözleri loş ışıktaki kedi gözleri gibi parlıyordu.

Bana biraz daha sokuldu. Gözleri öyle koyuydu ki siyah görünüyordu. Kokusunu içime çektim. Gözleri dudaklarıma çevrilince bedenimdeki tüm kaslar zayıf düştü. Bedenim kasıldı. Midem yanmaya başladı...

Gelgelelim, bilmek zorundaydım.

“Neden Feylerle çalışıyorsun?”

Donakaldı. O kendine has, tuhaf tarzıyla. Sanki tüm öfkesini ve hayal kırıklığını kaslarını taşa çevirmek için seferber ediyordu.

“Uyu.” Yana döndü.

Titrek bir nefes verip yan döndüm. Bir erkek beni istediğinde bunu anlardım. Lorian beni istiyordu. Bu düşünce baş döndürücüydü.

Lorian bir kez daha, “Uyu,” diye buyurdu.

Yanaklarım kızarıırken gözlerimi yumdum ve kendimi uyumaya bıraktım.

PRISCA

Çanların sesine uyandım.

Bir an için damarlarımda buz aktı.

Ağzımdan, "Hayır," sözcüğü çıktı.

Lorian'a doğru döndüm. Bana baktı. Yataktan hızla kalkıp deri giysilerine uzandı. "Gitmemiz gerek."

Çanlar çalmaya devam etti. Biri kapıyı yumrukladı. İrkildim. Lorian başını kapıya öyle bir çevirdi ki, kapıyı kim çaldıysa canına susamış olmalıydı.

Ses, "Kabul töreni," dedi. "Herkes meydana."

Tüm bedenim tutuldu. Ciğerlerim sıkıştı. Gözlerimin önünden siyah benekler geçti.

"Prisca!"

Lorian önümde çömeliyordu. Elleriyle kollarımı tutmuş beni sarsıyordu.

Uyuşmuş dudaklarımın arasından, "Kral'ın denetçisi," dedim. "Burada."

"Biliyorum." Yanağında bir kas seğirdi. "Gidemeyiz. Gidersek muhafızlar peşimize takılır."

Kurallar her yerde aynıydı. Bir muafiyet belgesi olmayan herkes İhsan ve Kabul törenlerine katılmak zorundaydı.

"Gidemem. Kral muhafızları beni arıyor."

Ah, tanrılar adına. İşte o an gelip çatmıştı. Beni sürükleyerek götürüp parmaklıklı bir at arabasının arkasına atacaklar, sonra yakmak için şehre götüreceklerdi.

“Bana bak.” Lorian gözlerimi gözlerine çevirene kadar bekledi. “Bu odada iki kişi olduğunu biliyorlar. Hancı deftere yazdı bunu. Düğün geceki küçük oyunun yüzünden de herkes bir kadınla yolculuk ettiğimizi biliyor.”

Haklıydı. Kabahat benimdi.

Lorian sözlerinden pişman olmuş gibiydi. Çünkü elleri kollarını daha hızlı sararken yüzündeki ifade yumuşadı. “Kabul törenine gideceğiz ve biter bitmez yola çıkacağız.”

“Beni fark edecekler Lorian. Buraya kadarmış.”

Ölmek için aptalca bir yoldu bu. Bana her şeyi boş yere yapmışım gibi geliyordu. Şehre yaklaşmamıştım bile. Kardeşimi son kez görme fırsatım olmamıştı.

“Canını yakmalarına izin vermeyeceğim.” Lorian’ın sözleri uzaklarda bir yerden geliyor gibiydi. Neredeyse dumanın kokusunu alacaktım.

“Yeter. Sen bundan daha güçlüsün. Ayrıca kendini kapıp koyma lüksün yok. Anlıyor musun beni?”

Başımı öne arkaya salladım.

“İyi.” Lorian beni bıraktı. “Şimdi pelerinini giy ve dini bütün kişilerin gibi davranalım.”

“Büyümü hancının üzerinde kullanacağım ve yanından geçip gideceğiz. Odadan ayrıldığımızı fark etmeyecek bile. Bize zaman kazandırabilir bu.”

Lorian başını iki yana salladı. “Hancı bir hükümsüz.”

“Hükümsüz de ne?”

Lorian beni çoktan kapıya sürüklemeye başlamıştı. “Büyüyü savan biri. Büyünün onun üzerinde etkisi olması olası değil. Etki ederse de sana çok fazla güce patlar bu. Günün geri kalanında işe yaramaz hâlde olursun.”

Korku boğazımı kavramış, sıkıyordu. Tek seçeneğim Lorian’a ve diğerlerine güvenmekti.

Lorian kapıyı açtı. Galon odamızın dışında bekliyordu. "Marth atları hazır etti," diye mırıldandı. "Atlar kasabanın sınırında, Lesdryn'e giden yolun yakınlarında bekliyor. Tören biter bitmez yola çıkacağız."

"Ya muhafızlar bizi takip ederlerse?" diye sordum. Dudaklarım uyuşmuştu. Son birkaç günde endişelerim değişmişti. Artık Lorian'ın beni muhafızlara teslim etmesinden endişe etmiyordum. Hayır, paralı askerlerin beni korumak uğruna ölmeleri olasılığı beni daha fazla endişelendiriyordu.

"Hancıya sordum. Buradan güneye geçeceklermiş. Onlara senden kuşulanmaları için bir sebep vermediğimiz sürece yollarına giderler."

Adamların peşinden aşağı kata indim. Yanından geçtiğimiz hancının listesinde bir şeyi karaladığını fark ettim. Lorian haklıydı. Geride kalırsam hancı muhafızlara haber verecekti.

Muhafızlar sokaklara dizilmişti. Midem kalktı. Bulantı hissimi bastırıp pelerininimin kapüşonunu başıma geçirdim. Neyse ki dışarıda hava soğuk olduğundan kasabalılar da aynını yapmışlardı. Lorian yanıma geldi. İri bedeni beni kalabalığın gözlerinden koruyordu. Bedeninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum. Buz gibi soğuk öfkeyi kesinlikle sezebiliyordum. Galon diğer yanımda yürüyordu. Omuzları dik, endişesiz bir ifadeyle. Kendinden emin hâli korkumu azaltırken omuzlarımı dikleştirdim.

Cavis ve Rythos kalabalığın bir ucunda, muhafızlardan mümkün olduğunca uzakta bekliyorlardı.

Rythos uzanıp elimi tuttu ve sıktı. Midem biraz durulurken ben de Rythos'un elini sıktım. Göz açıp kapayınca kadar etrafımı yapılı erkek bedenleri sardı. Etrafımda bir çember oluşturmuşlardı ve gerekirse beni götürmeye çalışacak herkesi kılıçtan geçireceklerini biliyordum. Sadece Rythos ve Cavis'in beni sevdiklerinden emin olduğum için değil, ben okkanın altına gidersem onlar da gideceği için.

Tabii bir de onların, alanlarına kimseyi sokmayan, muhafızlara kellelerini mızrak uçlarında hayal eder gibi bakan yırtıcılar olmaları vardı. Gözlerim kralın bilirkişisine kayıp orada takılı kaldı.

Kral Sabium'un kullandığı çok sayıda bilirkişisi vardı. Bu bilirkişisiyi daha önce görmemişsem de siyah cübbeleriyle, gümüş broşlarıyla ve kem gözleriyle hepsi birbirine benziyordu. Hepsi de yozlaşmışları bulup ölümlerini emretmekten keyif alıyor gibiydi.

Pelerininin altında gizlenirken kalabalığı yarıp bilirkişiden mükün olduğunca uzağa koşma arzumla mücadele etmem gerekti. Fakat bacaklarım zor tutuyordu. Lorian bunu sezmiş olacaktı ki kolumu girdi. Kendimi gözlerimi kaçırmaya zorlayıp kralın bilirkişisine yüzünde hiç görmediğim bir hiddetle bakan Galon'a doğru döndüm. Onu dirseğimle dürtmemle bana kaşlarını çattı. Kasaba rahibesi yanımdan geçerken gözlerini yere çevirdi.

Rahibe kasabamızın rahibelerinden gençti. Fakat yüzünde daha önce defalarca gördüğüm o aynı huzurlu, mütediyyin ifade vardı.

Basamaklardan çıktığı ahşap platform, kasabamda defalarca baktığım platforma benziyordu. Platformun yanında bir adam ve bir kadın dikiliyor, bebekleri annesinin kucağında duruyordu. Kadının beti benzi atmıştı. Fakat kral muhafızlarının dikkatli bakışlarının altında merdivenden çıktı.

Sesi etrafımı saran kas duvarını aşip kulaklarıma ulaşan bir kadın yanındaki arkadaşlarına, "Ne tatlı bir küçük kız," dedi.

Bir kız. Gelenek gereği bebeğin ismi ancak kabul töreninin ardından konulacaktı.

"Marth nerede?" diye fısıldadım.

Rythos başıyla kalabalığın diğer yanına işaret etti. "Onunla sonra buluşacağız."

Rahibe konuşmaya başladı. Tarihimizin öyküsünü ezberlemiş olsam da neden gücümün hâlâ bende olduğuna dair bir ipucu bulma ümidiyle her zamanki gibi kadının söylediklerine odaklandım.

Rahibe, "Yüzyıllar önce halkımız Feyler'le savaşa girdi," dedi. Birçok kasabalı büyük acılara sebep olan yaratıkların ismini işittiklerinde yere tükürdü. Rahibe buna ses etmeyip gözlerini yumdu.

"İnanılmaz güçlerinden, tarifsiz servetlerinden, verimli toprakla-

ından tatmin olmayan Feyler, daha fazlasını istediklerine karar verdiler.” Rahibe fısıltıyla, “İnsanları istediler,” diye ekledi. Gecenin bir yarısı kaçırılma düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

“Düşük doğurganlıklarını telafi etmek için kadınları gelinleri yapmak istediler. Ev işlerini yapsınlar, madenlerinde çalışsınlar diye insan hizmetkârlar istediler. Daha fazla güç istediler. Daha fazla servet. Daha fazla, hep daha fazla. Nihayet Kral’ın büyük büyük babası, Regner adındaki o güçlü ve bilge kral, ‘yeter’ dedi. Halkının istismar edilmesinden bıkmıştı. Feyler’in her istediklerini almalarından bıkmıştı. Böylece savaşa girdiler.”

Regner’in heykelleri kuzeyin en uç köylerinde dikiliyordu. Çocukken o heykellerden birinin tepesine çıktığımı hatırlıyordum. Kral hayattayken bir efsaneden farksızdı. Öldüğünde ise neredeyse bir tanrı gibi görülmeye başlamıştı.

Rahibe kalabalığa göz gezdirdi. Belli ki iyice havaya girmişti.

“Feyler’den sayıca fazla olsak da, vadileri seller altında bırakabilen güçleri vardı. Koca koca şehirleri yakıp kül edecek güçleri. Halkımızın elinde ise Fey demiri vardı. Direnmek için bunu ellerinden geldiğince kullandılar.”

Köyümdeki çeşitli törenlerde saatlerce dualar mırıldanmıştım. O duaların çoğunda tanrılara, bize lütfettikleri tuhaf bir maden olan risplite için şükrederdik. Ocakta demire eklendiğinde risplite sıradan demiri Feyler’e karşı gerçekten etkili bir silaha çeviriyordu.

Rahibe konuşmaya devam etti. “Katliam haftalarca devam etti. Sonra aylarca. Halkımız –yok olmanın eşiğindeki halkımız– ümidini yitiriyordu. Böylece Kral Regner tanrılara gidip müdahale etmeleri için yalvardı. Feyler’i yenmemize yardım ederlerse, tanrılara gücümüzü henüz taze ve etkiliyken verecektik. O güç yaşlandıkça büyüyeceği için tanrılar o güçten yudum yudum alabilecek, sadece bir avuç insanın ibadet ettiği zamanlarda bile güçlü kalabileceklerdi.”

Yanımda dikilen Rythos burnundan hafifçe güldü. Lorian ona bakınca Rythos’un yüzü ifadesizleşti.

“Zira tanrılar da güç kaybediyorlardı,” dedi rahibe. “Çünkü onlara

dua edenlerin sayısı azalmıştı. Daha az insan onlara adak adıyordu. Tanrılar –silinip gitmenin eşiğindeyken– kralın önerisini kabul ettiler. Böylece anlaşma yapıldı.

Her yıl İlk Kabul’ü –sonsuz dek Tanrılar Günü olarak bilinen günde– kutluyoruz. O gün halkımızın yaptığı fedakârlığa saygı göstermek adına. Onlar güçlerini vermeye, yirmi beş kış geçirip olgunluğa erişene dek büyülerini kaybetmeye razı oldular. Her şeylerini krala verirlerken çılgınlık attılar. Bazıları öldü. Fakat bu kadarı yeterliydi. Tanrılar adağı kabul edip Kral Regner’in Feyler’i geri püskürtmesine yardım ettiler. Şimdi o adak sınırlarımızı, ölen arkadaşlarımızın ve aile üyelerinin intikamını almaya niyetli canavarlardan koruyor. Çünkü Feyler biz ölümlülerden çok daha uzun yaşıyorlar. Bunlar bizim için tarih iken, Feyler’in çoğu için bir *hatıra* ve onlar unutmayacaklar.”

Rahibe gülümsemesini aşağısında dikilen çifte çevirdi. “Gelin, kızınızın hepimizin emniyeti için fedakârlık etmesine yardım edin.”

Adam eşinin peşi sıra basamaklardan çıkarken rahibe ellerini kaldırdı. Kusursuz gri cübbesinin geniş yenleri kollarından aşağı düştü.

“Tanrılar ihsan ettikleri gibi alırlar da.”

Kasaba rahibesi elini yanındaki çömezlerinden birine salladı ve rahibe adayı ellerinde ışısız, boş mavi taşlarla dolu bir sepetle platforma doğru yürüdü. Sorunlarımın çözümü olarak gördüğüm taşlara bakarken nabzımın kulaklarımda attığını işittim.

Çömez başını eğip ocaertus taşlarını uzattı.

Rahibe taşlardan birini rastgele aldı. Elini kaldırıp taşı havada tutarak dua okumaya başladı. Sonra taşı indirip bebeğin başının hemen üzerinde tuttu.

“Adağımıza kulak verin ve inancımızı görün. En zayıflarımıza merhamet edin, en güçlülerimize cesaret aşılayın ve burada yaşayan herkesi koruyun. Çünkü gücümüz hep kaynağı olan tanrılara ait olacak.”

Hepimiz daha çocukken ezberlediğimiz sözcükleri dillendirmeye başladık. “Faric, gör adağımızı. Tronin, gör adağımızı. Bretis, gör adağımızı.” Sözlere eşlik ederken aynılarını söyleyen Galon ve Lorian’ın

pes mırıltılarını işittim. Faric bilgi tanrısı, Tronin güç tanrısı, Bretis ise himaye tanrısıydı.

O tanrıların merhameti varsa tören kısa zamanda biter, biz de kaçabilirdik.

Rahibe eski dilde birkaç cümle daha söyledi. Kutsal yeminleri etmeyen kimsenin konuşamadığı bir dildi bu.

Gerildim. Bu kısımdan nefret ediyordum.

Bebek çığlık atmaya başladı. Annesi ve babası yüzlerini ifadesiz tuttular. Fakat zahmet edip bakan herkes annenin gözlerindeki acıyı seçebilirdi. Rahibe kızının büyüsunü alıp gözleri acıtacak kadar çok parlayan oceartus taşına çekerken babanın yumruklarını nasıl sıkıldığını görebilirdi.

Dikkatimi muhafızlara çevirdim. Onlar da izliyorlardı. Kabul törenini izlerken gözlerini dört açıyorlardı. Ara sıra bazı ebeveynler bebeklerini korumaya kalkışabiliyorlardı. Çok sık olmasa da bu durum zaman zaman yaşanabiliyordu.

Kalbim göğsümün içinde gümbürdemeye başladı.

Kabul Töreni bitmişti. Bebek işkence görüyormuş gibi çığlıklar atarken annesi onu kaldırıp göğsüne bastırdı.

Rahibeler Kabul sürecinin acısız olduğunda ısrarcıydılar. Fakat bir yenidoğanın büyüsunü kaybederken ne hâlde olduğunu gören kimse bu yalana inanamıyordu.

Platformdaki herkes indi. Evde küçük bir ayin yapılacak ve bebeğin ismi ilan edilecekti. Dizlerimin bağı yine çözüldü. Fakat bu kez ferahladığım için. O zamana kadar sağ kalmıştık. Artık sadece atlarımızı bulmamız gerekiyordu.

Kalabalık dağılmaya başladı. Kasabadan çıkan yola doğru ağır ağır hareketlendik. O insan kalabalığını ite kaka yarmak istiyordum. Onlara çekilmeleri için yalvarmak. Fakat bunu yapmam sadece dikkatleri üzerimize çekerti.

Lorian'ın kolumu tutuşu değişti. Başımı kaldırıp baktım. Marth önümüzde dikiliyordu. Yüzü kireç kesilmişti.

“Bir sorunumuz var.”

Marth bir parşömen uzattı. Biri bana benzer bir kadını çizip beni tarif etmişti. Resim tıpatıp bana benzemese de, gitmeye çalışacak olursak sorgulanmama yetecek kadar benziyordu. Kalan her şey bulanıklaşıırken tek görebildiğim yüzüm oldu. Ciğerlerim sönerken sırtımdan aşağı soğuk terler aktı.

Resmin altında şehre götürülen yozlaşmışların isimleri vardı. Alışagelmedik bir şey değildi bu. Köy meydanımıza asılan listeyi daha önce görmüştüm.

Gözüm listenin ortalarındaki bir isme takıldı.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır.”

Asinia. *En iyi arkadaşım Asinia.*

Asinia da gizleniyordu ve bundan hiç haberim olmamıştı. Tıpkı onun büyümden hiçbir zaman haberi olmadığı gibi. Yozlaşmışlardan biri bulunduğunda tüm arkadaşları ve aile üyeleri incelemeye alınırdı. Ben olmasam Asinia yakalanmayacaktı. Ben gülerken, yiyip içerken ve dövüşmeyi öğrenirken o rutubetli bir zindanda ölümü bekliyor olamazdı.

Marth, “Gitmemiz gerek,” diye mırıldandı.

Parşömene baktım.

Ağlayamadım. Fazlasıyla hissizleşmiştim. Asinia’yı gözlerimin önüne getirmemle tüm bedenim titredi, dişlerim takırdadı. Taş zeminin üzerinde, yiyeceği olmadan dakikaları sayıp o anı beklerken...

Öne eğilip kustum. Lorian iç çekip saçlarımı yüzümden çekti. Sonra beni birkaç adım yana çekti.

Tuhaf bir şekilde, Lorian’ın kayıtsızlığı zihnime çöken sisin dağılmasını sağlamıştı.

Bana su uzattı. Ağzımı yıkadım.

Sonra hareketlendik. Lorian beni omzuna yaslayıp şehrin sınırına götürdü. Paralı askerlerin durumumuzu değerlendirdiklerini belli belirsiz algıladım. Sesleri bir tünelin diğer ucundaymış gibi kulaklarıma ulaşıyordu.

“Hancı yüzünü gördü. Barda çalışan kadın da. İkisi çoktan muhafızlarla konuşmuş olabilir.” Rythos uzanıp elimi sıktı. Ben de onun elini.

“Şehirden tek çıkış yolu var,” dedi Cavis. “Tabii ormandan geçmezsek. Fakat bunu yapmamız şüphe çeker.”

Kalbim donakaldı. Göğsümün duvarlarına, akciğerlerime yapışıp kalmıştı. Hepsi birden bir buz kütlesine dönüşmüştü.

Hâlâ şehre gideceğim belliydi. Fakat bir gemi bulamayacaktım. Zaten hiçbir zaman uzun yaşamayacaktım. Ben daha birkaç günlük bir bebekken tanrılar gücümü reddederek kaderimi belirlemişlerdi.

Yine de Asinia’nın hayatını kurtarabilirsem her şeye değerdi. Kurtaracaktım da. Bir şekilde yapacaktım bunu.

“Prisca.”

Biri beni nazikçe sarstı. Lorian’ın gözlerine baktım. “Ne?”

“Sonra yas tutabilirsin. Şimdi kasabanın kapılarındaki muhafızları aşmamız gerek.”

Yas tutmak. Çünkü Asinia kralın zindanındaysa artık ölü sayılırdı.

Öfke karnımın içinde yanıyordu. Fakat başımı salladım ve Lorian’ın yüzünde bir an için ferahlamayı andıran bir ifade belirdi.

“Beni dinle,” dedi Lorian. “Gücünü kullanmalısın. Öğrendiklerini hatırla.” Nefesim ciğerlerimde dondu.

Bizi kurtaracak olan *ben* miydim yani?

Lorian bana uyarı mahiyetinde bir bakış atınca başımı iki yana salladım. “Yapamam.” Gücümü sadece birkaç saniye tutmayı başara-bilmiştim. Bizi kasabadan çıkaracak yoldaki muhafızları aşmamız için daha uzun zaman gerekiyordu.

Lorian’ın gözleri kısıldı. Bakışındaki uyarının yerini tiksinti aldı. “Ne zaman korkak, küçük bir fare olmayı bırakıp olduğuna inandığım kadını ortaya çıkaracağını düşünsem beni yanıltıyorsun. Eh, tatlım, senin özgüvensizliğine ve kendine dair kuşkularına uğraşacak zamanımız yok.”

“Senden nefret ediyorum.”

Lorian sadece başımı iki yana salladı. “Ya o muhafızları yeterince uzun süre dondurursun ya da hepimiz burada ölürüz. İlk can veren de Rythos olur. Kral bir süredir onun peşinde.”

Yüzüm uyuştı. Yine de Rythos’u görebilene dek başımı çevirdim. Gözü kasabanın kapılarında dikilen muhafızların üzerindeydi. Onlara

benim otların arasından bana doğru sürünen zehirli bir yılanı bakacağım gibi bakıyordu.

Kral muhafızlarına baktığımda görebildiğim sadece alevler oldu. Alabildiğim tek koku yanan saçlarımın kokusuydu. Derimin ağır ağır küle döndüğünü gördüm.

“Prisca.”

Keşke o nehirde boğulup ölseydim. Daha kolay bir ölüm olurdu.

Güçlü parmaklar kollarıma gömülüp ben kendime gelene dek kollarımı sıktı. Gözlerimi Lorian’a diktim. Gözleri gözlerimi delecekmiş gibi bakıyordu. Yanağında bir kas seğirdi.

Hissettiğim korkunun altında öfkem alev alev yanıyordu. Öyle yanıyordu ki gücüme uzanmama bile gerek kalmadı. Hayır, iplikler bana uzanır gibiydi. Tenim ısındı.

“İşte oluyor,” diye mırıldandı Lorian. “Şimdi kullan onu.”

Muhafızlar kapılarda dikiliyor, kendilerine yaklaşan herkesi dikkatle süzüyorlardı. Biz onları izlerken içlerinden biri bir kadının pelesinine yapışıp kapüşonunu indirdi. Kadının saçları alev kırmızısıydı. Muhafız başıyla kadına yürümeye devam etmesini işaret etti.

“Muhafızlar bizi görmeden zamanı dondurmalsın,” dedi Lorian. “Yoksa gözlerinin önünde kaybolmuş gibi görünürüz. O zaman tüm güçleriyle peşimize düşerler.”

Grubumuz hariç kalan herkes için zamanı dondurmak zor işti. Ortadaki muhafıza gözlerimi dikerek donakalan bir başka kadına doğru gidişini izledim. Kadının omuzları çöktü. Hissettiği korkuyu bulunduğum yerden sezebiliyordum.

Ağır ağır, derin bir nefes aldım. Sonra birbirine dolanmış zaman ipliğine uzanıp *çekti*dim. İrademi sonuna kadar kullanmam gerekti. Fakat zaman dondu.

“Tut onu,” dedi Lorian. “Bırakma.”

Zaman elimden kaymaya başlamıştı bile. Hemen. Paniğe kapıldım. Burnumdan aşağı ıslak bir şey damladı. Kan.

Lorian bana, “Tut onu!” diye gürleyip beni muhafızlara doğru sürükledi. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

“Odaklan Prisca,” diye hırıldadı Lorian. “Daha derinlere git.”

Tüm gücümü verdim. Zamanı esneterek şekillendirdim.

Asinia’yı kurtaracaksam tek ümidimdi bu.

Bana başımı bir dev ellerinin arasına alıp sıkıyormuş gibi geliyordu. Sonradan beni utandıracak bir inilti çıkardım.

Asinia.

“Bırakma,” diye gürledi Lorian. Beni kucağına alıp atlara doğru koştu.

Gözlerim karardı.

Başarısız olamazdım. Bırakırsam hepimiz ölürdük.

Ne var ki çok zor bir işti bu. İplik parmaklarımdan kum taneleri gibi kayıyor, saniyeler kaldıkları yerden devam etmenin mücadelesini veriyordu.

Lorian kısa bir an için beni bir başkasına teslim etti. Sonra kaldırıлып kendimi Lorian’ın kollarında buldum ve bir kez daha göğsüne sıkıca sarıldım.

Lorian sıkıdığı dişlerinin arasından, “Az kaldı,” dedi.

Sırtında olduğum atın dörtmala gittiğini hissedebiliyordum. Hareketleri beni sarsıp dikkatimi daha da dağıttı.

“Yapamıyorum. Tuta..mıyorum.”

Konuşmak konsantrasyonumu bozmuş, ipliği elimden kaçırmıştım. Hemen sonra ipliği yeniden yakaladım. Bu kez sonuna kadar tutacaktım.

“Bırak,” dedi Lorian.

Lorian’ın üzerine yığıldım. Görüşüm geri gelmedi. Panik göğsüme yayılırken ellerimi Lorian’ın gömleğine gömdüm. Neredeyse çaresizce bir şeylere tutunmak istiyordum.

Lorian kulağıma, “Aferin kızım,” diye mırıldandı.

Boğulur gibi bir sesle, “Göremiyorum,” dedim. Bedenime yayılan bitkinlikle savaşıyor.

Lorian’ın derin bir nefes aldığını hissettim. “Tükenmişlik. Olmamalıydı bu. Kullandığından çok daha fazla gücün var.”

Bana hiç de kullanabileceğim daha fazla güç varmış gibi gelmiyordu. Fakat Lorian’ın endişesiz ses tonu korkumun kenarlarını törpüledi. İşitme duyum keskinleşmiş gibiydi. Atların seslerine, diğer

adamların mırıltılarına ve kalbimin küt küt atışına odaklandım.

Biz at sırtında ilerlerken görüşüm ağır ağır geri geldi. Önce kenarlarda güneş ışığı belirdi. Sonra bulanık şekiller oluşmaya başladı. Titrek bir nefes verdim.

Nihayet Lorian, "Gücünün kilidini korkunun açacağını düşünmüştüm," dedi. Keşke kulağıma öyle fısıldamasıydı. Gereğinden daha yakındı. Zaten başım zonkluyordu.

Benden yanıt gelmeyince, "O kadar da zor olmadı, değil mi?" diye sordu. "Meğer gücünü açan öfkemiymiş. Sonda tükenmenin sebebi korkunun içeri girmesine izin vermen oldu."

Sözlerinin üzerine düşündüm. Fakat beynimin içi hâlâ sisli, düşüncelerim uzaktı. Kendimi serbest bırakıp öfkemi kanalize ettiğimde gücüme tutunmam daha kolay oluyordu. Fakat zamanı ne kadar uzun süre tutarsam zihnim başarısız olursam neler olacağına, o ipliği elimden kaçırırsam ve yakalanırsam neler olacağına o kadar çok odaklanıyordum.

"Öfkemi kullanmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Annem her zaman öfkemi kontrol etmemi söylerdi; tanrıların hayatımı nasıl altüst ettiklerine odaklanmamın sadece hayatımı daha da zorlaştıracığını.

"Duygularının gücünü bulmana faydası dokunabileceğini, fakat onu tutmana yaramayacaklarını söylüyorum. Daha derinlere uzanmalısın. İpliği o gücün merkezine kadar takip edip bunu nasıl yaptığını ezberlemelisin. Ta ki bir kez düşünmekle gücünü çekip çıkarabilene kadar."

Günün geri kalanında at üstünde yolculuk ederken bunun üzerine düşündüm. Gücüme o kadar kolayca erişebilme fikri heyecan vericiydi. Bu olasılık zihnimde yer ederken kendimi zamanı kolayca, sadece bunu aklımdan geçirmekle dondururken hayal ettim.

Paralı askerler ilk fırsatta ana yoldan ayrıldılar. Yeniden ormanda yol almaya başladık. Çevremde yeşilin ve kahverenginin yüzlerce tonu birbirine karışıp bulanıklaşıyordu.

Tehlikeye rağmen göğsüm gururla kabardı. O kasabada kesinlikle

sonumuz gelecekken yakayı sıyırmıştık. Bunu *ben* başarmıştım. Bunu yapabiliyorsam bizi şehrin kapılarından da geçirebilirdim. Sonrasında Asinia'yı kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim.

Asinia.

Babam öldüğünde saatlerce yanına uzanmıştım. Cesedini götürdüklerinde yatağımın içine kıvrılıp günlerce, yerimden kımıldayamadan yatmıştım. Asinia yanıma uzanır, bana sarılırdı. Tek kelime etmeden. Sadece yanımda olduğunu bilmem için. Ağladığımda kollarının arasında olurdum. Midem guruldadığında bana yemek yedirirdi.

İçimdeki o boşluk... Köyümden kaçtığımda, ailemi geride bıraktığımda açılan o boşluk...

O boşluk annemin öldüğünün ayırdına varmamla daha da büyümüştü. Asinia'nın Tanrılar Günü'nde öleceğini öğrendiğimde ise... Hepsi *benim* yüzümdendi.

O boşluk asla doldurulamayacak bir uçuruma dönmüştü.

Tanrılar Günü İlk Kabul'ün yıldönümüne en yakın dolunayda kutlanıyordu. Hapishane boşaldıktan birkaç gün sonra tutuklanacak kadar şanssızsanız bütün bir yılı kralın zindanında çürümekle ve kendinizi yanarken hayal etmekle geçirirdiniz.

Bir sonraki dolunaya sadece günler kalmıştı. Ondan sonraki dolunay ise... Asinia yakılmadan onu kurtarmanın bir yolunu bulmam için bir aydan biraz daha uzun zamanım vardı.

Lorian arkamdan, "Arkadaşın için üzgünüm," diye gürledi. Sanki Asinia şimdiden ölmüş gibi konuşuyordu. Gerildim.

"Ona bir şey olmayacak."

Lorian sessiz kaldı. Sözlerime inanmadığı açıktı.

Sorun değildi. Asinia'yı tanımıyordu. Beni de tanımıyordu. Ben bile kendimi yeterince tanımıyordum. Fakat Asinia'nın diri diri yakılmasına göz yummayacağımı biliyordum. Tanrılar öldüğümüzde ikimizi cezalandıracak da olsalar.

Nihayet Lorian uygun gördüğü bir açıklık buldu ve günün sonunda dinlenmek için kamp kurduk. Lorian gücümün eğitilmesi gereken bir kas gibi olduğunu söylemişti. Her gün, elimden geldiğince sık alış-

tırma yapacaktım. Çünkü o güçle Asinia'nın hayatını kurtarma şansım vardı.

Nihayet banyo yapmak için kalktım. Marth ve Lorian nehrin kenarında oturuyorlardı.

Marth, "Neden arka kapıdan geçmedik?" diye yakındı.

Gözlerim Lorian'ın gözlerine çevrildi. Canını yakmayı ne çok istediğimi görmesini istedim.

Marth söylememesi gereken bir şey söylediğinin farkına varmış gibi yüzünü buruşturup gözlerini kaçırıldı.

Hırıltılı bir sesle, "Köyün başka bir çıkışı olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

Lorian miskinçe omuz silkti. "Gücünde ilerleme kaydetmiyordun. Umarım nasıl bir his olduğunu hatırlıyorsundur. Çünkü yarın sana güvenebileceğimiz noktaya varana kadar tüm gece çalışacağız."

Bir an orada durup gözlerimi ona dikmişken, bir sonraki an havadaydım.

Lorian şaşırdı. Fakat ellerim boğazına sarılmıştı bile. Üzerine atıldığımda sadece iç çekerek parmaklarımı bedeninden ayırdı.

Umursamazca, "Bunları Galon'la olan antrenmanına sakla," dedi.

Kralın bilirkişilerinden nefret ettiğimi sanırdım. Oysa gerçek nefretin ne olduğunu o zamana kadar bilmediğimi düşündüm.

Rythos beni çekip uzaklaştırdı. "Sakin ol. Lorian bu hâldeyken onu kızdırmamak daha doğru olabilir." Omzumu sıvazladı. Omzumdaki elini silkeledim. Bu adamların bana söyledikleri bir başka yalan daha. Ben farkına varana dek kendilerine güven olmayacağını daha kaç kez ispatlayacaklardı?

Gözlerimi kısıp Rythos'a baktım. "Sen de biliyordun, değil mi?"

"İşin içine girene kadar onun planının tam olarak ne olduğunu bilmiyordum."

Sessizce Rythos'u süzdüm. Nihayet bir iç çekti. "Belki seni etkilemek için korkumu abartmamı istemiş olabilir."

"Büyü gücün var," dedim. "O muhafızlarla arkadaş olabilirdin; kasabadan çıkmamıza izin verebilirlerdi."

Rythos'un gözlerinde ilk kez alev alev yanan öfkeyi gördüm. "Bir zamanlar olsa bunu yapabilirdim. Bir zamanlar koca bir kasabaya istediğimi yaptırabilirdim. Oysa şimdi?" Buruk bir kahkaha attı.

Lorian'ın uyarı mahiyetindeki homurtusunu işittim. Şaşırmamıştım. Haklarında mümkün olduğunca az şey bilmemi istiyordu.

"Sırlarını kendine sakla." Lorian'a en sıkkın ifademle bir bakış attım. "Zaten yarın bir bağımız kalmayacak."

Lorian gözlerini kısarak yüzüme baktı. Gergince başını salladı. Sonra dönüp uzun adımlarla uzaklaştı.

PRISCA

Gecenin büyük bir kısmında zamanı durdurma antrenmanı yaptım. Diğerleri uyuduktan sonra bile alıştırmayı sürdürüp Marth'ın horlamalarını bir durdurup bir devam ettirdim. Ta ki gözkapaklarım açılmayacak kadar ağırlaşana kadar.

İlk uyanan ben oldum. Sabah ayazıyla bir ilgisi olmayan bir ürpertiyle. Midem ekşidi. Uzandığım yerde sırtımı dikleştirip dizlerimi göğsüme çektim.

Kalın bir ses, "Her şey yolunda gidecek, dedi.

Lorian'ın gözleri gözlerimle buluştu. Uyku mahmuru, biraz puslu bakıyordu. Çenesi kirli sakallarla kararmıştı. Saçlarının dağınıklığında gözlerimi yere çevirmeme neden olan bir çekicilik vardı.

"Bilemezsin bunu."

"Sen neye inanacaksan inan. Neden başarısız olacağına inanıyorsun ki?"

"O şekilde ifade ettiğinde her şey çok basit geliyor."

Lorian kollarını esnetti. Dizlerimin üzerine çöküp Galon'un pelerinine daha sıkı sarıldım. Yakında ayrılacaktık. Muhtemelen sonsuza dek. Yolculuğumuzun bazı noktalarında

o günün gelmesini her şeyden çok istemişken, şimdi ne hissedeceğim-
den emin olamıyordum.

Derin bir nefes aldım. “Bir keresinde gücüne hâkim olduğumda
neden hâlâ bende olduğunu, benim gibilerin neden hedef alındığını
bana açıklayacağını söylemiştin.”

Lorian bir kaşını gücüne *hâkim* olmaktan çok uzak olduğumu ima
edecek şekilde kaldırdı.

Ona öfkeli bir bakış attım. “Lütfen.”

Bana yüzüne ağır ağır yayılan bir gülümsemeyle karşılık verdi.
“Madem kibarca soruyorsun, peki. Yaklaş da sana hayatlarınızın nasıl
değiştiğini, kaderlerinizin nasıl elinizden alındığını anlatayım.”

Açıklamasını işitmek için yanıp tutuştuğumdan ona itaat ettim.

“Tanrıların Kral’ı kayırdığını mı düşünüyorsun? Onun güçlü ol-
duğunu çünkü kutsandığını mı sanıyorsun?” Başını salladı. “Her sefe-
rinde bir anne, çocuğunun değerli hediyesini teslim ettiğinde, Sabium
bunun çoğunu kendine alır. Tanrılar, halkınızın çektiği acıda hiçbir rol
oynamıyor. Onların daha fazla güce ihtiyacı mı var?”

Sözleri ciğerlerimdeki havayı çalmıştı sanki. Dudaklarım öyle
uyuşmuş, ağzım öyle kurumuştı ki sözcükleri bir araya getirebilmem
zaman aldı.

Belki... Belki de Kral’ın tek seçeneği buydu. Bizi Feyler’den ko-
rumak için gücümüze ihtiyacı vardı...

“O büyüü sınırlarımızı korumak için kullanıyor,” dedim.

Lorian bana acıyan gözlerle baktı. “Evet. Fakat konsey üyeleri-
nin kendisine sadık olmalarını sağlaması için gücün bir kısmını onlara
veriyor. Kabul’leri sürdürmeleri için rahibelere de. Yozlaşmış gördük-
lerini avlamaları için muhafızlara da. Çoğunu da kendisine ayırıyor.”

Nefes alamıyordum.

“Babam...” Dudaklarımı yaladım. Sormak istemiyordum. Bilmek
istemiyordum. Çünkü alacağım yanıtı dayanamayabilirdim.

Lorian okunması imkânsız o gözlerle beni izliyordu. “Evet?”

Kendimi boğazımdaki düğümü yutmaya zorladım. “Kardeşim bir
şifacı. Tüm gücü kendinde kalsa o...”

“Babanı kurtarabilir miydi?” Lorian zarif bir hareketle omuz silketti. “Belki de. En azından bir süre için.”

Duyduğum hissi sözcüklerle tarif etmem mümkün değildi. İhanetin acısından beterdi. Öfkeden büyüktü. İçimde sonsuz bir ateşle yanıyordu.

“Nasıl... Peki ben nasıl hâlâ gücüme sahibim? Ya Asinia?”

Lorian bacaklarını uzattı. “Çok uzun zaman önce bu dünya dört krallığa bölünmüştü. Eprotha ve Gromalia iki insan krallığıydı. Güneyde Fey Krallığı vardı. Batıda –uyuyan denizin diğer ucunda– zamanında tamamen Fey olan, fakat Uzun Savaş sırasında halklarından ayrılanların krallığı vardı. İnsanlarla çiftleşip kendilerine özgü güçleri olan çocuklar doğurarak melezleri yarattılar.”

Yeniden konuşabilecek hâle geldiğimde derin bir nefes aldım. “Melez Krallığı Çorak Kıta’da mıydı?” Kimsenin Çorak Kıta’ya yolculuk etmemesinin bir nedeni vardı. Orada ot bitmezdi. Oraya gitmeye çalışan gemiler asla dönmemişti.

Lorian gülümsedi. “O kıta asla çorak olmadı. Hayır, aksine Melez Krallığı güzel bir yerdi.” Gülümsemesi silindi. “Melez Krallığı işgal edilince, halkının çoğu kuzeye, dağlara kaçtı. Bazıları Uyuyan Deniz’i aşip ticaret gemileriyle ya da kanatlı yaratıklarla Asric Geçidi’ni aşip bu kıtaya kaçtılar. Yüz binlercesi öldü. Hayatta kalanlar bu kıtadaki şehirlere ve köylere ulaştılar. O zamandan beri de gizleniyorlar.”

Tek işitebildiğim kulaklarımdaki sonu gelmez çınlamaydı. İçgüdüsel tepkim söylediklerini reddetmekti. Benimle oyun oynadığına inanmak. Fakat midemi kaldırsa da söyledikleri akla yatkındı.

“Peki o...Melezler... Kabul’de nasıl ortaya çıkmadık?”

“Gücünüz bu krallığa ait değil. Sabium’un *tanrılara* sunabileceği, ayrıca kesinlikle kendisine saklayıp saray meclisine pay edebileceği güçler değil.” Lorian’ın gözleri buz kesti. Birikmiş öfkesi sesine gergin bir ton verdi. Ürperecek oldum. Fakat kendisini topladı. Sesi yeniden sakin çıktı. “Oceartus taşları tüm *insan* büyüsunü alıyor. Fakat taşlar melezlerde o şekilde işlemiyor.”

“Neden?”

“Çünkü insandan daha güçlüsünüz ve büyünüz çok farklı. Bir melez bir Kabul Töreni’ne alındığında büyüü alınır, taş parlar ve rahibeler dualarını şakırlar. Fakat melez gücünün tohumu içinizde, derinlerdedir. Siz büyüdükçe de yenilenip büyür.”

Gözlerimi Lorian’a diktim. Ona güveniyor muydum? Bana defalarca yalan söylemişti. Fakat en azından o yalanların bir nedeni vardı. İşkenceye dayanabilme becerim hakkında olmadık hayallere kapılacak değildim. Paralı askerlerin ne planladığını birbirlerine mırıldanırken işitip öğrenirsem o planlar tehlikeye girerdi.

Lorian bana yalan söylese de, gücümü kullanayım diye beni korkutsa da stratejisi işe yaramıştı. Benim için ne kadar berbat bir deneyim olsa da...

Artık bana yalan söylemesi için ortada bir sebep yoktu. En azından benim görebildiğim bir sebep.

Doğruyu söylüyorsa da yozlaşmış falan değildim ben. Gücüm *ben* farklı olduğum için farklıydı. Yarı Fey olduğum için. Bir *melez*.

Yutkundum. “Daha fazlasını bildiğini biliyorum. Bana anlatmadığın şeyler var.”

“Çok şey var. Bu toprakların tarihi hakkında daha fazlasını mı öğrenmek istiyorsun? Kral hakkında? Öyleyse, bir narminoi bul derim.”

“Narminoi de nedir?”

“Onların gücü bilginin gücüdür. Marth birkaç gün, gücü yerindeyse belki birkaç yıl geriye görebilirken, bir narminoi isterse yüzyıllar öncesini görebilir. Bir de yalan söyleyemezler. Geçmiş söz konusu olduğunda bunu yapamazlar. Kral yıllarca onların peşine düştü. Artık geriye sadece birkaçı kaldı.”

Gücümü, bu krallığın tarihini ve kraliyet ailesini daha fazla anladıkça Asinia’yı kurtarıp kardeşimi bulma şansım artardı.

“Bir narminoi’yi nasıl bulabilirim?”

Siyah kaşlardan biri öyle sinir bozucu bir şekilde kalktı ki Lorian’a tokat atasım geldi. “Eminim bir şekilde yaparsın.”

Rythos esneyip yattığı yerde sırtını doğrulttu. “Bazılarımız uymaya çalışıyor.”

Galon ayağa kalkmıştı bile. “Uyuyacak zamanımız yok.” Beni süzdü. “Biz gitmeden son bir ders. Diğerleri atları hazırlayabilirler.”

Lorian battaniyesini üzerinden atıp ağır ağır ayağa kalktı. “Bugün büyü, olması gerektiği gibi, doğal bir uzantın gibi kullanman gerek.”

Beni neyin beklediğini düşünmemle göğsüm sıkıştı. Kimse beni görmeyecek olsa iki büklüm olur, hızlı hızlı nefesler alırdım.

Lorian bana ne zaman imkânsız bir görev yükleyip başarmamı beklese baktığı gibi bakıyordu. “Onu tatlı üfle çıkarmak senin elinde. Ona ihtiyacın olanı yaptırmak senin elinde. Sorunun güç eksikliği değil. Kontrol eksikliği. Gücünden korkuyorsun ve bir yanın sende olduğunu söylediğim şeye sahip olduğuna gerçekten inanmıyor.”

Ağzımı açtım. Fakat çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Birkaç saat düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum. Kral Sabium’un bize, hepimize yalan söylediği gerçeğiyle. Hepimize. Daha da kötüsü babası, babasının babası... Hepsi yalancıydı. Hepsi halktan çalmıştı. Olabilecek en kötü şekilde. Nabzım kulaklarımda öyle gürültülü atıyordu ki Galon’un ne söylediğini az kalsın işitemeyecektim.

Galon karşımda dikilip elini uzattı.

“Lorian’ın sana söyledikleri üzerine daha sonra düşünebilirsin,” dedi Galon. “Şimdi esneme hareketleri yapma zamanı.”

PRISCA

Galon beni yere yapıştırdı. Mücadele etsem de faydası yoktu.

Bana öfkeyle baktı. Belli ki sabrı tükenmişti. “Bu durumda ne yapacağını biliyorsun.”

Biliyordum. Bir bacağımı ikimizin altından çıkarıp dizimi göğsüne yasladım ve ittim.

“Çek ellerini üzerimden.” Açıklıktan gelen ses tanıdıktı.

Donakaldım. Gözlerim yaşarırken boğazım daraldı. Sonra kurtulmak için Galon’u tırmalamaya, pençelemeye başladım.

Galon küfrederek tepemden kalktı. Hızla sırtımı dikleştirdim. Açıklığın diğer yanında Marth, Tibris’in başını koltuğunun altına alıp tutarak onu etkisiz hâle getirmişti. Kardeşimin yüzü şişmiş, yara bere içinde kalmıştı.

“Bizi gizlice gözetlerken buldum onu,” diye seslendi Marth.

Tibris gerçekten karşımda mıydı? Yoksa hayal mi görüyordum? Paralı askerlere göz gezdirdim. Hepsi susmuş, kardeşimi dikkatle izliyordu.

“Bırak onu Marth,” dedim. Marth ayağa kalkan Lorian’a baktı.

Lorian başını salladı. Tibris doğruldu.

Kardeşim beş yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Uzattığı sakalı birbirine karışmıştı. Giysileri kirli, hırpaniydi. Bana doğru uzun adımlarla yürüdü. Ayaklarımın dibine küçük bir bohça bırakıp önüme geçti. Elinde uzun bir bıçak hazır bekliyordu.

“Prisca, kaç,” dedi Tibris.

Lorian, “Arkadaşlarından biri mi, yaban kedisi?” diye mırıldandı.

Tibris, Lorian’a, “Onunla konuşma,” diye hırladı. “Pris, kaç.”

Lorian ağır ağır ayağa kalktı. Yırtıcı bir kedi gibi hareket ediyordu. Gözleri sadece kardeşimin üzerindeydi.

Taş kesilmiş hâlimden sıyrılıp ayağa fırladım. Koşup Tibris’in önüne geçtim. Lorian’ın gözleri bana çevrilince kardeşim küfretti.

“Bir âşık seni...Güvenli kollarımızdan kurtarmaya mı geldi?”

Bu yüzden mi Lorian o kadar tuhaf davranışlar sergiliyordu? “Hayır, seni budala. Kardeşim bu.”

Lorian’ın ifadesindeki gaddarlık kısmen silindi. Tibris’e sarıldım. Gözlerim kapandı. Ona dokunmanın keyfini doyasıya çıkardım. Canlı olmasının sevincini.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. “Bana zarar vermiyorlar Tibris. Aksine beni korudular...” Geri çekilip Galon’a işaret ederek, “Şuradaki...” dedim, “...annem beni ittikten sonra beni sudan çıkardı.”

Hemen sonrasında Lorian’ın beni orada bırakıp gittiğinden bah-

setmedim. Yine de o kısmı unutmadığından emin olmak için gözlerimi kısarak Lorian'a baktım.

Lorian'ın dudaklarının bir tarafı seğirdi.

Tibris başını hafifçe eğerek Galon'u selamladı. "O hâlde size kız kardeşimi hayatta tuttuğunuz için teşekkür ederim. Fakat şimdi gidiyoruz."

Lorian donakaldı. Kardeşimi zihninde tartışını izledim. Belli ki şehre gizlice girme planı için onun nasıl bir tehdit oluşturabileceğini hesaplıyordu.

Lorian'ın yoluna çıkan insanlara ne yaptığını biliyorum. Ona elimden geldiğince tehditkâr bir bakış attım. Tibris'e, "Konuşmamız gerek," dedim. "Benimle gel."

Tibris söylediğimi yaptı. Onu nehrin kenarındaki büyük kayanın yanına götürdüm. Orada suyun sesinin konuşmamızı boğacağını ümit ediyordum.

Tibris uzunca bir süre gözlerini bana dikti. Ben de ona aynı şekilde baktım. Sanki birbirimizin yüz hatlarını ezberlemeye çalışıyorduk. Sonra kendimi onun kollarında buldum. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Annem?"

Tibris gerildi. Başını iki yana salladığını hissettim. "Üzgünüm."

Bedenim yeni hıçkırıklarla sarsıldı. Biliyordum. Fakat bir yanım ümit etmişti.

Tibris'in göğsüne yaslanarak, "Öldüğünü sandım," dedim. "Kendi kendime başaracağını söyledim hep. Zeki olduğunu, hazırlıklı olduğunu. Fakat..."

"Neler hissettiğini çok iyi biliyorum," dedi Tibris. "Ben de aynı şeyleri senin için kendime söyledim. Fakat nasıl sağ kaldığını anlayamadım. Paralı askerler ha? Gerçekten mi?"

Güldüm. Sonra biraz daha ağladım.

Ağlamaktan gözlerim kuruyunca Tibris beni ağır ağır bıraktı. "Sana anlatacağım öyle çok şey var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Vicer'dan gelen mektupların tek amacı birbirimizden haber almak değildi." Bana hafifçe gülümsedi.

Gözlerimi devirdim. “İçimde öyle olmadığına dair bir his vardı.”
“Vicer büyü gücünün hâlâ sende olduğunu başından beri biliyordu.”
Ağzım kurudu. “Biliyordu demek?”

Tibris iç çekti. “Vicer’in iyi yaptığı bir iş varsa o da gözlem. Tö-
renlerde ikimizin de ne kadar gergin olduğumuz gözünden kaçmamış.
Benim seni nasıl koruyup kolladığım da. Dövüşmeyi öğrenmen için
ne kadar ısrar ettiğim de. Ne zaman biri İhsan Töreni’nden bahsetse,
gözlerinde o endişeli bakış beliriyordu. Vicer seni yıllarca dikkatle iz-
lemiş ve gerçeği anlamış.”

“Sana şantaj yaptı mı peki?”

“Hayır. Vicer acımasız olsa da o asla...” Tibris gözlerini kaçırdı.
“Şehre ulaştıktan kısa bir süre sonra senin merak ettiğin o mektup-
ları göndermeye başladı.” Tibris beni dürttü. Gülümsemeye çalıştım.
“Köylerde bize hep tanrıların daha mütedeyyin oldukları için şehir-
lilerin çoğunu kayırdıkları söylenirdi. Vicer bunun doğru olmadığını
öğrenmiş. En çok güç Kral Sabium’un ayrıcalık tanıdığı konsey
üyelerinde ve saraylılardaymış. Sonra sırada yıllar boyunca sadakat
sergileyen aileler geliyormuş.”

Derin, teskin edici bir nefes aldım. “Lorian bana bunu söyledi.
Gücün hâlâ sende olsa... *Kayırlmış olsak* babamın hâlâ hayatta ola-
bileceğini de.”

Tibris yutkundu. “Evet.”

“Nasıl kaçtın? Köyde neler oldu? Beni nasıl buldun?”

“Arkadaşlarımdan biri bana olanları anlattı. Zamanında beni uyar-
ması sayesinde kaçacak zamanım oldu. Bağlantılarım da saklanmama
yardım ettiler. Bir handan diğerine geçip yalnız yolculuk eden bir ka-
dına dair dedikodular işitmeye çalıştım. Sonra barda çalışan bir kadı-
nın beş adamla yolculuk edip hepsine hizmet eden bir kadından güle-
rek bahsettiğini işittim. Adamlardan birinin senin ismini söylediğini
işitmiş.”

Yanaklarım al al oldu. Yüzümü ekşittim. “Sandığın gibi değil.”

“Güzel. Thol’u bile sana yakıştırmazdım. Beş *paralı askeri* ise...”

Gözlerimi kısarak Tibris’e baktım. Güldü. Fakat neşesi hemen

kayboldu. Düşünceli bakışından bana birazdan söyleyeceklerini kaldırıp kaldıramayacağımı tarttığını çıkardım.”

Nihayet Tibris derin bir nefes aldı. “Prisca, kötü bir haberim var.”

“Söyle bana. Hemen.”

“Sen ortadan kaybolduktan sonra ve annem...O öldükten sonra...” Sesi boğuldu. Uzunca bir süre duraksadıktan sonra konuşmayı sürdürdü. “Bize yakın herkesi sorgulamaya başladılar. Kralın bilirkışisi tüm arkadaşlarımızın üzerinde sınavlar uyguladı. Tüm komşularımızın üzerinde.”

Yüzüm uyuştı. “Asinia’yı götürmüşler. İsmi listede gördüm.”

Tibris bana bakamıyormuş, kalbimi paramparça ederken beni izlemiyormuş gibi gözlerini yumdu.

“Asinia kaçmaya çalıştı. Fakat onu yakaladılar. Annesini öldürüp onu şehre götürdüler.”

Dizlerim toprakla buluştu. Asinia’nın annesi. Hep tatlı dilli olan, masaya fazladan bir tabak yemek koyan o kadın.

Ölmüştü elbette. Lina’nın büyükannesine ve büyükbabasına olanları görmüştüm. Bir kez daha gerçekler yerine inkârı seçmiştim.

Asinia ve ben artık öksüzduk. Ondan tek farkım tüm bu yaşananlar boyunca ben özgürken onun rutubetli, karanlık bir hücrede yas tutarak kendi ölümünü beklemesiydi.

“Prisca. Lütfen.” Tibris’in sesi acı doluydu.

“Ne yaptın?” Lorian’ın sesi öfkeliydi.

Tibris, “Dokunma ona,” diye çıkıştı.

Havaya kaldırıldığımı, kalın kolların bana dolandığını belli belirsiz fark ettim. Kardeşimin kallavi küfürler savurduğunu, Galon’un sert sesini işitebilsem de tek görebildiğim mutfakta annesine takılan Asinia’nın gülen yüzüydü.

Yeniden çevremi görebilecek olduğumda yerden epey yüksekte tutuluyordum ve yüzümün yanı geniş, tanıdık bir erkek göğsüne yaslanmıştı.

Tibris bir iki metre ötede dikiliyordu. Şaşkın bir ifadeyle bir Lorian’a, bir bana bakıyordu.

Lorian'ın koluna birkaç kez hafifçe vurdum. "Ben iyiyim," dedim. "Bırakabilirsin beni."

Lorian beni yavaşça bıraktı. Geri çekildiğinde bir yanım yokluğun yasını tuttu. "Yakında yola çıkmalıyız. Kapıda daha az muhafız varken."

Bir başka deyişle, kendimi toplamam gerekiyordu. Başımı salladım.

Paralı askerler kamp yerimizdeki eşyaları toplamaya devam ediyorlardı. Tibris kolunu omuzlarıma doladı. "Üzgünüm. Keşke sana söylemeseydim. Keşke her şey farklı olabilseydi."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Asinia'yı kurtaracağım. Bana yardım edecek misin?"

Kardeşim iç çekti. Fakat belli ki bu sorunun geleceğini biliyordu. Çünkü ağzının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Tabii ki yardım edeceğim. Fakat akıllıca hareket etmeliyiz. Daha önce kimse arkadaşlarını ya da ailelerinden birini kurtarmaya çalışmamış mıdır sence?"

"Biliyorum. Fakat o kimsesiz. Annesi öldü ve yapayalnız. Ah, tanrılar adına, Tibris."

"Şışt." Beni tutup sarstı. "Şehre gideceğiz. Vicer bize yardım edecek."

Kollarından ayrıldım. "Peki Vicer tam olarak *ne yapıyor*?"

Tibris sesini alçalttı. "O bir asi, Pris. Krallığımızda halk bu şekilde yaşamamalı. Bu yüzden direniyor."

"Sen de. Bu sayede buldun beni."

"Evet."

Bir asi. Benim iyi yürekli, şifacı kardeşim. İşte *bu* beni bulana kadar nasıl yeterince uzun süre kaçıp saklanabildiğini açıklıyordu. Bağlantıları sadece birlikte antrenman yaptığı arkadaşlarından ibaret değildi.

Ayrıca Tibris'in benim ne olduğumu bildiği de demek oluyordu bu. Annem Tibris'i kaçırdığından hiç bahsetmemişti. Kardeşim bir melez de değildi. Bu da muhtemelen akrabalığımız olmadığı anlamına mı geliyordu?

“Ne düşünüyorsun Pris?”

“Beni hâlâ seviyor musun?”

Tibris kahkahalar attı. “Artık melez olduğumu biliyorum diye mi?”

“Bir o yüzden... Bir de... Pratikte kardeş olmadığımızdan.”

Tibris’in gülümsemesi silindi. “Saçmalama,” diye çıkıştı. “Kim olduğun ya da neler yapabildiğin umurumda değil. Sen benim kız kardeşimsin. Şimdi tuhaf bir şekilde kendine güvensiz davranmana rağmen.”

Gülme sırası bana gelmişti. Fakat Tibris’in yüzü hâlâ ciddiye, “Yıllardır bir melez olduğumu biliyordum. Kaçışını planlıyordum. Vicer seni ülkeden kaçırmama yardımcı olmayı kabul etti.” Bir eliyle çenesini ovuşturdu. “Seninle bu konuda konuşmalıydım. Ne de olsa senin hayatın söz konusu olan. Fakat olabildiğince uzun süre normal bir hayatın tadını çıkarmanı istedim. Sen Vicer’in mesajlarını okuma-ya başladığında sana her şeyi anlatma zamanının geldiğini anladım.”

Biliyor muydu?

Onca zaman ben tanrılara yetecek kadar inançlı olmadığımı düşünmüşken, art arda planlar yapıp bu planlardan vazgeçerken Tibris kendi planlarını mı yapıyordu?

Yüzüme bir yumruk atılmıştı sanki. İhanete uğramışlık ve acı içime bir taş gibi oturdu.

“Bana söylemeliydin. Bir oceartus taşı çalmayı planlıyordum. Kreilor’ı takip edecektim.”

Tibris’in yüzü kireç kesildi. “Sen ne yapacaktın?”

“Çaresizdim, Tibris. Daha kısa süre önce Lina’nın büyükannesi-nin ve büyükbabasının nasıl katledildiklerini görmüştüm. Aynısının size olmasını izlemek ister miydim sence?”

Bana sadece kaşlarını çatarak karşılık verdi. Belli ki hâlâ planımı sindirmeye çalışıyordu.

Onu gördüğüme çok sevinsem de karnına bir yumruk atasım vardı. Kardeşler!

Ellerimi belime götürdüm. “Doğru dürüst uyumuyordum Tibris. Bazen kendimi tutamayıp kusuyordum. Saçlarım dökülmeye başla-

mişti. Bazen sırf başımıza neler geleceğini *düşünmemek için* her şeyi yapıyor, köyde kalmanın hayalini kuruyordum. Fakat çoğu zaman çok korktuğum için yataktan zor kalkıyordum.” Boğazım acıdı. Kalan sözlerimi ağzımdan çıkarabilmek için mücadele ettim. “Ve sen o sırada planlar yapıyormuşsun. Bana ümit verebilecek planlar.”

Tibris’in gözleri parladı. Öyle uzun süre sessiz kaldı ki, atlarını eyerleyen paralı askerlerin mırıltılarından başka hiçbir şey işitmez oldum.

Nihayet elimi tuttu. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Özür dilemek yetmez. Pris. Sen... Sen içinde bulunduğun durumla baş edebiliyor gibiydin. O kadar zorluk çektiğini bilmiyordum. Fakat sana sormam gerekirdi. Sana bizi kurtarmanın bir yolunu bulmak için çabaladığımı söylemeliydim.”

“Bir daha bana yalan söyleme.”

“Söylemeyeceğim. Söz veriyorum.”

Bir nefes verdim. Tüm bunları bir kenara bırakmalıyım. Asıl önemli konuya odaklanmak zorundaydık. Asinia’ya. “Sence Vicer gerçekten yardım edecek mi?”

“Evet. Fakat Pris, paralı asker arkadaşlarına neler planladığınızı söylememeliyiz bence.” Bunu dikkatlice, kendisine itiraz etmemi bekler gibi söylemişti.

Omuzlarımı dikleştirdim. En azından bu konuda paralı askerlere güveniyordum. Ketum olmalarına, ser verip sır vermemelerine ve ihtiyaç duyduklarında bana yalan söyleyebilmelerine rağmen ölmemi istemiyorlardı. Yine de yakında yollarımız ayrılacaktı. Onlara söylemeye gerek yoktu.

“Kabul.”

Lorian açıklığın diğer ucundan amirane bir tavırla el etti. Ona doğru başımı salladım.

“Gitmeliyiz.”

Tibris beni süzdü. “Nereye?”

“Lorian bir süredir bana güçlerimi nasıl kullanacağımı öğretiyor. Bir anlaşma yaptık. O beni buraya kadar getirdi. Şimdi sıra bende.”

“Ne sırası?”

“Şehrin kapısında biz hariç kalan herkes için zamanı donduraca-

ğım. Senin Lorian'ın söylediği her şeyi dinlemeni ve elinden geldiğince hızlı hareket etmeni istiyorum.”

Tibris'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“Hazırız,” diye seslendi Galon.

“Pris. Bundan emin misin?”

“Eminim. Her şey iyi gidecek.”

Keşke bu söylediğime inanabilseydim. Tükürüğüm ağzıma bolca akarken ellerim titredi ve bir anda buz kestim. Vakit gelip çatmıştı. Artık her şey gücümün üzerindeki hiçbir garantisi olmayan kontrolüme bağlıydı.

Tibris uzanıp omzumu sıktı. “Atımı patikanın az ilerisine bağlamıştım.”

Lorian atına binmişti bile. Yakınına geldiğimde bana elini uzattı. Elim eliyle buluştu ve beni tutup eyerin üzerine çekti. Gerildim. Kardeşimin atına binmek aklıma bile gelmemişti. Lorian'ın iri bedeninin bedenimi sarmasına, kolları arasında bulduğum rahatlığa öyle alışmıştım ki hiç düşünmeden o rahatlığa geri dönmüştüm.

Hepimiz açıklıktan çıkıp yola giderken Lorian, “Kardeşini bulduğuna sevindim,” dedi. “Birlikte yeni bir hayata başlayabileceksiniz.”

“Hı..hı.” Yalan söylemeye Lorian kadar alışık değildim. Bu yüzden sesime hissiz bir ton verdim.

“Prisca.”

Lorian bir eliyle dizginleri tutarken diğer eliyle çenemi kavradı. “Ne yap ne et, o gemiye bin. Çok geç olmadan.”

Gözlerimi gözleriyle buluşturdum ve Lorian yüzümü süzerken ona, “Bineceğim,” dedim. Başımı hızlıca salladım ve beni bıraktı. Atını mahmuzladı.

Yakında o gemide olacaktım. Asinia'yı kurtarır kurtarmaz.

Tibris yolda bekliyordu. Bana başını salladı. Kaşları çatıktı. “Nasıl olacak bu iş?”

“Yakında görürsün,” dedi Lorian. Bacaklarını atın sırtına sıkıca bastırmasıyla dörtmala şehre gitmeye başladık.

Dönemeçten geçtik ve uzakta kapılar belirdi. Midem altüst olmuştu ve ağzıma metalik bir tat geliyordu. Kalbim göğsümü dövüyordu.

Lorian, "Korkunu dizginle," dedi. "*Şimdi.*"

Gücüme uzanıp tüm irade gücümü kullanarak çektim.

Kapıdaki tüm hareketlilik durdu. Bir anda ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Tek ses küfürler savuran Tibris'ten çıkıyordu. Omzunun üzerinden bana fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

Lorian, "Haydi!" diye kükredi.

Yüzlerce metre uzanan insan kuyruğunun yanından geçtik. Sağımızda kalan; içinde dilencilerin teneke kutularını uzattıkları, tüccarların meyve ve su sattıkları ağaçlığı geçtik. Elleri silahlarında, sarı saçlı, hırpani bir adamın etrafını saran muhafızların önünden geçtik.

Güçüm elimden kayıp gitmek istiyordu. Paniğe kapılmayı reddederek onu daha sıkıca kavradım.

Lorian atını daha hızlı sürerken sözleri zihnimde çınladı.

"Onu tatlı dille çıkarmak senin elinde. Ona ihtiyacın olanı yaptırmak senin elinde. Sorunun güç eksikliği değil. Kontrol eksikliği. Gücünden korkuyorsun ve bir yanın sende olduğunu söylediğim şeye sahip olduğuna gerçekten inanmıyor."

Gücümü tutan bağı biraz gevşettim. Sonra daha da fazlasına uzandım. *Sen benimsin*, dedim ona.

Başım dönüyordu. Tüm o insanlar, ağaçlardaki kuşlar, atlar, hepsi ben *istediğim için* donakalmıştı.

Bir dakika.

Herkes donmamıştı.

Etrafı muhafızlarla çevrili sarışın adam başını çevirdi. İrkildim. Az kalsın zamanın ipliğini elimden kaçıracaktım.

Daha önce böyle bir şeye şahit olmamıştım. Lorian'ın ara sıra gücümün etkisinden birçok kişiden daha erken sıyrıldığı olmuştaki da, o bile gücü doğrudan ona yönelttiğimde etkisinden çıkamamıştı.

Adam bizi izliyordu. Muhtemelen muhafızlara bizi mükemmelen tarif edebilecekti. Kalbim göğsümden fırlamaya niyetlendi.

"Kim o adam?"

Lorian hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen nal seslerinin arasında beni işitememişti. “Dayan!” diye bağırdı.

Omzumun üzerinden baktım. Adam bana göz kırptı. Şehrin içine ulaştık.

Bir köşeden dönmemizle, “O adam da kimdi?” diye sordum. Zaman kaldığı yerden işlemeye devam etti.

Bu sefer burnum kanamamıştı. Kör de olmamıştım. İlerleme kaydediyordum.

“Kim?” Lorian atını yavaşlattı.

“Kapılardaki adam. Zaman, o hariç diğer herkes için durmuştu. Adam bana göz kırptı.”

Rythos kulak misafiri olmuş olacaktı ki gülümsedi. “Anlaşılan şehirde bazı akrabaların var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Zaman büyüğü kalıtımsaldır.”

Kalbim göğsümü dövüyordu. Annem bana şehirde akrabalarım olduğunu söylemişti. O adamla gerçekten akraba mıydık?

Tibris bana bunun sonra tartışacağımız bir şey olacağını söyleyen bir bakış attı. Fakat paralı askerleri gözlemeye başlamıştı bile. “Veda zamanı,” dedi.

Yüreğim burkuldu.

“Size rıhtıma kadar eşlik edeceğiz.” Galon’un sesi sertti.

“Gerek yok.” Tibris başını iki yana salladı. “Atımı satıp erzak almalıyız. Prisca için yaptıklarınızdan dolayı müteşekkirim.”

Benim kardeşim öyle biriydi işte. Nezaketi asla elden bırakmazdı. Lorian’la tanıştığından beri onu bıçaklamanın hayalini kursa bile. Ona olan sevgim beni gülümsetti. Onu bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum. Şimdi ise Asinia’yı bulmama yardım edecekti ve sonra yeni bir ülkede yeni bir hayat kuracaktık.

Ya senin gibi diğerleri? Onları burada ölüme mi terk edeceksin?

O düşünceyi yaşadığım gerçeğin altına gömdüm. Ben sadece başına ödül konan köylü bir kızdım. Zamanı saniyeler için durdurabilen biri.

Hepimiz attan indik. Kollarımı Marth'a uzattım. Orada fazla zaman kaybetmeyi göze alamazdık. Fakat veda etmem de gerekiyordu. Marth'a, "İyi şanslar," dedim. Bana sarıldı. Bir eli sırtımda biraz fazla aşağı indi. Özleyecektim o zamparayı.

"Sana da iyi şanslar." Marth'la tanıştığımdan beri ilk kez yüzünü astığını görüyordum. Benden ayrılıp beni başıyla selamladı. Sonra çekilip yerini Cavis'e bıraktı.

"Her nereye gidersen git, iyi bir hayatın olacağını biliyorum," dedi sessiz adam.

"Teşekkür ederim. Umarım yakında eşine ve kızına kavuşursun."

"Ben de öyle." Bana hafifçe gülümsedi. Sıra Rythos'a geldi.

"Gel buraya."

Rythos bana sarılırken gözlerim yaşardı. Boğazımdan bir hıçkırık çıktı.

"Hiç öyle yapma canım. Halkım bazılarının hayatlarımızın bir parçası olmalarının kaderimizde olduğuna inanır. Yine görüşeceğiz."

"Sö..söz mü?"

"Söz."

Galon boğazını temizledi. Elimin sırtıyla gözlerimi silip yüzündeki kederli ifadeye güldüm. Kolları, bacakları kırılmış fakat onun kadar tedirgin olmayan adamlar görmüştüm.

Galon'un gözyaşlarını karşısında duyduğu rahatsızlık şaşırtıcı bir şekilde işe yaramıştı. Ona titrek bir gülümsemeyle baktım. Elini uzatıp saçlarımı dağıttı.

Yüzümdeki gözyaşlarını sildim. "Pelerinini geri vermemi ister misin?"

İkimiz de kirli pelerine baktık. Üzerime çok büyük geldiğinden ne zamandır etekleri yerlerde sürünüyordu. Üzerinde delikler de açılmıştı.

Galon'un dudakları seğirdi. "Sende kalsın," dedi.

"Teşekkürler." Gözyaşlarım daha da çok aktı.

Galon'un yüzünde yeniden o tedirgin ifade belirdi. "Bir şey değil." Geri çekilip epey perişan hâlde Lorian'a yerini alması için işaret etti.

Tuhaftı bu. Bir yanım bu paralı askerler grubuna güvenemeyeceğimin fazlasıyla farkında olsa da beni güvende tutmuşlardı. Bana büyümü kullanmayı öğretmişler, kendimi daha iyi savunabilmem için beni eğitmişlerdi ve –kendi yöntemleriyle– kendimi kapıp koyuvermeme engel olmuşlardı.

Sırları konusunda ketum olsalar da onları özleyecektim.

Lorian'ı bile.

Lorian, Galon'un yerini almıştı. Başını eğip bana bakarken yüzümü aklına kazımaya çalışır gibiydi.

“Bir başka hayatta,” dedi. Gözlerinde kasvetli bir bakış vardı. Sesini bir söz veriyormuş gibi çıkmıştı. Titrek bir nefes aldım. Ben de öyle hissediyordum. Belki bir başka hayatta farklı insanlar olacaktık. Yan yana.

“Bir başka hayatta.” Kendimi gülümsemeye zorladım.

Lorian'ın gözleri dudaklarıma çevrildi.

Sonra elini saçlarımin arasına sokup dudaklarını dudaklarımla buluşturdu.

PRISCA

Lorian'ın dudakları sert, sıcak ve nazikti. Dudakları, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi benimkileri okşuyordu. Tıpkı bu öpücük de sonsuza kadar sürecekmış gibi. Dudaklarının arasında iç çektim ve dili dudaklarımın arasından kayıp dilime dolandı.

Bedeni çok sertti. Çok iri. Sıcak, karnımdan tüm bedenime yayıldı. Dizlerimin bağı çözüldü.

Köydeki oğlanları öpmek gibi değildi bu. Lorian beni ustaca, layıkıyla öperken iri eli beni istediği noktada sabitliyordu. Diğer elini belime götürüp bedenini bedenime yapıştırdı. *Arzuyla* titredim.

Tibris'in sesi kulaklarıma ulaştı. Genellikle yumuşak huylu olan kardeşim tehditler savuruyor, Rythos ve Marth onu zapt ediyordu.

Lorian geri çekilip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Elveda Prisca."

"Elveda Lorian."

Tibris koluma uzanıp beni neredeyse sürükleyerek uzaklaştırdı. Bir yandan bu iyiydi de. Çünkü biraz başım dönüyordu.

Tibris bana, "Delirdin mi sen?" diye tısladı. Diğer eliyle atını yürütüyordu. "Paralı asker ha? Ciddi misin sen?"

“O beni öptü,” diye hırladım. Fakat bu savunmamın çok da iyi temelleri yoktu. Lorian’ın dudakları dudaklarıma değer değmez ona canıgönülden eşlik etmiştim.

Tibris’in dudakları bir an gülümsemeye yaklaşıp da hemen sonra sertçe kapandı. “Peki. Şimdilik kapüşonunu başına geçirip düz yürümeye çalışsan nasıl olur?”

Yanaklarım kızardı. Evet, sağa dola yalpalıyordum. Sarhoşmuşum gibi. Bir tek *öpücük* beni bu hâle getirmişti. O anda Lorian beni görmediği için mutluydum. Egosunun okşanmaya ihtiyacı yoktu.

Aklında ne vardı bu adamın?

Ah, aklında ne olduğunu biliyordum. Bana kendisini unutturmak istemişti. Yine zihnimle oynuyordu işte.

Eh, ona bu hazzı tattırmayacaktım. Kendi adıma, hayatımın o kısmı artık son bulmuştu. Artık şehirdeydik. Bu da demek oluyordu ki Asinia’yı kurtarmaya ve dolunaydan önce bir gemiye binmeye odaklanmalıydık. Fakat tanrılar adına, o paralı askerleri özleyecektim.

“Atı nereden buldun?”

Tibris, “Çaldım,” dedi. Sesine özenli bir kayıtsızlık yerleştirmişti. İç çektim. Kardeşim son derece *iyi* bir insandı. Benim yüzümden artık aranan bir suçlu olmuştu. Bir hırsız. Tabii bir de bir asi olması vardı.

Başımı salladım. Dikkatim karşıımızdaki sahneye çevrildi. Yanımda duran Tibris donakaldı.

Fayton beyaz ve altın sarısıydı. Fakat nefesimin boğazıma takılıp kalmasının sebebi bu değildi.

“Nasıl bir büyü bu?” diye mırıldandım.

“Çalıntı büyü.” Kardeşimin sözlerinden öfke sızıyordu.

Biri, “Çekil!” diye haykırdı. Tibris atını yolun kenarına sürdü. Bir başka fayton yanıımızdan hızla geçti. Bu seferkini bir at çekiyordu. Atsız faytonları şehrin en güçlü insanları kullanıyor olmalıydı.

Lorian bu konuda beni uyarmamıştı. Kral hakkında konuşmasına bakılırsa ondan nefret ettiği açıktı. Yine de şehirdeki insanların öyle çok büyü gücü kullanarak dolandıklarından bahsetmemişti. Çok fazla güç aldıkları belliydi. Kuzey köylerinde yaşayan herkesten çok daha fazla.

Bunu kendi gözlerimle görmemi istemişti. Bunun beni hayrete düşüreceğini, beni öfkeliendireceğini biliyordu ve bundan bana bahsederek o şoku ve öfkeyi seyreltmek istememişti.

“Vicer nerede?” diye sordum. Gözlerim sokakta yürürken büyüyle çantasını havada tutan bir kadına çevrildi.

“Bana bir adres verdi.” Tibris cebinden bir mektup çıkardı. Kâğıt- ta şifremizi gördüm.

“Bundan haberin var mıydı?” Başımla rahat bir tavırla gücünü kullanan kadına işaret ettim.

Tibris omuz silkti. “Vicer bana biraz bahsetmişti. Fakat gerçekten inanmam için durumun ne berbat olduğunu görmem gerektiğini söylemişti.”

Şehrin kapılarından geçtiğimizde sola dönmüştük ve şimdi şehrin güneybatı köşesinde dikiliyorduk. Tibris –muhtemelen Vicer’in elinden çıkma– kabataslak bir harita çıkardı. Haritaya bakıp kaşlarını çatı.

“Atıma bir ahır bulmalıyız,” diye mırıldandı. “Kuzey yönünde, birkaç sokak ötede bir ahır olmalı.”

Başımı salladım. Yola çıktık. Sırtımızda pelerinlerimiz, başlarımızda kapüşonlarımız vardı. Aslında şüphe uyandırmaktan endişelenirdim fakat oradaki insanlar...

Tüccarlar üzerlerinde bizimkilere benzer giysilerle –tunikler, pantolonlar ve pelerinler– yanımızdan geçiyorlardı. Aralarında erkekleri yelekler, kadınları bir dövüşecek olsalar ölümlerine sebep olabilecek elbiseler giyen asilzadeler de vardı.

İyi de ne diye dövüşeceklerdi ki? Belli ki oradaki insanlar rahat hayatlar sürüyorlardı. Kitapçılara, çayevlerine, tavernalara, terzilere gidiyorlardı. Bir anlık bir çılgınlıkla şehri yakıp kül etme isteği duydum. Sırf o ayrıcalıklı, dünyadan habersiz insanların canlarını kurtarmak adına nasıl koşacaklarını görmek için.

“Prisca,” diye tısladı Tibris. İrkildim. Bir ara pelerinimin kapüşonunu gayriihtiyari geriye atmıştım ve gündelik hayatlarıyla meşgul insanlara öfkeyle bakıyordum.

İkimizi hayatta tutacaksam böyle şeyler yapmamalıydım.

“Özür dilerim.”

“Ben de aynı duyguları hissettim. Fakat...”

“Akıllıca davranmalıyız. Biliyorum.”

Tibris ahır bulup atını ondan teslim alan oğlana bir kısırağa ihtiyacı olan biri olup olmadığını sordu. Tibris’in yüzünde pişmanlık belirirken göğsüm sıkıştı. Belli ki bu süreçte çalıntı atına kanı ısınmaya başlamıştı.

Tibris’le kuzeye gittik. Dakikalar içinde tuhafiyecilerin yerini tavernalar aldı. Ayaklarımızın altındaki taşlarda çatlaklar çoğalırken, yankesicilerden, fahişelerden ve sidik birikintilerinden sakınmaya başladık.

Şehrin daha zengin bölgeleriyle kenar mahalleler arasındaki fark sarsıcıydı.

Bir ayyaş bana doğru sendeledi. Elleri para kesemi bulmak için pelerinin altına girdi. Yabancı ellerin tenimde bıraktığı his... Boğazıma safra yürüdü. Ayyaşa dirseğimle vurup yana çekildim ve ona güzelce çelme taktım. Yüzü duvara çarpan adam inleyerek iki büklüm oldu.

Suçluluk içime bir taş gibi çöktü. Sadece bir ayyaştı o. Ormandaki avcı değildi. Handaki sakallı dev değildi. Sadece zararsız bir ayyaştı.

Tibris gözlerini bana dikti. “Derslerine devam ettiğini görüyorum.”

“Paralı askerler kirli dövüşüyorlar.” Kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. “Bana birkaç numara öğrettiler.”

Tibris sadece başını salladı. Alnı kırıştı. “Epeydir sana söylemek istediğim bir şey var.”

İşiteceğim hiçbir şey durumu daha da kötüleştiremezdi. Bekledim. Bir birikintinin yanından geçen, yutkunan, bir nefes alıp omuzlarını dikleştiren Tibris’i izledim.

“Asinia’nın değerlendirmeye alınmasını isteyen kişi... Frinik’ti.”

Gözlerimi yumdum. Frinik’i düşündüğümde, aklıma gizlice ormana gittiğim, pencereden kaçtığım anlar; fısıltılar, bastırılmış kahkahalar ve kaba öpüşler geldi. O benim ilkimdi. Daha o zaman bile

İlişkimizin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk. Fakat birkaç aylığına, anne ve babası onu arkadaşlarının kızıyla evlendirene kadar, birbirimizin hayatında olmuştuk.

Oysa şimdi, onu tekrar görürsem boğazını kesecektim.

Ah, köyden ayrıldığımdan beri nasıl da değişmiştim.

“Pris?”

“Ben iyiyim.” Komşular birbirlerine sırt çevirebilirlerdi. İşler öyle işliyordu. Aramızda sadakat olmamasının tek sebebi de Kral’ın o sadakati bizden koparıp yerine korkuyu koymasıydı.

Tibris’in attığı bakıştan bana pek de inanmadığı anlaşıyordu. Fakat konunun üzerine gitmeyecekti. “Geldik.”

Karşımızdaki ahşap kapıyı inceledim. Tibris uzanıp kapıyı çaldı. Biz beklerken bir nefes aldım. Şehir Vicer’ı değiştirmiş miydi? Bu bir tuzak mıydı?

Bir kadın kapıyı açtı. Üzerinde bir önlük vardı. Kıvrıkcık, kahve-rengi saçlarına aklar düşmüştü. Kaşlarının arasına derin çizgiler oturmuştu.

“Şifre,” dedi kadın.

Tibris bir dizi sayı sıraladı.

Kadın ikimizi süzüp tek kelime etmeden kenara çekilerek bizi içeri aldı.

Gözlerimin loş ışığa alışması zaman aldı. İçerideki hava ılıktı. Burnuma tarçın kokusu geldi.

“Tibris.” Vicer karanlığın içinden çıktı. Siyah saçlarını uzatmış, at kuyruğu yapıp ensesinden sarkıtmıştı. Üzerinde göz rengiyle uyumlu, temiz, gri bir palto vardı. Ayrıca sinekkaydı tıraş olmuştu. Köyden ayrılmadan önce onu nadiren sinekkaydı tıraşlı görürdüm.

Tibris donakaldı. Fakat sonra Vicer’ın sırtıp sırtına bir şaplak indirmesiyle gevşedi. Pelerininin kapüşonunu indirdim. Beni görünce Vicer’ın yüzü düştü. Tibris’e bir bakış attı.

“Kız kardeşini getireceğini söylememiştin.”

Tibris boğazını temizledi. “Pris köyden... Olup biten her şeyden sonra mesaj gönderirken her zamankinden daha da dikkatli davran-

dım. Pris'i bulmama yardım edecek kadar çok bağlantım vardı. Fakat buraya gelmemiz gerektiğini biliyordum."

Vicer sadece başını salladı. Yüzündeki gerginlik kısmen azaldı. Bana bakarken gözleri gülüyordu. "Kayıp bir köpek yavrusu gibi nereye gitsek peşimize takılırdın."

Ona, "Bu kayıp köpek kuduz," dedim.

Tibris iç çekti. "Bak işte bu konuda haklı. Bir yerde oturup konuşabilir miyiz?"

Kapıyı açan kadın gitmişti. Fakat Tibris'in sorusu üzerine başını aralık bir kapıdan uzattı. "Gelip yemek yiyin," dedi.

O sabah kahvaltı yapamayacak kadar gergin olduğumdan yemek düşünmek bile karnımın guruldamasına neden oldu. Orada kendimi... Güvende hissediyordum. Eh, başkentte ne kadar güvende olunabilirse.

Vicer kadına bakıp başını iki yana salladı. "Kulak kabartmadığı bir an yoktur." Fakat yüzündeki sevecen ifadeye bakılırsa kadını kınamıyordu. "Margie burada şehrin en iyi tavuklarını pişirir."

Kadın eliyle umursamazca bir hareket yapsa da yanakları kızardı. "Masama oturmadan önce ellerinizi yıkayın," dedi. "Hepiniz."

Buyurgan tavrı aklıma annemi getirdi. Asinia'nın annesini de. Yüreğim sızladı. Fakat kendimi toplayıp ikimizi küçük bir tuvalete götüren Vicer'in peşine takıldım.

"Üssümüzün kenar mahallede olmasının bir sebebi var," dedi Vicer. "Bir zamanlar burası bir yetimhaneydi. Kimse gece gündüz buraya kimin girip çıktığına aldırmış etmiyor. Fakat bizden birçok kişi burada kalıyor ve onların katkıları sayesinde hayatın bazı lükslerinden faydalanabiliyoruz."

Tibris ellerini yıkadı. Vicer bizi geniş bir mutfığa götürdü. Margie masaya üç tabak tavuk ve taze ekmek somunları koymuştu bile.

Margie'ye, "Teşekkür ederim," dedim. "Sen aç değil misin?"

Margie bana baktı. Yüzündeki ifade bir nebze yumuşadı. "Ben yemiştim. Bir şey değil."

"Bizimle otur Margie," dedi Vicer.

Margie üç su kupası getirdi. Vicer kupaları ondan aldı.

Vicer alçak sesle, "Margie'nin yanında rahatça konuşabilirsin," dedi.

Köyümüzden ayrıldığımdan beri epey şüpheli ve paranoyak olmuştum. Fakat nedense Margie kendimi bir anda rahat hissetmemi sağlamıştı. Muhtemelen bu da ona güvenmemek için iyi bir nedendi.

Margie'nin yumuşak bir sesle, "Kızımı Kral'ın yalanları yüzünden kaybettim," demesiyle düşüncelerimden koptum. "Onu kollarımdan alıp şatoya götürdüler. Geçen yıl Tanrılar Günü'nde yakıldı."

Margie elbisesinin yakasını açıp boğazından göğsüne inen eğri böğrü yara izini gösterdi. "Sonra beni öldürmeye çalıştılar. Fakat kurtuldum."

Yara izine baktım. Annem de o şekilde mi öldürülmüştü? Tibris bana söylemeye yanaşmadığından bunu sormaz olmuştum.

"Üzgünüm," dedim.

Margie'nin söylemediklerini de işitmiştim. Kızı uğruna yaptığı her şeyi.

"Bana Kral Sabium'un ne zamandır yalan söylediği anlatıldı," dedim. "Büyümüz tanrılara gitmiyormuş."

Margie iç çekti. "Evet."

"Peki bu yaptığı nasıl yanına kâr kalabildi? Ya babasının? Ya babasının babasının?"

"Kızım benden koparıldıktan kısa süre sonra bu soruyu bir narminoi'ye sormuştum. Vicer'in onun yerini bulması aylar almıştı," Margie, Vicer'a sevecen bir bakış attı. Vicer, Margie'nin elini tutup sıkı.

Lorian da bir narminoi'den bahsetmişti. "Onunla konuşmam mümkün olabilir mi?"

Vicer omuz silkti. "Aklının yerinde olduğu bir günde konuşursan."

Anlaşılan narminoi kâhinlerini nihayetinde pençesine alan deliliğe yenik düşmüştü.

Tibris kaşlarını çattı. Ne düşündüğünü biliyordum. İnsanlar sonunda annem hakkında da mı aynı şeyleri söyleyeceklerdi?

Vicer gaf yaptığının farkına varmış gibiydi. Çünkü bize özür diler gibi bakıp Margie'ye anlatmaya devam etmesini işaret etti.

Margie bir yudum su içti. "Narminoï'ye göre tüm bunlar tanrılar aralarında tartışırken başlamış. Krallıklar arasındaki ittifakların biteceğini ve bilinci olan yaratıkların önünde sonunda yaptıkları gibi birbirlerine düşmelerini bekliyorlarmış. Tanrıların her birinin öyle bir savaştan hangi krallığın galip çıkacağına dair bir teorisi varmış. Tanrılar yüzyıllarca bu konuyu tartışıp nihayet bir sınavda karar kılmışlar."

Tibris yüzünü buruşturarak bana baktı. Ona başımı salladım. Tanrılar için biz eğlence malzemesinden başka neydik ki?

Margie bize cılız bir gülümsemeyle baktı. "Bilgi tanrısı Faric insanlara bir araç vermiş. Güç tanrısı Tronin, Feyler'e üç araç vermiş. Himaye tanrısı Bretis'in ilgisini ise batıdaki Melezler Krallığı çekiyormuş. Oradaki halk Feyler'den ayrılmalarına rağmen krallıkları bir şekilde gelişmeyi başarmış. Bretis onlara öyle güçlü bir şey bağışladı ki Tronin ve Faric hasetlerinden çatladılar."

"Tanrılar krallıklara neler vermişti?" diye sordum.

"Narminoï bunu bana söyleyemedi." Margie başıyla tabağıma işaret etti. "Ye."

Bir ısırık aldım. Margie'nin pişirdiği tavuk yumuşak ve lezzetliydi. Fakat yemeğin tadına varacak hâlde değildim. "Ya sonra ne olmuş?"

"İnsanlar güçlerini kendi topraklarıyla ilgilenmek ve krallık tebaasının sağlığı ve refahı için kullanmamışlar. Hayır, komşularını gözetlemeye başlayıp kıskançlığa kapılmışlar. Neden Feyler'e insanlardan daha çok büyü bahşedilmiş ki? Neden melezler daha güçlü ve daha uzun ömürlüymüş? Nihayet insan kral bu soruları takıntıya dönüştürmüş. İsmi Regner'miş.

Krallar Feyler'in zayıflıklarına –kadim çekişmeleri ve düşük doğurganlıkları gibi– aldırış etmeden sadece onların büyük güçlerine ve uzun ömürlerine odaklanmış. Kıskanç kral kendisine bahşedilmeyenleri elde etmeye, krallığını zenginleştirmeye karar vermiş."

Tibris hafif bir ses çıkardı. Anlaşılan o da bu öyküyü daha önce hiç işitmemişti. Margie iç çekip bana doğru döndü.

"Sonra Regner'in oğlu Crotopos ölmüş. Krallığında hiçbir şifacının iyi edemediği bir yaradan ötürü. Kâhinleri kralın kötü yüreği ko-

musunda uyarıda bulundukları için Feyler insan krallığına adım atmaz olmuşlar. Melezler ise hem Feyler'den hem de insanlardan yaka silktikleri için onlarca yıl önce sınırlarını kapatmışlar. Bu yüzden prens eşi henüz doğmamış çocuklarına gebeyken—ölmüş. Kral Regner, Fey ya da melez olsa oğlunun hayatta kalacağını biliyormuş.”

Oğlunun kurtarılabilceğini, insan olmasa yarasının iyileşeceğini bilen Regner onun ölümünü izlemek zorunda kalmıştı. Bunun krala neler hissettirdiğini hayal bile edemiyordum.

Bir işkence olmalıydı bu.

Margie yüzümden ne okuduysa başını öne arkaya sallayıp “Kralı deliliğe itmeye yetmişti bu,” dedi. “Yine de Regner halkına Fey topraklarını işgal etme emri verdiğinde deli *değildi*. Sınırın yakınlarındaki ormanda barış içinde yaşayan bir grup Fey perisinin katledilmesini emrettiğinde akıl sağlığı yerindeydi. Fey Kralı'na bedel ödetmeyi planlarken akli yerindeydi. Dikkatini, istediği bir şeyi ellerinde tutan mezlere çevirdiğinde de akli yerindeydi.”

Oğlunun başına ne gelirse gelsin, yaşananlar Regner'ın mezlere yapıklarının mazereti olamazdı. Halkım için yas tutmak istiyordum. Öskelenmek. *İntikam* almak istiyordum.

Tibris uzanıp elimi masanın kenarından çekti. Margie öyküyü anlatırken elimi sıkımsıtmış. Parmak eklemlerim ağrıyordu. “Mezlelerde Regner'ın istediği ne vardı?”

Margie iç çekti. “Narminoi bunu bana söyleyemedi. Defalarca onu ziyaret ettim ve ancak bu kadarını öğrenebildim.”

“Neden insanlar Sabium'un ve onun soyundan gelenlerin yalanlarına inanıyorlar? Bu kadar zaman bunlar yanlarına nasıl kâr kaldı?”

Margie omuz silkti. Yüzünde karamsar bir ifade vardı. “Bir halkı nasıl kontrol altında tutarsın? Onları yoksul ve eğitimsiz bırakarak. Onlara yüzyıllarca aynı yalanı söyleyip o yalanı dine bağlayarak. Karşılarında çırılçıplak dans etsen de o insanlar sana inanırlar. Çünkü aksine inanmak tüm dünyalarının her zaman bir yalandan ibaret olduğu anlamına gelecektir. İşte *bunun* farkına varmak birçok insanın kaldıramayacağı bir şey.”

Bunu anlayabiliyordum. Bazen –birkaç saniyeliğine de olsa– zamanı geri almak ve Sabium’un bizi nasıl kandırdığını unutmayı diliyordum.

Vicer tabağındakileri bitirmişti bile. Sandalyesine yaslandı.

“Buradaki insanları gördün,” dedi Vicer. “Ne kadar çok büyü güçleri olduklarını gördün. Bizim gibi köylülerin çoğu şehre asla gelmiyor. Tüm hayatlarını tanrıların kendilerine azıcık büyü bahsettiğine inanarak geçiriyorlar. Ya şehre geldiklerinde? Onlara tanrıların şehirliyle daha fazla büyü bahsetmelerinin bir sebebi olduğu söyleniyor. Buradaki insanların bunu daha çok *hak ettikleri*.”

Kendimi sivri dilli bellemişsem de Vicer’in iğneleyici tonunun yanından bile geçemezdim. Bunun sebebini de anlayabiliyordum. Vicer gibi insanlar kim bilir bundan nasıl etkilenmişlerdi? Vicer’in ne tür bir gücü olduğunu bilmesem de, tek bildiğim faydalı görülen bir gücü olduğuydu. Yüzlerce, belki binlerce köylü şehre kraliyet ailesine faydalı olmaları için getirilmişti ve şehirdeki insanların ne kadar iyi bir yaşam sürdüklerini her gün görmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Şehirdeki refah ve güç köyümüzden dışarı hiç çıkmamış olanların akıllarının alamayacağı türdendi. Vicer onlara atsız faytonlardan bahsetse çoğu buna gülerdi.

Derin bir nefes aldım. “Melezler o kadar güçlüyse Kral bizi nasıl öyle kolayca öldürebiliyor?”

Vicer sert bakışını bana çevirdi. “Büyünün serpilmesi için gerekli üç şey vardır. Kullanım, zaman ve eğitim. Ham güç önemlidir fakat melezlerin o gücü nasıl kullanacaklarını öğrenmeleri gerekir.”

Öfkeden ellerim titredi. Gücümüzü büyütmek için asla bir şansımız olmamıştı. Çünkü o gücü kullanmak bizim için ölüm fermanı demekti. Kral’ın büyük büyük büyükbabası krallığımızı mahvetmişti. Şimdi Sabium suçlarını örtbas etmek için kıyımı sürdürüyordu.

Vicer’la göz göze geldik. “Gücünün hâlâ sende olduğunu biliyorum.”

Vicer değişmemişti. Hâlâ insanların dengelerini sarsmaktan keyif alıyordu. Sadece başımı salladım. “Tibris senin bunu bildiğini bana söyledi.”

“Yine de kardeşin bize ne kadar güvense de hangi güce sahip olduğunu söylemeye asla yanaşmadı. Merak ettiğimi itiraf etmeliyim.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Belki sana söylerim. Fakat... Bana yardım edebileceğinden emin olmalıyım.”

“Bir gemiye binmek istiyorsun.”

“Hayır. Eh, evet. Fakat henüz değil. Asinia da bir melez. Onu esir aldılar.”

Vicer’in yüzüne kederli bir ifade oturdu. Gözlerindeki acı samimiydi. Asinia’yı benden daha uzun zamandır tanıyordu. “Bunu işittiğime üzüldüm. Onu kral muhafızları götürdüyse kralın zindanında olmalı.”

İçimdeki ümitsizliğe rağmen kendimi sakince konuşmaya zorladım. “Onu kurtaracağım.” Bunu gerçekleştirmek için de Vicer’a ve nasıl bağlantıları varsa onlara güveniyordum.

Erkek kardeşim yumuşak bir sesle, “Onu *kurtaracağız*,” dedi.

“Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?” Vicer’ın sözlerinden alaycılık akıyordu.

“Gücümle zamanı kısa bir süre için durdurabiliyorum.”

Margie elindeki kupayı düşürdü. Gözlerini bana dikti. Sonra irkil-di. Kendisini toplayınca yüzü kızardı. “Özür dilerim.” Margie bir bez bulmaya giderken Vicer beni süzdü.

“Zamanı durdurabiliyor musun?”

Kendime gerçekte güvendiğimden daha fazla güveniyormuşum gibi davranma zamanı gelmişti. Gücümün henüz yeterince gelişmediğini düşünürse Vicer planlarıma dâhil olmazdı. “Bir gösteri yapmamı ister misin?”

Vicer’ın gözleri parladı. “Elbette.”

Gücüme uzandım. Uysalca gelip boyunduruğum altına girdi. Zaman durdu, Ayağa kalkıp Vicer’a birkaç adım yaklaşmama yetecek kadar bir süre için gücümü tuttum.

Sonra zamanın ipliğini saldım ve herkes yeniden hareketlendi. Vicer ayağa fırladı. Beti benzi sararmıştı.

“Sen... Ben... Biz...”

Tibris bana sırtıttı. "Akla hayale gelmeyecek olanı yaptın. Vicer'dut yemiş bülbüle döndürdün."

"Eh," dedi Vicer. Tüm bedeni yeni bir enerjiyle canlanırken yanaklarına renk geri geldi. "Bu bazı şeyleri değiştirir. Sana sahte çalışma belgeleri sağlayacak birini bulabilirim.  u an şatoda bizden iki kişi var. İstihbarat sağlamaya,  atonun haritasını çıkarmamıza yardımcı olmaya ve fırsat bulduklarında Kral'ın planlarını baltalamaya çalışıyorlar. Fakat halkımızdan kimse zindana girmeyi ba aramadı. Sen ilk olacaksın."

Asinia'yı zindandan kurtarmaya yemin ettiğimden beri ilk kez umut göğsümün içinde kanat  ırttı. Tuhaf bir şekilde hafiflemi tim.

"Bu... Bu isyan hareketi tam olarak ne çapta?" diye sordum.

Vicer bana soğuk bir bakış attı. " atoya girme konusunda ciddiysen sana bunun yanıtını veremeyeceğimi bilmelisin."

Tabii ya, esir alınırsak bize işkence edilecekti. Ne kadar az şey bilirsek o kadar iyiydi.

"Fakat sana  atodaki tüm asilerin rastgele bir denetleme sırasında yakalandığını söyleyebilirim. Kral bilirki isi melez olmadıklarından emin olmak için ara sıra hizmetk rları denetletiyor. Gönderdiğim son iki asi gönüllüler ve görevlerine son vermemize yana mıyorlar. Fakat şatoya yeni birilerini g ndermeyeceğiz. Çok tehlikeli."

Kalbim hızlandı. Fakat başımı onaylarcasına salladım. Nasıl bir risk aldığımızın farkındaydım. Asıl soru Tibris'i bizimle gelmemeye ikna edip edemeyeceğimdi.

Tibris'in yüzündeki inatçı ifadeye bir kez bakmam yanıtı almama yetti. Bana öfkeyle bakıp önerimi dillendirmem için meydan okuyordu. İ   ektim. Hiç olmazsa Tibris bir melez değildi.

Margie geri geldi. Benimle göz göze gelmekten sakınan kadının yüzü h l  biraz kızarıktı. Gücüm o kadar mı dehşet vericiydi?

Bu düşüncenin başını ezdim. Gücüm *elbette ki* dehşet vericiydi. Tehlikeliydi de. Ayrıca müthiş faydalıydı. Gücüm Asinia'yı kurtarmamı sağlayacaktı. Gücüm *ka mamızı* sağlayacaktı.

"Belgeleri temin etmemiz bir iki gün alır," dedi Vicer. "Bu arada yapman gereken bir iki i  ve ezberlemen gereken bazı bilgiler olacak."

Vicer'ı süzdüm. Vicer, Asinia'yı severdi. Fakat bunu sırf iyilik olsun diye yapmadığı da kesindi, "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Vicer gülümsedi. "Zindanlarda da bir adamımız var. Asinia'yı çıkarıldığında onu da oradan çıkarırsan sana gereken her tür desteği veririz."

"O mahkûm neden diğerlerinden daha kıymetli?"

"Çünkü şehirdeki asilerin birçoğunu o organize etti. Birbirlerinden ayrı çalışan grupların bir araya gelmesini sağladı. Ayrıca düşmanlarımızın zayıflıklarını öğrendi. Zihni bir bilgi hazinesi. Bize gereken de bilgi."

Vicer'ın yüzünü süzdüm. Tanıdığım adam değişmişti. Artık daha sertti. Güldüğünde kahkahası birden yarıda kesiliyordu. Neşe duymaması gerektiğini anımsamış gibi.

"Neden yapıyorsun bunu? Melez değilsin sen."

Vicer'ın yüzünde soğuk bir ifade belirdi. Belli ki bana daha fazlasını söylemeyecekti.

"Bir sorun daha var," dedim. Arka cebime uzanıp üzerinde resmim olan parşömeni çıkardım.

Vicer kâğıdı inceledi. "Burada sarı saçlısın. Bunu halledebiliriz. Ayrıca gözlerinin de icabına bakacak birini tanıyorum. Hizmetçi kızlar görünmezdir ve kimse aranan bir suçlunun şatoda olacağına ihtimal vermez. Dikkat çekmez ve gerektiğinde o dehşet verici gücünü kullanırsan her şey yolunda gider."

Vicer'ın kendinden emin tavrı en kötü endişelerimi dindirmişti. Vicer'ın oradaki rolünü neden üstlendiğini anlamak güç değildi.

Margie tabaklarımızı alıp yıkamaya götürdü.

Vicer ayağa kalktı. "Sizi odalarınıza götürüyüm."

Vicer'ın peşinden gittik. Karanlık girişe döndük. Belli ki girişin karanlık olması *gerekiyordu*. Evin kenar mahallenin diğer evleri arasında dikkat çekmemesi için. Vicer bizi üst kattaki uzun bir koridora çıkardı. "Bu odaların hepsi dolu," dedi. Kapılardan biri açıldı. Uzun boylu, zayıf bir adam bize doğru başını salladı.

Gerildim. Hâlâ birilerinin beni tanmasından endişe ediyordum. Fakat ne Vicer ne de Tibris endişeli görünüyordu.

“Bu Jeronth,” dedi Vicer. “Jeronth, tanıştırayım, Prisca ve Tibris. Birkaç gün burada kalacaklar.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Jeronth. Bir an için gözle-
rimle buluşan gözlerini kaçırdı. Fakat o kısa anda o gözlerdeki ümit-
sizliği seçmiştim.

Vicer bana baktı. “Buradaki insanların çoğu korkunç kayıplar ya-
şadılar. Bir insanı yıkan türden kayıplar. Bazıları hâlâ nefes alıp veri-
yorsa... Bunun tek nedeni asilere katılmaları.”

Bunu anlayabiliyordum.

Bir merdivenden daha çıktık. Bu sefer basamaklar bizi geniş bir
ortak odaya götürdü. İçeride birkaç kişi kitap okuyor, birkaç kadın da
köşede sessizce konuşuyordu. Fakat gözlerim atıştırmalık bir şeyler
yiyen bir grup adama çevrildi.

Evimizde Tibris’le ve annemle yemek yediğimiz günlerin üzerin-
den yıllar geçmişti sanki. Bir an için tüm benliğimle, bir kez daha o
zamana dönebilmeyi diledim. Keşke gücümü gizlemeye çalışmak için
var gücümle çalışacağıma ailemle ve arkadaşlarımla geçirdiğim mutlu
anların kıymetini bilseydim. Keşke Asinia’nın da gücü olup olmadığı-
nı anlamak için gözümü dört açsaydım. Keşke annemle daha çok vakit
geçirseydim.

Pişmanlıklarım öyle çoktu, sırtıma öyle bir yük bindiriyordu ki
sanki beni diri diri gömeceklerdi.

“Prisca?”

“Hı?”

“Buradan.” Vicer başıyla ufak tefek, ince yapılı, siyah saçlı, mavi
gözleri ışıldayan bir kıza işaret etti. “Bu Ameri. Sizi narminoi’ye gö-
türecek. Fakat bunun için sizden para alacak.”

Ameri başını bana doğru salladı.

Avcının para kesesi hâlâ bende-
ydi. Kesede ne kadar para olduğun-
u saymamışsam da yeteceğini umuyordum.

Daha öğrenecek çok şeyim vardı. Planımın başarıya ulaşma şan-
sını artırmak için de gerçeği öğrenmem gerekiyordu. Gerçeğin küçük
parçalarını değil, tümünü öğrenmeliydim.

LORIAN

Sevgili L,

Sana gönderdiğim adam işinde en iyisi. Büyü etkisini gösterdiğinde çok yüksek sesle çığlık atma.

Kaynaklarım bana birlikte yolculuk ettiğin kadının sende yıllardır görmediğimiz kadar büyük bir tutku uyandırdığını iletiler. Seni kara kara düşünmekten nasıl bir kadının alıkoyduğunu merak ettiğimi fark ettim.

Sizi şehre sokabildiğine göre etkileyici bir gücü olmalı. Bana ne tür bir gücü olduğunu tarif et lütfen.

Emera selamlarını yolluyor. Ayrıca senin hakkında konuşmaya yanaşmadığın şu kadın hakkında bir şeyler öğrenmek istiyor.

Bu arada kendini öldürtmemeye çalış. Bu kadar işin arasında cenaze törenini planlamakla uğraşmak hiç hoşuma gitmez.

Senden zeki ağabeyin,

C

“Lorian?”

Dikkatimi mektuptan ayırıp dar odada dikilen adamlara göz gezdirdim. Kardeşimin kaynaklarının kimler olduklarını biliyordum ve yüzlerinde suçluluktan öfkeye –Marth– ve kasvetliye –Galon– uzanan farklı ifadeler vardı. Cavis pencereden dışarı bakıyordu.

Onlara kardeşime Prisca hakkında yazmamalarını söylememin bir faydası yoktu. Onlara yolda karşılaştığımız bir şeyden ya da kardeşimin onayı olmadan yaptığım bir plandan kardeşime bahsetmemelerini söylesem sırlarını mezara kadar tutarlardı. Fakat konu hayatıma giren kadınların dedikodusu olunca...

Başımı iki yana sallayıp yanıtımı karaladım.

Sevgili C,

Hayır, kızın bende yıllardır başka hiçbir şeyin uyandırmadığı bir tutku uyandırdığı yok. Fakat gösterdiğin ilgiyi bir kenara yazdım. Eşine hayatıma karışılmasını istemediğimi ilet. Seni benim için terk etmeye hazır olduğunda ise onu bekleyeceğimi bilmesi yeterli.

Ortak arkadaşımız Thobiera’da görülmüş. Konuya dair çeşitli düşüncelerim var, fakat senin düşüncenin ne olduğunu öğrenmeyi bekleyeceğim.

Senden genç, güçlü ve sonsuz kez daha yakışıklı kardeşin,

L

Bir grup adamın önünden geçtiği kapımızın diğer yanından yüksek kahkahalar geldi. Kaldığımız han yolculuk boyunca en rahat ettiğimiz yer olsa da gürültülüydü ve odamın rahatlığını özlemiştim. Mahremiyetimi özlemiştim.

Yaban kedisi olsa, özlediğimin kara kara düşünecek zaman bulabilmek olduğunu söylerdi.

O öpücük... Bedeni benim için *erimişti*. Hem benden nefret

eden hem de beni arzulayan bir kadının son derece tahrik edici bir yanı vardı. O arzunun yatakta nasıl olacağını hayal etmemek elimde değildi.

“Lorian?” Rythos bana bilgiççe baktı. Bakışını umursamadım.

“Bağlantımız geldi mi?”

“Aşağı katta. Sormam gerek... Bunun işe yarayacağından emin misin?”

“Hayır,” diye gürledim. “Fakat bunun tek şansımız olduğundan eminim. Ailelerimiz bizim şatoya gireceğimize güveniyorlar. Yıllardır ilk kez böyle bir fırsat yakaladık.”

Rythos başını salladı. Gözleri yolculuklarda –taş cadılarından ve Gromalia sınırındaki Feyler’den– topladığımız şişelere çevrildi. Şişeler kullanıma hazır, bekliyordu. O anda elimizdeki en kıymetli eşyalar bunlar.

Cavis, “Sence Prisca bir gemiye binmiş midir?” diye sordu. Eşi ve bebeğinden başka bir şeyleri önemseydiğine nadiren şahit olduğumdan başımı çevirdim. Kaşlarını çatmış, aşağıdaki sokağa bakıyordu.

“Erkek kardeşi bunun için ısrar etmiştir,” dedi Rythos.

Sadece başımı iki yana salladım. Kendisi istemedikçe kimse o küçük yaban kedisini bir gemiye bindiremezdi. Fakat onda olduğu kesin bir şey varsa o da sağlıklı bir hayatta kalma içgüdüsüydü. O bir budala değildi ve hayatta kalmak istiyordu.

Yanımda değilken bile dikkatimi dağıtıyordu.

Ayağa kalkıp Galon’a baktım. Başını salladı. Şişeyi eline alırken düşünceliydi.

“Onu buraya getir,” dedim. Rythos kapıdan çıkıp gitti.

Yakında şatoda olacak, görevimizi tamamlayıp nihayet eve dönecektik.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Fey başındaki ağır kapüşonu indirip sivri kulaklarını ortaya çıkardı. Orada, şehre o denli yakın olması tehlikeli olsa da hepimiz bu plan konusunda hemfikirдик.

Fey başını eğerek selam verdi. “Bundan emin misiniz?”

“Evet.”

Tekrar sormaya tenezzül etmedi. Sadece ilk şişeye elini uzattı. Galon şişeyi aldı. Gözü hâlâ her damlası kıymetli sıvının üzerindeydi.

“Bu canımı yakacak,” dedi Fey.

“Anlıyorum.”

“Yatağa otur lütfen.”

Ona bir bakış attım. Sadece omuz silkti. “Bacakların ağırlığını taşıyamayacak. Bunu defalarca gördüm. Aşağı kattaki herkes sen ormandaki bir ağaç gibi yıkıldığında telaşlanacak.”

Prisca’nın bu sözleri işitse nasıl güleceğini hayal edebiliyordum.

Küçük yaban kedisini düşünmek de beni neşelendirmemişti. Onu kafamdan atıp Fey’e başımı salladım.

“Peki.”

Oturdum. Fey şişeyi açıp başparmağını kızıl sıvıya soktu. Yüzüme runik semboller çizdi. *Yanan* semboller.

Sonra dua etmeye başladı.

Büyük bir acı bedenimi kapladı. Büyü alevlendi. Yumruğumu ısır-dım. Haykırma isteğimi bastırdım. Sanki bedenim canlı canlı yanıyor-du. Bu Fey’i tanımasam, hedeflerimizin nasıl ortak olduğunu bilme-sem boğazını keserdim.

Bu düşüncem az kalsın beni güldürecekti. Gözlerim karardı. Bir anda ayakta duramayacak kadar halsizleştim. O hâlde kimsenin boğazını kesemezdim.

Ağızma bakır tadı geldi. Galon galiz küfürler sıraladı. Acıma rağmen gülümsedim. O aralar bir şeylere nadiren tepki verdiği oluyordu.

Fey ikinci şişeye uzandı ve yine dua okudu. Dolu dolu nefes alabilsem herhâlde çılgılık atardım. Bunun farkına varmak moralimi daha da bozdu.

Nihayet bitti. Yeni doğmuş bir bebek kadar zayıftım. Galon üzerime eğildi. Alnı kırıştı.

“Dinlenmeli,” dedi Fey.

Başımı çevirebildiğimde Fey’in ayakta iki yana sallandığını gördüm.

"Ona bir oda ayarlayın," dedim. Sesim boğuk, zayıf çıkmıştı. Çıkan ses canımı sıkmıştı.

"Teşekkür ederim fakat gitmeliyim." Başını öne eğdi. "Görevinde tanrılar yardımcın olsun."

PRISCA

Tibris'in pes kahkahasını işittim ve köşede oturduğum yerde başımı kaldırıp diğer asilerle konuşan kardeşime baktım. Kucağımdaki birkaç parça parşömen yeni hayatımın ve geçmişimin özetiydi. Günün ilerleyen saatlerinde Vicer bize yönelteceği her soruya tereddüt etmeden yanıt vereceğimizden emin olmak için Tibris'i ve beni sınayacaktı.

Sosyalleşecek hâlim yoktu. Boş gözlerle bakıp son iki gündür öğrendiklerimi tekrar tekrar aklımdan geçirmekle fazlasıyla meşguldüm.

Paralı askerleri özlüyordum. Gülünçtü bu. Çünkü muhtemelen onları şehre hangi haince görev getirdiyse onu yerine getirmiş, paradan başka hiçbir şeye sadakatleri olmayan insanlar olarak sıradaki göreve geçmiş olmalıydılar.

Haksızlık ediyordum. Birbirlerine de sadıktılar.

İşin aslı, onları büyük bir iş planladıklarını bilecek kadar incelemiştim. Peşinde oldukları her ne ise onlara en çılgınca rüyalarının ötesinde bir servet getirecek bir şey değildi. Çünkü o tür bir heyecan ve beklenti içinde değildiler. Hayır, daha çok amansız bir kararlılık yayıyorlardı.

Vicer'in görünmesiyle odaya sessizlik çöktü. Sadece başıyla bizi selamlayıp benim yanıma geldi ve Tibris'e işaret etti.

"Benimle gel."

Bizi ortak odanın yanındaki bir büroya götürüp geniş, ahşap masaya yaslandı.

“Çalışma belgelerin tamamlandı,” dedi Vicer. “Bir fayton yarın öğleden sonra seni alacak. Pris, sen Setella ismini kullanacaksın. Elin-den geldiğince şatonun haritasını çıkarma işi sana ait. Ben planlarınız-da size yardımcı olacağım fakat size tekrar hatırlatmam gerek. Bugüne kadar oradan kimseyi çıkaramadık.”

Tibris yüzünü asıp başını salladı. “Biliyoruz.”

Vicer’in kardeşime bakışı hoşuma gitmemişti. Şimdiden arkadaşının yasını tutarmış gibiydi. Vicer’a öfkeli bir bakış attım. Yaptığının farkına varmış olacaktı ki yeniden konuya döndü.

“Tibris, senin yerin şarap mahzeni olacak. Oraya yerleştirilmeni sağlamak için çok çalışmamız gerekti. Bizim için mükemmel bir fırsat bu. Zindanın girişinin nerede olabileceğine dair bir fikrimiz var. Fakat senin bunu teyit etmen gerekecek.”

Yutkundum. Kardeşimin karşı karşıya kalacağı tehlikeyi düşünmemle kalbim tekledi. “Ya muhafızlar?”

“Muhafızların rutinleri son birkaç yıldır değişmedi. Geçen yıl biz-den biri muhafızlardan biriyle arkadaş olmuştu. Sonrasında rastgele bir denetimde yakayı ele vermemek için kaçması gerekmişti. Onun söylediğine göre muhafızlar mahkûmları beslemedikleri ya da yeni bir mahkûm getirmediikleri sürece zindana nadiren giriyorlarmış. Zindan kapısında hep iki muhafız nöbet tutuyor. Şu zamana kadar da –Vicer bana sırıttı– bu kadar güvenlik önlemi fazlasıyla yeterli geldi. Nöbetçi muhafızlar hep aktif bir savaş gücü olanlardan seçiliyor.”

Sesime sakın bir ton vermeye çalıştım. “O hâlde tüm mahkûmları o muhafızların yanından geçirmenin bir yolunu bulmak zorundayız.”

Vicer’ın gözlerine dalgın bir bakış yerleşti. “Çok sayıda kaynağa göre şatoya giden bir tünel var. Giriş de zindanda bir yerde. Girişi bulabilirsek ve tünel hâlâ açıksa kullanabiliriz.”

Ağzım açık kaldı. “Bir tünel mi? Sabium neden öyle zayıf bir noktaya bıraksın ki?”

“Atalarından biri tüneli yüzyıllar önce inşa etmiş ve o zamandan beri kullanılmamış. Sabium yozlaşmışlarını ölüme göndermeden önce şehirde yürütmeyi tercih ediyor. Muhtemelen tünelin hâlâ var

olmasının tek nedeni de Kral'ın, mahkûmlarının çok zayıf ve uysal olmalarını sağlaması. Bir firar olsa bile mahkûmların muhafızlar tarafından yakalanmadan tünelin sonuna ulaşmaları mümkün olmazdı. Tabii biri onları taşımazsa." Vicer'in yüzünde tiksinti belirdi. "Zindana girebilirsen işin tüneli bulup nerede son bulduğunu anlamak olacak."

İçimde küçük bir ümit kıvılcımı parladı. Başarabilirdik.

"Sözcükleri dikkatli kullanmanız gerekeceğini size hatırlatmama gerek yok," dedi Vicer.

"Dikkat edeceğiz."

"Tüm mesajlar şifreli olmalı. Bir de hemen yakılmalı. İzinizi takip edip buraya gelmelerine izin vermeyin..."

"Vicer," dedi Tibris. "Biliyoruz. Asla seni ya da diğerlerini tehlikeye atacak bir şey yapmayız. Bunu biliyorsun."

Vicer uzunca bir süre Tibris'e baktı. Nihayet başını salladı.

"Ameri seni narminoi'ye götürmek için bekliyor. Yarın uygun giysiler getirip gerekli belgeleri sağlamış olacağınız ve içeri gireceksiniz."

Derin bir nefes aldım. "Teşekkürler Vicer."

"Bana oradan çıktığınızda teşekkür edersin. Sağ olarak."

Başımı salladım. Dışarı çıkıp Tibris'e arkadaşıyla vedalaşması için birkaç dakika verdim.

Ameri duvara yaslandı. "Bağlantımla konuştum. Hemen gitmemiz gerek."

Tibris kapıdan içeri adımını attı. Belli ki Vicer'a ne diyeceğini bilememişti. "Sizinle geliyorum."

Ameri'nin peşi sıra merdivenden indik. Sessiz bir kadındı. Asillerle daha tek öğleden sonram geçmişse de Ameri'nin bir odadan çıkıp bir diğerine fark edilmeden girdiğini görmüştüm. Arka plana karıştıveriyordu.

Ön kapıyı açtığımızda, "Senin büyü gücün ne?" diye sordum.

Ameri bana bir bakış attı. "Tahmin et."

Tibris hissiz bir tonla "Asla olmanı umduğumuz yerde olmamanla ilişkili bir şey olabilir mi?" diye sordu. Ameri sırttı.

“Belki. Bağlantımız birkaç sokak ötede. Fakat narminoi’lerin geçmişte kalma eğilimi olduğunu bilmeniz gerek. Bazen şimdiki zamanda yaşamayı unuturlar. Hatta Kral onların yok edilmesi emrini vermeden önce de delilikle mücadele ediyorlardı. Sorularınıza yanıt veremeyebilir.”

“Margie beni bu konuda uyardı. Narminoi’yle defalarca konuşup ondan parça parça bilgiler alarak bunları birleştirdiğini söyledi.”

Ziyaretimizin zaman kaybı olması ihtimali vardı. Yine de, faydası dokunacak küçük bir bilgi koparabilsem bile buna değerdi.

Kenar mahallenin derinlerine vardığımızda ağızından nefes alırmıştım. Her köşeyi dilenciler tutmuştu. Yanlarından geçen insanlar onlara bir bakır sikke veremeyecek kadar yoksul görünseler de. Çocuklar soğuk zeminde yalın ayak koşuyor, yanından geçtiğimiz herkesten bir ümitsizlik havası yayılıyordu.

Tüm büyü şehirde toplanmışsa da şehrin en yoksul vatandaşları köylerde olsalar muhtemelen daha iyi bir yaşam sürebilirlerdi.

Ameri küçük bir iksir dükkânına girdi. Şişelerden bazılarının üzerlerindeki etiketlere baktım. Köylerimizdeki en güçlü kişiler bile iksir üretecek kadar büyü gücüne sahip olmayı hayal edemezlerdi. Köyümüze gelen tüccarlar yanlarında parlak renkli su ve sahte tılsımlar getirirlerdi.

Oysa şehirde insanların öyle çok büyü gücü vardı ki, dökülen saçları çıkaracak, kayıp yadigârları bulacak, şansı artıracak iksirler satıyorlardı.

Çatlak bir sesle, “Bunlar gerçek mi?” diye sordum.

Tiz sesli biri, “Elbette gerçek,” dedi. Dönüp baktığımda elleri belinde, kısa boylu bir kadın gördüm. Gözlerinin kenarlarındaki çizgileri görmesem de şakağındaki mavi işaretten büyüsunü geri aldığı anlaşılıyordu.

Ameri kadına, “Ona bakma sen,” deyip bana öfkeli bir bakış attı. “Lanos’u görmeye geldik.”

“Arkadan çıkın.” Kadın bana bir kez daha ters ters bakıp uzun adımlarla uzaklaştı.

Ameri bizi içi ahşap kasalarla dolu bir odaya açılan mavi bir kapıdan geçirdi. Kasalardan birinin üzerinde yılların yıprattığı bir adam oturuyordu. Adamın üzerinde kirli, yırtık pırtık bir pelerin, ayaklarında eski çizmeler vardı. İçeri girmemizle ayağa fırladı. Bir elimi bıçağımın kabzasına götürmemle adam donakaldı.

Adam tane tane konuşarak, "Size zarar verecek değilim," dedi. "Tek kişi bekliyordum."

Ameri iç çekti. "Bu Prisca, bu da kardeşi Tibris."

Lanos sadece başını salladı. Öne eğilip bir kasayı kenara itmesiyle zemindeki gizli kapak ortaya çıktı. "Buradan geçmeliyiz," dedi Lanos. "Sürünmeniz gerekecek. Çok dar."

Dar alana bakmam bile göğsümün sıkışmasına yetti. Şimdiden duvarlar beni boğmak için üzerime gelir gibi oluyordu.

Tibris bana, "Ben gidip naminoi'yi buraya getiririm," diye fısıldadı.

Beni izlerken Ameri'nin gözlerinde sert bir bakış belirdi. Sessizce benim hakkımda bir hükme varıyordu. "Gerçekten şatoda çalışmak istiyorsan buna alışsan iyi olur. Asiler şehrin altındaki tünellerden, şatodaki gizli geçitlerden geçen sıçanlardır. Hayatta kalacaksan o korkunu yenmelisin. Ayrıca yarın Vicer'la tünelleri kullanmanız gerekecek."

Yutkundum. Utançtan yanaklarım kızardı. "Yapabilirim."

Tibris duraksadı. Ona aldırış etmeden açık kapıya yürüdüm.

"Bekle," dedi Tibris. "Önce o geçecek." Lanos'a işaret etti. "Sonra da sen." Başını Ameri'ye doğru salladı.

Ameri, Tibris'e sadece omuz silkerek, yüzünde uysal bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Peki."

Birkaç dakika içinde merdivenden aşağı, Ameri'nin ayaklarının gözden kaybolduğu yere bakıyordum.

İnsanlar o kadar dar mezarlara gömülüyordu.

Tibris "arkamı kollamak" için peşimden gelmeye karar verdi. Bunu yarı yolda aklımı kaçırırsam beni yatıştırmak için yapıyor olabileceğini düşündüm.

Lorian'ın sesi zihnimde yankılandı.

"Ne zaman korkak, küçük bir fare olmayı bırakıp olduğuna inan-
dığım kadını ortaya çıkaracağını düşünsem beni yanıltıyorsun. Eh,
tatlım, senin özgüvensizliğinle ve kendine dair kuşkularınla uğraşacak
zamanımız yok."

O soğuk paralı askerin zihnime nüfuz etmesine izin vermem canı-
mı çok sıkıyordu. Fakat Lorian haklıydı. Benim özgüvensizliğime ayı-
racak zamanımız yoktu. Ya da kendime dair kuşkularıma.

Derin bir nefes alıp kendimi aşağıımızdaki dar alandan başka her-
hangi bir şeyi düşünmeye zorladım.

Asinia. Asinia'yı düşün.

İşe yaradı. Asinia kralın zindanında çektiği acılara katlanabiliyor-
sa ben de *bunun* üstesinden gelebilirdim.

Merdivenden inerken saniyeleri saymaya başladım. Ensemde
omurgama ürpertiler iniyordu. Gözlerim Tibris'in gözleriyle buluştu-
ğunda bana güven aşlamak için gülümsedi.

Dar alanlardan başka bir şeyden korksam ne olurdu sanki?

Merdivenden inip Tibris'in yanıma gelmesi için kenara çekildim.
Kalbim bir sonraki atışında tekledi. Sonra hızlandı. Koşuyormuşum,
canımı kurtarmak için kaçıyormuşum gibi.

Tibris yanıma indi. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Üzerime bu kadar düşme." Asinia'yı kralın zindanından kurtara-
cak kişi olacaksam artık zayıflık sergileme lüksüm yoktu. Korkularımı
yenmeliydim. O tür şeylere karşı hissizleşmeliydim.

Tibris sustu.

İç çektim. "Bir şey fark ettim... O da bu tür durumlarda sabırsızlık
gösterilmesinin ve korkak olduğumun ima edilmesinin üzerimde yu-
muşak ve cesaret verici sözlerden daha etkili olduğu."

"Eh, bunun pek de sağlıklı olduğu söylenemez. Yine de ihtiyacın
olan buysa..."

Yeniden sessizlik çöktü. Tibris boğazını temizledi. Belli ki dillen-
direceği bir hakaret arıyordu.

Öyle bir zamanda gülebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Fakat kah-
kahalar içimden taşıyordu. Beni hor görmesini istediğimde bile karde-
şim bunu yapamıyordu.

Nihayet Tibris, "Onları gözden kaçıracağız," dedi. Bunun üzerine bir kahkaha daha attım. Tibris bu kadarını becerebiliyorsa yetinecektim.

Ellerimle ve dizlerimle buluşan toprak zemin sertti. Etrafımdaki duvarlar bana fazla yakındı. Başım birkaç kez duvarlara sürtündü. Nabzım hızlandı. Çıkış kapatılsa orada ölmem tam olarak ne kadar zaman alırdı?

"İyi gidiyorsun Pris. Şey, yani daha hızlı sürün seni zayıf karakterli seni."

Son sözleri perişan çıkmıştı. Güç bela geriye uzanıp elini sıktım. "Sorun değil. Bana kötü davranmak zorunda değilsin. Burada olman yeter."

Ayrıca sanırım sadece aksi, alaycılığı hiç eksilmeyen bir paralı askerin sataşmalarından etkileniyordum. Ne moral bozucuydu bu.

"Hep yanında olacağım," dedi Tibris.

Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Buna sebep olan da bendim. Bazen keder ve suçluluk içimde öyle büyüyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Geldik." Ameri'nin sesi tünelde yankılandı.

Yankının sebebi tünelin düşündüğümünden daha uzun olmasıydı. Üperdim ve o feci anda boğazıma safra yürüdü.

Hayır. Bunu yapabiliirdim. Asinia'nın o an yaşadıklarının yanında benim yaşadıklarım bir hiçti. Sürünmeye, toprağın ellerimde ve dizlerimde bıraktığı hisse aldırış etnemeye çalıştım.

Nihayet tünel toprakta kazılmış küçük bir oyuga açıldı. Hâlâ yer altındaydık. Fakat iki bölüm olmamız gerekse de ayakta durabiliyorduk. Yaşlı bir kadın duvarlardan birine yaslanmış, kırık dökük bir kasanın üzerinde oturuyordu. Oyuktan dallanan çok sayıda tünel vardı. Köşede muhtemelen bir başka dükkâna ya da birinin evine çıkan bir merdiven vardı. Tünel çökecek olsa en iyi kaçış yolumuz o merdivendi.

Lanos merdivenlerden birine yaslanıp başıyla bana işaret etti. Dönüp yaşlı kadını süzdüm. Kördü. Dudakları çatlamış, kurumuştu. Giysileri kirli ve yırtık pırtıktı. Kadının hâli karşısında öfkeyle doldum.

Ameri boğazını temizledi. Ona baktım. Yüzümde ne gördüyse kaskatı kesildi. "Denedik," demekle yetindi.

Kadının önünde çömeldim. Yumuşak bir sesle, "Adım Prisca," dedim.

"Merhaba Prisca." Kadının sesi yumuşak, neredeyse çocuksuydu. Gülümsedi. Kırık dişlerine rağmen tatlı bir gülümsemesi vardı. "Adım Ivane."

"Merhaba Ivane."

"Geçmişi öğrenmeye geldin."

"Evet. Bana anlatman senin için sorun olmayacaksa."

Ivane ellerini kaldırdı. Kadın ellerini yüzümde gezdirirken kımlıdamadan durdum. "Güzel bir kadınsın." Gülümsedi. Bu kez hüznle. "Bu benim için işleri kolaylaştırmayacak."

Ben de ona gülümsedim. Sesime nazık bir ton verdim. "Geleceği değil, geçmişi gördüğünü sanıyordum."

"Hayatın hiçbir kadına, güzelliğin bahsedildiği kadınlara bile merhametli olmadığını bilmek için kâhin olmak gerekmez."

"Buna itiraz edemem," dedi Ameri. Dudaklarım seğirdi. Bakıştık ve ilk kez onunla aramızdaki buzların bir nebze çözüldüğünü hissettim.

"Bana Kral'dan bahseder misin? Melezlerden?" Fakat Ivane bana sırtını dönmüştü bile. Başını biriyle konuşuyormuş gibi çevirmişti.

"Kral. Kral, kral, kral." Kıkırdadı. Ses havada dalgalanır gibiydi. "Otur. Rahat olman gerek."

Ayaklarının dibine oturduk ve o başını geriye attı. Konuştuğunda sesi *farklı* çıktı. Artık çocuksu değil, daha pes, onun aracılığıyla bir başkası konuşuyormuş gibi. Ürperdim.

"Prese git, böyle söyledi annen. Fakat sen onu dinlemedin. Ne zaman görevine odaklanacaksın Prissss-caaaa?"

Ağzımı açtım fakat o çoktan sırtını bana bir kez daha dönmüş, anlamsız şeyler söylüyordu. Elleri kulaklarına gitti. "Sessiz ol," diye haykırdı.

Kardeşıme baktım. Kardeşim de sakince bana. Geleceği ve geçmişi görenlerin kaderi yeteneklerinin bedeli olarak akıllarını kaybetmek-

ti. Ivene herhâlde annemden on ya da yirmi kış daha yaşlıydı. Annem yaşasa geleceği bu olacaktı.

Tibris haklı mıydı? Annem bu yüzden mi nehrin kenarında ölümünden kaçmak için hiç çabalamamıştı?

Ivene kasanın üzerinde oturuyordu. Hepimiz bir kez daha ona bakana dek bekledi. Onun nasıl böyle bir şeyi bildiğini hâlâ anlayamıyordum. Sonra o tatlı gülümsemesini bir kez daha bana çevirdi. "Soracaklarını."

Çok sorum vardı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Fakat Asinia'ya odaklandım. "Şato hakkında neler biliyorsun? Kraliyet ailesi hakkında? Bizi zindandan çıkaracak en iyi yol nedir?"

"Şışt." Ivene ne tür bir ses işitiyorsa onu susturdu. "Önemli bu." Sonra yüzünü yeniden bana çevirdi. "Seçkinleri anlamak için onlar gibi olmalısın. Kraliçe uzun zamandır yalnız, korku içinde, zayıf."

Bağdaş kurdum. "Ne demek istiyorsun?"

Ivene bir daha, "Şışt," dedi. Fakat işitebildiği her ne ise belli ki sesini kesmeye yanaşmıyordu. Çünkü dönüp tiz, uzun bir çığlık attı. Yüzü kızardı. Tibris bana mutsuzca baktı.

Öylece pes edemezdim. Ivene geçmişî görebiliyorsa belki de asilzadelerin hangi kararları aldığını görebilirdi. Kral'ın aldığı güvenlik önlemlerini. O önlemlerin zayıf noktalarını.

"Şatodan ayrıldığımızda hangi yoldan gidersek hayatta kalma olasılığımız artar? Nereye gidebiliriz?"

Ivene iç çekti. Belli ki yorgun düşmüştü. Fakat dudakları nazik bir gülümsemeye kıvrıldı. "Geleceği göremem."

"Biliyorum. Fakat... *Görebildiklerin* düşünüldüğünde... Bize söyleyebileceğin bir şeyler var mı?"

"Tanrılar bir sonraki adımınla çok ilgileniyorlar."

"Bekle," dedi Tibris. "Bir iki sorum var. Sence uygunsa."

Ivene döndü. İşitebildiği şeyi bir kez daha susturdu. Fakat bu kez neşeyle gülerek elini boşluğa salladı. Kâhinin dikkati yeniden bize çevrildiğinde Tibris boğazını temizledi. "Bizi büyütenler... Onlar beni de kaçırmışlar mıydı?"

Ivene'in kaşları, anlayışı akla getiren bir ifadeyle bitti. "Hayır, çocuk. Sen anne ve baba dediğin kişilerden doğdun."

Tibris yüzüne boş bir ifade yerleştirdi. Kralın Ağı oynayarak geçirdiği saatler meyvesini vermişti. Yanıt karşısındaki duygularını okuyamamıştım.

"Ya Prisca? Neden annem onu öz ebeveyninden kopardı?"

Ivene, Tibris'e tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Nihayet Tibris doğru soruyu sormuş gibi. Sonra bana doğru döndü.

"Henüz sana anlatamadığım bazı şeyler var. Doğru zaman geldiğinde öğrenmen gereken şeyler. Fakat sana şu kadarını söyleyebilirim... Henüz üç kış geçirmiştin. O gece yatağında olsan ölecektin. Baba dediğin adam o hatıraları zihninden koparmak için elinden geleni yaptı. Fakat anımsamaya başlayacaksın."

Aldatılmış hissediyordum. Babam —kimseye kötülüğü dokunmayacağını düşündüğüm o adam— ömrüm boyunca gücünü üzerimde kullanmıştı.

"Öz ailem şimdi nerede?"

"Bunu göremiyorum. Sadece geçmişte olanları görebilirim." Ivene elini bana uzattı. Elini tuttum. Eli elimde kâğıt kadar narindi. "Fakat ara sıra tanrılar kulağıma uyarılar fısıldarlar." Bana güldü. "Ve o tanrılar hakkında ne düşündüğünü iyi biliyorum."

Ağzımı açtım, ama o sadece başını salladı.

"Yakında bir gün bir seçim yapman gerekecek. Ya karanlıkta tek bir ruh için bir meşale olacaksın... Ya da hepsi için güneş gibi yana-caksın."

PRISCA

Birinin kapımı yumruklamasıyla irkilerek uyandım.
“Acele et Pris.”

Vicer.

Homurdandım. O an en çok istediğim şey yataktan kalkmamaktı. Güç bela kalkıp giyindim. Yüzüme su çarpıp aşağı katta Tibris ve Vicer’la buluştum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Göreceksin.”

Kaşlarımı çattım. Vicer bana aldırış etmeden kapıya doğru döndü ve serin havaya adım attı. Galon’un pelerinini kapının yanındaki kancadan alıp Vicer’ın peşinden gittim. Tibris’in Vicer’ın gizemli tavrından bıkip bıkmadığından emin olamıyordum. Kenar mahallede, önceki gün gittiğimiz iksir dükkânına yürürken kardeşimin yüzünde durgun bir ifade vardı.

Bu kez tünele daha hazırlıklıydım. Yine de bunun pek de faydasını görmedim. Buna karşın nasıl zorlandığımı Vicer’a fark ettirmediğim de. Bu yüzden başımı eğdim ve Ivene’le bulduğumuz nişi geçmemizin ardından ortalama kaç adım attığımı saydım.

Vicer bir dört yol ağzına varınca sağdaki tünele döndü. Bana yıllar gibi gelen bir sürenin ardından kulağıma insan seslerinin pes uğultusu geldi.

Çok sayıda ses vardı.

Vicer endişeli görünmüyordu. Sadece yavaş, düzenli bir şekilde sürünmeye devam etti. Başını eğip bir köşeden dönerek gözden kayboldu.

Vicer'in peşinden gittiğimde onu geniş bir mağarada buldum. Eli ni bana uzattı.

Vicer'in elini tutup Tibris'in bize katılabilmesi için yana çekildim. Ses orada daha yüksek olsa da hâlâ fısıltı gibi geliyordu.

İçerisi olması gerektiğinden daha geniştir. Bir yanım durmadan çatının bir bölmeden diğerine geçen yüzlerce insanın üzerine nasıl yıkılmadığı gibi şeylerin endişesini duyuyordu.

Duvarlar topraktandı. Fakat birkaç adımda bir geniş, mavi-yeşil birer kristal duvara *gömülmüştü*. Kristallerin ışığı tüccarların yüzlerini aydınlatıp her şeyi maviye boyuyordu.

Tibris yanıma gelince ikimiz de bakakaldık. Silahların, parşömen tomarlarının, kıymetli taşların, iksirlerin ağırlığı altında ezilen küçük masalara göz gezdirdik... Başım döndü. İçerisi epey loş olduğundan bazı mağara duvarlarının oyuk olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Oyukların önüne mahremiyet sağlamak için geniş kumaşlar asılmıştı. O perdelerin ardında her ne varsa tüccarlar onun gözlerden uzak olmasını istiyorlardı.

Pazarı yüzünde hoşnut bir ifadeyle inceleyen Vicer'a baktım.

"Açıkla," dedim. "Lütfen."

Vicer bir omzunu silkti. "Bu şehirdeki melezlerin çoğu yirmi beş kışı geride bırakana kadar işte *böyle* sağ kalıyorlar." Bizi en yakını-mızdaki masaya götürdü. Masanın üzerinde çeşitli tılsımlar ve taşlar vardı. "Bir melezin ne tür bir gücü olduğuna, o gücün ne kadar büyük olduğuna, pasif ya da aktif oluşuna bağlı olarak bunlar onları gizleyebiliyor. Bir bilirkişiden bile."

Bir tüccar; yaşlıca, kırçıl sakallı bir adam Vicer'a doğru başını salladı. Sonra on altı kıştan fazla geçirmemiş gibi duran bir kızın kendisine yaklaşmasıyla döndü.

Vicer'in bölmelerin arasındaki koridordan geçip yürümeye devam

etmesini bekliyordum. Bunun yerine başını yana eğip beni donuk gri bir perdenin gizlediği nişlerden birine yönlendirdi.

“Tılsımlar gözlerin gibi küçük değişimler için daha uygundur. Sana ihtiyacın olan kolyeyi nerede bulacağını göstereceğim. Saçın da kolayca boyanabilir.”

Bir kadın küçük mağaradan başını çıkarıp Vicer’a sırttı.

Süt beyazı tenli kadının rengi öyle açıktı ki sürekli güneşten sakınıyor olabileceğini düşündüm. Fakat bir tek çili de yoktu. Benim yaşlarımda görünse de gözlerinde bana yaşının daha büyük olduğunu söyleyen bir şey vardı.

“Bu Chava,” dedi Vicer.

“Ben Setella.” Kendimi yeni ismimle tanıttım.

Vicer bu yaptığımı takdir ettiğini başını sallayarak belli etti. “Gelip seni alacağız.”

Sonra beni Chava’yla baş başa bırakıp ortadan kayboldu. Chava bana el edip dar odasındaki ters çevrilmiş kasalardan birine oturmam için el etti. Çok sayıda büyük, içlerinden birinin kısa süre önce kullanıldığı anlaşılan, su tası görmek beni şaşırtmadı. Chava’nın tasın üzerinden elini geçirmesiyle su berraklaşıp temizlendi.

“Faydalı bir güç.”

“Öyle.”

Aynanın karşısına oturdum. Chava saçlarım üzerinde çalışmaya başladı. Ne zaman sohbet açmaya çalışsam tek sözcüklü yanıtlar veriyordu. Sonunda pes edip kendi düşüncelerime daldım.

Nihayet bana saçlarımı yıkamamı söyledi. Su yeniden berraklaştığında saçlarım koyu kahverengi olmuştu. Gözlerimi aynaya diktim. Sanki bir yabancıya bakıyordum.

Chava memnun bir mırıltıyla, “İki renk de sana yakışıyor,” dedi.

“Çoğu kadına yakışmaz.”

“Teşekkür ederim.”

Bir el perdeyi açtı. Tibris’le göz göze geldik. “Vay be. Alışmak biraz zaman alacak.”

Vicer omzunun üzerinden bakıp başını salladı. "Güzel. Şimdi gözlerini değiştirelim." Elini uzatıp Chava'nın avucuna çok sayıda sikkе sıkıştırdı. Ayağa kalktım. Chava başını bana doğru salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

Vicer bizi bir başka masaya götürdü. Bu seferki geniş alanın arkasına daha yakındı. Ne kadar derinde olduğumuzu ve mağaranın üzerimize çökmesinin işten bile olmadığını düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim."

Tibris sözüme inanmamış gibi bana baktı. Fakat Vicer bir başka tüccara, bu kez koyu tenli ve siyah gözlü güzel bir kadına mırıldanırken Tibris sessiz kaldı.

O siyah gözler gözlerimle buluştu ve köşeleri kırıştı.

"O gözleri neden değiştirmek istediğini görebiliyorum. Güzel gözler fakat alışagelmedik renkleri bir bakanın dönüp tekrar bakmasına neden olur. İşe yarayacak bir tılsımım var fakat işlemi hep yenilemen gerekecek. Vicer'a sana birkaç günde bir yeni bir tılsım almasını söylerim."

Kılık değiştirmek için bir başkasının yardımına ihtiyaç duyma düşüncesi beni endişelendirmişti. Fakat başka seçeneğim olmadığından kadının uzattığı kolyeyi aldım.

"Dene," dedi kadın.

Kolyeyi boynuma geçirdim. Bana ayna tuttu. Koyu renk saçlarla ve kahverengi gözlerle parşömendeki tarife hiç mi hiç uymuyordum. Yansımamı incelerken midem duruldu.

"Mükemmel olmuş. Teşekkür ederim."

"İyi şanslar," dedi kadın.

Başımı salladım. Kim olduğumu bilmese de belli ki Vicer'ın yanımdaya gelmesinden neyin peşinde olduğumu tahmin etmişti. Vicer bizi sürünerek içinden geçtiğimiz tünele götürürken solumdaki kumaş aralandı. Ardında neler olduğunu görebileceğim kadar.

Bir adamın elini bir kadının şakağına götürdüğünü gördüm. Hem sonra kadın ayağa kalktı. Yirmi beş kış geçirdiğini gösteren mavi işaretle.

Boğuk bir ses çıkarmamla adamın gözleri gözlerime çevrildi. Beni süzen adamın bir kaşı kalktı. Soğuk gri gözleri vardı. Tibris kolum tutup beni çekiştirdi.

“Bunu yapabilen insanlar mı var?” diye tısladım.

Vicer omzunun üzerinden bize uyarı mahiyetinde bir bakış atıp tünele yürümeye devam etti. Tibris adımlarımı ona uydurana kadar beni çekiştirmeyi sürdürdü.

Gri gözlü adamın mağarasının önünde oluşan kuyruğa baktım. Melezler şehirde doğacak kadar şanslı olurlarsa hiç olmazsa bir parça umutları olabiliyordu.

“Vicer’in çevresindekiler ellerinden geldiğince çok melezi kaçırıyorlar. Genellikle Gromalia’ya. Orada melezlerin sakin hayatlar sürebilecekleri alanlar hâlâ var. Fakat o işaret...Karşılığını verebilecekler için özgürlük demek.”

“Karşılığını verebilecekler için,” dedim. Kral muhafızları kayıt tutuyor. Melezler İhsan Töreni’ne katılmazlarsa ne oluyor?”

Vicer omzunun üzerinden bize baktı. Bir an için bize çenemizi kapamamızı söyleyeceğini düşündüm. Etrafımıza, çok çeşitli yasa dışı mallara ve hizmetlere para veren insanlara baktım. Az kalsın gülecektim. Kimse bizim ne yaptığımızla ilgilenmiyordu. O ana kadar birçok kişi gelip Vicer’in sırtını sıvazlamış, öne eğilip fısıltılı sohbetlere dalmış ya da onu aile üyeleriyle tanıştırmışlardı.

Vicer bizim ona yetişmemizi bekledi. “Törenden çok önce kaçıyorlar,” dedi. “Gecenin bir yarısında aileler tüm fertleriyle ortadan kayboluyorlar. Onlara sadık olanlarla birlikte. Bazen kendilerini ölmüş gibi gösteriyorlar. Bunun için kendilerine faydalı olacak illüzyon gücüne sahip melezler var.”

“İhtiyaçları olan parayı bulamayanlar nihayetinde güçlerini kullanırken ya da kaçmaya çalışırken yakalanıyorlar. Ya da sonları daha da kötü oluyor.”

Vicer sadece başını öne arkaya salladı. Sırtını bana çevirdi.

Yeniden kardeşime baktım. Tibris'in yüzü gölgelerin arasında gizlenmişti. Mavi-yeşil ışığın içine attığı bir sonraki adımında yirmi yedi kıştan daha yaşlı görünüyordu. "Rahibenin işaretini taklit edebilecek birkaç kişi var," diye mırıldandı. "Çoğu da yakalanıp kralın adamları tarafından katlediliyor. Senin için planım buydu. Seni şehre götürmek istiyordum. Seni işaretletmek. Sonra yeni bir yer bulacaktık. Bir aile olarak."

"Bizim paramız buna nasıl yetecekti ki?"

"Bunun üzerinde çalışıyordum. Kenara para koyuyordum. Vicer'in kendisine iyilik borcu olan bir tanıdığı var. Ayrıca... Birkaç fikrim vardı."

Tibris'in böğrüne dirseğimle nazıkçe vurdum. "O planları benimle paylaşmadığın için sana hâlâ kızgıyım. Fakat seni seviyorum."

Tibris iç çekti. "Biliyorum. Üzgünüm. Ben de seni seviyorum."

"Tibris?"

Üçümüz de donakaldık. İlk gevşeyenimiz Vicer oldu. Tibris'in ağzı yayvan bir sırıtışla kıvrıldı.

"Gudram?" Tibris kolumu bırakıp dönerek arkadaşının sırtına bir şaplak indirdi. Vicer sadece iç çekti.

"Onun bağlantılarından biri. Sadece bir kez karşılaştılar fakat yıllarca birlikte çalıştılar. Biraz zaman alacak."

Biri bana çarpıp özür sözcükleri mırıldandı. Vicer başını çevirip bana peşinden gitmemi işaret etti. Mağara duvarına yaslandım.

"Sence bunu başarabilir miyiz?" diye sordum.

Vicer pazara göz gezdirdi. "Şehre geldikten kısa süre sona asilere katıldım. İlk kez şimdi birçoğumuz ümitlendi. Asinia'yı ve Demos'u kurtarabilirsek... Böyle bir şeyin Kral'ın şöhretine bir darbe indireceğini söylemem gerek bile yok. İsyanı şüphesi olanları cesaretlendirir ve bize Kral'ın hiç zayıf yanı olmadığını düşündüğü noktaya saldırma imkânı verir."

"Şu Demos... Onu ne kadar tanıyorsun?"

Vicer iç çekti. "Sert fakat adil bir adamdır. Ayrıca halkın için herkesten çok çalıştı. Tutuklanana kadar onun emrinde çalışıyordum."

Kral muhafızları o gece karargâhımıza baskın düzenlediğinde orada olmamam büyük bir şanstı.”

Şans mı? Vicer’a güvenebileceğimden emin olmak zorundaydım. Yıllardır şehirdeydi. Beni ölüme göndermediğinden nasıl emin olabilirdim? “Kimi kaybettin Vicer?”

Vicer dönüp bana dönüp cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Anlıyorum. Sana ihanet etmeyeceğimden emin olmak istiyorsun. Sen hep ince hesaplar yapan biri oldun. İnsanların sandığından zekiydın.”

Yüzümü buruşturdum. Vicer güldü. “Bu bir hakaret değildi.”

Yine de Vicer o sözleri hakaret eder gibi söylemişti.

Bir iç çekti. “Şehre ilk taşındığımda hayatımın nihayet başladığını düşünmüştüm. Tanrılar bana çoğu insana verdiklerinden fazla güç vermişlerdi. Üstelik bu *faydalı* olacak bir güçtü.”

“Gücün ne?”

Vicer gözlerini kaçırdı. “Bu konuda konuşmak hoşuma gitmiyor. Yapamam... Henüz olmaz.”

“Peki.” Daha kendi gücümden yeni yeni bahsedebiliyordum. Ayrıca o gücü her gün krallık için kullanmaya zorlanmamıştım.

Vicer kendisini toplamış gibiydi. “Kral’ın emrini yerine getirmek üzere şehre geldim. Bir *amacı* olanlar için gözlerimiz bağlanır ve bizi şehrin dışında bir yere götürürler. Orada ayrı bir tören yapılır. Bize o törenin amacının gücümüz için tanrılara şükretmek olduğu söylenmişti. Fakat hemen sonra gücümün arttığını ve o gücün günden güne büyüdüğünü fark ettim.”

“Çünkü o güç Kral’a faydalıydı.”

“Evet. O zamanlar tanrıların bana karşı diğerlerinden daha lütufkâr olduklarını düşünmüştüm. Buradaki hayatı bağrıma bastım. En şatafatlı partilere gittim; en şık giysileri giyip en pahalı şarapları içtim. Sonra bir gün, o partilerden birinde bir kadınla tanıştım.”

Gözlerinde öyle perişan bir bakış vardı ki boğazım düğümlendi. “Bana anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır, sorun değil. Ben... Bu konudan daha çok bahsetmeliyim. Bir süre onun ismini bile anamadım. Fakat ne yapıyorsam onun için yapıyorum.”

İçimi endişe kapladı. “O bir melezdi, değil mi?”

Vicer gözlerini yumdu. “Evet. Bunu ancak aylar sonra anladım. Muhafızlar evimizi bastılar. Biraz önce kollarımdayken sonra yok oldu. Gerçek Arayıcılar tarafından sorguya çekildim. Onun ne olduğuna dair hiçbir şey bilmediğimi anladıklarında serbest bırakıldım.” Vicer gözlerini bir kez daha açtığı anda o gözler öfkeyle parladı. “Çünkü gücüm *kullanışlıydı*. Fakat hayatımın aşkı beelden koparılmıştı. Beni bıraktıklarında Tanrılar Günü geçmişti. Bir daha onu hiç görmedim.”

Vicer’in yanakları solgunlaştı. Bitkin görünüyordu. Neredeyse cansız.

Titrek bir nefes aldım. “Adı neydi?”

“Rosin. Margie’nin kızıydı o.”

Neden o kadar yakınlaştıklarını açıklıyordu bu. Vicer’in kadına neden o kadar çok güvendiğini de. Uzanıp Vicer’in elini tuttum.

“Ne gerekiyorsa yapacağım. Rosin için.”

Vicer elimi sıktı. “Rosin için.”

PRISCA

Sadece birkaç saat sonra Vicer asilerin karargâhının dışında bekliyordu. Bana bir parşömen uzattı. Üzerindeki kraliyet mührüne baktım. Vicer’in şatoda bağlantıları olduğunu biliyordum. Fakat bu kâğıt çok... Çok resmî görünüyordu.

“Nasıl?”

“İçimizde taklit büyüsü olan biri var.”

Taklit büyüsünü daha önce işitmiştim. Küçük köyümde bile. Son derece nadir —bu yüzden de değerli— bir güç olmasının yanında, taklit gücüne sahip olanlar Kral için çalışmak üzere mutlaka şehre götürülürdü. Bu büyü gücü olanların sadece taklit değil, gerektiğinde küçük

değişiklikler de yapabildikleri bir sır değildi. Bu da kimliğimin yasal olduğu anlamına geliyordu. En azından muhafızlar farkı anlayamayacaklardı.

O tür bir büyü son derece yararlı olabilirdi. Silahlar, yiyecek, giysiler... O gücün bir sonu var mıydı?

Vicer, "Hazır mısın?" diye sorup beni düşüncelerimden kopardı. O ana kadar onu hiç gergin görmemiştim. Fakat yüzündeki gerilim kendi içimdeki gerilimi ateşledi.

Tibris sırtıma bir şaplak indirdi. "Hazırız."

Midem endişeyle kasıldı.

Senin özgüvensizliğinle ve kendine dair kuşkularınla uğraşacak zamanımız yok.

O sözcüklere ne kadar bel bağladığımı bilse Lorian kim bilir ne kadar gülerdi.

Bir başka hayatta.

Göğsüm sıkıştı. Lorian'ın hatırasını zihnimden attım.

Vicer başını bize doğru salladı. "Bir fayton sizi hizmetçilerin giriş kapısına götürecektir. Her durakta kimlikleriniz kontrol edilecek. Gözlerinizi yere dikip uysal davranın." Vicer o son cümleyi bana söylemişti. "Muhafızlar size ne söylerlerse söylesinler."

İç çektim. Asinia için *uysal* olabilirdim. Ne de olsa köyümüzdeki İhsan ve Kabul törenlerinde dikkatleri üzerime çekmemeye çalışırken uysal görünme konusunda epey deneyim edinmiştim. "Öyle yaparım."

Vicer kapıyı açtı. Faytona göz gezdirdim. Neyse ki ucuna bir at bağlıydı. Sürücü yüzünü asarak faytona yaslanıp bekledi.

Margie peşimizden dışarı çıktı. "İyi şanslar," dedi.

Onunla göz göze geldim. İçimde bir ümit kıvılcımı parladı. O ümidin ağırlığı altında omuzlarımı çökertesim geldi. Fakat gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Teşekkür ederim."

Kısa süre sonra faytonda oturmuş kenar mahallenin yerini yeşil parklara bırakışını izliyorduk.

Tibris rahat bir tonda, "Bak ne diyeceğim," dedi, "Sen saçlarını koyulaştırınca ilk kez birbirimize bu kadar benzedik."

“Babam... O yüzden kızgın mısın?”

İkimiz de ne kastettiğimi biliyorduk. Babam hatıralarımla oynadıysa...

Tibris konuşmayınca, derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. Konuyu kapatamamıştım. “Senden neredeyse beş kış küçüğüm. Kâhin İvene, annem beni kaçırdığında üç kış geçirdiğimi söyledi.”

Gözlerimiz buluştu. Bu kez Tibris’in gözleri boş bakıyordu. “Sekiz kış gördüm. Yine de birden yeni bir kız kardeşim olduğunu anımsamıyorum. Benim hatıralarıma bakılacak olursa sen hep... Yanımızdaydın.”

Hüzünlenmiştim. Annemiz de babamız da ölmüşlerdi. Zamanı geri alıp annem babama beni gerçek ebeveynimden koparmasının mazreti olarak her ne sunduysa, babamın neden ona ayak uydurduğunu soramazdık.

Annem bunu benim hayatımı kurtarmak için yaptığını söylemişti. Fakat onca yıl bunu gizli tutması, ebeveynime iyi olduğumu *hiç* bildirmemesi?

Belki de onlara bunu söylemesine gerek yoktu. Belki de gerçek annemle babam ölmüşlerdi. Bunu düşününce içimden haykırmak geldi.

“Babam benim üzerimde durmadan çalışmış olmalı.” Tibris’in sesi ağzımdaki tat kadar acıydı.

Onu suçlayamıyordum. Bildiğimiz kadarıyla babam büyüsunü sadece iyilik için kullanmıştı. Çoğu kişi gibi babamın gücü de geçici faydalar sağlamasına yetecek kadardı. Bu yüzden köyden köye gider, insanların hayatlarını mahveden türde hatıraların etkilerini yumuşatırdı. Çocuklarını kaybeden anneler, eşlerini kaybeden adamlar... Genellikle bu hatıralar geride kalanlar kendilerini suçladıklarında iyice kötüleşirdi. Babam suçluluk duygusuyla yaşayamayanların son ümidiydi.

Oysa babam bana hep birinin anılarını izin almadan değiştirmek kadar kötü çok az şeyin olduğunu söylerdi.

Onca yıl boyunca Tibris ve benim anılarım üzerinde çalışmışsa suçluluk onu içten içe yiyip bitirmiş olmalıydı.

Tibris boğuk bir sesle, "Yaptığından dolayı onu affedemiyorum," dedi. "Bir daha onu affedebileceğimden emin değilim."

Göğsüm sıkıştı. Kardeşim arkadaşları arasında kin güdememesiyle tanınırdı.

"Bence... Bence o seni korumaya çalışıyordu."

Tibris'in kaşları indi. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Şey, sadece şunu bilmeni istiyorum... Bir gün öz ebeveynimi bulmak istiyorum. Başta bunun bir ihanet olacağını düşündüm. Fakat kızları onlardan koparıldı ve olanları bilmek hakları. Tabii hâlâ hayattalarsa. Fakat seni kardeşim olarak görmeyeceğim anlamına gelmiyor bu."

"Biliyorum. Benim için endişe etmene gerek yok."

Onun için hep endişe edecektim. Kız kardeşi olarak işim buydu. Fakat Tibris'in asık yüzüne bakılırsa konuyu değiştirmeye dünden razıydı.

"Ee... Şaraptan ve biradan ne kadar anlıyorsun?"

Tibris bir kahkaha attı. "Senin temizlik işlerinden anladığından da az."

"Herica'nın fırınında çalışmam *bir şeylere* yaramış olmalı," dedim.

Herica'nın iyi olasını diledim. Bir yozlaşmış işe aldığı için köyün onu cezalandırmamış olmasını. Yaşı değerlendirmeye alınmasına gerek olmayacak kadar büyük olsa da...

Onun başına ne belalar açmıştım?

Bir köşeden dönmemizle şato görüldü. Kadim bir düşmana karşı savunma amacıyla inşa edilmiş bir kale gibiydi. Duvarları öyle koyuydu ki neredeyse siyah görünüyordu. Her bir tuğla mükemmel birer dikdörtgen şeklinde kesilmişti. Tepemizde çok sayıda kule düzensiz aralıklı pencereleriyle göğe yükseliyordu.

Kardeşimin eline uzandım. "Korkuyorum," dedim. Zayıflığımı itiraf edeceğim çok az insan vardı.

"Ben de."

Tibris bana baktı ve yüzümde her ne gördüyse başını iki yana salladı. "Eve dönüp de gittiğini gördüğüm andan beri korkuyorum. Kaçtığını ve Asinia'yı götürdüklerini işittiğimden beri. Annem..." Çenesinde bir kas seğirdi. "Fakat ne zaman bunu, yani senin de ölüp ölmediğin sorusunun aklıma geldiği anları düşünsem korku yerini öfkeye bırakıyor. Buna odaklan Prisca. Bizden aldıkları her şeye odaklan. Asinia'ya odaklan."

Hınç içimi kavuruyordu. Tibris haklıydı. Öfke korkuya yeğdi. Lorian da gücümü kullanmam konusunda bana aynı şeyi söylemişti.

Faytonumuz şatonun ve çoğu beyaz ve altın sarısı atsız faytonların oluşturduğu uzun kuyruğun yanından geçti. Muhtemelen asilzadeler bir partiye geliyorlardı. Düz gidip sağa saptık. Fayton kapının yanındaki nöbetçi kulübesinde durmak için yavaşladı. Çok sayıda muhafız hizmetçilerin kapısının önünde dikiliyordu. Kendimi ağır ağır nefes almaya zorladım.

Birinin, "Durun," demesiyle fayton durdu.

Belgelerimi çıkarıp diğer elimi titrediğini gizlemek için elbisemin kıvrımlarının arasına soktum. Muhafızlar biraz gerginliği hoş görebilirlerdi. Ne de olsa şatoda yeni işe girecek köylülerdik. Fakat nedensiz bir korku dikkatlerini uyandırabilirdi.

Muhafızlardan biri faytonun penceresine eğildi. Gözleri ikimizin üzerinde gezindi. "Belgeler."

Belgeleri uzattık. Muhafız kâğıtları gözden geçirip başını salladıktan sonra bize geri uzattı. Kapılar açıldı ve fayton bir sonraki kontrol noktasına ilerledi. İlk sınavı geçmemizin ardından kollarım ve bacaklarım tutmaz oldu.

Sıradaki muhafız bizi daha uzun süre tuttu. Her bir sözcüğü okuyup tarifleri yüzlerimizle kıyasladı. Gözlerimi yere çevirdim. Beklendiği gibi.

"Nereden geliyorsunuz?" diye sordu.

Sert bakışı karşısında tenim gerildi. Tereddüt etmeden, "Mistrun," dedim.

Muhafız belgelerimizi incelemeye devam ederken sessizlik uzadı. Omurgamdan aşağı ter akarken yüzüme sakin, biraz da sikkın bir ifade

vermeye çalıştım. Nihayet belgelerimizi uzatıp başını salladı. Fayton yola devam ederken titrek bir nefes aldım.

“Üzerime kusacağımı sandım,” diye mırıldandım.

Tibris katıla katıla güldü. Ne kadar ferahladığı belliydi. “Başardık.” dedi. “İşin en zor kısmını atlattık.”

Fayton bir kez daha, hizmetçilerin girişinin hemen önünde durduğunda başımı iki yana salladım.

“Bak bundan şüpheliyim.”

Faytondan çıktık. Ellerimizde içinde eşyalarımız olan çantalarımız vardı. Sert bakışlı bir kadın kapı aralığında belirdi.

“Siz Mistrun’dan gelen yeni hizmetçiler olmalısınız.”

“Doğru.” Tibris kadına gülümsedi.

Kadının bakışı bir nebze yumuşadı. “Eh, o hâlde işe koyulalım.”

Tibris’le hareketlenip kadının peşinden şatoya girdik. Hizmetçilerin girişi çok sayıda ayakçının beklediği dar bir odaya açıldı. Oğlanlardan biri bana yiyecekmiş gibi bakınca ben de ona kendisini öldürecekmişim gibi baktım.

Tibris beni dirseğiyle dürtünce gözlerimi yine yere çevirmek zorunda kaldım.

“İsimler,” diye bağırdı kadın.

“Ben Setella, bu da Loukas,” dedim.

“Adım Nelia. Şatodaki düzen benden sorulur. Loukas, sen sıradaki odaya gideceksin. Orada mahzen hizmetçileri sana bir üniforma verip sana nerede yatacağını gösterecekler. Setella, beni takip et.”

Tibris beni gülümsemesiyle cesaretlendirip gözden kayboldu. Nelia’nın peşinden giderken her dönemeci zihnime kazıdım. Yön tayini özellikle başarılı olduğum bir iş olmasa da o şatodan ayrıldığımda her karışını biliyor olacaktım.

Nelia beni sıcak ve buharlı mutfaktan geçirdi, Viçer’a bana yemek pişirmekle ilgili bir iş bulmadığı için minnet duydum. Gürleyen ateşin –ve hizmetçi kızlardan birine bağırان aşçının– yanından geçerken pelerininin içinde terliyordum.

Mutfaktan çıkıp uzun bir koridora adım attık. "Bunlar hizmetçi koridorları." Nelia başka koridorlara açılması muhtemel bazı kapılara başıyla işaret etti. "Bu koridorlar sayesinde asilzadelere rahatsızlık vermeden şatoda gezinebiliyoruz."

Asilzadelere her isteklerini yerine getirmek için koşuşturan insanların olduğunu anımsatmak büyük bir terbiyesizlik olurdu tabii.

Nelia'nın benden yanıt bekler gibi durduğunu fark edince başımı öne arkaya salladım.

Nelia koridorda yürürken, "Sakin bana bir başka boş kafalı, hantal budala olduğunu söyleme," diye homurdandı.

Arkasından hızlı hızlı yürüdüm. "Hayır, hiç de değilim," diye itiraz ettim. "Sadece çevreyi ezberliyorum."

"Daha hızlı yürü." Bir sonraki yol ayrımında Nelia sola dönüp beni bir merdivenden çıkardı. Elindeki kâğıda bakıp başını salladı. "Sağımızdaki üçüncü odada boş bir yatak var."

Kapıyı açıp ateşten en uzaktaki yatağa işaret etti. "O yatak senin. Eşyalarını bırakıp beni takip et."

On bir yatak daha saydım.

O kadar kadının olduğu bir odada uyumak şatoda gizlice dolaşmamı iyice güçleştirecekti.

"Giyin ve benimle koridorda buluş. Yanına döneceğim."

Başımı salladım. Nelia sadece gözlerini devirerek bana baktı ve uzun adımlarla uzaklaştı. Birkaç dakika sonra üzerimde ayak bileklerime kadar dökülen bordo, yün bir elbise vardı. Elbisenin önünde küçük, altın sarısı düğmeler olduğunu gördüm. Hizmetçi kızlar bile kralın renklerini taşımak zorundaydılar.

Çantamı bırakacak başka bir yer bulamayınca yatağın altına itip bir kez daha koridorda Nelia'yla buluştum.

Zindanlar neredeydi?

Bu soru zihnimde tekrar tekrar yankılandı. Belli ki zindanlar aşağıımızdaydı. Fakat anahtarları kimin elindeydi? Giriş neredeydi? Zindanlar ne kadar iyi korunuyordu? Asinia hâlâ hayatta mıydı?

Nelia bir başka kapıyı açıp, "Burası," dedi. Geniş oda raflarla bezeliydi ve ağzına kadar temizlik malzemeleriyle doluydu.

"Yerleri temizlemekten sorumlu olacaksın," dedi Nelia. "Günde bir kez büyüsunü zemin üzerinde kullanan bir kadın görevlimiz var. Fakat bu şatoda yürüyen çok olur ve çoğu yer daha öğlen olmadan kirlenmiş oluyor."

Nabzım tekledi. Hissettiğim hevesi yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Vicer'in bana öyle bir iş bulmak için neden çabaladığı açıktı. Şatonun farklı alanlarında olmak için geçerli bir sebebim olacaktı. O alanlarda gezinerek öğrenmem gereken her şeyi öğrenecektim.

"Şimdi işe başlayacaksın," dedi Nelia. "Beni sıkı çalıştığına ikna edene kadar hizmetçi koridorlarını paspaslayacaksın."

Kovayı bana uzattı. "Teşekkür ederim," dedim.

Birkaç dakika sonra hizmetçi yatak odalarının önündeki koridora su döküyordum. O ana kadar geçtiğim her dönemeci, gördüğüm her kapıyı aklımın bir köşesine yazdım.

Biri, "Merhaba," dedi.

Dönüp baktığımda karşımda dikilen bir kadın gördüm. Teni kusursuz, mavi gözleri iri ve meraklıydı. Benimkiyle aynı renkte bir elbise giyen kadının kucağında bir battaniye yığını vardı.

"Adım Auria," dedi. "Bize yeni katılan biri olduğunu işittim ve yedek battaniyeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Buraya ilk geldiğimde bana ateşten en uzak yatağı vermişlerdi ve çok soğuktu. Çamaşırhanede çalışıyorum."

"Benin adım da...Setella. Teşekkür ederim, çok incisin."

Auria bana gülümsedi. "Rica ederim. Nerelisin?"

"Mistrun."

"Mistrun'da bir kuzenim var," diye söze girdi. Kendimi yalanlar söylemeye hazırladım. Koridordan ayak sesleri geldi. Döndüm. Sohbet bölündüğü için minnettardım.

Bir kadın koridorda uzun adımlarla yürüyordu. Yüzü neredeyse saçı kadar kırmızıydı. Çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve hafifçe çekik gözleriyle müthiş güzeldi. Fakat gerçekten çarpıcı olan

gözlerinin rengiydi. Öyle koyu bir maviydi ki aklıma okyanusu gör-
düğüm ilk ve tek anı geldi.

Kadının üzerinde gözleriyle mükemmel bir uyum içindeki koyu
mavi bir elbise vardı. Karmaşık desenli boncuklar kum saati bed-
ninin şeklini vurguluyordu. Bir asilzade gibi görünse de hizmetçiler
bölümündeydi.

Yeni temizlediğim zeminde bize bir kez bile dönüp bakmadan yü-
rüdü. Bir kaşımı kaldırıp Auria'ya baktım.

"O kim?" diye fısıldadım.

Auria kadın bir köşeden dönene kadar bekledi. Sonra iç çekti.
"Yerleri daha yeni silmiştin. Başka yerden geçebilirdi."

"Boş ver. Asilzadelerle yemek yiyebilirmiş gibi görünüyordu."

"O bir asilzade zaten. Kraliçenin leydilerinden biri."

Yüzüm akıl karışıklığımı iyi yansıtıyor olacaktı ki Auria gülümse-
di. "Madinia doğrudan Kraliçe için çalışıyor. Onu eğlendiriyor, onunla
yürüyor, tüm o hoş balolara ve yemeklere gidiyor." İç çekti.

"Ve... Odası burada mı?"

"Leydilerin odaları bir üst katımızda. Pratikte hizmetçiler kana-
dında olsa da o odalar çok daha güzel. Bir kez o odalarda temizlik
yapmam gerekmişti. Görsen krallara layık derdin."

"Galiba önemli bir mevki bu."

Başını salladı. Gözlerini kocaman açtı. "Girmedikleri yer yok.
Öğleden sonra izinleri olduğunda şatodan ayrılabiliyorlar. Tabii Kra-
liçe onay verirse. Hepsi asilzade de değil. İçlerinden ikisi kral mu-
hafızlarıyla kaçamak yapıyor." Kızardı. "Dedikodu yapmamalıyım.
Arkadaşlarım bunun en kötü özelliğim olduğunu söylüyorlar."

Bana göre ise *en iyi* özelliği idi. "Saçmalık, sen sadece bana şato-
nun nasıl işlediğini anlatıyorsun. Daha bugün geldim." Omuzlarımı
biraz eğdim. "Burada... Her şey farklı."

"Öyle." Auria'nın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Ben çama-
şırhaneye dönsem iyi olacak. Fakat akşam yemeği zamanı gelince ge-
lip seni alırım."

"Sevinirim."

PRISCA

Yerleri Nelia'yı memnun edecek kadar iyi temizlememin ardından Auria gelip beni buldu. Aşçılardan biriyle yakın arkadaştı. Ateşin karşısında ayakkabılarımızı çıkarıp sızlayan ayaklarımızı alevlerin sıcaklığına tuttuk.

Gelip giden, işlerini bitirip akşam yemeğine hazırlanan hizmetçi kızlardan bazılarıyla tanıştım. Çoğu bana yakınlık göstermese de nazikti. Yirus adında bir kadın bana hangi yatağın ayrıldığını işitince yüzünü buruşturdu. Sonra bana şatodaki en kestirme yolları göstermeyi teklif etti.

Auria'dan iyi casus olurdu. Bir kâse kıvamlı yahni ve taze ekmek eşliğinde durmadan şato, Kral, Kraliçe, kraliçenin leydileri ve içlerinden birini müthiş yakışıklı bulduğu kral muhafızları hakkında laklak etti. Söylediği her şeyi ezberlemeye çalıştım.

"Kusura bakma," deyip güldü. "Bak yine yaptım. Annem bana hep yarıştıyormuş gibi konuştuğumu söylerdi."

"Sorun değil. Gerçekten. Ben biraz...Çekingem olabilirim."

Auria gülümseyip şarabıma uzandı. "Şey, bir ara kraliçenin leydilerinin hepsinin asilzade olmadıklarını söylemiştin, değil mi?"

Auria başını salladı. Ekmeği kalan yahnisine bandı. “Evet, çoğu asilzade olsa da Kraliçe hep biraz...Eksantrik olmuştur. Sanırım bazen saray hayatından sıkılıyor. Caraceli bir zamanlar her gece Kraliçe’nin odasındaki ateşi yakıp sönmemesini sağlayan kızdı. Sonra samimi oldular ve Caraceli’nin yaşı yeterince ilerleyince Kraliçe onu şimdiki mevkisine getirdi. Katina ise kuzey köylerinden birinde doğmuştu. Dağların yakınlarında.” Auria soğuktan ürperir gibi yaptı. “Kraliçe seyahatleyken Katina pazarda babasının mallarını satıyormuş. Konuşmaya başlamışlar, sonra kimse ne olduğunu anlamadan Katina köyünden koparılıp burada yaşamaya başlamış.”

“Demek her biri ya Kraliçe’ye sadakatlerini göstermişler ya da onu bir şekilde eğlendirmişler.” İşe yarayabilirdi bu. Bu bilgiyi sonra üzerine düşünmek üzere aklımın bir köşesine yazdım.

“Sanırım öyle diyebilirsin.” Auria omuz silkti. “Arkadaşlarımdan bazıları Kraliçe’nin bunu Kral’a nispet olsun diye yaptığını söylüyorlar.” Kızardı. “Fakat bunu benden işitmedin.”

Kafamın içi üzerine düşünmem gereken onca bilgiyle taşacak gibiydi. Yahnimin kalanını sessizce bitirirken Auria bana mutfak hizmetçilerinden birinin öyküsünü anlattı.

Nihayet ben esnememek için kendimi tutunca, “Çok yorulmuş olmalısın,” dedi. “Sana banyolarımızı göstereyim. Törenden önce yıkanman gerek.”

Yutkundum. Birden boğazım kurudu. “Ne töreni?”

“Ah, köylülerin tanrıları bizim kadar onurlandırmadıklarını unutmuşum.” Auria gülümseyip kolumu tuttu. “Sanırım bu yüzden şehirde yaşayan çoğu insana köylülerden daha fazla büyü gücü veriliyor.”

Kaskatı kesildim. “Tanıdığım köylülerin çoğu her gün ibadet edemeyecek kadar meşgullerdi. Ailelerini kıt kanaat geçindirebiliyorlardı.”

“Bence daha sık ibadet etseler belki o kadar çok çalışmalarına gerek kalmazdı. Belki tanrılar onları ödüllendirirlerdi. Ah, affedersin. Seni lafa tutup banyondan alıkoyuyorum. Sadece... Annem öldüğünde yanımda tanrılar vardı. Onların lütfu olmasa o dönemi nasıl atlattım, bilemiyorum.”

Komşularımı savunma içgüdümü bastırdım. Bunun yerine Auria'ya gülümsedim. "Anlıyorum."

Anlıyordum da. Çoğu insan hayatlarının en kötü dönemleriyle başa çıkmak için inanca sarılıyordu. Yollarını kaybettiklerinde yüzlerini çevirdikleri, kendilerinden daha büyük bir şeydi bu. Fakat bazı insanlar inancı, ellerinde diğerlerinden fazlasının olmasını –ve bunu riye hak ettiklerini– meşrulaştırmak için kullanıyorlardı. Auria'ya şehirdeki insanların –özellikle saraylıların– neden biz köylülerden daha güçlü olduklarını söylemek için yanıp tutuşsam da dilimi neredeyse kanatana kadar ısırdım.

Bir gün Auria da ne çok yalana inandığını öğrenecekti.

Banyolara yaklaşırken Auria bana mahcupça gülümsedi. Neyse ki hizmetçilerin banyolarının mevkilerine göre bölümlendiğini bana açıkladı. Genellikle birinin bir banyo odasını kullanabilmesi için ismini listeye yazdırması ve görevinin başına dönmeden banyonun müsait olmasını ümit etmesi gerekiyordu. Sırasını kaybeden sıranın en altına alınıyordu.

Neyse ki Auria banyo odalarının başındaki hizmetçiyle arkadaşı. Zaten arkadaş olmadığı pek kimse de yok gibiydi.

Kadın anahtarı bana verip, "Sana on dakika verebilirim," dedi.

"Ah, temiz elbisen de burada." Auria bir dolabı açıp içinden üzerindeki aynısı, bordo bir elbise çıkardı. "Temizlenince sana bunu geri vereceğim."

"Teşekkür ederim."

Banyo paralı askerlerle yolculuk ettiğimde içlerinde yıkandığım mamlardan ve çaylardan daha iyiydi. Fakat aklım hep handa geçirdiğim o gecede, Lorian'ın ilk kez adamakıllı güldüğünü işitmemin ardından yaptığım banyoya gidiyordu.

Kendisine şaşmış, gülmeye alışık değilmiş gibi bir hâli vardı.

Onu düşünmüyoruz Prisca.

Banyoda geçirdiğim süreyi uzatmak ve biraz da pratik yapmak için zamanı bir durdurup bir başlattım. Bu da bana o ana dek işittiklerimi irdeleyecek zamanı sağladı.

Şatoda çok farklı insanlar görmüştüm. Bir kısmı İhsan Töreni ya-
şına varmıştı. Şakaklarındaki mavi onların güvende olduğunu gösteri-
yordu. Fakat çok sayıda genç hizmetçi de orada çalışıyordu. Auria'nın
söylediğine göre kraliçenin leydilerinin çoğu henüz yirmi beş kışı ge-
ride bırakmamıştı.

Auria umduğumdan da fazlasını biliyordu. Fakat bir budala da
değildi. Bazı sözlerinden etrafındaki herkese ne kadar dikkat ettiğini
anlamıştım. Onun bana zindanın yerini de söyleyebileceğini umuyor-
dum. Asinia'yı ne kadar erken görürsem onu kurtarma planı üzerinde
çalışmaya o kadar erken başlayabilirdim.

Nihayet su soğudu ve gözkapaklarım gücümü tutmamın verdiği
yorgunluktan ağırlaştı. Küvetten çıktım. Elbiseyi giyip saçlarımı ör-
düm. Kapıyı açınca Auria'nın beni beklediğini gördüm.

Kolumu bir kez daha tutup, "Mabede birlikte gidebiliriz," dedi
Auria. "Bu ayın şatoda çalışanlar içindir. Kraliyet ailesi ve saraylıların
sabahları kendi ayinleri olur. Her ne kadar asillerin çok azı gerektiği
gibi ibadet etseler de." Kaşlarını çattı.

Mabet şatonun arkasındaki ayrı bir binaydı. Taş o kadar açık renk-
teydi ki neredeyse beyazdı. İçerideki duvarlar açık mavi kumaşlarla
örtülüydü. Bordo elbiseler içindeki yüzlerce hizmetçi şatodan mabede
gidiyordu. Auria'yla ağır ağır içeri giren kalabalığa karıştık.

Mabedin altın sarısı gravürlerle süslü tavanı epey yüksekti. Her
iki kanadındaki geniş pencerelerden ahşap zemine günün son ışıkları
sızıyordu. Auria'nın peşinden en önden birkaç sıra gerideki bir san-
dalyeye oturdum.

Arkama bakıp Tibris'i arasam da onu göremedim. Ensemdeki deri
karıncalandı. Önüme döndüğümde kralın bilirkişilerinden birinin ka-
labalığa göz gezdirdiğini gördüm. Rahibeye doğru dönmesiyle siyah
cübbesi ayaklarının arasında hışırdadı.

Derin bir nefes aldım. *Başrahibe*. Üzerinde uzun, mavi ve altın
sarısı bir elbise, başında sade, altın bir taç vardı. İçimden tacı başından
alıp yüzüne çarpmak geldi.

Auria, "İyi misin Setella?" diye sordu.

“Evet. Sadece ibadet edeceğim için heyecanlıyım.” Bilirkişiler çağrının büyü gücümüzle Kral’ın ne yaptığını biliyorlar mıydı? Rahibeler biliyorlar mıydı?

Kalabalık sessizleşti. Başrahibe dua okumaya koyuldu. Bu duaların çoğu İhsan ve Kabul törenlerinde söylenenlerle aynı olduğundan kolayca uyum sağladım.

Dikkatimi bilirkişiye çevirip kısık gözlerle onu izledim. Kılık değiştirmiş olsam da başımı eğip kalabalıkta kendimi gizleme dürtümle mücadele etmem gerekti. Bilirkişi yaşlıca, uzun boylu ve ince yapılı bir adamdı. Çatık kaşlarının aralarına kalıcı bir çizgi yerleşmişti ve dudakları hoşnutsuzlukla bükülmüştü. Başını çevirmesiyle boynundaki uzun yara izi göründü.

Bulantı bedenime yayılırken ağır ağır nefes aldım.

Sekiz kışı geride bıraktığımda yine taşınmaya hazırlanıyorduk. Arkadaşlarımı özleyecektim. Fakat babam bunun bir macera olduğunu söylemişti. Tibris de her ikimize yeni arkadaşlar bulma sözü vermişti.

Komşularımızdan biri evindeki bir kutlamaya katılmamız için ısrar etmişti. Ovida köyümüzün en varlıklı kadınlarından biriydi ve annemle arkadaş olmuştu. Oğlu Ardaric, Tibris’in yaşındaydı. Ardaric ve Tibris bazen onlarla nehrin kenarında oyun oynamama izin veriyordu.

“Haydi gel Prisca, bir şeyler ye.” Ovida bana gülümsedi.

Kapı sertçe açıldı. Ovida döndü. Gülümsemesi kayboldu. Babam elimi tuttu ve beni yanına çekti. “Tibris,” diye seslendi. Sesindeki o tonu daha önce hiç işitmemiştim.

Babam korkmuştu.

Tibris, Ardaric’in yanında dikildi. İkisi kapı aralığına bakıyordu. Başımı çevirdim. Korku bedenime dalga dalga yayıldı.

Siyah cübbeli bir adam uzun adımlarla odaya girdi. Arkasında muhafızlar vardı. “Ardaric Narayon,” diye seslendi. Tibris kaskatı kesildi. Arkadaşını arkasına aldı. Babam yüreğimi sızlatan çaresiz, boğuk bir ses çıkardı.

Bilirkişi Tıbris'e doğru yürüdü. O anda kardeşimin kireç kesilmiş yüzünden başka bir şey göremiyordum. Alt dudağı titriyordu. Fakat yerinden kımıldamadı.

Tıbris'e doğru atıldım. Babam beni kollarına sarıp göğsüne yaslandı. İri eliyle ağzımı kapattı. Babamın kollarını elimden geldiğince bük-tüğümde, bilirkişinin Tıbris'in tepesinde, kardeşimin göğsünden birkaç santim ötede dikildiğini gördüm. Bilirkişi başını çevirip Tıbris'i kenara itti. Annem ileri fırlayıp Tıbris'in kolunu tuttu ve onu bize doğru çekti.

Ardaric yüzünü bilirkişiye çevirdi. Çenesi meydan okurcasına ileride de olsa, gözleri fal taşı gibi açık ve donuktu. Annem beni babamın kollarından alırken gözlerimi Ardaric'in yüzünden ayırmadım. Ovida muhafızlardan birinin kolları arasında debeleniyordu.

Ovida, "Lütfen, lütfen ona zarar vermeyin," diye haykırdı. "Lütfen! O daha çocuk."

Ardaric neden zarar görecekti? Köydeki kimsenin canını yakmazdı o. Oyuncaklarını hep paylaşırdı.

Annem eğilip dudaklarını kulağıma dayadı.

"İzle, Prisca. İyi izle. Bir çocuk yasak büyü kullandığında neler olduğunu gör."

Bilirkişi gülümsüyordu. Eli Ovida'nın göğsünün üzerinde gezindi.

"Yozlaşmışlardan biri bu köyde," diye bağırdı.

Gür bir ses geldi. "Ardaric!" Matous gelmişti. Ardaric'in babası iri yarı bir adamdı. Kılıcı belindeydi. Eşini zapt eden muhafızlardan birini kılıcıyla doğradı. Bilirkişi eğilse de Matous'un kılıcının kenarı adamın boynunu yaladı. Kan püskürdü.

Gözlerimin önünde siyah benekler dans ediyordu. Bir anda çevremdeki her şey gözüme uzak göründü. Sesler yankılara dönüşürken babamın sesini işittim.

"Prisca'nın gözlerini kapat," diye tısladı babam. Tıbris'i zapt etti. Annem babama aldırış etmedi.

Matous içine bir ruh girmiş gibi dövüşse de çok sayıda muhafız evin içine akıyordu. Kaçacak yeri olmayan köylüler duvarlara yaslanıyordu.

Muhafızlardan biri Matous'u biçti. İri adam dizlerinin üzerine çıktı. Bize gülümsediğinde, ziyaretlerimizde bize tatlılar ikram ettiğinde kenarları kırışan o gözlerin feri sönmeye başlamıştı bile.

Ardaric'in çıığı kan dondurucuydu. Dizlerinin üzerine yığılan Ovida'nın ağzından da benzer bir ıkıkık çıktı.

Bir şifacı gelmiş, bir elini bilirkişinin boynunun üzerinde gezdirtiyordu bile. Bilirkişisi kadını itti.

"Uygun tedavi olmadan yara izi kalır," dedi şifacı kadın.

"Sessiz olun," diye tısladı bilirkişisi.

Bilirkişisi doğrulurken sessizlik çöken odada sadece Ovida'nın hıçkırıkları işitiliyordu.

"Ah, yozlaşmışların bu köyde serpilmesine nasıl da izin verilmiş," dedi bilirkişisi. "Köylüleri daha dikkatli izlemeliyiz." Sonra, "Yozlaşmışları şehre götürün," diye buyurdu. Ardaric mücadele etse de gücünün onu başından tutan muhafıza yetmesi imkânsızdı. Oğlan annesine uzandı. Kollarını deli gibi sallıyordu ve ağzı sessiz bir ıkıkıkla açılmıştı.

"Lütfen onu götürmeyin. Lütfen. Onun yerine beni yakın. Lütfen! Bebeğim!"

Bilirkişisi Ovida'ya aldırış etmeden kapıya doğru yürüdü. Ovida'yla göz göze geldik. Sonra kadının gözleri benden anneme çevrildi.

"Sen bir kâhinsin! Bunun olacağını nasıl görmedin?"

Muhafız kılıcını savurdu.

ıkıkık attım. Babamın eli gözlerimi örttü. Ovida'nın ıkığı tok bir çarpma sesiyle kesildi.

Ürperdim. Ensemde aşağı soğuk ter damlaları akarken bilirkişisinin yüzü gözlerimin önünden geçti. Başrahibe hâlâ dua okuyordu. Bu bahaneyle kendimi toplamak için başımı eğdim.

Annem o ailenin ölmesine yakalanırsam neler olacağını bilmem için mi göz yummuştu? Eğitimim olmadığından kontrol edemeyeceğim kadar büyüyecek gücümün alevini, patlayıp serbest kalacağı güne kadar bastırmam için mi?

Annem o kadar acımasızca bir şey yapmazdı. Şüphe yoktu buna...

Gelgelelim o aynı zamanda beni gerçek ailemden çalan kadındı. Beni onlara geri de vermemişti. Bir yerlerde yasını tutan bir anne ve baba vardı. Muhtemelen öldüğümü düşünen.

Birinin beni izlediğini hissetmemle omzumun üzerinden baktım. Soluk sarı saçlı bir kadın gri gözlerini gözlerime dikmiş beni izliyordu. Dönüp Auria'nın kulağına eğildim.

"Arkamdaki şu kadın kim? Boğazımı kesecekmiş gibi duran."

Auria döndü. "Ah, o Wila," diye fısıldadı. "Sen ona bakma. *Herkesten* nefret eder o."

Başrahibe bize bir bakış atınca başımı öne eğdim. Kimsenin bize bakmadığından emin olunca bilirkişiyi izledim.

Çocuk katilini.

Sadece dudaklarımı oynatarak dua ederken ant içtim.

O şatodan gitmeden önce —ister ön kapıdan ister zindandaki tünelden ya da insanları yaktıkları direğe uzanan tünelden çıkayım— kralın bilirkişisi ölmüş olacaktı.

LORIAN

Nihayet hazırдық. Sabium'un şatosuna defalarca casuslar gönderilmişti. Her defasında Sabium o casusları bulup onları yeni ve yaratıcı yöntemlerle öldürmüştü.

Demek şimdi sıra bendeydi. Yeni planımız cesurca, neredeyse pervasızdı. Fakat Sabium bizden çok şey almıştı ve intikam zamanı çoktan gelmişti.

Çizmelerimi ayağıma geçirdim. İsimsiz bir handaydık ve gece rahatsız bir yatakta çok az uyumuştum. Toprakta yatmayı tercih ederdim fakat adamlarım yine doğru dürüst bir yemek yemek istemişlerdi.

"Sence davet gönderecek mi?" diye sordu Rythos.

Sabium kendisini tutamayacaktı. "Ah, evet. Ben ittifak yapmamı

için yeterince azar işitmiş ve çaresiz görünürsem beni şatoya davet eder.”

“Onunla ava çıkmak mı?” diye mırıldandı Marth. Onu öldürmek için kendini tutmayı nasıl başaracaksın?”

“Kolay. Lorian onu öldürürse şatoya asla giremeyiz.” Galon, Marth’a öfkeyle bakıp aynı bakışı bana çevirdi. “Bu riskli ve bunu biliyorsun.”

“Tek seçenek bu. Onunla buluşup birkaç hayvan avlayacağım. Büyülü oklarla beni yenmesine izin vereceğim ve ona Gromalia’nın Feyler’le olan şu küçük sorundan uzak durma ısrarı üzerine tekrar düşündüğümü söyleyeceğim.”

Kral’ın gözünde ilk adımı ben atmış, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp onunla krallığında buluşmayı kabul etmiş olacaktım. Sabium’un av kulübesi, Prisca’yı büyüsünü kullanmaya zorladığım yerin yakınlarındaydı.

Suçlamayla dolu kehribar rengi gözler gözümün önünde parladı. O görüntüyü zihnimden atıp yayıma uzandım.

Bir hayvanı yemeyecekken katletme fikri hiç hoş değildi.

Yine de Sabium’la sohbet etme fikri kadar berbat olamazdı. Ya da onun boğazını kesmeden yanında olma fikri kadar.

“Onu öldürürsen asla şatoya...”

“Biliyorum. Onu öldürmeyeceğim. Dostlarımız geldiler mi?”

“Kendin bak.”

Perdeyi aralayıp avluya baktım. Orada üzerlerinde koyu yeşil pantolar olan çok sayıda adam bekliyordu.

“Güzel.” Kapının yanında bekleyen, aynı renkler içindeki Marth’a baktım. İçimizde Kral’ın aramayacağı tek kişi Marth’tı. Bana doğru başını salladı. Yayımı omzuma takıp Galon’un uzattığı ok kılıfını aldım.

O ana dek yaptığımız her şey –planlarımız, yıllar süren bekleyiş ve yolculukla geçen sonu gelmez dakikalar– bunun içindi. Öfkemi dizginleyecek, içgüdülerimi bastıracak ve şatoya davet edilecektim

Sonra Sabium hesap verecekti.

PRISCA

Günlerce hizmetçiler kanadında yerleri temizledim. Nelia nihayet memnun kalana ve şatonun kalanını temizlememe izin verene kadar. Her ne kadar Nelia alt katları temizleyip kendimi bir kez daha ispatlamam gerektiğini söylese de.

Şatodaki dördüncü günümde Tibris'i gördüm. Göğsümde bir şey gevşedi. Ona bir şey olsa Vicer bana mesaj ulaştırmanın bir yolunu bulurdu. Yine de bu beni en kötü olasılığı aklıma getirmekten alıkoymamıştı. Hepsi büyük kasalar taşıyan birçok adamla yanımdan geçerken kardeşim bana göz kırptı. Üzerinde dizlerine inen dar bir pantolon, altın sarısı işlemeli bordo renkli... Ve fırfırlı bir yelek vardı. Ona sııttım.

Geri döndüğünde diğer adamlara başını salladı. "Sadece kardeşimle birkaç kelime konuşmam gerek."

Yaşlıca sakallı bir adam, "Çok uzatma," dedi.

"İyi misin?" diye sordu Tibris.

Başımı salladım. "Ya sen?"

"İyiyim. Prisca..." Sesini alçalttı. "Zindanın girişinin nerede olduğunu biliyorum."

Kalbim duracak oldu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu gece için tüm hazırlıkları yaptım." Dudakları çarpıldı. "Fakat kısa süre önce Kral'ın gece yolculuk edeceğini öğrendim ve kortejde ben de olabilirim."

"Oraya gideceğim," dedim. "Sadece yerini söyle."

"Tek başına gitmen fikri hoşuma gitmedi."

Sertçe, "Tibris," dedim. İç çekip bana birkaç parşömen uzattı. Hepsinin üzerinde şifremiz vardı. Tomarın üzerindeki haritaya göz gezdirdim. Planlarımızın anahtarı buydu. Bununla Asinia'yı bulabilirdim.

"Bir süredir muhafızları inceliyorum." Tibris başıyla parşömene ve sonra bir ara deşifre etmem gereken talimatlara işaret etti. "Fakat dikkatli olacağına söz vermelisin bana."

"Söz veriyorum."

"Loukas. Gidelim."

"Geliyorum." Tibris elimi sıktı. "İyi şanslar."

O gece parşömeni inceledim. Her zamanki gibi kardeşim iyi bir araştırma yapmıştı. Muhafızlar gece yarısında değişiyordu. Zindana yaklaşmak için en uygun zamandı bu. Muhafızlar yorgunken.

Vicer mahkûmlara günde bir kez –sabahları– yemek verildiğini söylemişti. Yine de muhafızların yeni mahkûmlar getirmeleri olasılığına karşı gözümü dört açmam gerekiyordu. Her vardiyada zindan anahtarlarından sorumlu bir muhafız oluyordu. Anahtarlar muhafızın kemerindeki geniş bir anahtarlıktaydı.

Muhafızlar beni fark etmeden zamanı dondurmam, o anahtarları alıp gizlice zindana girmem gerekecekti. Kapının üzerime kilitlenmesi riskini alamazdım. Bu yüzden anahtarlar üzerimde olmalıydı. Planın en tehlikeli kısmı zindanda geçirdiğim süre olacaktı. Kral muhafızı anahtarların üzerinde olmadığını fark ederse öldürdüm.

İşte Tibris o noktada imdadıma yetişecekti. Yazdıklarına göre muhafızların çoğuyla arkadaş olmuş, kralın masasına layık görülmeyen şişelerce şarabı onlara vermişti. Ben oraya vardığımda sarhoş olacaktı.

Riskli bir işti bu. Fakat Asinia'yı görmem gerekiyordu. Ona ümit vermem gerekiyordu. Onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için çaba sarf etmediğim sürece şatoda olmamın bir anlamı yoktu.

Saat kulesi on biri vurduğunda kadınlar yatmıştı bile. Çoğu derin bir uykudayken Auria yatakta bir o yana bir bu yana dönüyordu. Wila içeri girdiğinde dudak bükerek benimle arkadaşlık etmekle ilgilenmediğini belli etmişti.

Derin bir nefes alıp gücümü kendime çektim. Yataktan fırlayıp Galon'un pelerini geceliğimin üzerine sardım. Battaniyelerimin altına bir yastık tıktırdım. Kapiya koştum.

Günlerdir ilk kez gücümü o kadar fazla kullanacaktım. Atla yolculuk ederken paralı askerlerin üzerinde alıştırmayı yapmışsam da bu çok, çok daha önemliydi. Büyü ipliğini bırakıp parmak uçlarıma basarak koridorda ilerledim. Zamanı daha uzun süre dondurabilseydim keşke.

Tüm şatoyu saatlerce dondurmanın, böylece içeride her istediğini yapabilmenin hayalini kurdum.

Ayak sesleri geldi. Donakaldım. Köşeden başımı uzatıp baktım. Nelia elinde bir lambayla koridorda yürüyordu. Bir nefes alıp zamanı bir kez daha dondurdum. Gücümü korumak istiyordum. Fakat o noktada seçeneğim yoktu.

Koşmaya başladım. Nelia'nın yanından geçerek merdivenden indim. İpliğin parmaklarımdan ağır ağır kayıp gittiğini hissettim.

Şatonun en alt katına vardığımda iplik elimden kaçtı. Zaman kaldığı yerden işledi. Zamanı o kadar uzun süre tuttuğumdan öyle zorlanmışım ki terlemiştim.

Telaş içimi sardı. Daha hızlı hareket etmeliydim.

Tibris zindanın girişinin şarap mahzeninin yanında olduğunu söylemişti. Mahzene sessizce yürürken yüreğim ağzımdaydı. Kapı bir tür depoya ya da dolaba açılır gibiydi. Beni duraksatan sadece muhafızların sesleri oldu.

Muhafızlardan biri, "Bir şey işitiyor musun?" diye sordu. Bana ihanet eden ayağıma bakıp kaşlarımı çattım. Paralı askerlerle haftalarca yolculuk etmeme rağmen hâlâ sessiz hareket etmekte eskisi kadar başarısızdım.

"Evet," dedi ikinci muhafız. "Şu şaraptan bir şişe daha açtığımda çıkan sesi işittim." Adam güldü.

Sağ ol Tibris.

Gözlerimi yumup aşağı, daha aşağı, gücümün var olduğu yere uzandım. Birkaç saniyeden fazlasına ihtiyacım vardı. Anahtarları çalıp kapıyı açmak için yeterli zamana ihtiyacım vardı. Merdivenden aşağı inip muhafızların beni işitmeyecekleri kadar uzaklaşmalıydim.

Ben yapacağım her hareketi zihnimde canlandırırken muhafızlar kraliçenin leydilerinin dedikodusunu yapıyorlardı. Anlaşılan leydilerden biri yatakta epey yaratıcıydı.

Asinia o kapının diğer yanındaydı. Muhtemelen ölüme terk edildiğini düşünüyordu. Korkuya ayıracak zamanım yoktu. Kendimden şüpheye düşecek zamanım yoktu.

Gözlerimi açtım.

Ve zaman durdu.

Daha hareket etmeden bu kez her şeyin farklı olacağını anladım. Genellikle gücümün ipliği hemen elimden kaymaya başlıyordu. Bu kez ise o ipliği her zamankinden sıkıca kavırıyordum.

Hareketlenip kapıyı açtım. Muhafızların mahkûmların yanında nöbet tutmalarına gerek olmadan zindanı korumalarını sağlayan bir antreydi burası. Odanın diğer ucundaki geçmem gereken kapı çelikten, ağır ve sağlam görünüyordu. Muhafızlar oturmuşlar kapının yanındaki duvara yaslanıyorlardı. Yerde, aralarında bir şişe şarap vardı. Ayaklarının dibinde de üç boş şarap şişesi.

Kardeşim işimi kolaylaştırmak için her şeyi yapmıştı.

Anahtarlar muhafızın kemerinden sarkıyordu. Önünde çömeldim. Anahtarları kemerinden ayırmam uzun saniyeler aldı. Ayağa kaktım. Anahtarlardan birini kapı kilidine soktuğumda ellerim titriyordu.

Zaman yine elimden kaymaya başladı. İpliği ne kadar sıkıca kavırsam kavrayayım kayıp gidiyordu.

Yanlış anahtar.

Ellerim daha da fena titremeye başladı. İpliği daha da kaçırdım. Gözlerim doldu. Her şey bu şekilde bitemezdi.

Sonraki anahtar kilidin sonuna kadar yol aldı. Kilit tıkırdadı. Kapı karanlık basamaklara açıldı. Anahtarları pelerininim cebine soktum ve hızla içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapattım.

Gözlerim hâlâ loş ışığa alışamamıştı. Fakat kapıdan mümkün olan bildiğince uzaklaşmak için kısa bir sürem vardı. Elim zindanın düz duvarını buldu. Duvara yaslanıp dengemi topladım. Avucum yosunla ve küfle buluşunca yüzüm ekşidi. Cığerlerim ağrırken ağzım kurudu. Fakat hızlandım ve gözlerimin önünden siyah benekler geçene kadar gücüme uzandım.

İpliği bırakmamla zaman işlemeye devam etti. Zafer kazandığım hissi içimi doldurdu. Oraya kadar gelmeyi başarmıştım. İleride bir meşalenin turuncu ışığı taş duvara vuruyordu. Meşaleyi yuvasından ayırıp yanıma aldım.

Merdivenin sonu yoktu sanki. Küflü metalin ve insan dışkısının kokusu burnuma geldi. Sonra homurtularımı işittim. Büyüyen korku nabzımı hızlandırıp başımı döndürdü. Kendimi defalarca derin nefesler almaya zorladım. Fakat merdivenden indiğimde titriyordum. Kötü koku mide bulandırır da beni ürperten soğuk oldu.

Lina'yla karşılaşabileceğimi düşünerek pelerininin kapüşonunu başıma geçirdim. Kral'ın kendisini affetmesi için çaresizce yalvaracaktı ve beni görünce tanınması gayet olasıydı.

Meşaleyi kavrayıp öne çıktım.

Burası nihayetsiz, şeytani bir yerdi. Hücreler iki yanımda göz alabilmesine uzanıyordu. Kötü kokulu su birikintilerinin içinden geçip hücrelerin içine bir bir baktım. Yüreğim sızladı.

Asinia orada hayatta kalmış olabilir miydi?

Tüm mahkûmlar yerde yatıyordu. Çoğu canlı mı ölü mü, anlamak zordu. En yakındaki hücrenin önünde eğilip yüzümü parmaklıkların arasına bastırdım.

“Merhaba? Beni işitebiliyor musun?”

Adam gözlerini hafifçe araladı. Fakat bununla tüm enerjisini tüketmiş gibiydi. Hemen sonra o gözler yeniden kapandı.

Vicer mahkûmların uysal olmasının sağlandığını söylemişti. Fakat buna sadece uysallık denemezdi. Çok daha kötü durumdaydılar.

Keşke hepsini kurtarabilseydim. Onları şatonun ön kapısından çıkarıp özgürlüklerine kavuşturabilirdim. Ailelerine.

Gözlerim dolarken doğrulup yürümeye, mahkûmları arkamda bırakmaya devam ettim. Sesimi yükseltmeden seslendim. Fakat mahkûmların hiçbiri yanıt vermedi. Lina'yı görmedim.

Asinia'yı bulduğumda bana arayışım yıllar sürmüş gibi geldi. Solumda, taş zeminde, bir battaniyesi olmadan kıvrılmıştı.

Kalbim paramparça oldu.

“Asinia?”

Yanıt vermedi. Anahtarı kilide sokarken ellerim titredi. Asinia’nın hücresinin kapısını açtım. Yanına çömelip eğildim.

“Asinia. Lütfen iyi ol. Asinia, aç gözlerini.”

Asinia gözlerini araladı. “Pris?” diye fısıldadı. Sesi öyle cılız çıkıyordu ki söylediklerini anlamakta zorlanıyordum. “Rüya mı bu?”

“Hayır, rüya görmüyorsun.” Asinia’nın yüzüne düşen saçlarını elimle geriye attım. Kanım dondu. “Yanıyorsun sen.”

“Seni özledim.”

Ona ilaç getirmem gerekiyordu.

Göz göze geldik. Gözleri bulanık, dalgındı. “Annem öldü.” Gözleri odaklandı. “Senin annen de.”

Nefesim kesildi. “Biliyorum.”

Sonra başı yine öne düştü.

Bitkin bir ses geldi. “Uzun süre yaşamaz.” Başımı çevirdim.

Asinia’nın hücresinin sağındaki hücredeki adam Tibris’in yaşlarında gibiydi. Fakat bir deri bir kemik kalmıştı. İçerideki ışığın altında adamın yüzünü güçlkle seçebilsem de yüzünün alt yarısının sakalla kaplı olduğunu fark ettim.

“Yaşayacak,” diye hırıldadım.

Adam gülümsedi. “Belki de senin kadar yaman bir arkadaşı varken yaşayabilir de.”

Etrafımıza bakındım. Asinia’nın hücresinin solundaki hücre boştu. Dar koridordaki hücrelerin çoğunda çoktan ölmüşler gibi görünen başka mahkûmlar vardı.

Dikkatimi yeniden mahkûma çevirip adamı inceledim. Loş ışıktaki pek bir şey görmek mümkün olmasa da saçları siyahtı ve giysileri o anadək gördüğüm mahkûmların çoğundan beter durumdaydı.

“Nasıl oluyor da sadece sen konuşacak hâlde olabiliyorsun?”

Adam dudaklarını büktü. “Muhafızların zehrine karşı epey direnç geliştirdim.”

Boğazımdaki düğümü yuttum. “Adın ne?”

“Demos.”

Gözlerimi yumdum. Vicer'in Asinia'yı kurtardığımda onunla birlikte hapisten kurtarmamı istediği adamdı bu.

"Benim adım da..."

"Söyleme bana."

O bilgiyi ondan almak için işkence ettiklerinde beni ele vermek istemiyordu.

Bir nefes verdim. "Ne zamandır buradasın?"

"Neredeyse iki yıl oldu." Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı. "Tanrılar Günü'nden günler sonra yakalandım. Nedendir bilmem bir sonraki Tanrılar Günü'nde canımı almadılar. Bu seferkinde şansımın yine yaver gideceğinden şüpheliyim."

Bu durumdan çok da endişe etmiyor gibiydi. İçimden bir ses bana Demos'un kendisini o hücrede can vermeye hazırladığını söylüyordu.

"Neden hiçbiriniz güçlerinizi kullanamıyorsunuz?"

"Demir zehirlenmesi."

Kaşlarımı çatıp Demos'un kesinlikle *sivri olmayan* kulaklarına baktım. "Fey değiliz. Fey demirine direncimiz var."

Demos başını salladı. "Fey demirine *direncimiz* var. Fakat bizi buraya getirir getirmez ilk yaptıkları iş derimizi kesip yaralarımızın içine Fey demiri doldurmak oluyor. Ayrıca demiri toz hâline getirip bize verdikleri azıcık yiyeceğin içine de koyuyorlar."

Bu yeni bilgiyi zihnimin bir köşesine gönderip rahatsız edici gerçekliğiyle arama mesafe koymaya çalıştım. İkisini de oradan çıkarırsam yürüyecek hâle gelmelerini sağlamalıydım.

"Demir hâlâ bedeninde mi?"

Demos bana yaklaştı ve bir an için gözümde öyle tanıdık göründü ki gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Sonra bir kez daha kolunu kaldırdı. Üzerindeki paçavralar geriye kayınca omzu göründü.

Bir an için her şey bulanıklaştı. Demos küfürler savurarak yarastının üzerini kapatsa da zihnimde yarayı canlandırabiliyordum. Enfeksiyonun nasıl tüm omzuna yayıldığını görebiliyordum. Aradan akatirini görebiliyordum.

Asinia'nın üzerine eğilip omzunu ortaya çıkarmak için tuniğini sıyırdım. Onun da aynı noktada yarası vardı. Fakat Demos'un yarası kadar iltihaplı değildi.

Bir nefes verip gözlerimi Demos'un gözlerine diktim. "Neden senin yaran çok daha kötü hâlde?"

"Demiri bedenimden kazımaya çalıştığımdan. Anlaşılan iyi bir fikir değilmış bu. Yine de enfeksiyondan ölmek diri diri yakılmaya yeğdir." Bana kasvetli bir gülümsemeye baktı.

Bu konuda ona itiraz edemedim. "Muhafızlar sizi hâlâ günde bir kez, sabahları mı besliyorlar?"

Demos'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Evet. Yeniden demire doyurana kadar bizi aç tutuyorlar."

"Önümüzdeki birkaç gün yemek yeme. Asinia'nın da yememesini sağla." Asinia iğne ipliğe döndüğünden riskliydi bu. Fakat Fey demi- niyle zehirlenen birkaç lokmanın yarardan çok zararı olabilirdi.

Demos başını eğdi. "Bir planın var gibi. Normalde sana güler geçerdim. Fakat buraya inmeyi başarabildiğine bakılırsa bu yerdeki tek ümidim sen olabilirsin."

"Yiyecekleri yeme yeter. En kısa zamanda geri geleceğim."

PRISCA

*T*enimdeki sert, sıcak eller beni inleyen noktaları hiç şaşmadan buluyordu. Bir el göğsüme inip meme ucuma bir fiske attı. Daha fazlası için yanıp tutuşarak belimi geriye büküm.

Pes, çok keyif alan bir ses, "Sabırlı ol," dedi.

Başımı iki yana sallayıp adamı daha da yakınımaya çektim. Ta ki dudaklarımız öpücük denen şeyin edepsizce bir taklidiyle buluşana dek. Ağzı ağzımı ayartıyor, dili derinlere dalıyordu. Parmaklarımı bedenine gömüp onu kendime daha da yaklaştırdım.

Beni ürperten kalın bir homurtu çıkardı. Ellerimi sırtının kasları üzerinde gezdirdim. Başını kaldırdığında koyu yeşil gözleri gözlerime kazındı.

Gözlerim birden açılıp neşeli, kahverengi gözlerle buluştu. "Lorian da kim?" diye sordu kadın.

Homurdandım. Utançtan yanaklarım kızardı.

Sadece güldü. Yataktan çıktı. Ben ismini öğrenmeden yanımdan hızla uzaklaştı.

Uzandığım yerde belimi doğrultup kafamı toplamak için ellerimi yüzümde gezdirdim.

Zindandan çıkmak, girmekten daha kolay olmuştu. Muhtemelen öskemden beslendiği için büyüm bana her zamankinden güçlü geliyordu. Fakat ne zaman gözlerimi kapatsam

Demos'un omzunu, başlarını kaldıramayacak hâldeki diğer mahkûmları ve o taş zeminde titreyen Asinia'yı görüyordum.

Rüyamda Lorian'ı görmem de tabuta çakılan son çivi olmuştu.

Geçen yıllar boyunca kaç kez rüyalarım girerse girsin –bir gün *bunun* sebebini öğrenecektim– o rüyalar hiçbir zaman *böyle* rüyalara dönüşmemişti.

Buna sebep olan şehrin duvarlarının kenarındaki o öpücüktü. Bacaklarımı yataktan aşağı uzatırken o an bile zihnimi allak bullak eden o adama küfrettim.

Kyranada hizmetçi bana, "Acele etmelisin, yoksa geç kalacaksın," dedi.

"Tamam. Teşekkür ederim."

Sabah Auria'yla buluşacak zamanım olmadığından dosdoğru Nelia'nın yanına gittim.

"Ah, Setella. Bugün seni kraliçenin özel kanadının zemin temizliğini yapman için görevlendireceğim."

Kalbim tekledi. Bu iş sadece kafamı dağıtmamı sağlayacağı için değil, bana doğru dürtüst bir şeyler *yapma* fırsatı vereceği için de canıma minnetti.

"Sana doğrudan bir soru sorulmadıkça senden daha yüksek konumda olanlarla asla konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet Nelia."

"Güzel. Hızlı çalış."

"Öyle yapacağım."

Böylece sonraki birkaç saati kraliçenin kanadında geçirdim. Öncelikle ortada olmayan tozu süpürdüm –her kim temizliği büyüyle yaptıysa benden sadece birkaç saat önce oraya gelmiş olmalıydı– ve sonra zaten pırıl pırıl olan zemini paspasladım.

Bu iş en azından bana düşünmek için zaman sağlamıştı. Önceki gece gördüğüm her şeyi anımsayacak zamanı.

Başımı kaldırmadan çalışıyordum. Fakat bedenim titriyordu.

Öfke içimde öyle yanıyordu ki patlayabileceğimi düşündüm.

Asinia'yı o hâlde görmek, mahkûmların durumuna şahit olmak...

Tabii bir de Demos'un yarasının hâli vardı...?

Bunları düşünmemle safra boğazıma yürüdü.

Bizi öldürmek de yeterli gelmiyordu. Kral bizi ölüme *özlem duyacak* kadar perişan etmeyi tercih ediyordu.

Bunları da sırf büyümümü kendisine saklamak adına yapıyordu.

İki mahkûmu kurtarıp gerisini zindanlarda çürümeye terk edebilecek miydim gerçekten?

Başımı kaldırdığımda aynalardan birinde yansımanı gördüm. Anlaşılan nereye gitse kendisine bakabilmek hoşuna gidiyordu.

Koyu saçlarımla ve kahverengi gözlerimle *eski* hâlimden çok farklıydım. Ayrıca solgun ve sıkıntılı görünüyordum. Fakat gözlerim intikam hırsıyla yanıyordu.

Zindanları gördüğümde beri Ivane'in sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

"Yakında bir gün bir seçim yapman gerekecek. Ya karanlıkta tek bir ruh için bir meşale olacaksın... Ya da hepsi için güneş gibi yanacaksın."

Diğerlerini şatoda terk etme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Bunu yapamazdım. Nasıl olacağını bilmiyordum fakat Kral'ın yozlaşmış gördüğü *tüm* mahkûmları serbest bırakacaktım. Bunu da Tanrılar Günü'nden önce yapacaktım.

Bir kapı açıldı ve eteklerin hışırtısı bana yoldan çekilmem için bir uyarı oldu.

Donakaldım. Kraliçe. Onu ilk kez görüyordum ve bana öğretildiği gibi başım önde, ellerim arkada ayağa kalktım.

Kraliçe bana aldırış etmedi. Yanımdan geçip giderken yüzüne bakmaya cüret ettim.

Umduğum gibi güzeldi. Ummadığım ise burnunun üzerindeki, ona neredeyse çocuksu bir görünüm veren çillerdi. Koyu gri, iri gözlerinde ciddi bir bakış vardı.

Leydileri sessizce arkasından geliyordu. Altısı çiftler hâlinde yürüyordu. Alev rengi saçları olanı tanıdım. Göz göze geldiğimizde bana dudak büktü.

Zihnimde bir planın başlangıcı şekillenmeye başladı. Tehlikeli bir plan. Fakat her şeyi değiştirebilecek bir plan.

Kraliçe yürüyüşüne devam ederken ben de işime döndüm. Zihnim durmaksızın çalışıyordu.

Bir fısıltı işittim. "Prisca."

İrkildim. Tibris bana en yakın odada dikiliyordu. Odanın kapısı hafifçe aralanmıştı. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Sen nasıl..."

"Hizmetçiler koridoru. Asinia'yı gördün mü?"

"Evet. Hasta. Ateşi çok yüksek."

Tibris'in kaşları indi. "Onu iyileştirmem gerek."

Başımı salladım. Ben de ona aynı şeyi önerecektim. Kardeşim bize zaman kazandırabilirdi. "Bu gece. Bir şey daha var. Senden Vicer'a bir mesaj iletmeni istiyorum."

Kulağımıza sesler ulaştı. Tibris kapıyı kapattı. Bir kez daha başımı eğip paspası taşların üzerinde gezdirdim. Nihayet sesler kesildi ve Tibris kapıyı tekrar araladı.

"Aklında ne var Pris?"

Ona önceden yazdığım mesajı uzattım. Okurken gözleri fal taşı gibi açıldı. Şifremizi benden çok daha uzun süre kullandığından mesajda ne istediğimi hemen anlamıştı.

Tibris başını kaldırdı. "Bu asla işe yaramaz."

Çenemi ileri uzattığımı hissettim. Ne zaman kardeşim bana bir şeyi yapamayacağımı söylese verdiğim tepkiydi bu. Ben planımın işe yarayacağını biliyordum. "Vicer'ın yanıtını bir bekleyelim."

LORIAN

Sevgili L,

Ortak dostumuzun şimdilik özgür kalması gerek. Onu yakından izleyelim ki kiminle görüştüğünü görelim. Şatoya davet edilmeyi ha-

şardığım için seni tebrik ederim. Sabium'un kalbini bir okla delebileceğini düşünmek... İşte bu harika bir his olmalı.

Yine de o iğrenç yaratıklarla yan yana olmanın ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemiyorum. Öfkeni dizginlemen için sana yalvarıyorum.

Bir gün intikamımızı alacağız. Sabium'un kellesinin yuvarlanışını izleyeceğiz ve ailemize yaptığı her şeyin bedelini ödediğini bileceğiz.

O an şimdi değil. İkimiz ne kadar aksini dilesek de.

Kadirşinas kardeşin,

C

PRISCA

"Şışt." Tibris o gece Asinia'ya teskin etti. Asinia'nın hücresinin kapısını açtığımda Tibris'in kederi yüzünden okunuyordu. Kardeşim Asinia'nın yanına çömelip kızın rahatsızlığını elinden geldiğince gidermeye çalışırken ben de aşırđığım yiyeceklerin bir kısmını hücresinin parmaklıkları arasından Demos'a uzattım.

Beni yeniden gördüğünde Demos'un ağzı açık kalmıştı. Belli ki geri döneceğime gerçekten inanmamıştı. Fakat şimdi getirdiğim ekmeği ve peyniri ağzına tıktırıyordu.

"Fazla yeme," dedi Tibris. "Yoksa kusarsın."

Demos başını sallayıp yiyeceklerden daha küçük ısırtıklar aldı. Göğsüm sıkıştı.

Ona, "Yarın sana biraz et getirmeye çalışırım," dedim.

Tibris'e doğru döndüm. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Ona demirden bahsetmiştim, Asinia'nın omzundaki kesiğı inceliyordu.

“Bunu çıkarmamız gerek. Bedeninde demir varken onu iyileştiremem.”

Hücreye girip Asinia'nın yanına çömeldim. Bir gecede daha kötüye gitmiş, beti benzi atmıştı. Yakında ölecekmiş gibi bir hâli vardı. Ürperttim. Oraya tam da Asinia'nın öldüğü anı izlemek için gelmiş olamazdık. Onu kurtarmalıydık, bunu *başarmak zorundaydık*.

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Onu zapt et ve şatodaki tüm muhafızların sesini işitmesine engel ol.”

Asinia hiç tepki vermiyordu. Ölüyor muydu? Asla uyanamayacağı bir bilinçsizlik hâline mi girmişti? Gözlerim yaşarırken Tibris'in kendisini hazırlamasını bekledim. Başını sallamasıyla bir elimle Asinia'nın ağzını kapatıp onu sabit tutmak için diğer kolunun üzerine eğildim.

“Haydi.”

Yara epey kapandığından Tibris'in yeniden açması gerekti. Bu sırada Asinia'nın bilinci kapalı kaldı. Fakat iş demiri dışarı çıkarmaya gelince Asinia avucumun boğduğu bir çığlık attı. Tibris ve ben onu zapt ederken zayıfça debelendi.

Asinia'nın çığlıkları, kıvranışı... Yanaklarımdan aşağı gözyaşları aktı. Fakat Asinia hayattaydı. Hayatta ve uyanık.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda ilk kez donuk bakmıyordu.

Öne eğildim. “Seni kurtarıyoruz. Üzgünüm fakat bunu yapmak zorundayız.”

Asinia başını salladı. Fakat Tibris her ne yapıyorsa Asinia'nın cılız bir çığlık atmasına neden oldu. Tibris'in emriyle yaranın üzerine su döktüm ve onun çıkaramadığı küçük demir parçalarını dışarı akıttım.

Sanki yıllarca sürmüştü bu iş. Asinia'nın gözleri geriye devrilirken ter içinde kalmıştım. Tibris gözlerime bakıp bana başını salladı. Şatoya küçük bir şifacı çantası sokmuştu ve yarayı yeterince temizleyince yeniden dikmişti.

“Onu muayene ederlerse hücreye birilerinin girdiğini anlarlar,” dedi Tibris.

Ümitsizlik nefesimi kesti. Asinia'ya bizim yaptıklarımızın ardından birinin ona bunu yeniden yapması fikri...

Demos boğazını temizledi. "Onu muayene etmeyecekler," dedi. "İki yıldır buradayım ve kimse yarama göz atmadı. Yapmak zorundaydınız bunu."

Dönüp Demos'u süzdüm. "Böyle düşünmene sevindim çünkü sırada sen varsın."

Nefesi kesilse de Demos başını öne arkaya salladı. Asinia'nın yarası kötüyse Demos'un ki dehşet vericiydi. Tibris hücreye girip küçük çantasından çıkardığı bir odun parçasını Demos'a verdi.

"Bu niçin?" diye sordum.

"Isırması için."

Tibris, Demos'un yarasını temizlerken Asinia'nın yanında kaldım. Demos'un pes homurtuları midemi altüst etti. Omzumun üzerinden baktığımda hücrelerin arasındaki parmaklıkları parmak eklemleri ağaracak kadar sıkıca kavradığını gördüm.

Demos'un acı çekmesine izin veremezdim. Bunun için Asinia'dan kısa bir süre ayrılmam gerekse bile.

Ayağa kalkıp Demos'un elini tuttum. "Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandım. "Sadece bu aşağılıklara tüm bunların bedelini nasıl öde-teceğini düşün."

Demos başını salladı.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Demos dişlerinin arasındaki odunu tükürdü. "Senin suçun değil bu. Lanet olsun." Parmaklıkları kavrayıp iyice sıktı.

Çaresizce, "Sevdiğin bir şeyi düşün," dedim. "Bana ondan bahset."

Demos boğuk bir ses çıkardı. Uzunca bir süre tek kelime çıkarmayı başaramadı. Tibris'in işini bir an önce bitirmesini diledim.

"Bulutları izlemeyi severim," diye mırıldandı Demos. "Otların üzerine uzanıp saatlerce izlerdim bulutları. Özellikle de güneş batmak üzereyken."

"Ne güzel."

Demos ağzını açtı. Fakat boğuk bir çığlık çıktı.

"Ağlamaktan çekinme."

Demos'un omzuna baktım. Tibris yarayı dikmeye başladı.

Demos bana, "Bir mahkûm olmanın ilk kuralı ağlarsan işinin bittiğidir," dedi.

Karşımdaki, hayatta bir kurban olmayı reddeden bir adamdı. Bu zindanlarda katlandığı onca şeyin ardından bile. "Bunu aklımda tutarım," dedim.

Demos gülümsedi. Cılız ışıktaki dişleri parıltıyordu. "Seni bir gündür tanıyorum fakat içimden bir ses, muhtemelen bunu yapman gerekeceğini söylüyor."

Tibris, "Kız kardeşim *asla* bu hücrelere düşmeyecek," diye gürledi.

Gözlerimi devirdim. "Omzu nasıl?"

"Omzunun üzerinde çalışmaya devam etmem gerekecek fakat büyüm neredeyse tükendi."

Yumruklarımı sıktım. Kral büyüsünü çalmasa kim bilir Tibris kaç mahkûmu iyileştirebilirdi?

"Yarın geri geleceğiz," deyip Asinia'yı alnından öptüm. Ona bir battaniye getirmeyi çok isterdim fakat risk alamazdık. Hücrenin önünden geçen bir muhafız battaniyeyi fark edebilirdi.

Tibris, "Sıradaki muhafızlar birazdan nöbeti devralacak," dedi. "Gitmeliyiz."

Gizlice hizmetçiler kanadına döndük. Tibris'in sola sapıp erkeklerin odalarına gitmesi gereken an geldiğinde sırtını duvara yasladı. Gözlerimle buluşan gözlerinde kasvetli bir bakış vardı.

"Asinia bugün ölecekti," dedi Tibris. "Bundan şüphem yok. Ölümüne o kadar yakındı, Pris."

Midem bulanırken kafamı toplamak için birkaç nefes almam gerekti. "Burada olduğuna seviniyorum."

"Ben de. Onu kurtarmamız gerek, fakat bunu nasıl yapacağımızı gerçekten bilmiyorum. Onu alıp kaçabilir, şatodan çıkabiliriz fakat şehirden asla ayrılamayız."

Yo, hayır, ayrılacaktık. "Bir şeyler düşüneceğim."

Tibris benimle tartışmak için ağzını açtı. Sonra gözlerini devirip ağzını kapattı. Muhtemelen o gün benimle laf dalaşına girecek enerjisi kalmamıştı. Tartışmak yerine elini cebine sokup bir mesaj çıkardı. "Vicer'dan."

"Teşekkürler."

Odama döndüğümde yorgunluktan titreyecek hâle gelmiştim. Yatağıma girene kadar zamanı dondurmak için kalan tüm enerjimi kullanmam gerekti.

Pencerenin kenarında olduğu için yatak buz gibiydi. Fakat perdeyi açıp ay ışığında Vicer'ın şifreli mesajını okudum.

Pris,

Sana öyle bir stratejinin ne kadar riskli olduğunu söylememe bile gerek yok. Planının ilk kısmı için bana bir gün gerek.

İkinci kısmı için de elimde sana yardım edebilecek iki kişi var. Fakat onlara bunu yapmaları için emir vermeyeceğim. İkisinden biri gönüllü olursa istediğin gibi dikkat dağıtabileceksin.

Vicer.

Titrek bir nefes verdim. Bir gönüllü beklemek hayalcilik olabilirdi. Tehlikeli bir işti bu. Fakat asilere dair bildiğim bir şey varsa, o da çoğunun intikam için yaşadığıydı.

Bu intikam arzularını Kraliçe'ye bir adım daha yaklaşmak için kullanabilir miydim?

Asinia'nın yüzü gözümün önüne geldi. Sonra o rutubetli, karanlık zindanda gördüğüm tüm mahkûmların yüzleri.

Evet. Evet, bunu yapabilirdim.

PRISCA

Kraliçe peşinde leydilerle yanımdan geçerken bu kez o güzel, koyu kahverengi gözlü, sarışın kadın yanında değildi. Katina ailesinden birinin öldüğünü bildiren bir mektup almış, Kraliçe de ona köyüne dönmesi için izin vermişti.

Kraliçenin leydileri genellikle çiftler hâlinde yürüyordu. En arkadan tek başına gelen kadın göze batan bir farktı.

Bu farkı Kraliçe'nin de fark etmesini umuyordum.

Sonraki iki gece mutfaktan yiyecek çalıp Tıbris'i Asinia'yı tedavi etmesi için zindana soktum. Tanrılar Günü yaklaştıkça her gün tırnaklarımı parmaklarım kanayana kadar yedim. Üç haftadan biraz daha fazla zamanım kalmıştı ve hâlâ kesin bir planım yoktu.

Nihayet ihtiyacım olan yanıt bana ulaştı.

Vicer'in asilerinden biri planım için gönüllü olmayı kabul etmişti. Plan işe yararsa Asinia'yı ve Demos'u kurtarmaya bir adım daha yaklaşacaktım. Midem kasılıyordu. Plan işe *varılmazsa* birinin cezalandırılmasına sebep olacak ve başladığım noktaya dönecektim.

Elimde koca bir hiçle.

Asinia yolculuk edemeyecek kadar zayıf düşmüştü. Tıbris yolculuğun onu öldürebile-

ceğini söylemişti. Zindana her girdiğimde gizli girişi bulmak için gözümü dört açsam da henüz ümit verecek bir şey bulamamıştım.

Hayal kırıklığım kaslarımın gerilmesine neden oluyordu. Her şey gereğinden uzun sürüyordu. Sabırlı olmam gerektiğinin, dikkatli bir hazırlık yapmadan hareket edersek öleceğimizin farkındaydım. Geçen her saniye bizi Tanrılar Günü'ne biraz daha yaklaştırsa bile, bana zaman sürünerek ilerliyormuş gibi geliyordu.

Vicer'in mesajını yakıp şatonun girişini paspaslamak için işimin başına geçtim. Kraliçe ancak bir saat kadar sonra geldi. Dışarıda bekleyen atsız faytona binecekti. Auria'nın dediğine göre leydileriyle pazara gidecekti.

Kraliçe görünür görünmez yoldan çekildim. Yanımdan geçerken başımı eğip kollarımı arkamda kavuşturdum. Uzun, gümüş elbisesinin kuyruğu peşinden geliyordu.

Ensem terden kayganlaşmıştı. Vicer bana kime dikkat etmem gerektiğini söylememişti. Bunun çok daha güvenli bir yol olduğunu itiraf etmeliydim. Hizmetçi kız ellerinde lambasıyla Kraliçe'ye doğru yürürken açık sarı saçlarını fark edip donakaldım.

Wila.

Gözlerinde hıncın soğukluğu vardı. Elindeki lambanın ortasındaki alev mor bir ışık saçıyordu.

Sadece benim söndürebileceğim bir alev.

Wila bir kez tökezledi. Tam dengesini toplayacağı sırada ayağı bir daha takıldı.

Kraliçe tam Wila'nın yanından geçerken lamba elbisesinin kuyruğuna düştü.

Kraliçe yürümeye devam etti.

Sonra elbisesi alev aldı.

Kraliçe döndü. Alevler yükseldi. Boğazından telaşlı bir çığlık koptu ve bir an için içimden onun orada yanarak ölmesine göz yummak geldi.

Ne var ki plan bu değildi.

Büyümün ipliğini çekiştirip kendim ve Kraliçe hariç herkesi dondurdum.

Kraliçe boğuk bir çığlık daha attı. Fırlayıp –Vicer’in temin ettiği damasko otu tozunun karıştırıldığı– suyla dolu kovayı Kraliçe’nin elbisesinin üzerine döküp lambayı söndürdüm.

Zaman yeniden işlediğinde muhafızlar kılıçlarını çekmiş, karşımda dikiliyordu.

“Tanrılar adına, neler oluyor?”

Kraliçe dönmeye çalışsa da elbisesinin uzun kuyruğunun üzerinde dikiliyordum. Kuyruktan inmemle göz göze geldik. Soğuk fakat şaşırtıcı bir şekilde zekâ dolu gözler. O gözler elbisesinden geri kalan, yanıp kararmış kalıntıya çevrildi. Alevler öyle yayılmıştı ki saniyeler içinde onu yutabilirdi.

Muhafızlardan biri bir şifacıya seslendi. Kraliçe ona aldırış etmedi.

“İsmin, kızım.”

“Setella, majesteleri.”

Kraliçe’nin gözleri çevresindeki diğer herkesi süzerken buz gibi oldu. Kraliçe panik içindeyken dondurduğum insanlar. Ona göre muhafızlar tepki vermekte gecikmiş, leydileri bakakalmış, olaya şahit olan diğer kişiler ise gizliden gizliye yanıp ölmesini istemişti. Kocasının krallıktaki birçok insanın yanmasını emrettiği gibi.

Yapayalnız olduğunu fark ettiği anı seçtim.

Ve kanım heyecanla kaynadı.

“Bu hizmetçi bana yardım ederken siz hepiniz ne yapıyordunuz?”

Kekeleyenler, çaresizce bakanlar, korkudan kireç kesilen yüzler.

Kraliçe elini kalırdı. Herkes sustu.

Bana işaret eden Kraliçe, “Sen,” dedi. “Öğle yemeğinden sonra odama geleceksin.”

Başımı öne eğdim. Kalbim kaburgalarımı dövüyordu. “Tabii majesteleri.”

Kraliçe dikkatini Wila’ya çevirdi. “Peki ya sen ne yaptığını sanıyordun?”

“Ayağım takıldı majesteleri. Zemin düz olmadığından...”

Kraliçe, Wila’ya bir tokat attı. İrkildim. Wila boş gözlerle baktı.

“Belki de kocamın zindanında zaman geçirsen bundan böyle daha atik olursun.”

Wila’nın en yakınındaki muhafız ona doğru yürüdü. Bir an için Wila’yla göz göze geldik. Sonra Wila sürüklenerek götürüldü. Gözlerindeki alev daha da büyümüştü.

Suç bendeydi. Zindanlar aşırı bir tepkiydi. Kraliçe fevri davranmıştı. Bunu beklememiştim ve Wila öngörüsüzlüğümün sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Kraliçe’ye doğru döndüm. Muhafızların Wila’yı götürüşünü izlerken gözlerinde kötücül bir memnuniyet vardı.

O kaltağı yansın diye bırakabilmeyi nasıl da isterdim.

Kraliçe dönüp süitine doğru yürüdü. Belli ki o gün pazar gezisi olmayacaktı. Leydileri aralarında fısıldaşıp onu takip ettiler.

Üzerimdeki gözlerin farkında, yerleri paspaslamayı bitirdim. Dakikalar önce herhangi bir hizmetçi kızdım. Şimdi ise Kraliçe’nin dikkatini çekmiştim. Bu da geri kalan herkesin de dikkatini çektiğim anlamına geliyordu.

Auria benimle mutfakta öğle yemeği yedi. Aşçının kanına girip bize bir parça pasta vermeye ikna etti. Pastayı gürültünün az olduğu bir köşeye oturup paylaştık.

Auria ciddi bir ifadeyle, “Wila hiç öyle sakarlık yapmazdı,” dedi. Göz göze geldik. Başını çevirdi. “Umarım iyidir.”

Aklıma Wila’nın yüzü ve gözlerinde biriken öfke geldi. “Umarım.”

Auria pastadan koca bir ısırık aldı. “Sence Kraliçe ne istiyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Fakat gitmeliyim.”

Tanrılar adına, umarım yaptığıma değerdi.

“İzin ver saçını yapayım önce. Ayrıca önlüğün de çok kirli. Benimkini al.”

Auria saçlarımı iğneler takarak düzgün bir topuz yaptı. Önlüğünü çıkarıp benimkini giydikten sonra bana hazır olduğumu söyledi. Göğsüm sıkıştı. Auria’yla ne yapacağımı bilmiyordum. Tanıdığım en iyi yürekli insanlardan biriydi.

“Teşekkür ederim.”

“İyi şanslar.”

Belli ki Kraliçe’nin muhafızlarına geleceğim bildirilmişti. Çünkü süite yaklaşmamla muhafızlar kenara çekildiler. Kraliçe’nin kapısını çalarken gergindim.

“Gir.”

İçeri adım attım. Gözlerim hemen üzerinde altın sarısı bir elbise olan, pencerenin kenarında oturan Kraliçe’yi buldu. Süiti şatonun doğu kanadındaydı ve yemyeşil bir bahçeye bakıyordu. Gül ve nane kokuları burnumu gıdıkladı.

Şatonun geri kalanındaki bordo ve altın sarısının aksine, Kraliçe’nin süiti gümüş rengi ve maviydi. Karşı duvara dizilmiş gümüş aynalar ışığı yansıtıp odayı olduğundan da büyük gösteriyordu.

Gözlerim o aynalardan birine takıldı. Ayna duvarın ortasına asılmıştı. Alt kenarı neredeyse yere değen aynanın başımın en az iki metre üzerinde kalan tepesi de tavana kadar uzuyordu.

Gümüş kenarlar öyle pürüzsüz bir camı çevreliyordu ki içinden geçip yeni bir dünyaya adım atabilirmişim gibi geliyordu.

Fakat nefesimi kesen aynanın tepesindeki gümüş yuvaya iştirilmiş mavi mücevher oldu.

Kraliçe, “Kocamdan bir hediye,” deyince kızardım. Gözlerimi mücevhere dikmiştim. Kraliçe dönüp leydilerinden birine bir şeyler fısıldarken, hepsi özenli, ayrıntılı desenlerle kaplı diğer duvarlara ve yüksek tavana hayranlıkla baktım.

Şömine, içinde Tıbris’le ayakta dikilebileceğimiz kadar genişti ve gürleyen alevler odayı neredeyse dayanılmaz derecede ısıtıyordu.

“Yaklaş,” diye buyurdu Kraliçe.

Titreyen ellerimi elbisemin kıvrımları arasına gömdüm ve sırayla içeri girip Kraliçe’nin yanındaki uzun kanepeye ve yumuşak koltuklara oturan leydilere aldırış etmeden bana verilen emri yerine getirdim. Kaşları arasına yerleşen derin çizgilerle Kraliçe yakından daha yaşlı görünüyordu. Fakat parlak saçları ve pürüzsüz cildiyle muazzam bir güzelliği vardı.

“Nereliyim demiştin?”

“Mistrun, majesteleri.”

“Demek öyle. Ah, otur. Süitimde resmiyete yer yoktur.”

Bunun bir numara olduğunu düşünsem de bana en yakın sandalyeye oturdum.

Önümüzdeki birkaç gün içinde ölmezsem Vicer’in ağzını öpecektim. Bize en küçük ayrıntıları ezberlememiz için ısrar etmesi sayesinde Kraliçe’nin sorularına hemen yanıt verebiliyordum.

Böylece gülümseyip ona ezberlediğim her şeyi söyledim. Babam aslen şehirli olan bir ahşap işçisiydi. Ticaret yaparken annemle tanışmış, annem yaşı ileri ebeveyninden ayrılmaya yanaşmayınca babam Mistrun’a taşınmıştı. Benim gibi şatoda çalışan bir erkek kardeşim vardı. Ebeveynimiz bizi çok özleseler de bize nasıl bir fırsat tanındığının farkındaydılar.

İhsan Törenim henüz gerçekleşmediğinden bekâr olmamın olağan dışı bir yanı yoktu. Fakat *Loukas*’ın henüz evlenmediğini söylediğimde Kraliçe kaşlarını çattı.

Boynumdan aşağı akan bir ter damlası omurgamdan inip belimdeki çukura yerleşti. Fakat rahatsızlığımı belli etmeye cesaret edemedim.

“Kardeşim nişanlıydı fakat nişanlısıyla uyum sağlayamadılar. İki tarafın rızasıyla nişan bozuldu.”

Vicer’in hakkını teslim etmem gerekirdi. Gerçekten her ayrıntıyı düşünmüştü. Kraliçe zahmet edip beni araştırorsa gönderdiği kişiler *Loukas* adında bir adamla bir zamanlar nişanlı olduğuna yemin edecek bir kadın bulacaklardı.

Nihayet Kraliçe kendisine bir fincan çay daha getirilmesi için elini salladı. Hizmetçilerden biri ileri atılıp ona bir fincan uzattı.

“Okuyabiliyor musun?” diye sordu Kraliçe.

“Evet, majesteleri.”

“Dikiş dikebilir misin?”

Yüzümü ekşitmemek için kendimi zorladım. “Dikebilirim fakat dikişlerimi biraz daha iyileştirmem gerek.”

Leydilerden biri burnundan güldü. Onu duymazdan geldim.

“Şarkı söyleyebilir misin?”

Hiç müzik kulağım yoktu. Panik keskin bir kılıç gibi içimi acıttı. Kraliçe sessizliğim karşısında iç çekti. “Eh, saçların bir felaket fakat bir köylüye göre güzel hatların var.”

Tanrılar adına, bu kadından nefret ediyordum.

“Teşekkür ederim, majesteleri.”

“Leydilerimden biri kısa süre önce evine çağrıldı. Ailesinden biri ölmüş. Haftalarca dönmeyecek. Altı leydim olmasının bir sebebi var. Altı tanrıların kutsadığı bir sayıdır. Ya beş?” Yüzü asıldı. “Beş kötü şanstın başka bir şey değildir. Katina geri gelene dek onun yerini alacaksın.”

Ağzım açık kaldı. “Çok... Çok yüce gönüllüsünüz, majesteleri.”

“Evet, eh, birçokları konu çevremdekiler olduğunda alışagelmelik kararlar almaya meyilli olduğumu söylüyor. Fakat ben sadakati ve karakteri her şeyin üzerinde tutarım. İyi karakterli bir köylü bir leydiye çevrilebilir fakat bir leydiyi alıp ona iyi karakter işlemek çok daha güçtür. Öyle değil mi Madinia?”

Madinia başını kaldırdı. Kızıl saçları ışıpta parıldayan kadının gözlerinde sıkkın bir bakış vardı. “Elbette, majesteleri.”

Kraliçe’nin yakındaki bir zili çalmasıyla çok sayıda hizmetçi kız belirdi. Onları tanımasam da muhtemelen odama yakın odalarda uyuyorlardı.

“Onu temizleyin ve uygun şekilde giydirin. Bugün derslere başlayacağız. Projeleri *öyle* seviyorum ki.”

Kraliçe’nin bel bağladığım bir yanıydı bu. Yine de ağır ağır doğrulurken içim öfkeyle doluydu. Kraliçe’nin halklarının büyük bir kısmını neredeyse güçsüz bıraktığını bilip bilmediğini henüz bilmiyordum. Fakat kocasının her yıl tebaasından –binlerce değilse de– yüzlerce kişiyi idam ettirdiğini bildiğini biliyordum. Fakat bir *projeye* ihtiyacı vardı işte.

Hayrete karışan huşu ve minnet hislerini yansıtmak adına Kraliçe’ye gülümsedim. Fakat çoktan bana sırtını dönmüştü bile.

Ivene’in sözlerini anımsadım. “*Seçkinleri anlamak için onlar gibi olmalısın. Kraliçe uzun zamandır yalnız, korku içinde, zayıf.*”

Hizmetçi kızlardan biri, "Benimle gel," diye mırıldandı. Ardından yürüyüp Kraliçe'nin süitinden çıktım. Kız beni hizmetçiler kanadına götürdü. Fakat aşağı kata inmek yerine yürümeye devam ettik.

Hizmetçi kız yüzüne düşen sarı saçlarından bir tutamı eliyle geriye atarak, "Majesteleri leydilerinin yakınında olmasını ister," dedi.

"Adım Setella," dedim.

"Biliyorum."

Yüzüm ekşidi. Hizmetçi kızı bu duruma bozulduğu için suçlayamazdım. Daha geleli birkaç gün olmuşken şatoda en çok arzulanan mevkilerden birine sadece şansım yaver gittiği için getirilmiştim.

Ben olsam ben de benden nefret ederdim.

Peşimden gelen bir hizmetçi kız daha vardı. Bana "Ben Erea," dedi. Kıvrıkcık, siyah saçları vardı. Gülümsediğinde kırık dişi görünüyordu. "Bu da Daselis." Diğer kadına işaret etti.

Daselis kıza aldırış etmedi. Kapıyı iterek açtı.

Daselis öfkeli bir tonda, "E?" dedi. "Girsene."

İçeri adım attım. Bir yatak odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Her gece uyuduğum yataktan çok daha genişti. Yatağın üzerinde yastık ve kürk yığınları vardı. Odanın diğer yanında harıl harıl ateş yanıyordu.

"Burası yeni odan." Erea iç çekti. "Hoş, değil mi?"

"Ben... Burada mı uyuyacağım?" Gerçekten hoştu. Aslen harikaydı. Wila ise *benim planım* yüzünden zindandaydı.

"Önce tenindeki kiri temizlemen gerek," diye mırıldandı Daselis. Odadaki banyoya girdi.

Akan suyun sesini işittiğimde iç çekmemek için kendimi tuttum. Kir içindeydim. Hizmetçi kızların paylaştığı küçük banyoda ellerimi yıkayacak zamanı bile zor bulmuştum. Hizmetçilerin banyolarında tekrar banyo yapacak şansı da bulamamıştım.

Erea, "Ben elbiseni getireyim," diye fısıldadı. "Temizlensen iyi olur. Daselis... Bazen aksi biri olabilir."

Planımın haklı bir gerekçesi olsa da içeri girip de Daselis'i küveti me özlemle bakarken gördüğümde suçluluk duydum.

"Üzerindeki incik boncuğu çıkar," dedi Daselis.

Elim hemen tılsımlı kolyeye gitti. "Çıkarmamayı tercih ederim. Sorun değil, ıslanmasının bir mahzuru yok."

Ben soyunmaya başlarken Daselis, "Nasıl istersen," dedi. "Suya gir." Yanımdan ayrıldı. Çok sayıda kokulu yağla geri geldi. Yağları suyun içine döktü. "İğneleri başından çıkar," dedi. Dediğini yaptım.

Saçlarımı salmamla Daselis bana, "Saçını ıslat," dedi.

Geriye yaslanıp emrine itaat ettim. Suyun bulanıklaşmasıyla yanaklarım kızardı.

Daselis sadece iç çekti. Fakat yüzündeki hınç bir nebze eksildi. "Saçını yıkamana yardım edeyim."

Boyadığımdan beri saçım ilk kez yıkanacaktı. Fakat bana rahat olmam, boyanın akmayacağı söylenmişti. "Teşekkür ederim." Daselis'in gözlerine baktım. "Gerçekten çok makbule geçti."

Daselis sadece başını sallayıp saçımı sabunladı.

İşini bitirdiğinde saçımı üç kez yıkamıştı. Eskisi kadar temiz olana kadar. Ayağa kalktığımda küvetteki su kirden griye çalmıştı. Ben titreyerek bedenimi örtmeye çalışırken Daselis ısrarla beni durulamak için Erea'dan bir kova daha temiz su getirmesini istiyordu.

Nihayet Daselis kurulanmama izin verdi. Fakat elbisemi yalnız giymeyi ümit etmişsem de bu ümidim hemen suya düşmüştü.

Koyu kahverengi elbise gümüş rengi, karmaşık, helezoni desenlerle süslüydü. Bedenime yapışacak şekilde kesilmişti.

Elbiseye uzun uzun baktım. O ana kadar bordo elbisemin yününün kaliteli olduğunu düşünmüştüm. Kumaşı -Galon'un pelerinin kumaşı hariç- ömrümce giydiğim giysiler arasında beni en sıcak tutanıydı. Bir an için Galon'un aksi yüz ifadesi gözümün önüne geldi ve yüreğim burkuldu.

Şimdi neredeydiler?

Daselis, "Senin gündüz düşlerine ayıracak zamanımız yok," diye çıkıştı.

İrkildim. Kollarımı kaldırmamı bekliyordu. Kaldırdığımda az kal-sın elim yüzüne çarpacaktı.

Erea gülmemek için kendisini tuttu. Daselis'in attığı öfkeli bakış kızı hemen susturdu. Erea'ya çaktırmadan gülümsedim. Bana çarpık

dişini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ah!" Daselis elbisenin bağcıklarını bağlarken yüzümü buruşturdum.

"Belin ince," diye mırıldandı Daselis. "Elbise belini ortaya çıkaracak şekilde kesildi."

İnce belli olmamın sebebi köyde yeterince yiyecek bulamamamızdı. Ormanda paralı askerlerle karşılaşana kadar doycak kadar yemek nedir bilmezdim. Rythos'un yemekleri bana biraz kilo aldırsa da Asinia'nın haberini almamla iştahım kapanmıştı.

Daselis sustu. Epeydir somurttuğumu fark ettim. Dikkatle, "Niye-tim seni gücendirmek değildi," dedi. Belli ki özür niyetine bu sözlerle idare etmem gerekecekti.

"Hayır, sorun değil. Sadece... Büyüdüğüm yerde fazla yiyecek bulamazdık."

Daselis'in gözlerinde anlayışlı bir bakış belirdi. "Nasıldır bilirim."

"Şatoda çalışmaya nasıl başladın?"

Daselis'in ağzı kapanırken yüzüne dalgın bir ifade yerleşti. "Seni Kraliçe'ye geri götürmemiz gerek. Erea, ben ona uygun ayakkabılar ararken sen de saçını yapar mısın?"

Erea bana gülümsedi. "Gel, otur."

Aynadaki gözlerime baktım. Muhtemelen tılsımlı kolye yakında işlemez olacaktı ve görünüşüme dikkat eden hizmetçiler varken ölümcül bir sorun olacaktı bu. Vicer'a haber göndermeliydim. Bana yardım edemezse kolyemi kendi başıma işler hâle getirmenin bir yolunu bulmalıydim.

Erea saçımı karmaşık, örgülü bir topuz yaparken ikimiz de sustuk. Nihayet yüzünde memnun bir gülümsemeyle geri çekildi.

Saçlarım ve gözlerim eskisinden çok farklı olduğundan aynada kendimi tanımamaya alışmıştım. Fakat yıkanan saçlarım ve temiz elbisem için duyduğum minnetle bir süre Erea'ya gülümsedim. "Harika bir iş çıkarmışsınız," diye mırıldandım.

Erea kızardı. "Benim için zevkti."

"Gitme zamanı," dedi Daselis. Topuklu ayakkabıları önüme attı. Ben ayakkabıları ayağıma geçirip doğrulurken Daselis beni iyice süzdü. Başını salladı. Dönüp kapıya yürüdü.

Topuklu ayakkabılarımla sağa sola yalpalayarak Daselis'in peşinden giderken avuçlarım terliyordu.

Kraliçe'ye o kadar yakın olmak durmadan gözlerin üzerimde olacağı anlamına gelse de, Asinia'yı zindandan nasıl kurtaracağımı düşünmek için daha çok fırsatım olacaktı.

Kraliçenin leydilerinden üçü asilzadelerin kızlarıydı. İkisinin babası Kral'ın güvendiği danışmanlardı. Adamların kadınları siyasetle ilgili sohbetleri anlamayacak kadar bön görmelerinden ya da bu sohbetlerden sıkılacaklarını düşünmelerinden dolayı önemli konuları kadınların yanında sıkça konuşmaları olasıydı. O aynı kadınlar sonra bunları dedikodu malzemesi yapıyorlardı.

Leydilerin çoğunun bana dudak büktüğüne bakılırsa onlarla arkadaşlık kurmam olası değildi. Fakat sessiz kalıp kulak kabartabilir, işe yarayacak tüm bilgileri toplayabilirdim. Ayrıca kraliçenin leydileri şatoda neredeyse her yere girebiliyorlardı. Kraliyet yemeklerine katılıyor ve Kral'a en yakın asilzadelerle dans ediyorlardı.

Bunu düşünmek bile canımı sıksa da yumruklarımı sıkıp Daselis'in peşinden gittim.

Odasına girmemle Kraliçe bir kaşını kaldırıp beni süzdü.

"Aferin Daselis," dedi. Daselis onunla tanıştığımdan beri ilk kez gülümsedi.

"Bir saat sonra kocamın verdiği yemeklerden birine katılmamız gerek, fakat umarım bana ilgimi çekecek şeyler anlattırın Setella. Aynı konular beni sıkıyor." Omuzlarını çökerten leydilerine baktı. "Bana kalsa başka bir yerde yemek yerim fakat kocama ve saraylıların geri kalanına eşlik etmek zorundayız. Kral'ın bir konuğu var. Bu yüzden yemeğe katılmam için ısrar etti."

Ağzının çarpılmasına bakılırsa Kraliçe'nin kocasına âşık olduğu söylenemezdi. Bu bilgiyi zihnime kazıdım.

Diğer leydiler suskun kalmıştı. Birçoğu sıkılmış gibiydi. Fakat Kraliçe'nin ayağa kalkmasıyla hepsi doğruldu. Oluşan sıranın başında olduğumu fark edince irkildim. Ahmakça kraliçenin hemen arkasına geçmiştim.

Yanımda dikilen kadın ince yapılıydı. Kıvrık, sarı saçları doğal saç rengimden birkaç ton daha koyuydu.

“Adım Lisveth.” Gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Kraliçenin leydilerinden biriyle arkadaşlık kurmamın imkânsız olacağını düşünmüştüm. Fakat en azından Lisveth sıcakkanlı görünüyordu.

“Setella,” diye mırıldandım.

“Katıldığım ilk yemek aklıma geldi. Çok gergindim. Sana nerede oturacağını göstereceğim.”

Diğer kadınlardan biri burnundan güldü. Omzumun üzerinden Madinia’ya baktım. Auria’nın dediğine göre Madinia’nın babası Kral’a en yakın kişiydi. Sırayla odadan çıktık. Madinia beni öyle yakından takip ediyordu ki topuklu ayakkabılarıma basıyordu.

Dişlerimi sıktım. Madinia’ya tepki verip onu memnun etmeyecektim. Yemek salonuna vardığımızda öfkem gerginliğimi bastıracak hâle gelmişti.

Muhafızlar kapıları açana ve Kraliçe yemek salonuna adım atana dek. Herkes ayağa fırlayıp yerlere kadar eğildi.

Duraksadım. Fakat diğer leydiler hâlâ yürüdüklerinden başımı eğerek Lisveth’in peşinden gittim.

Dört bir yanımda düşmanlarla çevrili olduğunun farkındaydım. Hizmetçiler şaşırarak ve kıskançlığa kapılacaklardı. Saraylılar ve asilzadeler beni ilginç bir eğlence konusu ve Kraliçe’nin onlara hadlerini bildirme aracı olarak görecektlerdi.

Bakın sizi ne kadar önemsemiyorum. Bakın ne kadar güçlüyüm. Ne idiği belirsiz bir hizmetçiye seçip sizinle haşır neşir edebiliyorum.

Kraliçe adımlarını yavaşlattı. Ta ki tüm gözler ona çevrilene dek. Nihayet masaya gidip oturdu. Bize yakındaki masaya oturmamız için el etti.

Kraliyet ailesinin masasına göz gezdirdim. Gözlerim gülen, yeşil gözlerle buluştu.

Bir anda durmamla Madinia sırtıma çarptı. Bana fısıltılı bir küfür etse de ben Lorian’a bakmakla meşguldüm.

Lorian’ın gözlerinde yırtıcı bir bakış belirdi.

Ne?

Nasıl?

Neden?

“Setella?” Lisveth bir bana bir Kral’ın masasına baktı.

“Özür dilerim. İlk kez bu kadar asilzadeyi bir arada görüyorum.

Biraz gerginim de.”

Madinia bir kez daha burnundan güldü. Kurulmuşçasına hareket ederek tek boş sandalyeye yerleştim. Ne yazık ki oraya oturmamla Lorian’a sırtını dönmüştüm ve dönüp ona öfkeli bir bakış atarak onu memnun etmeye –ya da dikkatleri ikimizden birine çevirmeye– niyetim yoktu.

Bir paralı asker *nasıl* kraliyet ailesiyle yan yana yemek yiyebiliyordu?

Herkes bir kez daha ayağa kalkınca ben de apar topar doğruldum. Kral salona giriyordu. Onu ilk kez görüyordum ve eğilirken ona hızlıca baktım.

Uzun ve geniş omuzlu Sabium sağlığının zirvesinde gibiydi. Muhtemelen öyleydi de. Çünkü şifacıları şüphesiz kardeşim gibi insanlardan büyü çalmıştı. Yanakları pembe olsa da gözleri neredeyse kömür karası kadar siyahtı.

Kral eliyle başlarımızı kaldırmamızı işaret etti. Biz ayakta beklerken salona sessizlik çöktü.

“Bugün Gromalia’dan Prens Rekja’yı sarayımızda konuk etmenin mutluluğu içindeyim. Bu ziyaretin krallıklarımız arasında yüzyıllar sürecektir bir iş birliğinin önünü açmasını dilerim.”

“Teşekkür ederim, majesteleri.” Lorian’ın sesi tenimin her karışını okşar gibiydi. Bir an için tek düşünebildiğim şehir kapılarını aşmamızın hemen ardından beni öptüğünde dudaklarının dudaklarımda bıraktığı his oldu.

O zaman onun şehirde bir sonraki müşterisini arayacağını düşünmüştüm.

Az kalsın ahmaklığıma kahkahalarla gülecektim. Tibris’le şatoya girmenin bir yolunu bulacak kadar kurnaz olduğumuzu düşünmüştüm. Lorian *prens* rolü oynayıp ön kapıdan öylece içeri girmişti işte.

“Oturun,” dedi Kral. Sandalyemi el yordamıyla buldum.

Diğer kadınlardan biri alçak sesle güldü. “Kral o korkak Gromalia itleriyle uzun soluklu bir iş birliği isteyecekmiş gibi.”

Başımı kaldırmadım. İlgi gösterirsem hemen çenesini kapatırdı. Neyse ki Lisveth başını kaldırdı.

“Ne demek istiyorsun Alcandre?”

Alcandre iç çekti. Gözlerini devirdiğinden emin olmak için ona bakmama gerek yoktu. “*Demek istediğim* Gromalia Fey savaşlarında bize sırt çevirmişti. Savaşa katılmayı reddettiler. Kaybetmeyi göze alamadılar ve meydanı Feyler’e bıraktılar. Neyse ki tanrılar *bizim yanımızdaydı*. Fakat Kralımız hakkında bildiğim bir şey varsa o da tarihimize değer verdiğidir. Gromalia’yla ittifak kurmak için girişimde bulunan Kral Regner’dı. Kral Sabium sınırlarımızı kuvvetlendirmek için Gromalia’ya ihtiyaç duyabilir. Fakat geçen sefer Feyler’den yana olmalarının bedelini onlara ödetecek.”

PRISCA

Akşam yemeğinde ekmekler, peynirler, meyveler, sebzeler ve et vardı. Çok fazla et. Şarap su gibi akıyordu ve hizmetçiler tatlı hamur işleri ve şekere batırılmış meyveler getiriyorlardı... Köyde ancak hayalini kurabileceğim bir yemektir bu.

Hiçbirinin tadına bakmadım.

Kraliçenin leydileri bana aldırış etmiyordu. Lisveth birkaç kez sohbet açmaya çalışsa da dalgın olduğumdan hemen pes etti. Muhtemelen tek sözcüklü yanıtlarım onu bıktırmıştı.

Zihnimdeki hararetli düşünceler yatışınca leydilerin sohbetine kulak kabartıp söyledikleri her şeyi zihnime kazıdım. Lorian'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissetsem de.

Diğer beş leydi yıllardır Kraliçe'ye eşlik ediyordu. Lisveth'in annesi Kraliçe'nin yakın arkadaşlarından biriydi ve şifacı zamanında gelip hayatını kurtarmadığı için Lisveth'in doğumundan kısa süre sonra hummadan ölmüştü. Henüz on altı kış geçiren Lisveth en gencimizdi ve Kraliçe bazen ona neredeyse kızı gibi davranıyordu.

Caraceli bir zamanlar Kraliçe için ateş yakmaktan sorumluydu ve Kraliçe'nin pazarda bulduğu Katina'nın en yakın arkadaşıydı. Köyüne dönüşünü benim planladığım Katina'nın.

Katina evine döndüğünde ebeveyninin gayet sağlıklı olduğunu görecekti. Caraceli benden Madinia'dan da çok nefret eder gibiydi. Muhtemelen arkadaşının yerini aldığım için.

Caraceli ve Madinia birbirlerinden de nefret ediyordu. Zaten Madinia herkesten nefret eder gibiydi. Fakat ara sıra, Kraliçe'nin gözü üzerinde değilken yüzünde kibirli bir gülümsemeyle Caraceli'ye *ateşçi kız* diyordu.

Madinia'yı kimsenin sevmemesinin bir nedeni vardı. O da babasının Kral'a yakınlığı değildi.

Pelopia ve Alcandre masanın diğer ucunda oturmuşlar, aralarında fısıldaşıyorlardı. Onların Kraliçe'nin hizmetine nasıl girdiklerini henüz öğrenmemişsem de muhtemelen Auria bana bir ara anlatırdı. İkisi bana bakıp başlarını sallasalar da Alvandre'nin Gromalia hakkında söyledikleri hariç, sohbe katılmamışlardı. Herhâlde ikisi de Madinia'nın öfkesini üzerlerine çekmek istemiyordu.

Lorian'ın beni izlediğini hâlâ hissedebiliyordum. Şatoya gelmeyi nasıl başarmıştı? Gromalia sınırında bulunduğu Feyler'i anımsadıkça kalbim hızlanıyordu. Lorian'ın ne planı olduğunu ve o planların benim planlarıma bir etkisi olup olmayacağını öğrenmem gerekiyordu.

Odaya sessizlik çökünce risk alıp omzumun üzerinden baktım. Kraliçe ayağa kalkmıştı. Kral'a bir şeyler fısıldadıktan sonra kapıya doğru yürüdü.

"Peşinden gitmeli miyiz?" diye sordum.

Lisveth başını iki yana salladı. "Kraliçe Kral'ın yemeklerinin ardından yalnız kalmayı tercih eder. Özellikle de şato balolarından sonra yalnız kalmayı sever. Biz ne zaman istersek yemekten ayrılabiliriz."

Kral Sabium'la hararetli bir sohbet eden Lorian'ı görmezden gelerek Kral'ın masasına göz gezdirdim. Sessizce, "Kral'ın yanında oturanlar kimler?" diye sordum.

Lisveth gülümsedi. "Onlar Kral'ın patrikleri. Yıllar boyunca Kral'ın gözüne ne kadar girdilerse o kadar büyük arazileri var. Masanın sonundaki Patrik Kofod." Başıyla, şimdiden sarhoş görünen.

yüzünde kederli bir ifade olan adama işaret etti. "Yanıdaki Patrik Farrow... Madinia'nın babası."

Adama göz gezdirdim. Madinia'nın annesi çok güzel olsa gerekti. Çünkü kızıl saçlarından başka onunla babası arasında hiçbir benzerlik görememiştim. Madinia'ya baktım. Bana bir kaşını kaldırarak karşılık verdi.

Patrik Farrow Kral'ın yanında oturuyordu. Güçlü bir adam olduğu belliydi. Gromalia Prensi de Kral'ın diğer yanında oturuyordu. "Peki...Prens'in yanındaki?"

"Patrik Thueson." Gülümsedi. Thueson'ın fırça gibi kırı saçları dayanamayıp ellerini aralarında gezdirmiş gibi dikilmişti. Tabağına bakarken derin düşünceler içinde gibiydi. "İyi bir adamdır," dedi Lisveth. "Ben küçükken babam nadiren saray meclisine katılırdı ve Patrik Thuseon bana hep ballı meyveler verirdi." Kulağıma iyice eğilip fısıltıyla konuşmaya başladı. "Sarayda olmaktan nefret eder. Topraklarını idare etmeyi tercih eder.Fakat Kral onun dostluğundan hoşlandığı için sık sık burada kalması için ısrar ediyor. Yanındaki de Patrik Greve." Başıyla ince, sivri burunlu, soluk benizli bir adama işaret etti. Bir an için yüzünde korkuyu andıran bir ifade belirip kayboldu. Ağzımı açsam da Lisveth yüzünü masaya çevirmişti bile. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu.

Birkaç dakika daha bekledim. Fakat leydilerin hiçbiri yemekten ayrılacak gibi görünmüyordu. Nihayet sandalyemi geriye ittim.

"Yorgunum," dedim.

Lisveth bana gülümsedi. Diğerleri bana aldırış etmedi.

"İyi geceler."

Yemek salonundan neredeyse kaçır gibi ayrıldım. Rythos'u ve grubun geri kalanını çevrede görmemiştim. Fakat Lorian oradaysa onlar da yakınlarda bir yerde olmalıydılar.

Biri kolumu tutunca tökezledim. Sonra boş bir odaya çekildim.

Lorian bana öfkeyle baktı. Ahmak bedenim sırtımı göğsüne yapıştırmak istedi. Belli ki tüm o stres zihnimi etkilemişti.

"Hani gemiye binecektin?" diye gürledi.

Derin bir nefes aldım. Kışkırtıcı kokusu burnuma ulaştı. Yabani, orman gibi bir kokusu vardı. Bana yıldızlar altında uyumayı anımsatan. "Asinia kurtulana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

Kendine has, tuhaf tarzıyla, sıkça yaptığı gibi donakaldı. "Muhtemelen şimdiden ölmüş bir kadın için her şeyi tehlikeye mi atacaksın?"

Burnumu çektim. "Sana dostluğu ve sadakati nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Bir insan bu kavramları ya biliyordur ya bilmiyordur."

Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Onun dostlarına karşı ne denli sadık olduğunu ikimiz de biliyorduk. "Yanıt ver."

"Basit. O benim en iyi arkadaşım. Benim için dosttan öte, bir kız kardeş. Hapse atılan ben olsam aynısını benim için yapacağından şüphem yok."

"Yine de ikiniz de birbirinizin gücü olduğundan habersizdiniz."

Asinia kendine gelene kadar konuşmaktan sakındığım bir konuydu bu.

"Dostluğumuzda sırlar da vardı. Fakat şimdi bunların önemi yok. Asıl soru şu: *Sen* burada ne arıyorsun?"

Lorian siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Peki ya sen bana bir köylünün nasıl kraliçenin leydilerinden biri olduğunu anlatsan nasıl olur?"

"Sen bana bir paralı askerin kralın masasında ne işi olduğunu söylersen yanıtını veririm."

Lorian bana ağır ağır şekillenen bir gülümsemeye karşılık verdi. "Paralı asker olduğumu söylemedim ki hiç."

Hay vereceğin yanıtı... "Gromalialı da değilsin!"

"Kim demiş?" Lorian gücenmiş görünecek kadar cüretkârdı.

"*Senin* prens olduğun fikri bile gülünç."

"Neredeyse bir köylünün kraliçenin leydilerinden biri olması kadar mı gülünç?"

Lorian'a dudak bükerek karşılık verdim.

"Fakat yabani bir köylü kızı olup diğer leydileri gölgede bırakman da yabana atılır şey değil," diye mırladı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma."

Lorian bana sırıttı. "Fakat işimi çok kolaylaştırıyorsun." Uzun saçımın kurtulup alnıma düşen bir bukleye oynamaya başladı. "Gerçek saçını daha çok beğeniyorum. O tuhaf gözleri özlemişim."

"Tuhaf mı?"

"Tuhaf bir güzelliği olan gözleri."

Son görüşümünden beri Lorian'ın içinde bir şeyler canlanmıştı. Hani neredeyse... Neredeyse cana yakındı. Sebep buraya her ne için geldiyse o amaca yaklaşması mıydı?

Eli çeneme gitti. "Kalan kısmını da özledim. Ne zaman sana ters gelen bir şey söylesem kaşlarını çatışını. Bir de çıplak hâlimi merak ederken yüzünde beliren o ifadeyi."

Hiç de sıcak karşılamadığım bir farkındalık bedenime dolarken kalbim kült kült attı. "*Çıplak hâlini merak ettiğim yok!*"

"Ah, ne diye merak edeceksin, değil mi? Fakat beni handa banyo yaparken izlemiştin, seni hınzır."

Yanaklarım kızardı. Bana gösteriş yaparcasına kaşlarını nasıl esnettiğini anımsadım. Çünkü yapıyordu da. Bu adam özünde bir yırtıcıydı. Ona baktığımı fark etmeyeceğini mi düşünmüştüm gerçekten?

Sohbet bir anda kontrolden çıkıvermişti.

Lorian bana yaklaşıp eğilerek boynumu kokladı. Başımı geri atıp ellerimi belime götürdüm. "Burada her ne yapıyorsan yoluna çıkma yeter."

Lorian'ın yüzü ciddileşti. "Sen kendini tutar ve beni gözetlemezsen ben de yoluna çıkmam."

"Peki."

Lorian geri adım attı. Gözlerinde hâlâ o kendine has, tuhaf kararlılık vardı.

Küfretti. Sonra beni öptü. Dudakları dudaklarımı azap verecek kadar yavaşça okşadı. Ben ikimiz için zamanı dondururken. Ellerinden biri kaburgalarımın, göğsümün hemen altına gitti ve bedenimi geriye attım. Lorian bedenimin daha üstlerine dokunana kadar kollarında kıvrılmak istiyordum.

Başını ağır ağır kaldırdı. Yüzünde soğuk bir ifade olsa da gözlerini...Alev alev yanıyordu. "Kendini yatağında bulmak istemiyorsan benden uzak dur."

Hay edeceğin lafa...

Göğsünü ittim. Hemen gerilemedi. “*Asla* öyle bir şey olmayacak,” diye tısladım. Kahkahasına aldırış etmedim. Uzun adımlarla odadan çıktım.

Tibris odamın olduğu hizmetçiler koridorunda beni bekliyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Kulağına eğilip sesimi iyice alçalttım. “Lorian burada.”

Tibris’in kaşları çatıldı. “*Paralı asker* mi?” diye fısıldadı. “Bundan haberin var mıydı?”

“Tabii ki yoktu. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim.”

Tibris’in zihninde Lorian’ın oradaki varlığının planlarımıza nasıl etkileri olabileceğini hesapladığını görebiliyordum.

“İçeri nasıl girmiş ki?”

“Buna bayılacaksın. Gromalia Prensi rolü yapıyor.”

Tibris boğuk bir kahkaha attı. Ciddi olduğumu anlayınca iç çekti. “Ondan uzak dur, Pris.”

“Ah, tabii ki uzak duracağım.”

“Zindan muhafızları çoktan sarhoş oldular. Anlaşılan şatodaki hareketliliği fırsat bildiler. Gidip Asinia’yla görüşmeliyiz.”

Utanç bir bıçak gibi ruhuma saplandı. Ben Lorian’la öpüşürken Asinia ve Demos bizi bekliyordu. “Ona ve Demos’a yiyecek bir şeyler bulmalıyım.”

Tibris elindeki keseyi havaya kaldırdı. “Aşçı beni seviyor.”

“Neden şaşırmadım buna?”

“İyi görünüyorsun Pris. Bir asilzade gibi.”

Asilzade gibi görünme fikri hiç hoşuma gitmese de ihtiyacım olan tam da buydu. “Vicer’a benim adıma teşekkür et. Wila’nın durumuna bakmam gerek.” Tabii Wila benimle konuşmak isterse yapabilecektim bunu. “Planımızın işe yaramasını ona borçluyuz.”

Tibris haklıydı. İki muhafız da duvarın dibine külçe gibi yığılmış, göz kapakları yarıya inmişti. O gün belki de zihnim çok meşgul olduğu için gücümün ipliğini çekmekte zorlanıyordum. Fakat muhafızların

yanından geçip taş basamaklardan inmemize yetecek kadar bir süre zamanı dondurabildim.

Bir kraliyet yemeğinin ardından zindan gözüne her zamankinden de beter görünmüştü. Havada ağır bir dışkı kokusu ve ümitsizlik vardı.

Biri "Setella," diye fısıldayınca döndüm. Wila merdivenin en yakınındaki hücrelerden birindeydi. Bir gözü morarmış, dudağı yarılmıştı.

Tibris'e, "Sen Asinia'yla ilgilen," dedim. Tibris bir bana bir Wila'ya bakınca ona başımı salladım. "Sorun yok. Sen git."

Wila'nın hücresinin önüne çömeldiğimde öfke içimi yakıp kavuruyordu.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Gerçek adım Prisca," diye fısıldadım. En azından onunla bu bilgiyi paylaşabilirdim.

Wila beni süzdü. Gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. Yaşından büyük gösteriyordu. "Prisca. Hoşuma gitti. Vicer bana senin kim olduğunu söylemese de bunu düşünüp çıkardım. Başta senden nefret etmiştim, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Senin asi rolü oynayan bir başka kız olduğunu düşünmüştüm. Biz yıllardır mücadele verirken, senin bir anda çıkıp dünyayı değiştirebileceğini düşünen bir budala olduğunu sanmıştım. Bu yüzden içimden sana vurmak bile geliyordu."

Gülümsedim. "Seni suçlayamam."

Wila da gülümsedi. Bunu yapması dudağını acıtmış olmalıydı. "Fakat attığın her adımı izliyordum. Anlıyorsun ya, onca zamandır hiçbirimiz Kraliçe'ye yaklaşmayı göze alamamıştık." Elini yeni elbisemin üzerinde gezdirdi. "Sen ise daha birkaç gündür buradasın ve bugün istesek onu öldürebilirdik."

"Bunu istedim de." Ne kadar çok istediğimi düşünmek dehşet vericiydi. Köyümden ayrıldığımdan beri çok öyle değişmiştim ki kendimi tanımaz olmuştum.

"Biliyorum. Ben de öyle. Onun çılgınlıklarını dinlerken kahkahalar atmayı nasıl da isterim." Wila sırtıttı. "Fakat sen daha büyük düşün-

yorsun. Bu işe razı olmamın nedeni de bu. Çünkü sen onlara bedel ödeteceksin.”

Wila’nın güveni bir yandan bana güç verirken diğer yandan beni dehşetle düşürmüştü. Tanrılar adına, olduğumu düşündüğü kişi olabilir.meyi ümit ettim.

“Ödeteceğim. Kraliçe burada ne kadar kalmanı emretti?”

“Asla çıkamayacağım.”

“Ne?”

Wila elini yüzünde gezdirdi.

Öfke içimi yaktı. “Seni buradan diğerleriyle birlikte çıkaracağım.”

Wila başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır, çıkarmayacaksın. Kral araya girdi. *Aşkının* az kalsın zarar görecektir olmasından hoşnut kalmamış. İki gün sonra idam edileceğim.”

Zindan çevremde ağır ağır dönmeye başladı. Wila hâlâ konuşsa da sadece kulaklarımın içinde atan kalbimin atışını işitebiliyordum.

Uyuşan dudaklarımın arasından, “O hâlde seni bu gece çıkaracağım,” sözleri döküldü. “Şimdi.”

“Bunu yapamayacağını biliyorsun.” Gözleri yaşlarla parıltıyordu. “Sorun değil. Bir yıldan uzun süredir bu şatodayım ve Vicer’a bilgi iletmekten daha önemli bir faydam olmadı. İlettiğim hiçbir bilgi tek kişinin hayatını kurtarmadı. Bu kez gerçekten *önemli* bir iş yapmak istemiştım.”

İkimizin arasındaki parmaklıkları kavrayıp gözlerimi Wila’ya diktim. “*Pes edemezsin.*”

Gözyaşları Wila’nın yanaklarından aşağı süzüldü. Bana, “Erkek kardeşimi götürdüler,” dedi. “Birkaç dakika arayla doğmuştuk biz. O gün köyden uzaktaydım. Kaçtım. Şehre vardığımda kardeşim yakılmıştı bile. Ona veda bile edemedim. Ona harika bir kardeş olduğu için teşekkür edemedim. Kral onu hiç düşünmeden benden kopardı. Çünkü halkı içimizde ne kadar çok kişinin büyü gücü olduğunu ve bunun sebebini anlarsa yalanları ortaya çıkmaya başlayacaktı. Senin bir erkek kardeşin var.” Gözleri omzumun üzerinden Tibris’in gittiği yöne çevrildi.

“Evet, var ve kardeşim senin hayatından öylece vazgeçmemi asla istemez. Senin kardeşin de bunu istemezdi.”

“Pes etmiyorum. Onları kurtaracaksın. Biliyorum. Söz ver bana prisca. Bana hepsini kurtaracağına, geri dönüp bu lanet yeri yakıp yı-
kacağına söz ver.”

Söyleyebileceğim tek şey vardı. “Söz veriyorum.”

LORIAN

Solumdan ayak sesleri geldi.

Elim hemen hançerime gitti. Döndüm. Prisca odamda dikiliyordu. Yüzü kireç kesilmişti.

“Gücünü süitime gizlice girmek için mi kullanıyorsun yaban ke-
disi? Ne ayıp!”

“Oyun oynayacak zamanım yok.”

Göz göze geldik ve gözlerinin rengi beni yine irkiltti. Değişimin-
den hiç hazzetmemiştim. Fakat daha da önemlisi o gözlerde çaresizlik
vardı. Beni tuhaf bir endişeyle dolduran bir çaresizlik.

“Sorun ne?”

“Nasıl kraliçenin leydilerinden biri olduğumu sormuştun. Wila
adında bir kadınla iş birliği yaptım. Kraliçe’nin elbisesinin üzerine bir
lamba düşürdü. Fey ateşiyle yanan bir lamba. Zamanı bir süre dondur-
dum. Ateş elbiseyi tutuşturacak kadar, Kraliçe’nin çevresindekilerin
hiçbir şey yapmadıklarını düşüneceği kadar.”

Prisca’nın yüzü daha da solgunlaştı. Yaptıklarını itiraf etmek için-
deki hayatı emiyormuş gibi.

“Sonra da ateşi söndürerek kahramanlığın ve atıklığınle Krali-
çe’nin dikkatini çektin.”

“Evet.”

Prisca'yı süzdüm. Ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine verdi. "Bana anlatmadığın bir şeyler var. Kraliçe'den öğrendiğim kadarıyla mutlaka altı leydisini yanında tutuyormuş."

O kendine has inatçı tavrıyla çenesini uzattı ve bir kaşını kaldırdı.

"O leydilerden birinin ortadan kaybolması için gerekli ayarlamaları yaptın, değil mi yaban kedisi?"

Alelacele, "Onu öldürmedim," dedim. "Köyüne döndü sadece."

"Umduğumdan daha entrikacı çıktın. Tebrikler. Fakat neden birbirimizin varlığından habersizmişiz gibi davranacağımıza karar verdikten sonra perişan hâlde bana geldiğini açıklamıyor bu."

"Wila... En fazla insanların arasında küçük düşürüleceğini sanmıştım. Ya da daha kötü bir işe atanacağımı. Fakat onu zindana götürdüler." Sesinin titremesiyle içimde bir şey cız etti.

İç çektim. "Ona ölüm cezası verdiler. Sen de benden müdahale etmemi istiyorsun."

Prisca öfkeyle, "Kral olanları işitince bu olayı *aşkını* kanıtlamak için kullanmaya karar verdi," dedi. "Wila'ya ölüm cezası verdi. İki gün sonra, gün doğarken ölecek."

"Sence bu konuda ne yapabilirim?"

"Ne olursa, *Lütfen* Lorian. Sana yalvarıyorum. Onu şimdi kaçırsam soruşturma başlatıp güvenlik önlemlerini artırırılar. O zaman Asinia'yı asla kurtaramam. Hâlâ yolculuk edemeyecek kadar güçsüz."

Dişlerimi kenetledim. Benden yardım istiyordu. *Yalvarıyordu*. Ona istediğini, ihtiyacı olanı veremiyordum. Tuhaf bir tür acizlik hissi içime oturdu. "Yapamam."

"Lorian..."

Bir elimi kaldırdım. Son birkaç haftada Prisca'nın gözlerindeki ümit ışığını söndürmek mutlak bir gereklilikten azaba dönüşmüştü.

"Sana burada idamların nasıl gerçekleştiğini anlatayım. Mahkûm şatonun arka girişine gözleri bağlı götürülür. Güneşin doğuşunu son bir kez izlemesine bile izin verilmez. Her an etrafı muhafızlarla çevrilidir ve şehirdeki bu amaçla tasarlanmış çok sayıdaki meydandan birine sürüklenir. Onu kurtarmamız için dikkatleri dağıtacak kadar bü-

yük bir olay çıkarırsam bile şehrin kapıları hemen kapanır. Şehirden ayrılmaya çalışan her erkek, her kadın ve  ocuk aranır. Kaçak bulunana kadar şiddet kaçınılmaz olur. Diğer birçok masum insan ölür.”

 atodaki mahk mlar hakkındaki her şeyi biliyordum. Onlara ne olduğunu biliyordum. Acı veren her ayrıntıyı. Bir noktada bu can sıkıcı kadın benim için çok önemli olmuŗtu. Öyle önemli olmuŗtu ki onun böyle planların peŗinde koŗması d ŗ ncesi... Ve yalnız baŗına o uzun yolu yürüyüp idamına gitmesi d ŗ ncesi...

Bunun ger ekleŗmemesi için ne gerekiyorsa yapardım. Bunun için onu ba layıp bir dolaba kapatmam gerekse bile.

Prisca iki yana yalpaladı. Yüzü k l rengine  almıŗtı. D ŗmesin diye onu tutmak için ona doğru bir adım attım.  rkildi.

Kendimi ellerimi belime götürmeye zorladım. “Buraya gelmen bir hataydı,” dedim. “Koruması gereken insanlar olan tek kiŗi sen değil-sin. Sana yardım edemem.”

Prisca kapıya doğru sendeledi. Gözleri gözlerimle buluŗtu ve kısa bir an için kullandığı tılsıma rağmen o gözlerin ardındaki bal rengini seçtim.

“Tabii ki yardım edemezsin. Kadınları ölüme terk etmeyi dert etmediğini ispatlamıŗtın. Ne diye senden daha fazlasını bekledim ki.” Dönüp uzun adımlarla dıŗarı  ıktı.

Bumumun köprüsünü iki parma ımın arasına alıp pes bir kahkaha attım.

Biliyordum ki az önce söylediğim her şeye rağmen hizmetçi kızı kurtarmaya  alıŗacaktım.

PRISCA

Ertesi sabah kapım gün doğumundan hemen sonra açıldı. Daselis içeri girip perdeleri açtı.

“Kraliçe bu sabah leydilerini kahvaltıya bekliyor,” dedi.

“Kendim hazırlanabilirim.” Sesim boğuk çıkmıştı. Lorian’dan yardım dilendikten sonra uyuyana kadar ağlamıştım.

Daselis banyoya girdi. Hemen sonra su akmaya başladı. Kendimi yataktan çıkmaya zorladım.

“Sen iyi misin?” diye fısıldadı Erea. “Gözlerin şişmiş ve yüzün kızarmış.”

Odaya dönen Daselis sesinde belirgin bir alaycılıkla, “Herkesin gıpta ettiği bir konuma konmak zor olsa gerek,” dedi. “Banyo yap.”

Tartışacak zamanım yoktu. Banyoya gidip soyundum ve küvete girdim. Kafamın içi düşüncelerle doluydu.

Lorian’ın o denli kendinden emin konuşmasından *nefret etmişim*. Söylediği her sözün gayet akla yatkın oluşundan da. Asinia’yı zindanda gördüğümünden beri “gücümü kullanıp zamanı dondurarak Asinia’yı şatodan kaçırmaktan” daha iyi bir stratejiye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Fakat aptalca planım yüzünden Wila’nın öleceğini bilmek...

Wila’nın hayatını o şekilde kaybetmesine izin veremezdim.

Vermeyecektim de.

Biri yatak odasının kapısını çaldı. Ya Erea ya Daselis kapıyı açmış olacaktı. Çünkü mırıltılar işittim. Erea başını banyodan içeri uzattı.

“Gelen ulaktı. Kraliçe’nin süitinde kahvaltı yerine Kral’la resmi bir kahvaltı yapılacak. Kral bir duyuru yapacaktı.”

Aniden bastıran bir baş ağrısıyla sağ gözümün ardında bir zonklama başladı. Fakat küvetten çıkıp başımı salladım.

“Acele etmelisin,” dedi Daselis.

İkisi elbisemi giymeme yardım ederken ben orada bile değildim. Aklım durmadan hücreesindeki Wila’ya gidiyordu. Yüzündeki morluklara. Buz gibi havaya. O hücreden sadece ölümü için çıkarılacak oluşuna. Onu kurtarmanın bir yolu olmalıydı. Lorian yardım etmezse başka bir yöntem deneyecektim.

Bana gereken sadece Wila’ya bir iki gün kazandıracak kadar dikkatleri dağıtacak bir olaydı.

Daselis sertçe, “Gitme zamanı,” dedi.

Erea saçlarımı yapmakla meşgul olan ellerini çekti.

Ona, "Mükemmel olmuş," dedim.

Ayağa kalkıp kraliyet yemek salonunun yolunu tuttum. Görmek istediğim son iki kişi Kral ve Kraliçe'ydi. Her ne kadar o gün Lorian'ı görmek fikri de benim için en az o kadar tatsız olsa da. Diğer leydiler çoktan gelip beklemeye başlamışlardı. Aynı sandalye yine boştu. Sandalyeye oturup Lisveth'e baktım.

"Çok sık olur mu bu?"

Lisveth başını iki yana salladı. "Genellikle Kral birkaç saat sonra kalkar."

Belli ki şeytani bir alçak olmak Kral'ın bütün gücünü tüketiyordu.

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bir şeyler yemek ister misin?"

Midem yemek yiyemeyeceğim kadar çok bulanıyordu. Başımı iki yana salladım. Lisveth iç çekti. "Dün gece de doğru dürüst bir şey yemedin. İyi misin?"

"İyiyim. Sadece sabahları çok yemekten hoşlanmam." Tanımadığım bir adam Kral'ın masasında oturuyordu. Sert yüz hatları ve soğuk gri gözleri olan bir adam. "O kim?"

"Rothnic Boria. Atsız faytonlar onun büyüsünün eseri. Kral'ın gözdelelerinden biri ve saraydaki herkes onun büyüyle ve dehasıyla yapacağı bir sonraki icadı görmek için yanıp tutuşuyor."

"Ya yanındaki adam?"

"Oğlu Davis. Madinia'yı *kafasına taktı*. Fakat Madinia yıllardır onu görmezden geliyor."

Zayıf bir çenesi olsa da Davis yakışıklıydı. Fakat gözleri babasının gözlerinden bile soğuktu ve onda beni ürperten bir şey vardı. Belki de Madinia için mükemmel bir eş olurdu. Fakat öyle ruhsuz bakan birini kimseye, Madinia'ya bile yakıştıramazdım.

Kral ve Kraliçe birlikte içeri girince hepimiz ayağa kalktık. Lorian arkalarından geliyordu. Kıvrak hareketleri, onu tanıdığım devasa yabaniden uzaklaştırıp daha zarif gösteriyordu. Hayal kırıklığına uğramıştım. Sadece Lorian bana yardım etmeyi reddettiği için değil,

yapmamam gerektiğini bilmem gerekirken ondan yardım istediğim için de.

Lorian'ın çevresinde Gromalia yeşili giysiler içinde adamlar vardı. Gözleri gözlerime çevrilince yanağında bir kas seğirdi. Gözleri boş bakıyordu. Yüzünde özür dileyen bir ifade vardı.

Endişe dalga dalga bedenime yayıldı.

Kral ayakta kaldı. Bu yüzden diğer herkes de.

"Neden bu sabah birlikte kahvaltı yaptığımızı merak ediyor olabilirsiniz. İçinizden bazıları geçen gün az kalsın Kraliçemin feci yaralanacağından haberdar olsa gerek. Bunun sorumlusu kadının bu sabah idam edildiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

Görüşüm bulanıklaştı. Sandalyemin kolunu kavradım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Lorian gözlerini bana dikmişti. O bakışı biliyordum. Beni azarlayacağı, bana kendimi toplamamı emredeceği zamanlarda yüzünde beliren o aynı bakıştı bu. Derin bir nefes aldım. Gözlerim yaşardı.

Burada kendini koyuverme.

"Canı alınırken muhafızlarımın aşına olduğu bir ismi haykırdı."

Wila'nın ölürken haykırdığını düşünmek... Dizlerimin bağı çözüldü ve bir anda bedenim yapış yapış terle kaplandı.

Kral odadaki herkese tek tek bakıyordu. "O isim erkek kardeşinin ismiydi. *Yozlaşmışlardan* biri olan kardeşinin." Sesi alçalıp tıslamaya döndü. "O yozlaşmış bu şatoya sızmıştı."

Asilzadeler bu yeni haberi sindirirken mırıltılar yükseldi.

Kıpırdamadan duruyor, ortadan kaybolma içgüdüme kulak asmıyordum. Dikkatleri üzerime çekmekten başka bir işe yaramazdı bu.

"Bu olaydan dolayı bilirkişim şatodaki ve şato arazisi içindeki tüm hizmetçileri incelemeye alacak."

Lisveth kulağıma eğildi. "Neyse ki biz *hizmetçi* sayılmıyoruz. Kralın bilirkişisi ürkütücü biri."

Ona başımı sallayarak karşılık verdim. Tibris incelemekten geçecekti. Melez değildi. Fakat Vicer'a bir mesaj ulaştırması gerekiyordu. Hâlâ şatoda olan bir başka asi vardı. Şatodan ayrılması gerekiyordu.

Kral konuşmasını sürdürdü. Soğuk gözleri masamıza çevrildi. Lisveth sırtını dikleştirdi.

“Neyse ki Kraliçe’nin yakınında olan bir başka hizmetçi kız onu kurtardı,” diye gürlledi. “Krallığa sadık biri. Onun geçici olarak kraliçenin leydilerine dâhil edildiğini öğrendim.”

Kral’ın gözleri gözlerimle buluştu.

Hayatın buna bağlıymış gibi gülümse. Çünkü öyle.

Gülümsedim. Başımı eğip Kral’ı selamladım. Saraylıların gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Hepsi de yargılıyor, beni tartıyordu.

“Şimdi yemek yiyelim,” dedi Kral. “Ve bir yozlaşmışın daha yakılışını kutlayalım.”

“Söz ver bana Prisca. Bana hepsini kurtaracağına, geri dönüp bu lanet yeri yakıp yıkacağına söz ver.”

Omzumun üzerinden Lorian’a gülümseyen Kral’a baktım.

Yak bu lanet yeri.

Kendimi toplamak için bir nefes aldım. Birkaç dakika daha orada kalırsam kendimi kaybedebilirdim.

Lisveth’e, “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim. “Seninle Kraliçe’nin süitinde buluşuruz.”

Pelopia’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kraliçe bundan hoşlanmayacak.”

“Burada kendimi küçük düşürmemden de hoşlanmaz.” Sözlerimi yumuşatmak için gülümsedim. Hemen sonra Pelopia da bana gülümsedi.

Salondan çıkarken bana çevrilen gözleri hissedebiliyordum. En yakın depo odasına yürüyüp kendimi bıraktım.

Dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu ısırdım. Hiçkırıklarım beni nefessiz bıraktı.

Suç bendeydi. Bunu başarabileceğimi sanmıştım. Öylece şatoya girip Kral’ın mahkûmlarını kurtarabileceğimi sanmıştım. Bunun yerine iyi yürekli bir kadının ölümüne sebep olmuştum.

Güçlü kollar beni sardı. Debelendim. Muhafızlar...

Fakat o kokuyu tanıyordum. Donakaldım. Sonra bir yumruk savurdum.

"Bundan iyisini yapman gerek yaban kedisi."

Buna nasıl *cüret ederdi*? "Sakın dokunma bana."

"Affedersin Prisca." Sesinde kasvetli bir ton vardı. "Sana çabaladığımı söylesem bana inanır mıydın?"

"Hayır."

Onunla dövüşüyordum. Ona vururken, onu pençelerken öfke içinde yanıyordum. Sert bir darbe indirmemle küfredip ellerimi yakaladı.

"Unut," diye gürledi. "Olan oldu, unut artık!"

Başımı eğdim.

Lorian beni kendisine yaklaştırdı. Bir kez daha üzerine atıldım. Fakat aldırış etmeden beni daha sıkı sardı. Hıçkırdım. Uzun, boğucu hıçkırıklarımın arasında güçlükle nefes alıyordum. Lorian sessizdi. Fakat bir eliyle sırtımı nazikçe okşadı.

Hayal bile edemeyeceğim kadar berbat bir yerdi burası.

Lorian mırıldanmaya başladı. Eli sırtımı yavaşça okşadı. Ağlamaya devam ettim.

Nihayet bitkin düştüm. Burnumu çekip yüzümü gömleğime sildim.

Lorian beni bıraktı.

Lorian'ın mırıldandığı şarkıyı daha önce hiç işitmemiştim. Tuhaf ve farklıydı. Nihayet başımı kaldırdığımda onun tavana baktığını gördüm. Eli enseme, bir kedi yavrusuymuşum gibi beni bedeninden ayırdığında gözlerimle buluşan gözlerinde bastırıldığı bir öfke vardı. Yanağında küçük, beyaz bir çizgi belirmişti. Çenesini kenetlemişti. Lorian da olanlardan hiç etkilenmemiş değildi. O da benim kadar öfkeliydi.

"Çabaladım," dedi. "Kral'ın casusları Kraliçe'nin yanında ayağı takılan kadını soruşturduğumu öğrenip Kral'a bunu bildirmişler. Tek yaptığım ölümünü çabuklaştırmak oldu."

Gözlerim yeniden yaşarken Lorian iç çekti. "Sana kendini suçlamamanı söyledim. Fakat ikimiz de bunun bir faydası olmayacağını biliyoruz. Birini suçlayacaksan beni suçla."

Bir grup kadın kapının önünden geçti. Gülüyor, dedikodu ediyorlardı. Masum bir kadın hayatını kaybetmişken nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorlardı?

Nedeni açıktı; o kadın bir *yozlaşmıştı*. Benim gibi.

“Burada olmanın gerçek sebebi ne Lorian?”

Yüzü yüzüme yaklaştı. Çevik bir hareketle beni tutup kendisine çekti ve ayağa kalkarken beni de kaldırdı. “Çünkü Kral ailemin elindeki her şeyi aldı. Şimdi de ben onun her şeyini elinden alacağım.”

PRISCA

Sonraki iki gün boyunca Lorian'ı görmedim bile. Kraliçe yemeklerini sütiğinde yemekte ısrar ederken, ben sessiz kalıp öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyordum.

Şatoda fark edilmeden dolaşmakta iyice ustalaşmışım. Hizmetçiler koridorunun neden o kadar önemli olduğunu öğrenmişim. Sadece gözlerden uzak olmalarını sağlamıyordu...

Casusluk edebilmelerini de sağlıyordu.

Koridorun çeşitli noktalarına küçük delikler açılmıştı. Bunlar çoğu insanın fark edemeyeceği kadar küçüktü. Kimse bana bundan bahsetmemişti. Fakat daha önceki gün bir kapıya yaslanan bir hizmetçi kız görmüştüm. Yanından geçerken hizmetçi kız bana endişesiz bir bakış atmıştı.

Her gece Asinia'yı görmeye gidiyorduk. Her yeni gece durumu daha kötüye gidiyordu. O gece zindan her zamankinden de soğuk gibiydi. Hâlâ bilinci tam açık olmayan Asinia'nın yanında oturuyordum. Tibris'in yüzünde ümitsiz bir ifade vardı.

"Ne var?"

Tibris'in gözlerinin köşeleri kırıştı. "Ona ilaç gerek. Yarasını büyük ölçüde iyileştirebilirim fakat ne zaman geri dönsem yine kötü-

leşiyor. Ona yardım ulaştırmazsak günler içinde ölecek.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Zaten bir kişiyi ölümden döndürememiştim. Wila’nın çılgınları hayatımın geri kalanı boyunca yakamı bırakmayacaktı. Asinia’nın saçlarını geriye atıp üzerine eğildim.

Kulağına, “Buna izin vermeyeceğim,” diye fısıldadım. “Söz veriyorum.”

Yanımızdaki hücrede Demos bizi sessizce izliyordu. Biz ona yiyecek getirmeye başladığımızdan beri Fey demiri katılmış lapayı yemi-yordu ve artık daha tetikte gibiydi. Tibris her gece Demos’un yarasını biraz daha iyileştiriyordu.

“Bu şatoda şifacılar olmalı,” dedim. “Kral’a hizmet eden. Bana ne gerektiğini söyle, bulayım.”

Tibris muhtemelen küçük bir kavanozda saklanan mavi bir sıvıyı tarif etti. Sıvı Asinia’nın hastalıkla mücadele etmesini, bedeninin dinlenip toparlanmasını sağlayacaktı.

“O sıvıyı bulacağım.” Artık ihtiyacımız olanları temin etmek için ne yapmam gerekeceğini umursamıyordum. Bu bir savaştı. O noktada kaybettiğimiz bir savaş.

Tibris, “Onun üzerinde biraz daha çalışmam gerek,” diye mırıldandı. Yüzü şimdiden kireç kesilse de başımı sallayıp hücreden çıktım.

Bir hücreden diğerine yürüyüp içlerindeki iki büklüm olmuş bedenleri inceledim. Mahkûmların çoğu bana gözlerini kırpmaktan fazlasını yapamadılar. Fakat orada o kadar uzun süredir kalmayanlar da vardı. Bu mahkûmların gücü azalmışsa da hâlâ iletişim kurabiliyorlardı. Kullanılmamaktan boğuklaşmış sesleriyle bana öykülerini anlattılar.

Çoğu benzer olan öykülerin hepsi üzücüydü.

Dashiel adında bir adam bana erkek kardeşi Thayer’in büyüsunü kullandığı günü anlattı.

Kâbusların gücü.

Henüz on bir kışı geride bırakan Thayer’in hayatı gücünü baskılamakla geçmişti. Fakat kralın bilirkişisi bir anda köye geldiğinde Thayer’in gücü patlamıştı.

Köyün yarısı delirmişti.

Bilirkişi yanında büyü tamponu sağlayan bir kalkan-muhafızla yolculuk ediyordu.

Dashiel, "Thayer bunu yapmak istememişti," dedi. Hücresinin parmaklıklarına yığılırken gözleri doldu. "Sadece korkmuştu. Ona öğretmem gerekirdi. Fakat birilerinin ne yaptığımızı öğrenmelerinden korktum. Bu yüzden de kardeşimin ölümüne neden oldum."

Dashiel'in yüzündeki ümitsizlik karşısında gözlerim yaşardı. "Senin hatan değildi."

Dashiel sadece başını iki yana sallayıp alçak, kederli bir sesle konuşmaya devam etti. Melezlerin çoğu gibi Thayer de gücüyle mücadele ediyordu. Bu yüzden o gücü kullanmaya başladığında nasıl dizginleyeceğini bilememişti. Köyünün yarısı çalışamayacak hayaletlere dönüşmüştü.

"Ailemize, arkadaşlarımıza ne yaptığını gördüğünde... Ona ulaşamadım. Yetişemedim. Kemerindeki bıçağı çekip boğazını kesti."

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı aktı. Dashiel'in hücresinin önünde çömeldim. "Onlara yaptıklarının bedelini ödeteceğiz."

Dashiel'in nefesi kesildi. Mavi gözleri gözlerimle buluştu. "Kral'ın eline düşmekten daha kolay bir son oldu onunki. Sabium içimizden sadece en *faydalı* güçlere sahip olanları yakmıyor. Bazılarımızı *işe koşuyor*."

Kral'ın düşmanlarını avlamak için kullanılma fikri beni ürpertti.

"Thayer'i yozlaşmışları gizleyen köylere ibret olması için kullanıldı. Kral muhafızları bir kasabadan diğerine at sürüp Thayer'in köyünün yarısını nasıl delirttiğini anlattılar. Fakat bunu Thayer kasten yapmış gibi aktardılar. Benim nazik kardeşim sırf *yapabildiği* için gücüyle saldırmış gibi."

"Köyünüze gelen bilirkişi... Boynunun yanında bir yara izi var mıydı?"

Dashiel başını salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Şu an şatoda."

Dashiel donakaldı. Soluk gözlerine biraz can geldi. Hayat ve *intikam*. "Ölmesini istiyorum."

“O hâlde sana verdikleri yiyecekleri yemeyi bırak. Birkaç gün içinde daha fazla yiyecek getirmeye çalışacağım.”

Dashiel uzunca bir süre sessiz kaldı. “Bunu yaparsam bilirkişiyi öldürmeme yardım edecek misin?”

“Edeceğim.” Zaten planımda bilirkişiyi öldürmek vardı. Dashiel’in ihtiyacı olan da buysa...

Dashiel uzun bir nefes verdi. “Çok iyi.”

Eleme yöntemiyle Lina’nın hücrelerini buldum. Önünden hızla geçmeye çalıştığımda alçak sesli bir kahkaha attı.

“Sen olduğunu biliyorum Prisca.”

Döndüm. Berbat görünmesine şaşırmadım. Sarı saçları kirden karmıştı ve morluklarla kaplı yüzünün önünde sallanıyordu.

“Sorun değil,” dedi Lina. “Hiçbir şey söylemeyeceğim. Buraya Asinia için geldiğini biliyorum.”

Öte yandan, Lina’yı kurtarmak için gelen kimse yoktu.

Alt dudağı titreyince dudağını ısırdı.

“Büyükannene ve büyükbabana üzuldüm.”

“Teşekkür ederim. İşin en kötü yanı... Bilmemeleriydi. Bilseler bence beni kaçırmaya çalışırlardı. Fakat *ben de* bilmiyordum. Sadece şanslı biri olduğumu sanıyordum. Tanrıların yüzüme güldüğünü. *Kutsandığımı.*” Neşesiz bir kahkaha attı.

“Seni kurtaracağım.”

Lina’nın gözlerinde bir an ümidin kıvılcımı parlarsa da hemen sö-nüverdi. “Bunu asla yapamayacaksın. Aklın varsa Asinia’yı alıp bu krallıktan uzaklara kaçarsın.”

“Yiyecekleri yemeyi bırak ve mümkün olduğunca çok egzersiz yapmaya başla.”

Lina gözlerini bana dikti.

Çömelip ona doğru eğildim. “Ümit istemediğini biliyorum. Fakat bunu kendin için yapamıyorsan büyükannen ve büyükbaban için yap.”

Lina uzun bir nefes verdi. Sonra ağzına kararlı bir ifade yerleşti. “Beni buradan kurtar Pris. Sana bir can borcum olur.”

“Bana hiçbir borcun olmayacak.”

Sonraki saati tünelin girişini aramakla geçirdim. Fakat arayışımı boşaydı. Aşağıda ne kadar zaman geçirdiğimize dikkat etmek zorundaydık. Tibris nihayet gitmemiz için ısrar edince kolumu tutmasına izin verdim.

Wila'nın boş hücresinin önünden geçerken göğsüme bir bıçak saplandı sanki. Donmuş muhafızların yanından uzun adımlarla geçerken büyümün ipliğini zorlanmadan tuttum. Tibris yaşı daha ileri olan muhafızın kemerine anahtarları geri takarken kendimi muhafızların boğazlarını kesmemek için güçlkle dizginliyordum.

Hizmetçiler koridoruna döndüğümüzde Tibris, "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Hayır. Fakat iyi olacağım." Uzanıp ona sarıldım. Wila'nın yüzü gözlerimin önüne geldi. Kardeşi hakkında konuşurken hissettiği keder ve öfke. Tibris'e biraz daha sıkıca sarıldım. "Yarın görüşürüz."

Süitimin bulunduğu koridora vardığımda bir an önce yatağa girmek istiyordum.

Pes bir ses, "Peki ya *sen* neyin peşindesin?" diye mırıldadı.

Dönüp bakınca duvara yaslanan Lorian'ı gördüm.

"Burada ne arıyorsun?"

Ağır ağır, bir kedi tavrıyla gülümsedi. Sanki o sabah hiç yaşanmamıştı. Böylesi daha iyiydi. Zaten bana onun kollarında hıçkırdığının hatırlatılmasından keyif alacak değildim.

"Şatoda gizlice gezinmeler. Arkadaşını kurtarmanın bir yolunu buldun mu?"

Yüreğim burkuldu. "Hayır."

Lorian'ın gülümsemesi kayboldu. "Sorun ne?"

Ona hayretle baktım. Sorun olmayan bir şey mi vardı ki? İyi yürekli bir kadın *benim* aptal planım yüzünden ölüme gönderilmişti. Gücümü kullanırken yakalandığım için Asinia hapse atılmıştı. Benim annem de, onun annesi de ölmüştü.

Lorian bana sert bir bakış attı. "Prisca. Arkadaşının nesi var?"

Dişlerimi sıktım. Lorian hep istediğim şeylerin ötesini görebilmişti.

"Asinia hasta. Tibris her gece onu iyileştirse de ancak hayatta tutabiliyor. Ona ilaç gerek." Hizmetçiler epey dedikodu yaptıklarından ilacın nerede tutulduğunu bulmak zor olmayacaktı.

"Ve sanırım o ilacı Kral'ın şifacılarından çalmayı planlıyorsun."

Gözlerimi kısıp Lorian'a baktım. Sessiz kaldım.

"Kral'ın şifacılarının malzemelerinin çetelesini tutan astları var."

Lorian'ın sesindeki nezaket beni şaşırtmıştı. "Bunu yaparsan şatonun her yeri aranır. Muhafızlar alarına geçer ve arkadaşını kurtarman daha da güçleşir."

"Ve sanırım aklında başka bir seçenek var?" Hergele pazarlığa hep hazırdı. O pazarlık kendisi için çok önemli olmadığında. Wila'nın yüzü gözümün önüne geldi. Bir adım geriledim.

Lorian beni takip etti. Ta ki sırtım yeniden duvarla buluşana kadar.

"Bu ilacı senin için bulabilirim," demesiyle kalbim üç kat hızlı atmaya başladı.

"Ve sanırım karşılığında senin için bir şey yapmamı istiyorsun." İşin aslı o noktada yapmayacağım yoktu... Lorian'ın bunu bildiğinden de emindim.

Lorian'ın bedeni sıcak yayıyordu. Günlerdir üşüyordum.

Hayır, Prisca.

"Yapabildiğim çok şey var. Ama zamanı durdurmak bunlar arasında yok. Bu da seni benim için son derece değerli kılıyor."

Sözlerinin göğsüme yaydığı sığağa aldırış etmedim. Kastettiği, istediğini almak için beni bir araç olarak kullanmaktı.

Sorun değildi. Ben de onu kullanabilirdim.

"Çıkar ağzından baklayı," diye çıkıştım.

"Kral'ın gizli bir odası var. Girişi süitinde. Senden süite girip girişi bulmanı istiyorum." Gizli odayı nereden bildiğini sormaya gerek görmedim. Öyle bir bilgiye ulaşması beni hiç şaşırtmamıştı.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Şimdi."

Dudaklarımı yaladım. "Bütün gece gücümü kullandım."

Lorian'ın gözleri dudaklarıma çevrildi. Omuzlarından birini silkti. Her zaman olduğu gibi açık seçik ortada olan sınırlarımı dert etmiyordu.

“Sana söylediğim gibi, sandığından daha güçlüsün. Senin için iyi bir antrenman olacak bu.”

Elimi tutup beni koridorda sürükledi.

Ayaklarımı sürüdüm. İşler ters giderse Asinia ölürdü. Yanlış yapmayı göze alamazdım. “Asinia'ya yardım edeceğinin garantisi ne?”

Lorian omzunun üzerinden bana dargın bir ifadeyle baktı. “Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

Bir elimi sallayıp Lorian'ın *prenslere layık* giysilerine baktım. Lorian'ın gözleri neşeyle parladı. Dönüp ellerini beline götürdü.

Ciddi bir tonda, “Yemin ediyorum,” dedi. “Yarın gece yarısında ilacı sana getireceğim.”

Bakıştık. Taşla buluşan ayakların sesleri geldi. “Gücünü kullanmanı öneririm,” dedi Lorian.

Kullanacak gücüm kaldığı konusunda haklı olmasını ümit ettim. İpliği kendime çektim. İkimiz hariç herkesi dondururken tenim sıcakladı.

“Güzel,” diye mırıldandı Lorian. “Şimdi kıpırda bakalım.”

Koştuk. Eh, daha doğrusu Lorian koşup beni peşinden sürükledi. Dakikalar içinde kendimizi Kral'ın süitinin önünde, karşımızda donmuş muhafızlarla bulduk. Yutkunmaya çalışsam da boğazım doğru dürüst çalışmıyordu. Nefesim fazla hızlı çıkıyordu ve bir türlü yavaşlatamıyordum.

“Ya Kral oradaysa?”

“Değil. Olmamasını sağladım. Fakat sana gücünü sıkı sıkı kavramanı tavsiye ederim.”

Lorian'a öfkeyle baktım. Aldırış etmeden kapıyı açıp beni de içeri sürükledi.

Neyse ki geniş antrede kimse yoktu. Oda bordo ve altın sarısı taneleriyle dekore edilmişti. Kral ortada yoktu. Odanın geri kalanı da loştu. Hızla sağa sola bakınarak ayrıntıları zihnime kazıdım.

“Nereye?” diye fısıldadım.

“Yan odaya.”

Lorian’ın peşinden müsrifçe döşenmiş şatafatlı bir oturma odasına girdim. Lorian, “Gücünü kavramaya devam et,” dedi.

“Öyle yapıyorum.” Öyle sıkı kavırıyordum ki başım ağrımaya başlamıştı.

Lorian odanın girişini bulmak için duvarlara bakıyor, pürüzsüz yüzeyler üzerinde dikkatle elini gezdiriyordu. Gözlerim odada sıra dışı bir şeyler aradı.

Duvarlardan birindeki raflarda kadim görünen silahlar, parşömen tomarları, hatta umursamazca bir kenara atılmış gibi görünen mücevherlerle kaplı bir taç vardı.

O mücevherlerden birkaçı köyümü aylarca doyurmaya yeterdi.

Biraz daha yaklaşıp taca baktım.

“Sen aradığımı bulmama yardım et,” dedi Lorian, “Ben de sana mücevherler vereyim.” Sıradaki duvarı yoklamaya başladı.

Raflara göz gezdirdim. Raflar duvarlara iyice yaslanmamıştı. İçlerinden birinin hafif öne çıkık olması dikkatimi çekti.

Gözlerimi kısıp aradaki boşluğa baktım.

“O mücevherler *büyük* olsa iyi olur,” diye mırıldandım. “Çünkü girişi buldum.”

Lorian’ın yapılı bedeni cümlemi tamamlayamadan beni çevreledi. Öylece kalakaldım. Lorian beni kenara çekip raflara dayandı. Burunundan akan kanı sildim. Panik iyice büyüyerek geri dönmüştü. Gücüm bir muhafızın önünde fire verirse ikimiz de ölürdük.

“Gücüm tükenmek üzere.”

Lorian bana endişesiz bir bakış attı. “Hayır, değil. Daha fazla çabala.”

Lorian’ın yüzü duvara dönüktü. Yakınımdaki dekoratif amaçlı bıçağı alıp sırtına saplayabilirdim.

Hâlâ rafları kenara itmekle uğraşan Lorian, “Arkadan saldırmak senin tarzın değil yaban kedisi,” diye mırıldandı.

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Bu söylediğime sadece güldü. Kapıya göz gezdirmek için geriledi. Bana bir bakış atıp gömleğinin eteğini yırttı ve kumaşı bana uzattı. "Gidelim."

"Biri odaya girerse buraya uğradığımızı anlar." Bunu zihnimde canlandırabiliyordum. Silahlarını çeken muhafızlar, bizi ya öldürecek ya da hemen zindana kapatacaklardı. Sonra da zindanda işkence edeceklerdi. Kral'a nasıl o kadar yaklaşabildiğimizi öğrenmeye çalışacaklardı. Bedenimde kesikler açıp içlerini demirle dolduracaklardı. Muhtemelen ertesi gün de –Wila'ya yaptıkları gibi– idam edeceklerdi.

"O hâlde kimsenin buraya girmemesini sağla."

Hergele. Kibirli, umursamaz hergele.

Elimi tutup beni peşinden sürüklemeye başlamıştı bile. "Burada bekleyebilirim," diye ayak diredim. Akan kanı durdurmak için gömleğinden kopardığı kumaşı burnuma bastırdım. O yabancı kokusunu içime çekiyordum. Neden bilmem nabzım yavaşladı ve dolu dolu bir nefes alabildim. Kaşlarımı çattım.

"Hiç sanmıyorum," dedi.

Dişlerimi sıkıp odaya girdim. Taş temiz ve kuru olsa da burnuma çürük kokusu geliyordu.

Orası bir *oda* değildi. Lorian merdivenden aşağı iniyordu. Duvarlar öyle dardı ki kollarımı iki yana uzattığımda düzleştiremiyordum. Nefeslerim hızlandı. Duvarlar üzerime geliyor gibiydi. Tavanla başım arasında sadece birkaç santimetre vardı. Gücüm elimden kaydı. Yeniden yakaladım. Ağzımın içine metalik bir tat doldu.

"Bunu yapmayacağım."

"Ah, evet, yapacaksın."

"Şey, benim... Dar alanlarla aram yok."

"Kısa sürecek."

"Empatinin ne olduğunu öğretene olmadı mı sana?"

Lorian kıkırdadı. "Bu dünyada empatinin bir faydası yok. Ayrıca benim *empatim* seni daha güçlü yapmaz."

Bu yüzden mi bana öyle davranıyordu? Beni *güçlendirmek* istediği için mi?

Şimdiden kalbim göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Bir basamakta tökezlememle Lorian'ın sırtına çarptım. Omzunun üzerinden öfkeli bir bakış attı.

"Az kaldı."

Haklıydı. Merdiven basamakları genişledi. Nihayet derin nefes alabilmemle ciğerlerim de. Bir tüneldeydik. Kısa aralıklarla meşaleler yerleştirilmişti ve içerisi hâlâ çok dar olsa bile zamanı tutmaya odaklandım. İlk kez zamanı o kadar uzun bir süre dondurmaya çalışıyordum ve kan burnumdan daha da fazla akıyordu. Lorian'ın gömleğinden kopardığı parça sıırıslıklam olmuştu.

"Ah," diye mırıldandı Lorian. Sesinden memnuniyet akıyordu.

Tünel sona erdi. Yukarı baktım. Daha yukarı.

Birden merdivenin yapısı aklıma yattı. Mağara çok geniş, tavan çok yüksekti.

Mermer sütunlar metrelerce aralıklarla dizilmiş, sessiz bekçiler gibi odayı çevrelemişti. Fakat gözlerim geniş alanın ortasına takıldı. Orada uzun, yakılmamış mumlarla çevrili bir sunak vardı.

Ya sunakta ne vardı? Sepetler dolusu oceartus taşları. Hiçbiri parıltıdamıyordu. Hepsi boştu.

Lorian mağarada gezindi. Sonra bir dizi ahşap sandığın başına gitti.

Etrafıma bakındım. Sütunların etrafında binlerce kitapla dolu rafların olduğu duvarlar vardı. Merakıma yenik düşüp raflara yaklaştım.

Fey Avlamak. İnsanlar İçin Fey Büyüsü Rehberi. Fey Savaşları. Tanrılar: Eksiksiz Bir Tarihçe.

O kitaplara ulaşabilme düşüncesi bile parmaklarımı gıdıklıyordu. Ne çok şey öğrenebilirdim. Belki biz melezleri kurtarmanın bir yolunu bile bulabilirdim. Belki bir gün o hep hayalini kurduğum geleceği bile kurabilirdim.

Sakin bir hayat. İçinde öldürmenin olmadığı bir hayat.

Gözlerimin önünden küçük benekler geçmeye başladı. Bedenim ikiye bölünüyormuş gibi içim acıyla doldu.

Dünya beyaza döndü. Sonra beyaz yeniden karardı. Gücümün ipliği elimden kayıyor, kayıyordu...

İpliği bıraktım. Öne eğildim. Az kalsın kusacaktım.

Tanrılar adına. Artık ölü sayılırdık.

Lorian döndü. Bir şekilde anlamıştı. Ağzını açtı. Muhtemelen ona göre beni motive edecek iğneleyici bir söz söyleyecekti.

Merdivenden hışırtılar geldi.

Ayak sesleri.

Ciğerlerim nefes almayı unuttu.

İlk kez Lorian'ın o denli hızlı hareket ettiğini görüyordum. Mağarada oradan oraya sıçradı. Sonra beni en yakındaki sütunun arkasına çekti. Gözleri birikmiş bir öfkeyle parlıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Titredim. Arkamda duran Lorian nefes almayı bırakmış gibi hareketsizdi.

Başrahibe mağaraya adım attı. Etrafına bakmaya gerek duymadı. Gözlerini mavi taşlara dikti. Lorian'la göz göze geldiğimde bana bakışıyla uyarıda bulundu.

Sütunun arkasından başımı uzatıp baktığımda Başrahibe'nin taşlardan birini yerinden çıkarıp cübbesinin cebine soktuğunu gördüm.

Mağarada etrafına bakınan Başrahibe dönüp merdivene doğru yürüdü.

Bir anda rahatladım. Dizlerimin bağı çözüldü. Lorian beni sütuna yaslamasa yere yığılıp kalabilirdim.

Uzun saniyeler boyunca ikimiz de kımıldamadık.

Nihayet Lorian beni bıraktı.

Yutkundum. "Ne yapacağız?"

"Bir şey yapmamıza gerek yok. Sen hariç. Senin yapman gereken..."

"Daha fazla çabalamak. Biliyorum. Fakat neden bir şey yapmamıza gerek olmasın?" Sesim cılız çıkıyordu. "Onu...Öldürsek mi?" Dışarı çıkabilmek için kapıyı aralık bıraktığımızı fark etmiş olmalıydı. Aptal değilse birinin buraya girdiğini ya da izlendiğini anlaması gerekirdi.

Lorian'ın gözlerinde neşeli bir bakış belirdi. "Ah, her şey nasıl da değişiyor. Köyünden ayrılalı henüz haftalar oldu ve şimdiden küçük bir vahşiye dönüşmeye başladın."

Gözlerimi Lorian'a diktim. Dönüp Başrahibe içeri girmeden önce incelediği sandıkların başına gitti.

Sabırlı olmaya çalışarak, "Girişi açtığımızı fark etmiş olmalı," dedim.

Lorian sadece omuz silkti. "Belli ki aklı kendi pis işlerindeydi. Ne yapacak sence? Kral'a ona ait eşyaları çalmak için gizlice buraya indiğinde kapıyı aralık bulduğunu mu söyleyecek?"

Hakkı vardı. Fakat... "Endişelenmiyor musun?"

Omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış attı. Belli ki anlamsız sorularımdan bıkmıştı.

"Tabii ki endişeleniyorum. Gelen bir muhafız –hatta daha beteri Sabium'un kendisi– olsaydı bütün şato aranırdı. Muhtemelen gerçek-arayanlar ve bilirkişiler görevlendirilirdi. Bu senin için bir uyarı olsun. Dikkatini dağıtan her şey *öldürülmene* neden olur." Lorian yüzümü süzdü. Gözlerinde merak gördüm. Meraklı bir Lorian benim için asla iyiye işaret olmamıştı. "Sana ipliği elinden kaçtıracak ne düşünüyordun öyle?"

Yüzüm kızardı. Ona köyümde bir geleceği düşündüğümü söylesem muhtemelen bana kızardı.

"Hiçbir şey. Yorgunum, hepsi o kadar."

Bariz yalanım karşısında sadece başını iki yana salladı. "Dinlenecek birkaç dakikan var. Yakalanacağını bilse rahibe buraya elini kolunu sallaya sallaya gelmezdi."

Dikkatimi içleri boş ocartus taşlarına çevirdim. Üstesinden gelemediğim bir merak içindeydim. "Sence taşı niye almıştır?"

Lorian dalgınca omuz silkti. Bir başka sandığı açtı. "Bu şatoda planları olan sadece biz değiliz."

Lorian'ı sandıklarla baş başa bırakıp taşlara doğru yürüdüm. Daha yakın zaman önce o taşlardan birine sahip olmanın hayalini kuruyordum. Taşın ihsan törenine kadar büyüümü içine çekebileceğini, böylece her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Peki ya işin en kötü yanı neydi? *Hâlâ* koşup o taşlardan birini aşmamak için kendimi tutmam. Hayatta kalmak için gücüme ihtiyacım

olduğunu bilsem de bana *normal* biri olabileceğimi, her şeyin eskisi gibi olabileceğini söyleyen o cılız sesi dinlemek istiyordum.

Kendimden tiksinierek taşlara sırtımı çevirdim.

Bir şey gözüme ilişti. Mermer sütuna doğru bir adım yaklaştım. Oymalar sadece dekoratif amaçlı değildi. Daha önce hiç görmediğim tuhaf yaratıkların tasvirleriydi. Kanatlı, pençeli, dokunaçlı, kuş pençeli yaratıklar. İki ayak üstünde duran kürklü canavarlar ve yüzleri şekilsiz küçük adamlar.

“Bunlar da ne?”

“Bu kıtada yaşayan yaratıkların bizden ibaret olduğunu mu sanıyordun?”

“Eh, evet.”

Sessizlik. Döndüm.

Lorian’ın arayışı sona ermişti. Boş elleri ve daha da boş bakan gözlerine bakılacak olursa aradığını bulamamıştı.

Sandıklara bakarken paralı asker neredeyse öfkeden titriyordu. İşin aslı daha önce onu bu kadar öfkeli görmemiştim. Hislerini benden gizlemede usta olsa da yüzünü süzüp ne düşündüğünü anlamaya çalışmaya alışmışım. Yanılmıyorsam tüm o öfkesinin altında, çaresizlik yatıyordu.

Aptalca bir nedenden ötürü o adamın ümitsizlik hissetmesi fikrinden nefret ettim. “Ne aradığını bana söylemek ister misin? Belki bulmana yardım edebilirim.”

Lorian başını ağır ağır kaldırdı. Bakışı beni olduğum yere mihladi. Bana dişlerini göstererek bir adım yaklaştı. Buz gibi bir öfke dalgalar hâlinde bedeninden yayılıyordu.

Donakaldım. Aklıma fırında Kreilor’ın beni cüssesiyle ve tehditleriyle nasıl köşeye sıkıştırdığı geldi. Beni biçmek için bana ağır ağır yaklaşan avcı da.

Lorian o iki adam da değildi. Fakat korkum çoktan bedenimdeki tüm kaslara yayılmış, göğsüme yerleşip boğazımı sıkmıştı.

Derin bir nefes aldım. Lorian aradığını bulamadıysa en azından o yerden ayrılabilirdik.

Yüzüme hissiz bir ifade yerleştirip büyümün ipliğini çekiştirdim. Mağaradan ayrılıp merdivenden çıktım. Lorian her adımda peşimdeydi. Öfkesi zaten dar olan alandaki tüm oksijeni emer gibiydi ve duvarlar üzerime gelircesine her adımda bana daha da yaklaşır gibi olurken nefesim tıkanmaya başladı.

Lorian'ın durumu daha da beter hâle getireceğine güveniyordum.

Yarı yolda ipliği daha da sıkıca çekip arkamdan hantal adımlarla gelen yabaniye odaklandım.

Lorian dondu. Korkumdan ötürü beni azarlayamayacağının bilincinde, kalan basamakları hızla tırmandım. En üst basamaktan da çıkınca zamanın Lorian için yeniden işlemesine izin verdim. Başım öyle zonkluyordu ki kusmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Lorian'ın ağzından bende kapıyı açıp önüne kitaplığı itme isteği uyandıran pes bir tıslama çıktı. Kısa sürede Lorian arkamda dikilip beni açık kapıdan içeri itti.

"Benden izinsiz güçlerini üzerimde kullanmaya cüret ediyorsun demek?" dedi Lorian.

Sesinin tonu beni ürpertti. Başını tuhaf bir şekilde yana eğişi de. İçinden bir ses bana ölüme hiç olmadığım kadar yakın olduğumu, hatta nehre düştüğüm andakinden de yakın olduğumu söylüyordu.

Lorian'ın aradığı her ne ise onu Kral'ın gizli odalarında bulmayı ummuştum. Aradığını bulamaması da onu çileden çıkarmıştı. Yüzüne daima taktığı o ifadesiz maskenin ötesini hep görmek istemiştim.

Ve şimdi görmüştüm. Gördüğüm dehşet vericiydi.

Yine de gözümü korkutmasına izin verecek değildim.

Ona doğru eğilip yüzüme küçük, haşarı bir gülümseme kondurdum. "Size odanıza kendi başınıza dönmenizi öneririm sahte prens."

"Sakin buna cüret etmeye..."

Bir kez daha onun için zamanı dondurdum. Sonra muhafızların yanından geçip koridorda ilerleyerek hizmetçiler kanadına döndüm. Burnum kanıyordu.

Fazla zamanım yoktu. Gücüm öfkeme bağlanmış gibiydi ve öfkelendiğimde o öfkenin altında büyüyen şey *acıydı*.

Neyse ki kendimi incinmiş hissetmem bile beni fazlasıyla kızdırdığından zaman yeniden kaldığı yerden devam ettiğinde odama varmıştım.

Lorian'ı muhafızların dikkatini çekmeden kitaplığı itmeye çalışırken hayal ettim. Bir nebze suçluluk duysam da o duyguyu acımasızca söndürdüm.

Çatık kaşlarla ve yüreğimde hınçla uyuyakaldım.

PRISCA

Uyandığımda içimde pişmanlık, yüreğimde bir ağırlık vardı. Asinia'ya yardım edebilmek için Lorian'a ihtiyacım varken onu tehlike altında bırakmışım. Pratikte benden sadece Kral'ın süitine girmesi için kendisine yardım etmemi istemişse de, öyle öfkelenmişti ki bana kin duyup yardım etmeyebileceğini düşündüm.

Asinia onun yüzünden... Daha doğrusu benim yüzümden ölürse...

Hayır. Bir şekilde Asinia'ya gereken ilacı bulacaktım. Bunu Vicer aracılığıyla yapamazsam ilacı başka bir yerden elde edecektim. Gerekirse yalvarır, ödünç alır ya da çalardım.

Bir saat sonra şato arazisinde yürüyüş yapan Kraliçe'nin peşi sıra yürüyordum. Kraliçe'nin keyifsizliğinin farkında olan diğer leydiler alçak sesle konuşuyorlardı. Neyse ki Kraliçe öğleden sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğuna kanaat getirdi.

Kraliçe her gün şekerleme yaparken hizmetçiler koridorlarında geziniyordum. Bu koridorların neredeyse şatonun tamamına erişimi vardı. Varlıklarıyla asilzadeleri rahatsız etmeden hizmetçilerin oturma odalarına, yatak odalarına ulaşmalarını sağlıyordu. Ku-

lağıma gelen saray dedikodularının haddi hesabı yoktu. Ne yazık ki içlerinde işime yarayacak herhangi bir bilgi de yoktu.

“Bir sorun mu var majesteleri?” diye sordum. Hiç mi hiç umurumda olmasa da. Fakat düşmanlarıma dair her şeyi bilmem gerekiyordu.

Herkes sustu. Belki de Kraliçe'nin canı bariz bir şekilde sikkinken ona soru sormamam gerekiyordu.

Kraliçe bana kaşlarını çattı. Uzun saniyelerin ardından derin bir iç çekti. “Kral bu gece bir başka yemeğe katılmam için ısrar ediyor.” Yüzünü çevirip yürüyüşüne devam etti.

Bir kraliyet yemeği demek Lorian'ın kin dolu bakışlarını enseme hissetmek demekti. Fakat aynı zamanda Tıbris'le Asinia'nın yanına daha kolay ineceğimiz anlamında da geliyordu. Çünkü muhafızlar içki içip eğleneceklerdi.

Gromalia Prensi'nin tutuklandığına dair herhangi bir söylenti işitmediğimden, belli ki Lorian önceki gece odasına dönmeyi başarmıştı.

Hissettiğim kesinlikle suçluluk değildi.

“Dışarı çıkmak istiyorum,” dedi Kraliçe. “Pazara gideceğiz.”

Hissettiğim sabırsızlığı huzursuzca olduğum yerde kıpırdanarak belli etmemek için kendimi tutmam gerekti. Epeydir pazarı görmek istiyordum. Şehrin düzenini bilmek planlarımızı yaparken işimize yarayacaktı.

Madinia başını salladı. “Hizmetçilere söylerim.” Aceleyle, fark edilir bir neşeyle uzaklaştı.

Kraliçe elbisesini değiştirmeye karar verdi. Nihayet hepimiz onun peşinde şatodan çıktık.

Kraliçe sırtarak, “Şaşkın görünüyorsun,” deyince başımı eğdim.

“Şehre gelene dek bunun gibi bir faytonu hiç görmemiştim,” dedim.

Madinia burnundan güldü. Caraceli ona öfkeli bir bakış attı. Fakat Caraceli'nin bana beter bir bakış attığına bakılırsa ikimizin de şehirli olmamamızın bizi birbirimize yaklaştırmayacağı belliydi.

Birkaç saatliğine, Kraliçe'yle yan yana bile olsam şatodan uzaklaşmaya can atarak faytona bindim. Epey boş yerimiz vardı... Herhâlde fayton kraliçenin leydileriyle gezmesi için özel olarak tasarlanmıştı.

Oturak olarak uzun banklar vardı. Bunlar öyle yüksekti ki fayton hareket ettiğinde ayaklarım yere ancak değiyordu. Atsız olmasının yanı sıra fayton nereye gideceğini de *biliyordu*.

Büyünün nasıl işlediğini soracaktım. Fakat Kraliçe kaşlarını çatmış pencereden bakıyordu. Omuzlarını dikleştirip gözlerini üzerimizde gezdirdi.

“Kral yozlaşmışların krallığımızdaki varlığının ortadan kaldırılması için gerekli tüm adımların atılabilmesi adına meseleyi tartışmak için ilk kez her kasabadan ve her köyden temsilciler çağırmaya karar verdi. Temsilciler dört gün sonra gelecekler ve bunu kutlamak için bir karşılama balosu düzenleyeceğiz. Muhtemelen içlerinden bazıları iki hafta sonraki Tanrılar Günü balosuna davet edilecek.”

Gözlerimi yere çevirdim. Aklımdan bin bir düşünce geçiyordu. Köyünden hangi temsilciler gelecekti? Köyümüz küçüktü. Herkes birbirini tanıyordu. Farklı gözlerim ve saçım tanınmamam için yeterli gelmezse ne olacaktı? Beni tanımayacaklarından nasıl emin olabilirdim?

Temsilcilerden uzak durmam gerekiyordu.

Daha da önemlisi şatoya çok sayıda yeni insan gelecekti. Kral muhafızlarının sayısının artırılması olasıydı. Yine de sayıca az kalmaları da olasıydı. Belki karşılama balosu ya da Tanrılar Günü balosu bize bir fırsat sağlardı.

Kraliçe'nin dudakları çarpıldı. Ortada kutlayacak bir şey görmediği belliydi. Kraliçe'nin gösterişli elbiselerini giymek, en pahalı mücevherlerini takmak için her fırsatı kollayacağını ummuştum. Fakat belli ki yanılmıştım. Kraliçe hem Kral'dan hem de kalabalıkların arasında olmasını gerektiren etkinliklerden sakınır gibiydi.

“Hepinize yeni elbiseler gerekecek.” Kraliçe gözlerini bana çevirdi. O an kızarabilmeyi çok isterdim. Bunun yerine sadece başımı sallayıp ona gülümsedim.

Önceki gün bana verilen giysilerin Katina'nın kullanıp attığı giysiler olduğunu, üç sezon öncesinden kaldığını öğrenmiştim. Madinia bu gerçeği yüzüme çarpmaktan keyif almış gibiydi. Sanki saray modası umurumdaydı da!

Vicer kolyemin yenilenmesini sağlamışsa da köylüler gelmeden yeni bir kolyeye ihtiyacım olacaktı. Saçlarımın arasında sarılar biraz belirmeye başlamıştı ve yakında insanlar değişimi fark edeceklerdi. Biri asıl saç rengimi değiştirdiğimi fark etmeden saçlarımı yeniden koyulaştırmalıyım.

Lisveth'e göre, Kraliçe ikindilerin bize kalmasına olumsuz bakmıyordu. İşin sırrı keyfi yerindeyken izin istemektir. Vicer'ı ziyaret etmem, o ziyaretin de yakın zamanda gerçekleşmesi gerekiyordu. Özellikle de şatoya köyümüzden temsilciler gelecekken.

Pazar şatodan birkaç dakika uzaktaydı. Vardığımızda faytonumuzun çevresini bizi at sırtında takip eden muhafızlar sardı. Kraliçe muhafızlardan birinin elini tuttu. Adam Kraliçe'nin faytondan inmesine yardım etti.

Hepimiz apar topar kraliçenin peşinden gittik ve pazara göz gezdirdim. Köyümüzün pazar meydanından katbekat geniş, düzenli dizilmiş uzun sıralar oluşturan tezgâhların olduğu bir meydandaydık. Fakat düzen bununla sınırlıydı. Pazar bir renk, hayat, kahkaha ve feryat cümbüşüydü. Havada baharatlar, pişen et, ter, hayvan derileri, ahşap ve metal kokuları vardı.

Biri, "Kraliçe bu," diye seslendi ve çevremizdeki herkes suspus oldu. Kraliçe hiçbirine aldırmış etmedi. Her zamanki ikili sıramızı oluşturup Kraliçe'nin peşinden pazara girdik.

Madinia'nın şaşkın bakışım karşısında gülmesine aldırmış etmeyip yiyecek tezgâhlarına, oyun oynayan çocuklara, bozuk paralar için gösteri yapan hokkabazlara ve mallarını öven satıcılara odaklandım.

Lisveth koluma girip beni peşinden sürükledi. Durduğumu ve tezgâhlara, insanlara ve her şeye gözlerimi diktiğimi ancak o zaman anladım.

"Özür dilerim."

"Buraya ilk geldiğimde ben de öyle yapmıştım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki kaç yaşındaydın?"

Lisveth bir kahkaha attı. "On kış geçirmiştim."

Kraliçe bazı mücevherlere göz gezdirmek için durunca ona yetecek zamanımız oldu. Kraliyet ailesinden biriyle konuşmasına karşın

tüccar şaşırtıcı bir şekilde sakın görünüyordu. Bu düşüncemi Lisveth'e fısıldadığımda sadece omuz silkti.

"Kraliçe pazara sık uğrar. Sanırım...Şatoda canı sıkılıyor."

Tebaası acı çekerken Kraliçe'nin günlerini her ihtiyacı karşılanarak ve eğlendirilerek geçirmesi gerçekten zor olsa gerekti.

Kraliçe yürümeye devam etti. Biz de ikindinin kalan kısmını onun peşinden giderek geçirdik. Pazardan ayrıldığımızda Kraliçe'nin keyfi epey yerine gelmişti. İşte aradığım fırsat buydu. Biz şatoya geri döner dönmez yine eski sinirli hâline dönmesi olasıydı.

Kraliçe faytona bindirilirken derin bir nefes aldım ve yanına oturabilmek için öne çıktım. Kalbim tekledi.

"Majesteleri?"

Kraliçe bana baktı. "Evet Setella?"

"Düşünüyordum da... Sizin için mahzuru yoksa yarın birkaç saat izin alabilir miyim? Kardeşim şatoda çalışıyor ve onunla görüşmeye pek fırsatım olmadı."

Kraliçe uzunca bir süre yüzümü süzdü. Nihayet iç çekip, "Ben de genç olmanın nasıl bir şey olduğunu anımsıyorum. Yarın öğleden sonra izinlisin." Faytona doluşan diğer leydilere baktı. "Hepiniz izinlisiniz. Birkaç saatliğine kendi kendime eğlenmeyi becerebilirim."

Bunu diyen her gün altımızı peşine takan kadındı.

Diğer leydiler fısıldaştılar. Belli ki izinlerinde ne yapacaklarını tasarlıyorlardı. Lisveth bana sırtıttı.

Ona gülümserken Kraliçe'yle yeniden konuştum. "Teşekkür ederim majesteleri."

Şatoya vardığımızda Kraliçe bizi serbest bıraktı. Odama döndüğümde kafam zonkluyordu.

Daselis beni yemek için giydirirken her zamanki gibi asık suratlıydı. Neden son derece güzel bir elbiseyi çıkarıp bir başkasını giydiğimi anlayamıyordum. Fakat ona bunu söylediğimde bana sadece homurdandı.

Nihayet Daselis yemeğe inmeme izin verdiğinde karnım gurulduyordu. Bu da kafamdaki zonklamanın verdiği rahatsızlığa ekleniyordu. İçeri girdiğimde kraliyet ailesinin masasına göz gezdirdim.

Madinia'nın babası Kral'ın yanında oturuyordu. Kızıl saçlı, sert bakışlı, mavi gözlü Patrik Farrow zinde ve kaslı bir adamdı. Düşmanları arar gibi gözleri durmadan odayı tarıyordu.

Konu yozlaşmışlar olduğunda Patrik Farrow Kral'ın en ateşli savunucularından biriydi.

Farrow, Kral'ın söylediği bir şey üzerine başını salladı. Yerime geçtim. Madinia ikisini de izliyordu. Gözlerini kıstı.

Lorian birkaç koltuk ötede oturuyordu. Yüzünde sıkkin bir ifade vardı. Anlaşılan önceki gece süitine dönmekte zorlanmamıştı. Bir grup saraylıya bakıyordu. Fakat onun Kral'ın söylediği her söze kulak kabarttığından şüphem yoktu.

Kral Sabium'un elini kaldırmasıyla herkes sustu.

Kral, "Bugün Gromalia'yla kurduğumuz yeni ittifakın ilk günü," diye seslendi. "Patrik Farrow?"

Farrow ayağa kalktı. Gözleri ışıldıyordu.

"Artık yozlaşmışlar Eprotha'dan kaçıp inançlıların arasında gizlenemeyecekler. Artık Gromalialılar kaderin alevlerinden kaçanları gereğinin yapılması için topraklarımıza geri döndürecekler. Yakında iki krallık da tanrılardan hak ettiklerini sakınanlardan temizlenecek."

Midem çalkalandı. Lorian, Gromalia Prensi olmadığından o ittifak gerçekleşmeyecekti. Fakat Kral'ın planı buysa gerçekleşmesi an meselesiydi. Gromalia'ya gitmemiz ve anlaşma yürürlüğe girmeden gizlenmemiz gerekiyordu.

Tezahüratlar yükseldi. Madinia'ya baktım. Bana dudak büktü. "Ne var?"

"Babanla gurur duymalısın."

Bana aldırış etmeyip şarabına uzandı.

Her zaman olduğu gibi yemek boyunca Lorian'ın gözlerini üzerinde hissettim. Yemeğime odaklanıp zihnimde ondan nasıl özür dileyeceğimin provasını yaptım. O noktada Asinia'ya yardım etmeyi kabul ederse dizlerimin üzerine çöküp yalvarırdım bile.

Auria bana bir mesaj gönderip akşam yemeğinden sonra beni bir fincan çay içmeye davet etmişti. Zindana gizlice girmek için vakit he-

nüz çok erken olduğundan Kraliçe ayrılır ayrılmaz diğerlerini başımla selamlayıp kapıya yöneldim.

Diğer hizmetçilerin çoğunun aksine Auria yeni rolümden ötürü beni hor görmüyordu. Bana dudak büktüklerinde buna aldırmış etmemi salık vermişti. Bir keresinde bana "Kıskançlık normal bir durum" diye fısıldamıştı. "Fakat sen Kraliçe'ye yardım etmekten başka bir şey yapmadın. Bunun için ödüllendirilmen senin elinde olan bir şey değildi."

Sadece başımı sallamıştım.

Ah," dedi Auria. Ayaklarını ateşe doğru uzattı. "Ayakta durmamak güzel bir his." Hizmetçiler kanadında, eski odamda oturuyorduk. Eski yatağıma ve bir başka talihsiz kızın pencere kenarındaki yatağı aldığını belli eden dağınık battaniyelere baktım.

Diğer herkes hâlâ çalışsa da Auria işlerini erken bitirmişti.

"Buradaki insanlar hakkında çok şey biliyorsun," diye mırıldandım. Auria güldü.

"Eh, ömrüm boyunca burada çalıştım. Annem bu şatoda muhafızlardan birinin tecavüz ettiği bir kadının bebeğiymi."

Hayretle Auria'ya baktım. Sadece omuz silkti. "Bu tür olaylar yaşıyor. Bu zamanda bile. Bugüne dek babamın kim olduğunu bilmedim. Tencere ovalayacak yaşa gelir gelmez işe koşuldum."

Yine de ben kraliçenin leydilerinden biri olmuşken Auria hâlâ bir hizmetçiydi.

"Ah, öyle suçlu suçlu bakma Setella. Senin durumunda ben olsam hâlim haraptı." Çayını yudumladı. Nihayet gevşedim.

"Madinia hakkında neler biliyorsun?"

Auria gülümsedi. "Sana hayatı zorlaştıracığını."

"Buna çabalıyor. Fakat ben köyde, o sarayda büyüdü. Zorluk nedir bilmiyor."

Auria başını salladı. "Seni sarsamadığı için öfkeleniyor olmalı. Madinia'nın annesi seninki gibi bir köydendi."

"Dalga geçmiyorsun ya?"

Auria güldü. "O zaman büyük bir skandala sebep olmuştu bu. Pat-
rik Farrow'un Kral'ın kuzeniyle evlenmesi bekleniyordu. Fakat âşık
oldu." İç çekti. "Bir aşk evliliği. Hayal edebiliyor musun?"

Soğuk, sofu Farrow'un yozlaşmışların kökünü kazımdan başka
şeylere önem verebileceğini hayal edebiliyor muydum? Kesinlikle ha-
yır.

"Fakat sonra Madinia'nın annesi öldü." Auria sesini alçalttı. "Kö-
yüne dönmek için ısrar etti ve yol üzerinde faytonu Kral'dan kaçan
bir grup yozlaşmışın saldırısına uğradı. Yozlaşmışlar ellerindeki tüm
yiyeceği, suyu alıp muhafızları öldürdüler. Faytonunda öyle çok kan
vardı ki hayatta kalması imkânsızdı. Düzgün bir şekilde defnedilmesi
için cesedini bile bırakmamışlardı."

Demek bu yüzden Farrow yozlaşmışların kökünü kazmayı takıntı
hâline getirmişti. Birinin ailesine zarar verenlerden durmaksızın nefret
etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Göz kapaklarım ağırlaşırken diğer hizmetçi kızlar yavaş yavaş
içeri giriyor, beni görenler dudak büküyordu.

Auria'ya, "Ben yatmaya gitsem iyi olacak," dedim. "Çay için te-
şekkürler."

"Rica ederim."

Kadınlardan biri, "Senin küvetin ve kürklerinle lüks odanda olman
gerekmiyor muydu?" diye sordu. Kadını tanımadım. Fakat belli ki na-
mımı işitmişti. Sadece iç çekip kapıdan çıktım. Şato sessizleşmişse de
muhafızlar muhtemelen hâlâ gözlerini dört açtıklarından Asinia'nın
yanına inmek tehlikeliydi.

Ne var ki kendimi tutamıyordum. Onun ateşler içinde yanması dü-
şüncesi...

Elimde hâlâ ilaç yoktu. Bunun için bir plan yapmaya başlamışsam
da Tibris'in yardımı gerekecekti. Fakat Asinia'yı görmeliydim. Ona
geri döneceğimi söylemeliydim. Onu dayanması için yüreklendirmeli-
liydim.

Zindanlara indim. Gücüm bana hiç olmadığı kadar çabukça gel-
mişti.

Gözlerimi önümdeki taş zeminden ayırmadım. Wila'nın son saatlerini geçirdiği boş hücreye hâlâ bakamıyordum.

"Bana onları kurtaracağına söz ver. Bir gün geri dönüp bu lanet yeri yakıp yıkacağına söz ver."

Wila son saatlerini zindanlardaki mahkûmları düşünerek geçir-mişti. Şatoya ilk geldiğimde niyetimi sadece Asinia'yı kurtarmaktı.

Bazen suçluluk duygumun ve kendime olan nefretimden beni boğacağına düşünüyordum.

Bir nefes aldım. Birazdan göreceğim şey beni korkutuyordu.

Bedenim dondu. Gözlerim doldu. Ağzımdan boşuk bir hıçkırığı andıran bir ses çıktı.

Asinia uzandığı hücresinde belini doğrulttu. Yüzü artık solgun değildi. Gözleri bana canlı bakıyordu.

PRISCA

“S eni daha iyi gördüm.”

Asinia gülümsemeye çalıştı. “Dün gece bir adam yanında bir şifacıyla geldi. Bana ilaç verdiler. Benimle işi bittiğinde şifacı bitkin düştü.”

Asinia’ya mutfaktan aldığı ekmeği ve peyniri verdim. Sonra parmaklıkların arasından yiyecek bohçasını uzattığım Demos’a başımı salladım.

Demos bana başını sallayıp karşılık verdi. Sonra yiyeceklere yumuldu. Tibris, Demos’un kolu üzerinde çalışmaya başladıktan beri iştahı geri gelen Demos kilo almıştı.

Asinia’nın hüccresine girip önünde oturdum. Umduğumdan çok daha sağlıklıydı. Gözleri ışıldıyordu ve ne kadar zayıf da olsa kendi başına sırtını doğrultup ekmek somunundan bir parça kopardı.

İkimiz aynı anda, “Üzgünüm,” dedik. Güldük. Kahkahalar zindanlarda kulağa son derece yersiz gelse de güldüğünü işitmek bende güzel hisler uyandırdı.

“Yalan söylemeyi beceremediğini sanıyordum.” Gülümsemeye çalıştım. Yine de benim ondan sakladığım sırrı o da benden saklamıştı. İkimizin de birbirimizdeki güçten haberi olmamıştı.

“Bu konu üzerine düşünmekten kaçınıyorum,” dedi Asinia. “Bana yalan söylemek

gibi de gelmiyordu. Çünkü bana göre gücüm yoktu. O güçlü zihnimin derinlerine gömmüştüm. Geceleri yatağımda yalnız kalmadıkça asla o güçlü düşünmeye cesaret edemiyordum.”

Yakın zamana kadar ben de aynını yapmıştım. Nihayet hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve kaçmaya hazırlanmam gerektiğini fark edene dek.

“Senin planın neydi Asinia? İhsan Töreni için?”

Asinia bana yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “O gün geldiğinde idam edileceğimi düşünüyordum. Fakat bir yanımda şehirden kaçabileceğimi, belki birine para verip mavi işaretin taklidini yaptırabileceğimi düşünüyordu. Ya da bir gemiye binip yeni bir yere gidebileceğimi. Güvende olabileceğimiz yerler var. Biliyorum, var. Sen ne yapacaktın?”

“Sanırım bir yanımda kaçacağımı hep biliyordu. Bir mucize olmasını ümit etmiştim, fakat bir gün köyden kaçmam gerekeceğinin farkındaydım. Hakkımdaki gerçeği öğrenirlerse ben de seninle aynı şeyi yapmayı planlıyordum. Şehre gidip bir gemiye binecektim.”

“Öyle yapmak yerine buraya geldin.”

“Yakalandığımı öğrendiğimde planlarım değişti.”

“Ben... Buradan kurtulamasam bile çaba göstermen benim için çok değerli.”

“Kurtulacaksın.”

Asinia gülümsemeye çalışsa da yüzü buruştu. “Annemi öldürdüler,” diye fısıldadı.

Ona sarıldım. “Biliyorum,” dedim. “Ve sana söz, yaptıklarının hesabını verecekler.”

“Senin anneni de.”

“Evet.” Kendime doğru dürüst yas tutma fırsatını vermemiştim. Çünkü biliyordum ki onu çok düşünürsem, son anlarını aklıma getirirsem...

“Pris?”

Asinia'nın sesi cılız bir fısıltı da olsa başımı iki yana salladım. Kulacağına fısıldadım. “Bana Setella de. Tıbris'in adı da Loukas. Vicer'in adını anma.”

Asinia kollarımdan ayrıldı. Ağzı açık kaldı. "Tib... Loukas burada mı?"

"A, evet. Onun sayesinde hayattasın. Seni her gün azar azar iyileştirdi. Fakat durumun kötüleşmeye devam etti. Tıpkı..."

"Babana olduğu gibi. Tanrılar adına, beni gördükçe Tibris'in aklına..."

Babamızı hayatta tutmak için nasıl ümitsizce çabaladığı gelmişti. Fakat bu kez sebebin büyümüzün tanrılara adak olarak verilmesi olmadığını biliyordu. Sebep Kral'ın hırsıydı."

Sabium'un ölmesini hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuluyordum. Yalnız kaldığımda ölümünün hayalini kuruyordum.

"Dün gece bana yardım eden adam kimdi?"

İçimden bir his bana yanıtı bildiğimi söylüyordu. Sesimi alçaltıp fısıldadım. "Nasıl biriydi?"

"Onu görmedim. Yüzünü gizledi. Fakat şifacının ona fısıldadığını işitebiliyordum."

Boğazıma bir yumru oturdu. Derin bir nefes aldım. Benim için zindana inmişti. Onu Kral'ın odasında yalnız bırakmama rağmen.

"Adı Lorian. O bir paralı asker. Sen onu dert etme."

Asinia'nın gözkapakları ağırlaşmaya başlamıştı bile. "Uyumadan önce biraz daha yemek ye." Ekmeği ona uzattım.

Ekmeğimi alıp dalgınca ağızına tıktı. Onu izlerken göğsümde bir şeyin gevşediğini hissettim. Öyle kilo vermişti ki elbisesi üzerine bol gelir olmuştu.

Ağzını bir kere daha yemekle doldurup, "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

Bunu niçin sorduğunu biliyordum. Yüreğim burkuldu. "Seni yakamayacaklar Asinia. Seni buradan kurtaracağım."

"Beni de unutma," diye mırıldandı Demos. Dönüp ona baktım.

Demos parmaklıklara yaslanmış ikimizin ağzından çıkan her sözü dinliyordu. Ona kaşlarımı çatmamla, omuz silkip pişman olmadığını belli etti. Eskisinden iyi görünüyordu. Ona az miktarda yiyecek getirebilmemize rağmen.

Demos ciddiyetle, "Seni unutmuyacağım," dedi. Uzunca bir süre gözlerini bana dikti. Sonra gülümsedi. Yine içimde o belli belirsiz tanıdıklık hissi uyandı.

"Geri dönmek zorundayım," diye fısıldadım. "Seninle yarın gece görüşürüz."

Asinia bana sarıldı. Epey sonra beni bıraktı.

Onu ateşler içinde, bilinçsiz hâlde o hücrede bırakmak yaptığım en zor iş olmuştu. Kendinde, dudağı titrer hâlde bırakmak ise...

Demos kısık sesle, "Ben ona göz kulak olurum," dedi.

Asinia dudaklarını büzdü. "*Bana göz kulak olmana* ihtiyacım yok."

Demos, Asinia'yı duymazdan geldi. Demos'a minnetimi başımı sallayıp göstermemle Asinia bana ihanete uğramış gibi baktı. Aralarında neler geçtiğini bilmesem de belli ki Asinia komşusundan memnun değildi.

Zamanı dondurup zindanın kapısını açtım.

Muhafızlar *ayakta duruyordu*. Biri kemerindeki anahtarların asılı olması gereken noktaya işaret ediyordu. Diğeri duvarın kenarından öbürüne kaşlarını çatıyordu. Bir nefes aldım.

Anahtarları muhafızın arkasına, yere bıraktım. Sonra ayaktaki muhafızın yüzünü zihnime kazıdım. Muhtemelen artık anahtarları daha iyi saklayacaktı. Artık muhafız nöbetteyken Asinia'yı ziyaret etme riskini göze alamazdım. Zindanda çok oyalanmıştım. Öyle hatalar yapma lüksüm yoktu.

Son anda sağa döneceğime sola dönüp Lorian'ın süitine yöneldim. Bana zaten kızgın olacağı için kapıyı çaldım.

Lorian kapıyı açtı. Beni kolumdan tutup odasına çekti.

"Bakıyorum bugün odama gizlice girmemişsin yaban kedisi?"

Tanrılar adına, bu adam sinirime dokunuyordu.

"Sana teşekkür etmeye geldim. Asinia için yaptıklarından ötürü. Bir de... Dün gece seni bırakıp gittiğim için üzgünüm."

Lorian başını ağır ağır iki yana salladı. "Üzgün falan değilsin."

Suratımı asıp, "Sen öyle san," dedim. Elbette üzgün değildim. Fakat verdiği sözü tuttuğu için minnettardım.

Sadece gülümsedi. Alt dudağı önüne çıktı. "Bunu hak ettin."

Gülümsemesi genişledi. Ve sonra kendimi onun kollarında, duvara yaslanır hâlde buldum. Dudakları benimkine o kadar yakındı ki, vücudumun her yerinde beklenti dolu ürpermeler hissettim. Gözlerim fal taşı gibi açık, büyülenmiş bir hâlde, bir sonraki hamlesini görmek için sabırsızlanıyordum.

Lorian bir elini kaldırdı, eğilip bir tutam saçımı kulağımın arkasına kısırdı. Parmağı kulağımın kenarına dokundu ve titredim.

Gözleri alev alevdi. Sonra bunu yine yaptı.

İç çektim ve o, bu sesi ağzıyla yakaladı, dili derinlere doğru daldı.

Homurtusu o kadar derindi ki, daha çok bir gürleme gibiydi ve meme uçlarım sertleşti. Dilim onunkiyle sarmaş dolaş oldu, ona tırnaklarımı geçirip daha da yakınımaya çektim. Beni kucakladı. Bacaklarımı beline dolayıp bedenini bedenime yapıştırdım. Bacaklarımın arasına yerleşirken sert ve kalındı. İleri geri gitmeye başladı.

Hiçbir şey düşünemez oldum.

İnledim.

Geri çekilip küfretti. Sonra iri eli enseme kavradı. Dudaklarını boğazıma bastırdı. Sıcak nefesi tenimde gezindi. Boynumdaki bir noktaya burnunu değdirmesiyle belimi geriye attım.

“Tadın ne güzel. Her yerin de bu kadar tatlı mı?”

Oramı tatması düşüncesi beni inletti. Lorian bir kez daha küfretti. Ağzı bir kez daha dudaklarımı bulana dek boynumdan yukarı çıktı.

Onu istiyordum. Hayır, ona *ihtiyacım vardı*. Şimdi, şimdi, şimdi, şimdi...

Sırtımın yaslandığı kapı titredi. Lorian geri çekildi. Onu geri çekmek için elimi saçlarına gömdüm.

Gözleri keyifle parıldadı. Keyifle ve daha karanlık bir şeyle.

“Bir daha böyle kollarımdayken benim olacaksın,” diye fısıldadı Lorian. Arkamdaki kapı tekrar çalındı. Demek biraz önce işittiğim ses buydu.

Büyümü kendime çekmemle kapı birden çalınmaz oldu.

“Kendini hazırla Prisca,” dedi Lorian. “Çünkü sabrım tükendi.”

Lorian’ın kollarında kıvranırken onunla olma düşüncesinin kalbi mi nasıl hızlandırdığına aldırış etmedim. “Aşağı,” dedim.

Lorian verdiğim komuta itaat etti. Ona baktım. "Bu bir hataydı."

Sözlerimin onu kızdıracağını sansam da yanılmıştım. Bana hafif bir gülümsemeyle karşılık verip kapıyı açtı ve beni dışarı itti. Elinde bir parşömen olan bir ulağın yanından geçtim. Parmak uçlarımda yükselerek parşömende ne yazdığını okumaya çalıştım.

"Prisca."

İç çekip süitime giden koridorda yürüdüm. Sonra soğuk küvete daldım.

PRISCA

Ertesi sabah uyandığımda yatağımın kenarında bir valeo buldum. Tibris'in meyveyi nasıl aşırıp odama getirdiğine dair hiçbir fikrim olmasa da ona minnettardım.

Sabahı Kraliçe'nin yanında geçirdim. Kaçacağım an gelene kadar saatleri sayarken sıkıntıdan patlayacaktım. Neyse ki kahvaltı Kraliçe'nin süitinde yapıldı ve diğer leydiler Kraliçe'nin bakışları altında sessizce dedikodu ettiler. Nihayet Kraliçe bizi serbest bıraktı.

Tibris dışarıda benimle buluşup koluma girdi. Yürüyüşe çıkan iki kardeş. Bir saat izin almış, o izni de sıkı çalışan bir hizmetkâr olarak görüldüğü için koparabilmişti. Ben Kraliçe'yle tatlılar yerken onun saatlerce çalıştığını düşünmemle midem çalkalandı.

Takip edilmemiz olasılığına karşı, Vicer'in yanına yolu dolandırarak gitmeye karar vermiştik. Peşimizde birilerinin olması uzak bir ihtimal de olsa işi şansa bırakamazdık.

İkimiz şato kapılarından çıkarken Tibris kolumu nazikçe sıktı.

"Sorun nedir?"

İç çektim. "Sadece... Çok çalışıyorsun."

Tibris bana inanmaz gözlerle baktı. "Pris, bizim gibi insanların yanında çalışıyorum. Şatoda çalışmak için köylerden gelen insanlar. Orada

olmayan büyü'nün burada ne kadar bolca bulunduğunu hiç aklına getir-memiş insanlar. Tanrıların Kral'ın sarayını *kayırdığını* ve biz köylülerin onlara layık olamadığımız için çile çektiğimizi düşünen insanlar.”

Bir köşeden dönmemizle ellerimi havaya kaldırdım. Tepemizde bir kadın balkonuna kurutmak için çamaşır asarken ara sokakta bir ayyaş uzanıyordu. Kenar mahallelere yaklaşıyorduk.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Tibris başını iki yana salladı. “Sen –iliklerine kadar– tanrıların kendilerini bizden daha kıymetli gördükleri inancıyla dolu insanlarla uğraşıyorsun. Biz köylülerle alay eden insanlarla. Kral’a daha yakın olabilmek için birbirlerini sırtlarından hançerleyecek insanlarla. Bu yüzden benim için üzülme Pris. O saraylılarla muhatap olmaktansa seve seve yüz gün daha şarap şişesi dizmeyi tercih ederim.”

Sokakta nöbet tutan bir grup muhafızın yanından başlarımızı eğerek geçtik. Vicer’a göre şehir muhafızları her gün çeşitli noktalarda nöbet değişimi yapıyorlardı. Fakat en kötüsü rastgele aramalardı. Muhafızların alay ettiği ve içeri tıkmaya bahane bulmak için üzerini aradıkları adama baktım.

Bedenimi sıcak bastı. Tüm muhafızları dondurup onlara bir ders vermek için yanıp tutuşuyordum. “Buradan nefret ediyorum.”

Tibris iç çekti. “Biliyorum.”

Daha çok büyüye erişebilmek bile, şehir hayatının şehrin birçok sakini için köylerdeki hayattan bile beter olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Artık Rythos’un şehirde Kral’ın burnunun dibinde Fey ateşini kullananların olduğunu söylediğinde ne kastettiğini anlıyordum. Küçük bir isyan da olsa bir isyandı bu. Bazen zaferlerin keyfini nerede bulursan orada çıkarman gerekirdi.

Tibris’in beni bir ara sokağa itmesiyle sendeledim. Ağzımı açmamla parmağını dudaklarına götürdü.

Donakaldım. Fısıltıyla, “Ne var?” dedim.

Tibris başını çevirdi. Yakınımızdan geçen, muhtemelen pazara giden bir grup tüccarın yürüyüşünü izledim. Madinia arkalarından geliyordu. Kaşları çatık, gözlerini kısarak uzaklara bakıyordu.

Neden bizi takip ediyordu?

Hemen sonra ara sokaktan çıktık.

"Geri dönmesi olasılığına karşı hızlı hareket etmeliyiz," dedi Tibris. Yüzünde sert bir ifade vardı. Sokakta yürümeye başladık ve ilk sola saptık. Madinia ilerimizde yürüyordu. Belli ki bakınıp sokakta bizi arıyordu. Sebep merakı mıydı? Kraliçe'ye yetiştirecek bir şeyler mi bulmak istiyordu?

Tibris kapıyı çaldı. Vicer kapıyı hemen açtı. Besbelli ziyaretimizi bekliyordu. Elini sallayıp bizi içeri davet etti. Peşinden mutfığa girdik. Ne yazık ki Margie ortada yoktu. Vicer duvara yaslanıp ellerini beline götürdü.

Yüzünde ciddi bir ifade olan Vicer'in gözlerinde kasvetli bir bakış vardı. Zamanında tanıdığım köylü oğlandan çok farklıydı.

"Asinia nasıl?"

Gülümsedim. "Durumu daha iyi."

Tibris'in ağzı çarpıldı. "Prisca'nın paralı asker arkadaşından da biraz yardım aldık. Fakat hâlâ yolculuk edebilecek kadar sağlıklı değil."

Vicer paralı asker arkadaşı kısmında kollarını kavuşturdu. "Açıkla."

Emir vermesi beni kızdırmıştı. Vicer'a Lorian hakkında bildiğim her şeyi anlatmamın onu daha da meraklandırmaktan başka bir faydası olmamıştı. Lorian bu yaptığımı öğrenirse bana asla yardım etmezdi.

"Onunla yolculuk ettim. Şehrin kapılarında gücüme ihtiyacı olduğundan beni canlı tuttu. Sonra ayrı yollara gittik. Şatoda olmasının sebebini bilmiyorum."

Vicer ağzını açsa da ben konuyu değiştirmiştim bile.

"Faytonlardan sorumlu adam," dedim. "Rothnic Boria. Rüşvet alması mümkün mü?"

Vicer başını iki yana salladı. "Kral'ın en ateşli destekçilerinden biri. Büyüsü onu krallıktaki en zengin adamlardan biri yaptı. İsteddiği yerde yaşayabilir fakat sarayda kalıyor."

"Faytonlar nasıl çalışıyor?"

"Tüm atsız faytonlar Kral tarafından ödünç veriliyor. Asil ailelerin faytonları ödünç almasına izin verilse de büyüünün yenilenmesi için faytonların ayda bir kere Kral'a geri götürülmesi gerekiyor. Faytonları ödünç almak bir statü sembolü olarak görülüyor. Kral'ın himayesin-

de olmanın işareti olarak. Casuslarımızın söylediklerine göre kraliyet faytonları fayton efsuncusunun çalışma odasındaki bir tek harita üzerinden büyüleniyor. Bu Kral'ın, asilzadelerin kimleri ziyaret ettiğini takip etmesinin bir yolu."

Faytonlar işimize yaramazdı. Fakat bir başka yol bulacaktım. İçim yırtıcı bir kararlılıkla doldu.

Vicer yüzümü süzdü. "Ne var Pris?"

"Asinia'yı ve Demos'u çıkarmam yeterli gelmez. Hepsini kurtaracağım."

Vicer şaşkınlıkla bana baktı. Tibris ise sadece dişlerini sıktı. Bunu bekliyordu. Bu konudaki tartışmamız alçak, fısıltılı seslerle olmuş, ikimiz de büyük bir hayal kırıklığı duymuştuk.

"Yapamazsın," dedi Vicer. İlk kez biraz olsun şaşırmış gibiydi.

Gelgelelim artık içimde bir şey uyanmıştı. Tüm mahkûmları özgür görme ihtiyacı duyan bir şey. Öç için can atan bir şey. "Bir düşün. İki kişiyi kurtarabiliyorsam planı genişletip hepsini kurtarabiliriz."

"Kolaymış gibi söylüyorsun. *Yıllardır* bunun için çabalamamışız gibi."

"Tanrılar Günü'nden iki hafta önce Kral bir başka balo düzenleyecek. Kraliçe'nin dediğine göre köy temsilcilerinden bazıları Tanrılar Günü'ne kadar burada kalacaklarmış. Zindandakilerin hepsinin kaçmasının onlar için nasıl bir darbe olacağını bir düşün. Temsilcilerin bu haberi köylerine götürdüklerini bir düşün. Ayrıca ilk kez ümitlenecek bizim gibi insanları bir düşün."

Vicer'in ağzı çarpıldı. "Seni işiten bunun kolay bir iş olduğunu zanneder. O insanlar biz onları kurtardıktan sonra ne yapacaklar? Nereye gidecekler?"

Çenemi kaldırdım. "Bir süredir mahkûmları izliyorum. İçlerinden bazılarıyla konuşuyorum. Küçük çocuklar... Onların çoğu zindanlardan sağ çıkamıyor. Hâlâ hayatta olanlar yirmi beş kış geçirmiş yaşta görünüyorlar. Mavi işaretleri olursa özgür olurlar."

Vicer kahkahalar atıp ellerini havaya kaldırdı. "Eh, o hâlde mesele çözüldü desene." Sesindeki neşe bir anda kayboldu. "Tibris'in sana bir mavi işaret yaptırabilmek için *yıllardır* para biriktirdiği kısmını kaçırdın herhâlde?"

Tibris'e baktım. İrkildi.

"Başka seçenekler olduğunu söyledin. Şimdi sorup soruşturma zamanı. Biliyorum, tehlikeli olacak. Tibris ve ben elimizden geleni yapacağız. Fakat mutlaka yardım edecek birileri çıkacaktır."

Vicer'in yüzünde sert bir ifade vardı. "Öyle bir mucize gerçekleştirebilecek olsaydım bile, o kişi bir gecede üç yüz mahkûmla başa çıkamazdı."

Vicer bu işin yapılamayacağını söylemiyordu. İçimde küçük bir ümit ateşi yandı. Melez pazarındaki mavi-yeşil taşlar gibi parıldayan bir ateş. "Onları şehirden çıkaracağız. Mahkûmlar ayrılıp gruplar hâlinde yolculuk edecekler. Nereye ve ne zaman gideceklerini bilecekler. Böylece bağlantımız hepsiyle bir arada ilgilenecek."

Tibris alçak sesle konuştu. "Peki yirmi beş kış geçirmemiş kadar küçük olanlar?"

"Onlar da bir şekilde işaretlenecekler. Sadece işareti görünmez yapacak bir tılsım kullanacaklar." Kollarımı kaldırdım. "Saçlarını uzatırlar. Uygun yaşa gelene kadar birkaç yıl gizlenirler. Fakat bir kez gerekli yaşa ulaşabilirlerse özgür kaldılar demektir. Başka bir yere yerleşip yeni bir hayata başlayabilirler."

Vicer gözlerini yumdu. Bunu istiyordu. İstedğini biliyordum. Yine de Vicer burada yaşamıştı. Neyin yapıp neyin yapılamayacağını biliyordu.

Yine de belki... Belki sınırlarımızı zorlamamız gerekiyordu. Bir kereliğine. Belki o insanları kurtarmak her şeye değerdi. Bu amacı, Kral'ı nasıl utandıracağını, melezlere nasıl ümit aşılayacağını söyleyerek de makul gösterebilirdim... Fakat üç yüz hayat kurtarmak bunun için yeter de artardı bile. İhtiyacım olan tek gerekçeydi bu.

"O insanları burada ölüme terk edemem Vicer. Buna katlanamam."

Gözleri kederli bakan Lina'yı. İntikamı hayal eden Dashed'ı. Demos'u, Asinia'yı ya da herhangi bir başka mahkûmu geride bırakmaya yüreğim el vermezdi. Hâlâ nefes alıp verdiğim sürece bunu yapamazdım.

Vicer burnunun köprüsünü iki parmağıyla sıktı. "Seni yeniden gördüğümde her şeyi daha karmaşık bir hâle getireceğini anlamıştım."

Nihayet bir iç çekti. "Sana planını gerçekleştirmede yardım etmek dışında hiçbir konuda onay vermiyorum. O planı çok tehlikeli bulursam hayır deme hakkını saklı tutuyorum. Ne zaman olursa."

Zaferin sevinci içime doldu. Yüzümü ifadesiz tutmak için çabaladım. "Peki."

Gerginliğinin bir kısmı Vicer'in omuzlarından kalktı. Duvara yaslandı. "Bunu yapabilirsek..."

Sırttım. "Şehir duvarlarındaki muhafızlardan kim sorumlu?"

"Kral."

Tibris ne düşündüğümü anlamış olacaktı ki başını salladı. "Kral adına muhafızları denetleyen biri mutlaka vardır."

"Patrik Farrow."

Kral'a en sadık adamlardan biri. İç çektim. "Peki onun astı kim?"

Vicer omuz silkti. "Araştıyım. Fakat haklısın. İnsanları zindanlardan kaçırıcaksak onları şehirden olabildiğince uzaklaştırmamız ve işaretler konusunda bize yardım edecek kişilerle başka bir yerde buluşturmamız gerek. Şehir duvarlarındaki muhafızlardan kimin sorumlu olduğunu öğreneceğim."

Başımı salladım. "Bir de... Bana gözlerim için yeni bir tılsım gerek. Her geçen gün renkleri daha da açılıyor."

Vicer yüzünü buruşturdu. "Tılsımları satın aldığımız kadının şehirden kaçması gerekti. Bir başka tedarikçi ise öldürüldü."

Göğsüm sıkıştı. Bana nefes almayı zorlaştıracak kadar. Tılsım olmadan gözlerimdeki değişimin farkına varılacaktı. Alamayacağımız kadar büyük bir riskti bu.

Tibris donakaldı. "Biz de bir başkasını buluruz."

"Tılsım bulmak giderek zorlaşıyor. Göz rengi değişimi yeni moda oldu. Tılsımlar bileziklere, yüzüklere, küpelere işleniyor..."

Tibris, "Kız kardeşimden mesulsun," diye tısladı. Uzanıp kolunu sıktım. Tibris'in o tonda konuşmasına alışık değildim.

Vicer bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Dikkat çekme yeter Pris. Birkaç gün içinde sana yeni bir kolye getireceğim."

Daha önce defalarca yaptığım gibi bir kez daha gözlerimin tuhaf rengine öfke duydum.

"Gitmemiz gerek," dedim. "Kraliçe'nin leydilerinden biri biz buraya gelirken peşimize takıldı." Hâlâ bizi görmek ümidiyle etrafta dolaşmadığını kim bilebilirdi?

Şatoya yürüyüşümüz uzun olsa da bana düşünecek zamanı vermişti.

Şato uzakta görününce Tibris, "Onları kurtarmak istediğini biliyorum Pris," dedi. "Fakat... Tutuklanmana neden olabilecek bir şey yapmadan önce düşün. Ben... Seni de kaybedemem."

Yüreğim burkuldu. "Biliyorum. Dikkatli olacağım. Bu konuyu sonra düşüneriz. Birlikte."

Tibris başını salladı. Odamın yolunu tuttum. Gözlerimin önüne, kendisine Lorian'dan bahsettiğimde Vicer'in gözlerinde beliren merak geldi.

Onu suçlayamazdım. Ben de meraklanmışım.

Lorian'ın Gromalia Prensi olmadığını biliyordum. Benimle yerde uyumuştı. Sadece köylülerin kesesine uygun hanlarda kalmıştı. Ayrıca keyif aldığı için dövüşüyor gibiydi. Sadece eğitim aldığı için değil.

Ve bezen dövüştüğünde gözle görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu.

Belki de onun gücü de buydu.

Kesinlikle birçok şeyi açıklardı bu.

Herhâlde Lorian gerçek Gromalia Prensi'ne benziyordu. Fakat Gromalia kraliyet ailesi olanları öğrendiğinde Lorian'ın foyası meydana çıkacaktı. O zaman Lorian ve diğerleri canlarından olurlardı. Bu düşünce kanımı dondurdu.

Tabii eğer Gromalia Prensi etkisiz hâle getirilmediyse. Paralı askerlerle birlikte Gromalia sınırına yolculuk etmişim. Feyler, Lorian'a küçük bir şişe vermişlerdi. Feyler'in gerçek prensi kaçırmaları veya öldürmeleri, yerine de Lorian'ın geçmesi olasıydı.

O hâlde Gromalialılar prenslerinin ortadan kaybolduğunu bilmezlerdi bile. Prensi tanıyan biri Lorian'la karşılaşmadığı takdirde.

Öylesi bir gaddarlığı kafamda canlandırınca istemsizce yutkundum. Fakat Lorian'ın yardımı olmasa Asinia'nın şimdiye kadar öleceği gerçeği de bir kenarda duruyordu. Lorian'a borçluydum.

Yine de dikkatli olmalıydım. Lorian'ın gücünün ne olduğunu bilmiyordum... Aslında onun hakkında pek de bir şey bilmiyordum.

Tek bildiğim bana dün geceki gibi dokunduğunda kendimi uçuyormuşum gibi hissettiğimdi. Suçluluk içime oturdu ve süitimin kapısını açtım.

Daselis beni bekliyordu. "Terzi birazdan burada olur."

İnsan bir merhaba der. "Terzi mi?"

"Kraliçe sana birkaç yeni elbise gerektiğini söyledi. Balolar için modaya uygun bir şeyler. Soyunsan iyi edersin."

Birkaç dakika sonra bir havluya sarınmışım. Terzi beni alıcı gözle süzdü. Sırtı hafifçe kambur, yüzünde derin çizgiler olan yaşlı bir kadındı.

"Havluyu at."

Neyse ki Daselis ve Erea yanımdan ayrılmışlardı. Terzi ölçümlerine başladı. Dikkatimi karşımdaki aynaya çevirdim.

Kendi gözlerimi görmemle kalbim hızlandı. Kolyemdeki tılsım artık işlemiyordu.

"Kraliçenin leydilerinden biri elbiselerini almadan şehirden ayrılmak zorunda kalmış. O elbiseleri üzerine uydurabilirim. Önümüzdeki haftalarda ona yeni elbiseler yaparım."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum. Alelacele köyüne dönen kadını düşünmemle suçluluk bir bıçak gibi karnıma saplandı.

"Teşekkür ederim. İsmi ne?"

Terzi belimi ölçerken başını yana eğdi. "Telean."

"Ben de Setella."

Telean sadece başını salladı. Geriye çekildiğinde göz göze geldik. Sonra yüzündeki kan ağır ağır çekildi. "Gözlerin ne de güzelmiş."

Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. "Teşekkür ederim."

Kalbim önce tekleyip sonra hızlandı. Yoksa Telean üzerlerinde yüzümün ve tasvirimin olduğu, dört bir yana dağıtılan parşömenlerden birini mi görmüştü? Ağzımı açtım. Fakat sözcükler çıkmadı.

Her an odadan kaçıp muhafızlara haber verebilirdi.

Kendimi gözlerine bakmak için zorladım. Ağzımdan güçlükçe. "Lütfen," sözcüğünü çıkarabildim.

Telean sadece başını salladı. Uzanıp havluyu bana uzattı.

"İşim bitti."

Yüzü kederi andıran bir ifadeyle çarpıldı. Sonra odadan çıktı.

Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

LORIAN

Prisca'nın bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Yine de kapımı çaldığında bir yanımda onun dün başladığı işin gerisini getirmek için gelebileceğine ikna olmuştu.

Ona bir kez bakmam yanıldığımı anlamama yetti. Yüzü kireç kesilmişti ve tuhaf bir şekilde kırılğan görünüyordu.

"Seninle konuşmam gerek."

Kapıyı biraz daha araladım. Prisca içeri girdi. Berbat bir gün olmuştu ve çoğu Sabium'un yanında geçmişti. Yine de yaban kedisi içeri girer girmez aletim beklenti içinde sertleşti.

Gözlerimi kıstım. Prisca bir kaşını kaldırdı. "Senin sorunun ne?"

Bazen onunla hayatım hakkında konuşmanın özlemini duyuyordum. "Sorunlarım beni ilgilendirir."

Prisca'nın yüzüne soğuk bir ifade yerleşti. "Belki de bu durum değişmelidir."

Hiç hazzetmediğini bildiğim şekilde elimi salladım. Sonra konuşmaya başlamasını işaret ettim.

Bana öfkeli bir bakış atsa da derin bir nefes alıp söze girdi. "Bu şatoda ihtiyacın olan bir şey var. Benim de bana yardımcı olacak birine. Bence birlikte çalışmalıyız."

“Benden arkadaşını kurtarmamı istiyorsun.”

Beni bana güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi süzdü. Dişlerimi sıktım. *Ah bu kadın!*

Asıl sana güven olmaz.

Bu düşünceyi kafamdan atıp, odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başlayan Prisca’ya odaklandım. Gözlerinin altında morluklar oluşmuştu. Ona dair bildiğim her şeyi aklımdan geçirmemle kanım dondu.

“Hepsini kurtarmayı planlıyorsun. Deli misin sen?”

Prisca iç çekti. “Bir planım var.”

Tabii ya. Prisca Kral’ın zindanından bir tek mahkûmu kurtarmakla yetinmeyecekti. Üstelik daha önce bir tek mahkûmun bile zindandan kurtarıldığı ne görülmüş ne duyulmuş olmasına rağmen. Hayır, Prisca bir şekilde *hepsini* kurtarabileceğini hayal etmişti. Sahip olduğu güçle de muhtemelen bunu başarabilirdi. Fakat *hepsini* şehirden çıkarması imkânsızdı.

Yine de...

Mahkûmları *kurtaramasa* bile Kral’ın mahkûmlarının ortada olmadığını öğrendiğinde yaşanacak kargaşa... İşte o kargaşa, planlarımı gerçekleştireceğim an geldiğinde dikkatleri başka bir yöne çekmem için mükemmel bir araç olurdu. Belki de kader araya girer ve ikimiz de ihtiyacımız olanları elde ederdik. Ümit hayatımın o noktasında bana yabancı bir duygu da olsa, varlığını bana az da olsa hissettirdi.

“Aşağıda kaç mahkûm var?”

“Üç yüz dokuz.”

Yüzümü ekşittim. Prisca’nın çenesi ileri fırladı. Katır gibi inatçıydı bu kadın.

“Sence onların hepsi...”

“Melez mi? Bunu mu soruyorsun? Evet. Hırsızlar ve katiller şehir hapishanesine götürülüyor. Bugün bir başka şey daha öğrendim. Şu oceartus taşları yok mu? Burada bulunmalarının bir nedeni var. Kral melezleri sadece yakmıyor. Önce güçlerini boşaltıyor.”

Akla yatkındı bu.

Prisca ellerini beline götürdü. “Bu yüzden Kral’ı zayıflatmayı umuyorsan...”

Gülümsedim. “Yaptığım bu mu sence?”

O düzgün, küçük burnunu kaldırıp bana tepeden bakmasıyla elimde olmadan gülümsedim. Yüzüne şaşkın bir ifade yayılsa da hemen kendisini topladı. “Kral, Tanrılar Günü’nden sonra daha da güçlü olacak. İçimden bir ses bunun gerçekleşmesini tercih etmeyeceğini söylüyor.”

Bunun başa çıkmamız gereken bir durum olabileceğini biliyordum. Zaten gücü Feyler’le yarışan Kral bir anda daha da güçlenecekti. Gerçekten Kral’ın o güce kavuşmamasını tercih ederdim.

Prisca bana o bilgiççe, içimde onu boğma arzusu uyandıran gülümsemesiyle karşılık verdi. Ya da onu öpme arzusu uyandıran... Ya da her ikisini de yapma arzusu uyandıran.

Kendimi bir yandan elim boğazını sıkarken, diğer yandan içinde gidip gelirken, ona kimin patron olduğunu gösterirken hayal ettiğim bir fanteziye kaptırdım.

“Lorian?”

Prisca’nın elmacık kemikleri al al olmuştu. Aklımın nereye gittiğini tahmin etmişti. Bu tür hayallere dalmayı kesmeliydim.

“Şifacımı arkadaşının yanına götürdüğümde bir tünelden geçtik. Yıllardır var olan bir tünel. Muhafızların mahkûmların boğazlarına taktıkları Fey demiri yüzünden, onlar bir şekilde hücrelerinden çıkıp gizli girişi bulsalar bile tünelin sonuna ulaşamayacak kadar hâlsiz olacaklar.”

Prisca’nın gözlerinde şaşkınlık ve zafer kazanmanın kıvancı vardı. “Tünelden haberim var. Bir süredir o girişi bulmak için zindanı araştırıyorum. Bana yerini söyler misin?”

“Evet.”

Prisca’nın aklından hangi planlar geçiyorsa, o planları yeniden kurgularken bu yeni bilgiyi zihninde işlediğini görebiliyordum. *Büyüleyici bir yaratık.*

“Tünelin ucu nereye çıkıyor?”

“Merkez pazara. On yıllar önce o pazar yoktu. Yerinde sadece bir idam meydanı vardı. Tünel muhafızların mahkûmları doğrudan ölüme

götürmelerini sağlıyordu.” Tanrılar Günü’nde sokaklardan oluk oluk kan akıyordu. Benim gibi —başkalarının çektiği acılara fazla aldırış etmeyen— birini bile rahatsız eden anlamsız bir kıyımdı bu.

Prisca ürperdi. Sonra odada biraz daha dolandı. Ne zaman onu planlar yaparken izlesem elimde olmadan bir merak duyuyordum. Her zaman hızlı düşünüyordu... Onu o gün terk etmemizin ardından hayatta kalması da bunun kanıtıydı.

Aklıma Prisca’nın Galon’un yanında uzanışı geldi. Teni solgundu. Öyle solgundu ki çoktan ölmüş gibiydi. Bana yakarışı, sonra gözlerinin alev alev oluşu ve sessiz bir intikam yemini edişi.

O alevler neredeyse Rythos’un ateşleri gibi sönmeye yüz tutmuştu. Bu düşünce bana yumruklarımı sıktırdı. İlk kez, pişmanlık olabilecek bir duygu hissettim.

Prisca dönüp bana baktı.

“Gözlerin eski hâline dönüyor,” dedim. Bu durum onun için tehlikeliydi. Yine de gözlerinin içindeki o altın sarısı benekleri görmemle içimde bir şeylerin kilidi açılmıştı sanki.

“Biliyorum.” Prisca bir iç çekti. “Şu ara tılsım bulmak zor oluyor.”

Bir şeyden nefret ettiğimi fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, değil günler, yıllarca eğitilmesini gerektiren bir büyü gücünü kullanarak gizlice şatoda gezinmesinden... Bir tek yanlış adımının, bir anlık dikkatsizliğinin ölümüyle sonuçlanabileceği zindanlara o kadar sık inmesi fikrinden de nefret ediyordum.

Onu böyle önemsememe neden olmasından da... Öyle ki kendi görevime odaklanamaz hâle gelmiştim... Ona kaşlarımı çattım.

“Çok fazla risk alıyorsun.”

Bana söyleyeceği bir şey olduğunu ve işittiğimde bundan hoşlanmayacağımı belli eden o temkinli bakışını attı.

“Çıkar ağzındaki baklayı,” dedim.

Rahat bir tonda konuşsa da yüzünde belirip kaybolan korkuyu seçmekte zorlanmadım. “Terzi gözlerimi gördü. Renkleri hakkında yorum yaptı. Sonra yüzü kireç kesildi ve odadan aceleyle çıktı.”

O hâlde o terzi kadın ölü sayılırdı.

“Yüzüne o cinayet işlemeye hazır ifade oturdu,” diye mırıldandı Prisca. “Onun ölmesini istemiyorum Lorian.”

Terzinin henüz bir şey söylememiş olması, muhtemelen o bilgiyi kullanmak için mükemmel anı beklediği anlamına geliyordu. Prisca her an tutuklanabilirdi. İçgüdüleri ısrarla bana tehdidi ortadan kaldırmamı söylüyordu.

“O hâlde onu tek kelime etmemeye ikna et. Hem de hemen.”

Birden Prisca, “Bana bir şey söyle,” dedi. Neredeyse çaresizce. “Gizlediğin sırlardan birini. Lütfen.”

Yüzünü süzdüm. Gözlerini bana dikmişti. Dişleri alt dudağını ısınyordu. Belli ki bir sınavdı bu. Nedense o sınavı geçmek istiyordum.

Ne yazık ki ona sırlarımı açamazdım. Orada bulunmamın gerçek nedenini öğrenirse...

Nedense bana korkuyla ve tiksintiyle bakması fikri içimi burkuyordu.

Hırıltılı bir sesle, “Kral,” dedim. “Onun hakkında neler biliyorsun?”

Prisca kaşlarını çatı. Belli ki o konunun açılmasını beklemiyordu. “Bir oğlu var. Jamic. Kral’ın malikânelerinde, saraydan uzakta yaşıyor. Jamic on dokuz kış geçirmiş. Muhtemelen Tanrılar Günü balosunda sarayda olacak. Söylentilere bakılırsa Kral’la nadiren görüşüyor.”

Prisca’nın kaşları daha da çatıldı. Başımı yana eğdim. “Sorun nedir?”

“Sadece annemin söylediği bir söz. Israrla bana prensi bulmamı söyledi.”

Prisca yorgun görünüyordu. Bitkin. Yine de ona Sabium’u o denli tehlikeli kılan bazı şeylerden bahsetme zamanı gelmişti. “Otursan iyi olacak.”

Gözlerini yüzüme dikti. Fakat uzun kanepeye kuruldu.

Derin bir nefes aldım. “Feyler’le savaşı Kral’ın büyük büyük büyükbabası başlattı.”

Prisca başını salladı.

“Peki Regner’in oğlu hakkında neler biliyorsun?” diye sordum.

“Adı Crotopos’tu. Crotopos öldü. Fakat hamile eşinden doğan

Aybrias –Regner’in torunu– tahta geçti. Aybrias’ın oğlunun adı Hiar-nus’tu. Sabium’un babası.”

Prisca’nın bunları bilmesine şaşkırmamıştım. Köylülerin çoğuna yabancı dillerden ya da temel matematikten çok kraliyet ailesinin tarihçesi öğretilirdi.

Adamlarımın dışında biriyle Kral hakkında konuşmak bana yabancı bir histi. Fakat kendimi konuşmaya zorladım. “Ya sana hepsinin aynı adam olduğunu söyleseydim.”

Prisca’nın kaşları daha da çatıldı. Hemen ardından yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Ayağa fırladı. “Bu imkânsız. Büyü öyle işlemez.” Omuzları ihanete uğramış gibi gerildi. Kapıya doğru hareketlenmesiyle onu kolundan tuttum.

Kırılgan olduğu o nadir anlardan birinde benden bir sırrımı açmamı istemişti. Şimdi de ona yalan söylediğimi sanıyordu.

Hayır. Ona yalan söylediğimi *umuyordu*. Öğrendiği onca şeyin ardından bu son öğrendikleri ona en çok dokunandı. Erkek kardeşinin geriye çok az gücü kaldığı için babası ölmüştü. Fakat Kral neredeyse ölümsüzdü.

“Burada oyun oynamıyorum. Regner tebaasının güçlerini almaya başlayan ilk Kral oldu. Sence Feyler’i ve melezleri taklit ederek uzun yaşamanın bir yolunu bulamamış mıdır?”

Prisca yutkundu. Gözleri yüzümde bir yanıt aradı. “Fakat o hâlde... Oğulları olduğunu söylediği çocukları öldürüyor mu?”

“Muhtemelen.”

“Fakat oğlanların yerine nasıl geçebiliyor?”

“Doğru büyüye erişebilersen görünüşünü değiştirmek kolaydır.” Bir kaşımı kaldırıp kolyesini tuttum.

“Küçük bir tulsımın sınırları bellidir. Burada Kral’ın görünüşünü tamamen değiştirmesinden bahsediyoruz.”

“Çalıntı güçle gayet kolay bir iş. Oğlanlar olgunluğa eriştikleri yaşlara yaklaştıklarında genellikle şatodan uzağa gönderiliyorlar. Böylelikle Kral’ın onların yüzlerini mükemmelen taklit etmesine gerek kalmıyor.”

Prisca başını iki yana salladı. Yine yukarı aşağı yürümeye başladı. Başının dönmeyişine şaşıyordum.

"Sabium yaşılanıyor," diye mırıldandı. "En azından dış görünüşü. Yeniden kendisini ölmüş göstermesi an meselesidir. Sonra gizlice oğlu olarak yetiştirdiği çocuğu öldürecek." Döndü. Gözlerini gözlerime çevirdi. "Gerçekten o denli kötü yürekli mi?"

Yanağını avucuma aldım. Teninin o denli yumuşak olması haksızlıktı. "Çok daha kötüsü. Eylemlerinin çoğunluğun iyiliğine olduğuna inanan bir kötü."

PRISCA

Akşam yemeğinden sonraki sakin akşamları mumla arar oldum. Köylerin temsilcileri şatoya gelmeye başlamıştı. Her gece düzenlenen danslar sabahın erken saatlerine kadar sürüyordu.

Kraliçe'nin danslara katılması bekleniyordu. Dolayısıyla leydilerin de. Her akşam dansın ardından Tibris'i zindanlara indiriyordum. Diğer mahkûmları ziyaret etmeye ve onların da omuzlarındaki yaralarla ilgilenmeye başlamıştı. Ne zaman zindana giden merdivenden çıksak daha da bitkin görünüyordu.

Ona her an tutuklanabileceğimi söyledim. Lorian'ın Kraliçe'nin gözde terzisini öldürme riskini almayacağına bel bağlamak zorundaydım. Terzi o ana kadar kimseye tek kelime etmemişti. Önceki gün kadını görmüştüm. Lorian sözünde duruyordu. Şimdilik.

Tibris'e kadının beni gözlerimden tanıdığını söylediğimde kardeşimin yüzünde daha önce hiç görmediğim bir bakış belirdi. "Tutuklarsan Vicer'i öldürürüm."

Şaka yapmıyordu. Yutkundum. "Belki de bu gece şifa dağıtmaya ara vermelisin."

Başını iki yana salladı. "Güçlerine erişebilecek ne kadar çok mahkûm olursa o kadar iyi."

Lorian'la konuşmam gerekiyordu. Onu, terzi kadın fikrini değiştirirse ve tutuklanıp idam edilsem mahkûmları Tibris'le birlikte kurtarmaya ikna etmeliydim.

O gece masamızda oturmuş, diğer kadınların dedikodularını dinliyordum. Lisveth kalkıp Kral'ın danışmanlarından biriyle dans etti. Her gece en az bir kez içimizden biriyle dans etmek için ısrar eden bir kart zamparayla.

Davis Boria şimdiden Madinia'yı bir kez dansa kaldırmayı teklif etmiş, Madinia ayaklarının ağrıdığı bahanesiyle teklifi reddetmişti. Babasının yanında oturan Davis'in sert bakışları durmadan Madinia'ya çevriliyordu. Onun için üzülebilirdim. Fakat anlatıldığı kadarıyla Davis kadınlara teklifsizce dokunmaktan çekinmiyordu. Babaları Kral'a yakın olmayan kadınlara. Hizmetçi koridorlarında ya da ahır bölmelerinde sıkıştırdığı kadınlara.

Caraceli, Lisveth'in boş sandalyesine yerleşti. Yüzündeki kötücül bakışa bakılırsa bunu arkadaşlık kurmak için yapmamıştı.

"Katina buna *bayılırdı*." İyice sokuldu. Gözleri buz gibiydi. "Dans etmek en sevdiği şeydir."

Yüzüme bir nebze hayretin karıştığı sıkkın bir ifade kondurdum. "Ya, öyle mi?"

Caraceli bana ağır ağır gülümseyerek karşılık verdi. Ellerim terlemeye başladı.

"Onun saraydan alınması için bir şeyler yaptığını biliyorum," diye tısladı Caraceli.

Bu sözüne ağzımı şaşkınlıktan açarak karşılık verdim. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bu diğer budalaların aksine ben işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Kimse seninki gibi bir konuma *kazara* gelmez. Planlarının işe yaraması için tek ihtiyacın olan Katina'nın ortadan kaybolmasıydı. Ne yaptığını anladığımda sana bunun bedelini ödeteceğim."

Gözlerimi yere çevirdim. Gözümün korktuğunu düşünmesini ümit ettim. Aslında bunu gözlerime dikkat etmesin diye yapmıştım. Diğer leydiler susunca Madinia boğazını temizledi.

Ağzımı açtım fakat alçak bir ses işitmemle hemen kapattım.

“Setella?”

Uzun, derin bir nefes alıp yüzüme zorlama bir gülümseme kondurdum ve karşımda dikilen asilzadeye baktım.

Peiter son derece yakışıklıydı. Bu konuda hakkını teslim etmem gerekirdi. Ayrıca yemek bıçağını karnına saplamak istemediğim nadir asilzadelere biriydi. Işıl ışıl mavi gözleriyle ve sarı bukleleriyle çocuksu bir cazibeye sahipti. Neredeyse masum bir havası vardı ki, bulunduğum yerde pek görmediğim bir şeydi bu.

Yine de bana köyüme dair sorular sorduğundan, onunla konuşurken bazen kendimi bir ip cambazı gibi hissediyordum. Mistrun’ı bir şeyler uydurabilecek kadar bilsem de Peiter’in merakını uyandırmaktan korkuyordum. Merakı sahte kimliğimi eşelemesine sebep olabilirdi.

“Benimle dans eder misin?” Masamızdaki gerilimi sezse bile kibarca görmezden gelmişti.

Kızardım. “Korkarım çok yetenekli bir dansçı değilim.”

Masanın diğer ucunda Madinia burnundan gülerek benimle aynı fikirde olduğunu belli etti. Başımı ona çevirmemle bana bir kaşını kaldırarak karşılık verdi.

Ben de ona kaşlarımı çattım. “Evet, sizinle dans ederim,” dedim. Peiter elini uzattı.

Elini tutup Peiter’in peşinden yemek salonunun yanındaki balo salonuna yürüdüm. Müzisyenler neşeli bir parça çalıyorlardı.

“Bana adımları öğretir misiniz?”

Peiter’in yüzünde keyifli bir ifade belirdi. “Elbette.”

Dansta beni yönlendiren Peiter yanlış yöne döndüğümde, ya da parmaklarına bastığımda bir kez olsun yüzünü ekşitmedi. Beni döndürmesiyle güldüm.

Çıkan ses beni hayrete düşürdü. En son ne zaman güldüğümü hatırlayamıyordum.

Yüreğim burkuldu. Asinia buz gibi bir hücrede iki büküm uzanırken ben hemen birkaç kat yukarısında dans ediyordum.

“Çok güzelsin,” dedi Peiter.

Gülümsemeye çalıştım. Peiter adımlarımızı yavaşlattı. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey,” dedim.

Çiftler etrafımızda dönerken donakaldım. Yoksa şu... Marth mıydı?

Peiter gözlerini baktığım yöne çevirdi. “Bir sorun olmadığından emin misin?”

Ona elimden geldiğince içtenlikle gülümsedim. “Eminim.”

Peiter’in omzunun üzerinden baktım. Gözlerim Lorian’ın gözleriyle buluştu. Beni izlerken keyifsizce kaşlarını çatıyordu. Bir kaşımı kaldırdım.

Nasıl oluyor da, beni kıskanabiliyordu?

Sıradaki dansın ardından Peiter’a teşekkür ettim ve ayaklarımın ağrıdığını ısrarla vurgulayarak beni azat etmesi için yakardım. Bana yalandan iç çekerek karşılık verse de gitmeme izin verdi. Beni odanın kenarına götürüp hizmetçilerden birine bir kupa şarap getirmesini işaret etti.

“Dinlendikten sonra bana bir dans sözü daha verirsen sana kendini toplaman için zaman veririm.” Başımı salladım. Peiter bana sırtıttı. Sonra dönüp uzaklaştı.

O gün gelen köy temsilcilerinin sayısı hızla artıyordu. Kraliçe kraliyet masasında oturmuş saraylılardan biriyle konuşurken, köylülerden bazılarının kocasının şarabıyla kendilerini maskaraya çevirmelerini izliyordu. Kraliçe o gün dansların zaman kaybından başka bir şey olmadığını söylemiş ve nihayet leydilerinin kendisi gibi azap çekmesine gerek olmadığına ve yorulduysak uyumaya gidebileceğimize karar kılmıştı. Onunla tanışmamdan beri yaptığı iyi şeyler bir elin parmağını geçmezdi ve onlardan biri de buydu.

“Eğleniyor musun?”

Döndüm. “Marth.” Onu görmüştüm.

Elinde bir kupa şarapla dans edenleri izlerken yanıma sokuldu. Onun saçlarının rengi de koyulaştırılmıştı. Yorgun görünüyordu.

"Burada ne işin var?" Onu bana gülünç gelecek kadar çok özlemiştim. İşin aslı ona gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

Bana sırtıttı. Fakat yanımdan Sabium geçtiğinde bakışları buz gibi oldu. Marth'ın yüzünde kötü niyet görmek tuhaf bir histi. Grubun çapkınıydı o. Hiçbir şeyi ciddiye almayan. Kadınları yatağa atmak hariç.

"Prensime hizmet ediyorum. Başka ne işim olabilir?"

"Hı hı. Tabii, ben..." Kalbim tekledi.

Marth gözlerini baktığım yöne çevirdi. "O kim?"

Geniş omuzlu, gülümsemesi göreni aynı şekilde gülümsemeye davet eden yakışıklı adama gözlerimi diktim. Boğazım kurudu. Sözcükleri çıkarmakta zorlandım.

"Prisca?"

"Onun adı Thol. Burada babasını göreceğimi düşünmüştüm fakat onu göreceğimi hiç..."

Thol'un dans edişini izlerken yüreğim cız etti. Gülüşünü, bir kadının elini tutuşunu... Bir zamanlar benim elimi tuttuğu gibi..

"Sorun nedir?" diye sordu Marth.

"Hiçbir şey."

Marth gözlerini gözlerimin odaklandığı Thol'a çevirdi. Avizelerin ışıkları Thol'un yakışıklı yüzünün üzerinde dans ediyordu.

"Ah," dedi Marth. "Demek öyle. Köyünden biri."

"Evet."

Thol'u izlerken sıra özlemi beni bir tokat gibi sarstı. Şehre gelmek hayatının en önemli işi olacaktı. Hele köye dönüp de Kral'la aynı salonda dans ettiğini söylediğinde?

Midem allak bullak oldu.

Lorian salına salına yanımdan geçti. Tam da rolüne uygun bir şekilde şımarık bir prens gibi görünüyordu. Göz göze gelmemizle yolunu değiştirdi ve kalabalığın arasından sıyrılıp Marth'ın yanında dikildi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Yan yana görünmemeliyiz."

Lorian bana yavaşça omuz silkerek karşılık verdi. "Ben bir prensim. Sen de güzel bir saraylı. Cilveleşmeme... Kimse şaşırmaz."

Lorian, Marth'a bir şeyler mırıldanırken ben sözlerine kafa yordum. Sonra Lorian yanımda bitti.

"Sorun nedir?"

O gece bir erkek daha bana bu soruyu sorarsa...

Ağzımı açtım fakat Marth araya girdi. Her zamanki gibi.

"Prisca kendisiyle aynı köyden gelen şu yakışıklı oğlanı izliyordu."

Yanaklarım kızardı. Marth muhtemelen Thol'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Fakat ondan bir çocukmuş gibi bahsediyordu.

Lorian gözlerini baktığım yöne çevirdi. "Dur bir tahminde bulunayım. Onun kollarına koşup normal bir kadınmışsın gibi davranabilmenin hayalini kuruyorsun."

Beni öyle kolayca okuyabilmesinden nefret ediyordum.

"Git de kendini becer."

"Benim yerime bunu yapacak, sırada bekleyen çok kişi var." Pelopia'ya doğru dönüp kıza göz kırptı. Pelopia kirpiklerini kırpıştırarak karşılık verdi.

Sırıttım. "Herhâlde gözüne bir şey kaçmış. Bu yüzden seni yatağında düşünecek kadar kör olsa gerek."

"Kıskançlık hiç de çekici olmayan bir vasıftır."

Gülümseyerek gözlerimi beni bekleyen Peiter'a çevirdim. Lorian kaskatı kesildi. Ona içinde beni boğma isteği uyandıracağını bildiğim kibirli bir bakış attım.

"Öyle, değil mi ya?"

Lorian sahte bir gülümsemeye bana dişlerini gösterdi. O pis ağzından çıkacak bir sonraki sözler insafsızca olacaktı.

Eğilmesiyle sıcak nefesini kulağımda hissettim. Ürpererek Pelopia'ya baktım. Odanın diğer ucundan bana kaşlarını çatıyordu.

"Aşağıımızdaki zindanda tutulan melezleri kurtarmaktan bahsediyorsun fakat hâlâ bir kâbustan uyanmayı bekleyen korkmuş, küçük bir kızsın. Kaderinden kaçmanın bir yolunu bulsan iyi olur. Çünkü

hayatlarının gerçekleriyle yüzleşmeyi reddeden insanlar çaresizleri ve köleleştirilenleri kurtaracak insanlar olamazlar.”

Bedenim uyuştı. Uzunca bir süre Lorian’a baktım. Gözlerinde bir şey yanıp söndü. Fakat yüzünü çevirmiş, kapıya yürüyordu bile.

Bu gece bana yetmişti.

Koridora vardığımda derin bir nefesle ciğerlerime temiz hava çektim. Nefesim yankılandı. Herkes ya dans ettiğinden ya da dans edenleri izlediğinden boş koridorun taş zemininde ayakkabılarımın sesi yankılanıyordu.

Koridora baktım. Hareketlerim yanımdan geçecek herhangi birinin dikkatini çekebilirdi. “Ne yapıyorsun?”

Lorian bana kaşlarını çatı. Gözlerinde endişeyi andıran bir bakış seçtim. “Neden bu kadar kızdın?”

Kollarımı kaldırdım. “Az önce bana korkmuş, küçük bir kız dedin.”

“Sen bana daha kötü şeyler söyledin.” Daha da eğilerek yüzümü süzdü.

Göğsünü dürtükledim. “Deli misin sen? Biri görecektir.” Sarayda dedikodumuzun çıkması bizim için hiç iyi olmazdı. Dedikodu insanların bizi daha dikkatli gözlemlemesi demek olurdu.

Lorian iç çekti. Bize en yakın kapıyı açıp beni içeri itmesiyle başım döndü.

Neredeyse hırslayarak, “Buna şaşacaksın, bu yüzden kendini hazırla... Her şeye burnunu sokmak zorunda değilsin,” dedim.

“Seni ilgilendiren her şeye burnumu sokarım. Bu bir oyun değil.” Sesi hissiz de olsa gözleri gözlerimi kavurdu.

Öyle buruk bir kahkaha attım ki kendi sesimi tanıyamadım. “Bunu kimse benim kadar iyi bilemez!”

Uzayan, gergin saniyelerde yüzümü süzdü.

“Hah.”

“Hah mı?”

“Köylü çocuk senin için önemli.”

İkimizin arasındaki hava tehlikeli bir şekilde ısınmıştı. Yutkun-

dum. "Dedim ya, seni ilgilendirmez."

Lorian yumuşak bir sesle, "Sana hoş yalanlar söyledi mi?" diye sordu. "Ah, hayır. Ona hoş yalanları *sen* söylemişsindir. Çünkü asla o köyde kalıp ondan bebekler doğurmayacaktın. Ne kadar istesen de. Gerçekleri ne kadar görmezden gelsen ve sana ait olanı elinde tutma cüreti ni sergilediğin için canlı canlı yakılmayacakmışsın gibi davransan da."

Karnıma keskin bir şey saplanmıştı sanki. "Sus."

Lorian iyice yakınlaştı. "Bu gece yastığını gözyaşlarınla ıslatırken bir şeyi anımsa. İkiniz asla bir çift olamazdınız."

Keder ciğerlerimdeki havayı çaldı. Öfke ise o havayı geri verdi. Lorian'ın göğsünü itekledim. Kendisinden beklenileceği gibi ellerimi yakaladı. "*Hiçbir şey bildiğin yok.*"

"*Şunu biliyorum. Onu yakışıklı olduğu için arzu ettin. Fakat daha da önemlisi, kendini onun yanında güvende hissettiğin için. Yanağına konduracağı öpücüklerle ve vasat sevişmelerle geçecek bir hayat. Köylülerle dedikodu yaparak geçecek bir hayat.*"

Yanaklarım kızardı. "O köylüler iyi insanlar."

"O köylüler senin yanışını izleyeceklerdi. Bunu biliyorsun."

İrkildim. Lorian küfrederek ellerimi bıraktı.

Sonra dudakları dudaklarımla buluştu. Hayal kırıklığının ve öfkесinin tadını alabiliyordum. Ciğerlerimdeki hava boşalsa da sertliğini ve öfkесini hissetmek nefes alıp vermekten daha az önemli değildi.

Dudaklarıma sürten dudaklarının arasından, "Senin şu Thol sana *bunu* asla vermeyecekti," diye fısıldadı. "Bunu sen de biliyorsun." Bir adım geriledi. "Hayatının gerçekleriyle yüzleşene kadar o gerçeklerin kurbanı olacaksın."

Sonra uzun adımlarla odadan çıktı. Arkasına bakmadı.

Ondan *nefret ediyordum.*

Süitime döndüğümde kendimi yatağa attım. Fakat ağlamadım.

Ağlayamayacak kadar öfkeliydim.

PRISCA

Ertesi sabah Erea ve Daselis beni uyardıklarında keyifsizdim. Her zamanki gibi Daselis de. Erea ise bana gülümsüyordu. Hizmetçi kızlar etrafta koşuşturup perdeleri açıyor, birbirlerine mırıldanıyorlardı.

Bacaklarımı örtülerin altından çıkardım. Gözlerim komodinin üzerinde, taze bir valedo'nun yanında duran yeni kolyeye çevrildi. Vicer sözünde durmuş, muhtemelen Tibris de ona yardım etmişti. Fakat ben uyurken kolyeyi nasıl gizlice odama getirebilmişlerdi? O aralar kolayca ve sıkça uyanıyordum.

Kolyeyi elime almamla nefesim öyle bir kesildi ki boğulacak gibi oldum. Boynumdaki ucuz kolyenin aksine bu yeni kolye... Muhteşemdi.

Zincir öyle inceydi ki kolyeyi takmaya çalışırken biraz uğraşmam gerekti. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp uzun aynamın başına gittim ve mücevheri inceledim.

Ortadaki taşın rengi gerçek gözlerimle aynı renkte, sarımsı kahverengiydi. Işığın altında parlıyordu. Çevresindeki diğer taşlar sahte olsa gerekti. Fakat gerçek elmaslar gibi parlıyorlardı.

Belli ki tılsım olmadan etrafta dolaşmama Vicer'in gönlü razı gelmemişti. Ya da kardeşim onu epey korkutmuştu.

Hizmetçi kızken yeni kolyeyi takmam çok dikkat çekmişti. Kraliçe'nin leydilerinden biri olarak ise mücevher takmam *doğal* karşılanırdı. Madinia'nın bana birkaç gece önce hatırlattığı gibi.

"Telean birazdan burada olur. Erea bir yandan ağır perdeleri bağlarken diğer yandan bana dönüp gülümsedi. "Birazdan Kraliçe ile görüşeceksin."

Kanım dondu. Terzi kadın geri mi gelecekti? Bir numara mıydı bu? Belki de gerçekten yanında kral muhafızlarını getirecekti.

Daselis banyodan çıktı. "İçeri," dedi.

"Yorgun görünüyorsun," diye mırıldandı. "İyi uyumadın mı?"

Zihnim bana rahat vermiyordu. Durmadan Caraceli'nin nefretle bakan gözlerini, Thol'un yakışıklı yüzünü ve Lorian'ın bana öfkeyle bakişını gözlerimin önüne getiriyordu. Tabii o gözlerde Telean'ın gözlerimde fark ettiği şeyi diğerlerine söyleme olasılığının verdiği korku da vardı.

"Çok iyi diyemem."

Daselis, "Öyle sıcak bir odada, o kadar geniş bir yatakta uyumak zor olsa gerek," diye mırıldandı.

İç çekip banyoya yürüdüm. Erea ve Daselis arkamdan gelirken fısıltıyla konuşuyorlardı.

Erea odaya girip benimle sohbet etti. Herhâlde Daselis'in aksiliğini telafi etmeye çalışıyordu. Bana yanıt gerektirmeyecek şeyler söylediğinden ara sıra başımı sallıyordum. Lorian'dan bahsetmesiyle dikkatim uyandı.

"Prens Rekja'nın bugün Kral'la ava çıktığını işittim. Çok yakışıklı biri." Erea iç çekti.

Bu bilgiyi zihnimin bir kenarına yazdım. Lorian'ın neyin peşinde olduğunu bilmek hep iyi bir fikirdi.

Başını kapıdan içeri uzatan Daselis, "Çabuk yıkan," dedi.

"Tamam."

Erea beni banyomla baş başa bıraktı. Bana verdiği taşı bacaklarıma sürdüm. Taş bir şekilde tüyleri alıyor, bacaklarımı pürüzsüz yapıyordu. Fakat kaval kemiklerimi kaplayan yara izlerini ve bereleri ortadan kaldıramıyordu.

Parmağım dizimdeki yara izine sürtünürken Thol'un yüzü gözlerimin önüne geldi. Asinia hâlâ bana Thol'un Tibris'le talim yaptığı günü hatırlatıp takılıyordu. Thol'un gömleğini çıkardığı o günü.

O zamanlar daha on sekiz kışı geride bırakmıştım. Oğlanların talim yaptığı açıklığın yanından geçiyordum.

O anda Thol'un artık bir oğlan olmadığını fark etmiştim.

Ayağım takılmış, yüzüstü düşmüştüm ve bunu neredeyse köydeki tüm oğlanlar görmüştü. Gözlerim yanmış, yanaklarım kızarmıştı. Fakat talime ara verip beni ayağa kaldıran Thol olmuştu. O pürüzsüz, solgun tenini sergilerken bana gülümseyen Thol.

Dün onu gördüğüm anda, beni tanıyana kadar karşısında dikilmeyi her şeyden çok istemiştim.

Ona bir yozlaşmış olduğumu, fakat bunun benim suçum olmadığını, Kral'ın iğrenç bir yalancı olduğunu, hayatta Kral'ın orduları için talim yapmaktan ve gücümüzü kuklalar gibi teslim etmekten daha fazlası olduğunu söylemek istemiştim.

"Dur bir tahminde bulunayım. Onun kollarına koşup normal bir kadınmışsın gibi davranabilmenin hayalini kuruyorsun."

Doğruydum. Thol'u, o yayvan gülümsemesini ve gamzelerini gördüğümde bir an için de olsa öyleymiş gibi yapmanın özlemini duymuştum.

"Onu yakışıklı olduğu için arzu ettin. Fakat daha da önemlisi kendini onun yanında güvende hissettiğin için. Yanağına konduracağı öpücüklerle ve vasat sevişmelerle geçecek bir hayat. Köylülerle dedikodu yaparak geçecek bir hayat."

Gözlerim yaşardı. Lorian neden bahsettiğini bilmiyordu. Peki ya diğer seçenek neydi? Ömür boyu saklanmak mı? Dövüşmek, öldürmek ve planlar kurmak mı?

En kötüsü ise... Lorian haklıydı. En azından hislerim hakkında yanılmamıştı... Hayır. Lorian dudaklarımı onun için yaratılmışlar gibi sahiplendiğinde bedenimin verdiği tepki.

Thol'un dokunuşu bana iç çektiriyordu.

Lorian'ın öpücükleri ise beni yakmıştı.

Lorian'ı bu kadar arzuladığım gerçeği beni kızdırıyordu.

Lorian'a göre her şey oyundan ibaretti. Benimle uğraşmasının eğlenceli bir yolu. Bacaklarımı kenetlememi, içimin alev alev yanmasını sağlamasının bir yolu. Beni de kendisi gibi sert ve amansız kılması için bir başka yol.

"Hayatının gerçekleriyle yüzleşene kadar o gerçeklerin kurbanı olacaksın."

Banyodan çıktım. Kapı çalındı. Kalbim hızlandı. Fakat hiç erkek sesi işitmedim. Muhafızlar gelecek olsalar zaten kapıyı çalmazlardı.

Havluya dolanıp odaya girdim. Daelis ve Erea, Telean'la konuşuyorlardı. Telean'ın arkasındaki diğer iki hizmetçi kızın ellerinde elbiseler vardı. Elbiseleri yatağımın üzerine bıraktılar. Telean'la göz göze geldik.

Saniyeler sonra baş başa kaldık.

Bir süre, ne yapacağımızı bilemeden birbirimize baktık.

"Muhafızlara haber vermedin," diye mırıldandım. Sessiz kalması karşılığında benden bir şeyler isteyeceği an mı gelmişti?

Alnı kınıştı. "Haber vereceğimi mi düşünmüştün?"

"Eh... Evet."

"Üzgünüm. Tepkim ağlayabileceğim sessiz bir yere gitmekti."

Başımı yana eğdim. "Ağlamak mı? Neden?"

Titreyerek bir nefes verdi. "Çünkü ben... Anneni tanıyordum."

Çılgınca bir an için beni büyüten annemi kastettiğini düşündüm. Sonra anladım. Gerçek annemi kastetmişti. Tenimin terlediğini hissettim. "Annemin kim olduğunu nereden biliyorsun? Daha yeni tanıştık."

"O gözler, çocuk. Bir zamanlar tam da o renkte gözlerin içine bakmıştım. Ayrıca annene çok benziyorsun... Koyu saçlarla bile." Derin bir nefes alıp bir kez daha gözlerini gözlerime çevirdi. "Annen en iyi arkadaşımdı. Sen bana teyze derdin. Annen babanla tanışmadan yıllar önce tanışmıştık. Kendisine karşı dürüst olacak bir terzi arıyordu. Yakınlaştık. Her şeyi paylaşacak kadar. Çocuk yapma zamanı geldiğinde bana kalıp sana dadılık etmem için yalvardı." Gülümsedi. Fakat gözleri dolmuştu. "Gerçek adın Nelayra."

Midem allak bullak oldu. Bu kadın doğruyu mu söylüyordu? Yalan söylemekle eline ne geçecekti? Zaten iddia ettiğim kişi olmadığı mı biliyordu ve bu bilgiyi istediği an muhafızlara ulaştırabilirdi.

Öz annemin, kız kardeşi gibi gördüğü biri. Teyze dediğim biri. Ailemden, hâlâ hayatta olan biri. Belki bana annem hakkında anlatacakları olabilirdi. Babam hakkında. Kardeşlerim var mıydı? Kendimi içimde yanan ümit kıvılcımını söndürmeye zorladım.

O noktada bir hata yapmayı göze alamazdım. Körlemesine güvenmeyi göze alamazdım. Her ne kadar bana gerçeği söylüyor olmasını istesem de güvenmem için bu kadarı *yetmezdi*.

“Yalan söylemediğini nereden bileceğim?”

Dudaklarının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Çok şüphesin. Bahse girerim sende zaman büyüğü vardır. Annende olduğu gibi.” İrkildim. Telean ise sadece iç çekip elbiselerden birini aldı. “Bu işi ben sana bilmen gerekenleri anlatırken de yapabiliriz.”

İçine girmeme yardım ettiği elbiseyi gözüm görmüyordu bile. Ailemden biri. Babamın nasıl güldüğünü anımsıyor muydu ki? Annem ve babam mutlu bir çift miydi? Nerede yaşıyorduk? Düşüncelere öyle dalmıştım ki Telean’ın yeniden konuşmaya başladığını güç bela fark ettim.

“Sen doğmadan çok önce halkımız Crawyth’de yaşıyordu.”

Donakaldım. “Crawyth mi?” Vicer’in mesajlarında Tibris’e bahsettiği şehirdi bu. Bir zamanlar bir öğrenim şehri olarak nam salan şehir. Ta ki Fey Kralı’nın gaddar kardeşi şehri yerle bir edene, yüz binlerce insanı katledene dek.

“Orada bize ait bir camia vardı. Eprotha’nın geri kalanının aksine, insanlarımız orada hoş karşılanıyordu.” Sesine özlem dolarken gözleri dalgınca uzaklara baktı.

Bunu hayal bile edemiyordum. “Melezler mi?”

Telean başını salladı. Etrafımda dönerek elbisemin bağlarını sıktı. “Kral kendi bilirkişilerini nadiren gönderiyordu. Bize gelenlere rüşvet veriyorduk. Rahibemiz bile bir melezdi. Huzur içinde yaşıyorduk.”

“Ben de mi orada yaşıyordum?”

Telean bir adım geriledi. Gözlerimiz aynada buluştu. “Yakıştı.”

Eflatun elbiseye ilgisizce baktım. "Crawyth'de mi yaşıyordum?"
"Evet. Ebeveyninle... Ve erkek kardeşinle."

Bir erkek kardeşim daha vardı. Boğazım öyle bir düğümlendi ki sözcükleri çıkarmak için çabalamam gerekti. "Neredeler?"

"Feyler geldiğinde... Kana Susamış Prens şehrimizi yıktığında, annen odana girdi ve seni bulamadı. Kardeşin ise bilinçsiz hâlde odasının zemininde yatıyordu. Sen henüz üç kış geçirmiştin. Başta senin kaçıp gittiğini sandık. Meraklı, büyümüş de küçülmüş bir çocuktun." Telean derin bir nefes aldı. Gözlerinde anıların acısı vardı. "Annenin çılgınlıkları hâlâ kulaklarımda."

O acıya sebep olan gerçek annem sandığım kadındı. Sevdiğim - daha birkaç ay önce ölen- o kadının birisinin canını öyle yakabileceğini hayal etmek güçtü. Bunu hayatımı kurtarmak için yaptığını söylese bile,

"Herkes seni aramaya başladı. Kardeşinin hâlini, nasıl ağladığını, babana seni bulması için nasıl yalvardığını hatırlıyorum. Kardeşin daha altı kış görmüştü ve birinin gelip seni kaçırdığına yemin ediyordu. Nihayet komşulardan biri Vuena'yı yan kapıdan eve girerken gördüğünü söylemişti. Vuena bir kâhindi ve çoğu insan ona evlerine girip çıkmasına izin verecek kadar güvenirdi." Telean'ın yüz ifadesi gerildi. Gözleri doldu. Ona göre gerçek ailem, anne dediğim kadın onların güvenini kötüye kullanan, beni seven insanlardan beni koparan kötü biriydi.

"Sonra ne oldu?" Dudaklarım uyuşmuştu. Telean elbiseyi üzerimden çıkarmama yardım etti ve yeni bir elbiseye uzandı.

"Sonra Kana Susamış Prens şehrimizi yerle bir etti. Kimse sebebi bilmiyor. Fey sınırına yakındık. Fakat onlar melez olduğumuzu biliyorlardı. Kazara sınırı geçen çocuklarımızı sık sık bize geri getirirlerdi." Telean başını iki yana salladı. "Anneni ve babanı bir daha hiç görmedim."

Hayır. Hayır, onlarla buluşacaktım. Onlara hâlâ hayatta olduğumu söyleyecektim ve kaybettiğimiz yılları telafi edecektik. Anneme sarılıp babamla gülecek, kardeşimi Tibris'le tanıştıracaktım.

Sakinleşmek için bir nefes aldım. Gözlerimin gerisinde sıcak göz yaşlarının biriktiğini hissettim. "Onlar... Öldüler mi?"

“Bilmiyorum. Kaçarken düşüp başımı çarptım. Kendime geldiğimde belime kadar küle gömülmüştüm ve şehrimiz yok olmuştu. Kral’ın askerleri gelip sağ kalanları topladılar. Birçok kişi bizim kurtulduğumuzu düşündü. Fakat Kral bir şekilde çoğumuzun melez olduğunu biliyordu. Diğerleriyle yakılacaktım fakat Kraliçe terzilikteki becerimi öğrenince Kral hayatımı bağışlayıp beni ona bir düğün hediyesi olarak verdi.” Telean bana hayranlıkla bakarak, “Üzerine çok iyi oturdu bu,” dedi. Ona hayretle baktım. O anda nasıl *elbise* düşünabiliyordu?

Telean bana hüzünle gülümsedi. “Ben kaybettiklerimin acısıyla yıllardır yaşıyorum çocuk. Şimdi, sana söylemem gereken bir şey daha var. İşittiklerini cesaretle karşılamalısın.”

“Ah, tanrılar aşkına.”

“Her şey yoluna girecek.”

Ellerimi ellerine aldı. “Kardeşin hayatta. Burada, bu şatoda.”

PRISCA

Kraliçe sabahın büyük bir kısmını yalnız geçirmek isteyince düşüncelerimle baş başa kaldım. Odamda bir aşağı bir yukarı yürüyor, kendimi gerçekten yapmak istediğim şeyden vazgeçirmeye çalışıyordum.

Sabah, muhafızlar ne sarhoş ne yorgunken zindana yaklaşmak aptalcaydı.

Ne var ki *kardeşim* oradaydı.

Hâlâ hayatta olan bir başka kardeşim olduğunu öğrendiğinde Tibris ne diyecekti? Onu incitmeyi asla istemezdim. Yine de kız kardeşinin ardından çılgınlık atan altı kış görmüş oğlanı hayal ettim. Herhâlde öldüğümü düşünmüştü.

Birden bunlar bana tahammül edilemez geldi. Gerçek ebeveynimi tanıma şansım bile olmamıştı. Asıl gerçek ise her an tutuklanıp idam edilebileceğimdi. Ne yapıp edip benimle tanışmasını sağlamak için büyük bir arzu duydum.

Dudağımı ısırdım. Ona hayatta olduğumu söylemekle yaralarına tuz mu basmış olacaktım?

Yine de ben olsam kardeşimin hayatta olduğunu bilmek isterdim. Hem... Annem ve babam da hayatta olabilirlerdi. Kardeşim bana onların nerede olduklarını söyleyebilirdi. Belki... Belki yaşayacak güvenli bir yer bulmuşlardı. Şatodan kaçınca hepimizin gidebileceği bir yer.

Nöbet tutan bir tek muhafız vardı. Çelik kapı açıktı. Demek ki yeni bir mahkûm getiriyorlardı.

Alnımdan soğuk terler aktı. Koridora döndüm. Biraz daha erken gelmiş olsam zindanda kapalı kalacaktım. Ya gücüm fire verse ne olacaktı? Ya da...

Hayır. Korktuğum olmadı. Ürpererek gücüme tutunmaya devam ettim ve en yakındaki depo bölmelerinden birine girip bana yüzyıllar gibi gelen bir süre bekledim.

Geri geldiğimde iki muhafız da yerde yatıyordu. Neyse ki anahtarlarının yerinde olmadığını fark eden muhafız o gün nöbette değildi. Eli mi cebime atıp zindana giden merdivenden indim. Kalbim tekliyordu.

"Pris?" diye mırıldadı Asinia. Hâlâ kendinde görünüyordu. Her ne kadar o yerde zihninin açık olması demek sadece başarısız olursam başına neler geleceğinin farkında olması demek olsa da.

"Hey."

"Çok soğuk."

"Biliyorum." İçerisi bana geçen gelişimden daha da soğuk gelmişti. Ben ise her gece harıl harıl yanan bir ateşin yanında uyuyordum. "Sana battaniye getireceğim. Belki saklamanın bir yolunu..."

"Hayır." Asinia başını iki yana salladı. "Muhafızlar bugün bizi kontrole geldiler. Herhâlde yanmaya giderken yürüyecek hâlde olup olmayacağımıza baktılar." Yüzü kireç kesildi. "Fark ederler."

"Seni yakmalarına izin vermeyeceğim." Her gün bundan daha da emin oluyordum. Asinia'yı kurtarmak için ne gerekirse yapacaktım.

Gülümsemeye çalışsa da gözleri beni endişelendirecek kadar boş bakıyordu. "Biliyorum."

Ona çaldığım yiyeceklerden bir kısmını verdim. Fakat öyle bir beklenti içindeydim ki heyecandan titriyordum. "Bunları dağıtmam gerek. Döneceğim."

Tibris diğer mahkûmları muhafızların onlara verdikleri yiyecekleri yememeye ikna etmişti. Lapalarını gizlemenin, muhafızların durumu fark etmemesini sağlamanın yollarını bulmaları gerekmişti. Daha şimdiden ekmek ve et dağıttığım mahkûmların çoğunun bilinci eskiye kıyasla daha açıktı. Tibris'in hangi mahkûmların üzerinde çalıştığını anlamak kolaydı. Omuzları nihayet iyileşiyordu. Gözleri artık şaşkın bakmıyordu.

İşim bittiğinde Demos'un hücreğine gittim.

"Lütfen ondan bana da biraz ayırdığını söyle." Bana yarım yamalak sırttı.

Hücresinin kilidini açıp içeri girdim. Karşısına oturdum. Gerildi. "Ne oldu?"

Yan hücreden bize yaklaşıp aramızdaki parmaklıkları tutan Asini-a'ya baktım. Bize sessizce destek veriyordu.

"Sana söylemem gereken birkaç şey var." Lambayı kaldırdım. Demos'un yüzü görüldü.

Ve o gözleri... Benimkilerle aynı renkte gözler. Hiç dikkat etmemiştim... Gözlerini hiç ışığın altında görmemiştim. Yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü.

Demos kaşlarını çatı. "Zindanda ağlamak olmaz. Bu bir kural. Bunu biliyorsun."

Boğuk bir kahkaha atıp feneri yere, ikimizin arasına bıraktım.

"Hah şöyle."

"Bugün bir kadınla görüştüm. Bana... Bizim akraba olduğumuzu söyledi."

Demos kaskatı kesildi. "Sen ve ben mi?"

"Dadım olduğunu söyledi. Ben küçükken." O ana kadar Demos'un beni reddetmesinden ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Fakat

kendimi konuşmaya zorladım. "Sanırım senin de dadınmış."

Demos'un yüzündeki kan ağır ağır çekildi. Öyle ki bana bir cesede bakıyormuşum gibi geliyordu. "Zaman büyün var, değil mi? O sayede buraya inebiliyorsun. Yani bu durumda sen benim..."

"Kız kardeşimim." Titreyen ellerle kolyemi çıkarırken sesim boğuk çıkmıştı. Demos feneri eline alıp yüzüme yaklaştırmıştı bile.

"Nelayra. Tanrılar adına!"

Boğazım düğümlendi. Gülümsemeye çalıştım. "Şey. Sanırım ben Prisca ismini kullanmaya devam edeceğim, senin için bir sakıncası yoksa..."

Demos feneri yere bıraktı. Sonra kendimi onun kollarında buldum. Gözlerim daha da yaşardı. Fakat Demos'un bedeninin sarsılışından kendi ağlamama kuralını çiğnediğini fark ettim.

Beni bıraktığında yüzlerimiz ıslaktı. "Cidden berbat kokuyorsun," diye mırıldandım. Güldü.

"Dur bakalım, şimdi *iki* erkek kardeşin mi oldu?" Asinia kahkahayı andıran boğuk bir ses çıkardı.

Demos donakaldı. Gözlerine soğuk bir bakış oturdu. "*Tek* kardeşi var. O insanlar onu *çaldılar*."

Derin bir nefes aldım. "Tibris'in bununla bir ilgisi yoktu. O da benim kardeşim."

Demos dişlerini sıkırsa da konuyu uzatmadı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ona her şeyi anlattım. Annemin beni nehre ittiği kısma geldiğimde Demos ayağa kalkıp hücrede volta atmaya başladı.

"Bana hayatımı kurtardığını söyledi. O gün öldü, Demos." Demos'un acısını dindirmeye çalışırken bile anneme hâlâ sadıktım.

Demos bir homurtu çıkararak bana doğru döndü. Bir elimi kaldırdım. "Onun hakkında dikkatli konuş. O hâlâ benim annem."

"Hayır, değil. Annemiz o gece seni aradığı için Fey Prensi'nin şehrimizin duvarlarına dayandığı uyarısında bulunan insanlara kulak veremedi. Kaçmaya hazırlanmak yerine annemiz ve babamız seni bulmak için çaresizce şehri karış karış aradılar."

Sözcükler ikimizin arasında yankılandı. Derin bir sızı bedenimi sarıp kaburgalarımın ardına yerleşti. “Annemiz... Öldü mü?”

O küçük ümit kıvılcımı –hissettiğimi itiraf etmeye yanaşmadığım o küçük ümidin kıvılcımı– sönmüverdi.

“Aferin,” diye mırıldandı Asinia. “Bir kadına her iki annesinin de öldüğünü söylemek için ne şefkatli bir yöntem.”

“Onu çalan kadın annesi değil,” diye tısladı Demos.

Ayağa kalktım. Annemin yaptığı her şeye rağmen kötülendiğini işitmeye dayanamıyordum. Özellikle de beni korumak uğruna can verdiğini bildiğim için.

Sadece *benim* yaptıklarından dolayı ona öfkelenmeye hakkım vardı. Fakat bir başkasının bunu yapmasına tahammül edemezdim. Henüz bunu yapamazdım. Daha ölümünün üzerinden o kadar az zaman geçmişken yapamazdım.

“Bekle. Gitme. Özür dilerim.” Demos elimi tuttu. “Ben sadece... Lanet olsun, seninle karşılaşmayı hiç ummuyordum. Kendimi öldüğüne ikna etmişim. Bazen bunu ummuştum bile. Çünkü çalınan küçük kızların sonu nadiren iyi olur. Şimdi ise buradasın, hayattasın ve...”

“Anlıyorum.” Derin bir nefes alıp kendimi sonraki sorumun yanıtına hazırladım. “Şey, babamız. Ya o?”

Demos’un dudakları bir çizgi şeklini aldı. “Bilmiyorum. O gün annemin ölümüne şahit oldum. Seni bulacağından emin olduğu için şehri terk etmeye yanaşmadı. Evimize döndü. Sonra ev çöktü. Gücünü kullanmadı bile. Sanırım korkudan ve üzüntüden kendinde değildi. Beni babamın kollarına itti ve son bir kez dolapların içine bakmak için ısrar etti. Belki korkup içlerine gizlenmişsiniz diye.”

Gözlerim doldu. Aslında o sırada şehirden çıkmıştım bile. Annem neden bir not bırakıp onlara güvende olduğumu bildirmemişti? Bunu yapsa hayatta kalırlar mıydı?

“Ya... Babam?”

Demos yutkundu. Başını eğip ellerine baktı. “Ev yıkıldığında dizlerinin üzerine çöktü. Yerinden kımıldayamıyor gibiydi. Birbirlerini

çok severlerdi Nelayra... Şey, yani Prisca. Öyle severlerdi ki ben olmasam sanırım babam yanan moloz yığınının tırmanıp annemin yanına uzanırdı." Demos gözlerini uzaklara çevirdi. "Komşulardan biri babamı tutup ayağa kaldırdı. Annemin babama haykırarak hâlâ koruması gereken bir çocuğu daha olduğunu söylediğini anımsıyorum. Hemen sonra öldü. Üzerine bir taş parçası düştü."

Tanrılar adına, Demos daha altı kış görmüşken şahit olmuştu bunlara.

"Babam yıkıldığında şehrin duvarlarına yaklaşmıştık. Ne olduğunu bilmiyorum. Birileri Feyler'in ok attıklarını söylemişti. Babamla ayrıldık ve komşulardan biri beni tuttu. Beni diğer yetimlerle birlikte büyüttü. Ben isyana katılacak kadar büyüyene dek. İki yıl önce karargâhımıza bir baskın yapıldı. Tutuklanan herkes birkaç ay içinde yakıldı. Ben hariç herkes. Beni neden yakmadıklarını anlamıyorum."

"Telean, Kraliçe için çalışıyor. Kraliçe onun terzilikteki ustalığını işittiği için hayatını bağışlamış. Senin tutuklandığını öğrenince hayatının bağışlanması için Kraliçe'ye yalvarmış. Bu yüzden hâlâ buradasın."

"Telean." Demos sustu.

Bir süre sessizce oturduk.

Nihayet iç çektim. "Geri dönsem iyi olacak."

Demos bana biraz daha baktı. "Ben sadece... Buna inanamıyorum. Bana karşı sabırlı ol... Lütfen."

"Olurum. Senden de aynı şeyi isteyeceğim."

Zindandan çıkarken kafam allak bullaktı. Tibris'le konuşmam gerekiyordu. Sonra ne yazık ki Lorian'ı bulmam gerekecekti.

Neyse ki Lorian'ın Kral'la çıktığı av gezisi onu hem şatodan hem Telean'dan uzaklaştırmıştı. Fakat bana yönelik tehdidi işittiğinde yüzünde beliren soğuk ifadeyi fark etmiştim ve Lorian'ın aklına Telean'ı öldürmeyi getirmeyeceğinden emin olmalıydım. Varlığımın yol açtığı felaketi görme fikri midemin kasılmasına neden oldu. Önceki geceki tartışmamızın ardından Lorian'a işim düşene kadar ondan sakınmayı tercih ederdim.

Odama giderken Tibris'le karşılaştık. Yüzümde her ne gördüyse kaşını kaldırdı.

"Tuhaf... Görünüyorsun."

Kolumu koluna doladım. "Tuhaf mı?"

"Gözlerin şişmiş, fakat mutlu da görünüyorsun. Neler oluyor Pris?"

Zamanın ipliğini çekiştirirken Tibris'i odama çektim.

Ona, "Otursan iyi olur," deyip pencerenin kenarına gittim.

"Endişelendiriyorsun beni."

"Kötü bir şey yok. İyi haber. En azından öyle karşılayacağını umuyorum..."

"Pris."

"Diğer erkek kardeşim. Öz kardeşim. Hayatta."

Arkama döndüğümde Tibris'in ağzının şaşkınlıktan açıldığını gördüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona Telean'dan bahsettim. Demos'la ilgili kısma geldiğimde Tibris ayağa fırladı.

"Erkek kardeşin o mu? Emin misin?"

Gergin bir kahkaha attım. "Evet. Eminim. Sen... İyi misin?"

Tibris iç çekip uzun adımlarla bana yaklaştı ve bana sarıldı. "Elbette iyiyim. Erkek kardeşinin ölmesindense hayatta olmasını tercih ederim. Her ne kadar hayatımın kalanında bir de Demos'la uğraşmak zorunda kalacak olsam da."

Ona daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim. Bunun... Zor olduğunu biliyorum."

"Benim için endişelenmeyi bırak."

"Mümkün mü ki?"

"İşe dönmem gerek." Tibris geriledi. "Sanırım bir ara kardeşinle konuşmam gerekecek. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi." Sırttı. Gülümsemesi biraz zorlama da olsa bunu görmezden geldim. Çünkü belli ki benden istediği buydu.

Tibris odadan çıktı. Uzunca bir süre yatağımın kenarında oturdum. Nihayet daha fazla dayanamayıp hizmetçiler koridorundan Lorian'ın

odasına gittim. Karşıma çıkan hizmetçi kızları başımla selamlasam da çoğu beni görmezden geldi. Kucağında bir çamaşır yığını olan Auria bana sırtıttı. "Bu gece çaya mı davetlisin?"

Başımı salladım. "Danstan sonra." Her şey normalmiş gibi davranma düşüncesi bile beni yorar olmuştu. Tek istediğim örtüleri üzerime çekip yatağıma kıvrılmaktı.

Auria gülümseyerek uzaklaştı.

Hemen sonra hizmetçiler koridorunda kaybolduğumu fark ettim.

Genellikle Lorian'ın süitine gizlice girerken ana koridorda oyalanır, uygun anı yakaladığımda odaya daldardım.

Dişlerimi sıkıp soldaki kapıya yaklaştım. *Prens'in* –şatodaki en şatafatlı odalardan olan– o odalardan birinde olduğundan nispeten emindim.

Omzumun üzerinden baktım. Fakat koridorda yürüyen başka kimse yoktu. Biri konuşuyordu. Hayır, bağırp çağırıyordu. Gözümü küçük deliğe dayayıp kımıldamadan bekledim.

Patrik Farrow bir aşağı bir yukarı yürüyor, bağırp çağırdıkça ağzından tükürükler saçıyordu.

"Yozlaşmış" ve "yakmak" sözcüklerini yakaladım. Demek genellikle sohbetlerinin konusu bunlar oluyordu. Fakat dikkatimi asıl Madinia'ya odakladım. Bana dönük bir kanepede oturuyordu.

Yüzü ölü gibi soluktu.

"Baba... Ya yozlaşmışların... Topluma yeniden uyum sağlaması mümkünse? Büyülerinden vazgeçip tanrıları yatıştırmaları için onlara şans verebiliriz."

Bir nefes aldım. O nefes az kalsın beni boğuyordu. Madinia'dan bekleyeceğim sözler değildi bunlar.

Biri geliyordu. Koridorda yürüyüp elimi en yakınimdaki kapıya çalacakmış gibi uzattım.

Hizmetçi kız bana aldırış etmeden yürümeye devam etti. Gözden kaybolana kadar olduğum yerde oyalandım.

Geri dönüp bir kez daha kapıya yaslandım.

Farrow kontrolünü kaybediyordu.

“Bunu nasıl söylersin? O iblislerin *anneni* öldürdüklerini unuttun mu?” Şarap kupasını odanın diğer ucuna fırlattı. Madinia irkildi.

Neredeyse ilk kez Madinia'ya üzülecektim.

Bu durum berbat tavırlarını affettirmese de...

Madinia'nın eli parladı. Ateşle.

Kulaklarım çınladı. Madinia henüz yirmi beş kış geçirmemişti. Demek ki...

O bir melezdı.

Babası döndü. Boğazından boğuk bir ses koptu.

Tanrılar adına.

Madinia babasına baktı.

Sonra da eline.

Gözlerinde kabullenmişliği andıran bir ifade belirip kayboldu.

Madinia elini elbisesine bastırdı.

Daha büyüüyü kendime çekmeden zamanı dondurmuştum bile. Kapıyı telaşla itip açtım ve sertçe ardından kapattım. Odanın diğer yanındaki çiçek vazosuna koştum.

Suyu dökmeye başladım. Fakat büyü ipliğimi yeterince iyi kavramamıştım. Sadece korkuyla hareket etmişim.

Zaman kaldığı yerden devam etti.

Madinia bir çığlık attı. Farrow gürledi.

Vazonun içindeki tüm suyu Madinia'nın elbisesine boşalttım. Çiçeklerle birlikte.

Ateş söndü. Madinia'yla göz göze geldik. Gözlerinde kasvetli bir bakış vardı.

Az önce ikimizin de ölüm fermanını imzalamıştım.

Boğazım tıkanı. Madinia kendi rızasıyla yanmaya karar vermişti. Ben de onu kurtarıırken babasının ağına yakalanmıştım. Dürtülerimle aldığım kararla üç yüz canı feda etmişim.

Dönüp Farrow'a baktım. Güçlkle nefes alıyordu. Yüzü kızarmıştı.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Öfkeyle, “Kendini topla yoksa şimdi düşüp öleceksin,” dedim.

Farrow bana hayretle baktı. Belli ki kendisine karşı sadece yapmacıklı bir saygıyla konuşulmasına alışıktı.

“Yozlaşmış,” dedi.

“Doğru.”

Madinia’ya baktım. Bana beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Kendisini yeniden yakmayı düşünebilir diye gözümü üzerinden ayırmadım.

Farrow gözlerini Madinia’ya çevirdi. Bu kez o gözler yaşlarla doluydu.

“Nasıl? Tanrılar adına, nasıl? Böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırabildim?”

Gözlerimi ona diktim. Cidden soruyor muydu bunu? “Belki de sebep lanetli gördüğün herkesi yok etme kararlılığıdır.”

“Sessiz ol,” diye hırladı Farrow. Şimdiden yasını tutuyormuş gibi Madinia’ya baktı. “Ben... Anlamıyorum.”

Madinia konuşamayacak gibi olduğundan başını iki yana salladı. “Kolay. Bir zamanlar sevdiğini iddia ettiğin o kadın yok mu? Madinia’nın annesi. Melezleri yakarken ısrarla ismini andığın o kadın? O sözde yozlaşmışlardan biriydi.”

Madinia kaskatı kesildi. Ona bakarak başımı salladım. “Bunu mutlaka anlamışsındır.”

“Ben... Tanrılar...”

“Tanrılarım bununla bir ilgisi yok.” Gerçeği daha katlanır hâle getirecek zamanım yoktu. “Kral büyüümüzü kendisi kullanmak için istiyor. Çünkü bunun tüm Feyler’i öldürmesini sağlayacağını düşünüyor.”

Madinia babasına bir adım daha yaklaştı. Gözleri hınçla yanıyordu.

“Bu doğru mu?”

Farrow yutkundu. “Başta Kral’ın niyetleri iyiydi.”

Demek *ne zamandır* gerçeği biliyordu. Hınzırca gülümsedim. “Başta mı? Dört yüz yıl önce Feyler’e savaş açtığında mı?”

Farrow gözlerini kısarak bana baktı. “Sen *bunu* nereden biliyorsun peki?”

Gücünün ne olduğunu bilmesem Farrow’un gözlerindeki gaddar bakış karşısında zamanı durdururdum. Fakat Farrow’un savaş büyü

yoktu. Büyüsü sadece ortalama insandan daha iyi stratejiler kurmasını sağlıyordu. Bu yüzden şehir duvarlarındaki muhafızlardan sorumluydu. Şehre girmek ve çıkmak da bu yüzden o denli zordu.

“Kral’ın ölümsüz olduğunu mu söylüyorsun?” Madinia bana o her zamanki kibirli bakışını attı. Sadece kaşımı kaldırarak karşılık verdim.

Sert bir tonda söze girdim. “Tebaasının gücünü almasının nedenlerinden biri daha sadece. Kendisini hayatta tutmak.”

Madinia gözlerini bana dikti. Sonra da babasına çevirdi. “Bana onun yalan söylediğini söyle.”

Farrow bunu yapamadı.

“Başka kim biliyor bunu?” diye sordum. Sadece kaç kişinin daha gerçeği bildiğini –Kral’ın kaç kişiyi onun adına yalan söylemeye ikna ettiğini– öğrenmek istiyordum. Kaç insanın sadece tehlikeli değil, ikiyüzlü de olduklarını öğrenmek istiyordum.

Farrow sessiz kaldı. Madinia’nın avucunda bir kez daha ateş belirdi. Gözlerindeki korkudan bunu bilerek yapmadığı anlaşıyordu. Farrow yüzünde gergin bir ifadeyle gözlerini Madinia’ya dikti.

“Bana zarar verir misin?”

“Sen beni *yanarken* izlerdin,” diye tısladı Madinia. Ateş daha da parlak yandı.

Madinia orada Farrow’u yakarsa ikimiz de tutuklanır ve hemen sonra idam edilirdik. Madinia’ya, “Kendini topla,” dedim.

Nihayet Farrow, “Sadece Kral’a en yakın olanlar biliyor,” dedi. “Diğer beş adam.”

“Peki Kraliçe biliyor mu?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

Madinia sessizce ağlıyordu. Gözyaşları yüzünden akıyordu. Hâlâ güzel görünmesi beni şaşırtmadı. İlk kez ona acıyordum.

“Bir şekilde seni şatodan çıkaracağız,” dedi Farrow.

Madinia’nın nefesi kesildi. Bunu beklemiyordu. Ben de. Fakat ben beklemeliydim.

“Ah,” dedim. Dudaklarım kıvrıldı. “Dün yozlaşmışlar hakkında, hepsinin hapse tıkıldığını ve yakıldığını görmeyi nasıl sabırsızlıkla

beklediğin hakkında neler söylemiştin?”

Farrow'un ağzı çarpıldı. Fakat sessiz kalması gerektiğini bilecek kadar zekiydi. Yanımda duran Madinia'nın sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüştü.

Dayanamayıp konuşmaya devam ettim. Bu asilzadelerden ve saraylılardan, kötülüklerinden ve ikiyüzlülüklerinden bıkmıştım. “İş değişiyor, değil mi? Sana yakın birinin başına geldiğinde? İnsanlar kendi ahlaki değerlerine dayanarak başkalarının özgürlüklerini –hatta canlarını– hiç düşünmeden ellerinden alıyorlar. Fakat aynı kanunlar *sevdiğin* birinin aleyhine olduğunda fikriniz hemen değişiyor. Sence neden oluyor bu?”

“Lütfen,” dedi Farrow. Kaşımı kaldırdım. Hayır, ondan yalvarmasını beklemiyordum. “Kraliçe'ye çok yakınsın ve seni Gromalia Prensi'yle konuşurken gördüm. Onu şatodan çıkarabilirsin.”

“Neden yapayım bunu?”

“Sana bir can borcum olsun. Sen istediğinde ödenecek bir can borcu.”

Hayal mi görüyordum? Öldürme hayalleri kurduğum bu adam bana borçlu olacaktı. Belki de Lorian bu yüzden o kadar çok anlaşıma yapıyordu. Bir kez olsun o pazarlıklardan birinde avantajlı konumda olmak baş döndürücüydü.”

“Bir şartla.”

Farrow'un gözlerinde bir ümit kıvılcımı parladı. Tüm o kibrine karşın hâlâ zayıf bir yanı vardı.

“Ne istersen.”

“Sözlerimi tekrar et. Zayıfım. Ayrıca ikiyüzlünün tekiyim.”

Madinia, “Yeter Setella,” dedi.

Madinia'yı duymazdan geldim. Farrow yutkundu. Yüzüne biraz renk gelmişti. Fakat itaatkâr bir tavırla sözlerimi tekrarladı.

Gaddarca bir memnuniyet içimi sardı.

“Peki,” dedim, “Kızını ve diğer tüm melezleri bu şatodan çıkarmama nasıl yardım edebileceğini konuşalım.”

İç çekip oturdu. İhtiyacı olan her şeyi ona anlatmam için eliyle bana işaret etti. Nihayetinde yardım etmesinin sadece bir yolu var-

di. Biz mahkûmları tünelden çıkaracaktık. Taşıtlarla pazardan şehir sınırlarına götürölmeleri gerekecekti. Farrow faytonların, atların ve arabalarının şehir kapılarından geçişine izin verilmesi emrini verecekti. Muhafızlar Farrow'a sadık olsalar da içlerinden biri aldıkları emri sorgulamaya başlayana kadar ancak birkaç dakikamız olacaktı.

"Sizinle temas hâlinde olacağım." Madinia'yla göz göze geldim. Bitkin görünüyordu. Fakat ilk kez bana nefretle bakmıyordu. "O gün neden beni kenar mahallelerde takip etmiştin?"

Madinia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ortadan kaybolmana şaşmamak gerek. Peşinde olduğumu biliyordun. Geldiğinden beri gözüm üstündeydi. Bir şeyler çevirdiğini biliyordum."

"Peki öğrendiklerinle ne yapmayı planlıyordun?"

Madinia boğuk sesle, "Ben bir yozlaşmışım," dedi. "Şatodan kurtulmanın yolunu biliyorsan beni de buradan kurtarman için sana şantaj yapacaktım."

Onu suçlayamazdım. Yerinde olsam ben de aynını yapardım. Ayağa kalktım.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Madinia. "Planın her ne ise gerçekleştirmen için."

Madinia'nın hayatının tehlikede olduğunu bilmeme rağmen ona hâlâ güvenmiyordum. "Bunu düşüneceğim."

Lorian'ın odasının soldan ikinci oda olduğunu gördüm. Kapısının yanındaki duvara bir süre yaslandım. Kaybolmasam Madinia bir kül yığınınna dönecekti. Farrow kızını Kral'dan daha fazla sevmese ikimiz de zindanda yakılmayı bekliyor olacaktık.

Bu düşünce iki yana yalpalamama neden oldu.

Lorian'ın kapısını çaldım. Kapıyı hemen açtı. Burada olduğumu biliyor muydu?

Süitine girmem için yana çekildi. Pencerenin kenarına gittim.

Lorian'ı o kadar iyi tanımasam bakışında temkinli bir ifade olduğunu düşünebilirdim.

"Ne var?" diye sordu. Kendisine bir içki almak için döndü.

Ağzımı açtım ve her şey döküldü. Terziden (teyzemden), De-

mos'tan ve elbette Patrik Farrow'la aramızda geçenlerden bahsettim.

"Büyüne ne oldu?"

"Bilmiyorum. Herhâlde çok hızlı tepki verdim."

Lorian bir kaşını kaldırdı. "Büyün öyle işlemiyor."

Her ne yaptıysam az kalsın ölümüne neden olacaktı. Ürperdim. Nerede yanlış yaptığımı bulup çıkarmam gerekiyordu. Bir daha asla aynı yanlış yapmamak için.

Lorian gözlerini içkisine dikti. Belli ki ona anlattıklarımı sindirmeye çalışıyordu.

"Dadın."

"Anlaşılan ona 'teyze' diyormuşuz."

Lorian'ın zihninde bunun ne anlama geldiğini tarttığını görebiliyordum. Açıkça belirtmeme gerek olmadığını düşünsem de ortada cinayete meyilli paralı askerler olunca işi şansa bırakmamak en iyisiydi. "Onu öldürme."

Lorian gözlerini devirdi. Onun bu hareketi yaptığını görmek bana öyle tuhaf gelmişti ki az kalsın gülecektim.

Bunun yerine ona elimden geldiğince sert bir bakış attım. "Söz vermeni istiyorum."

"Sana söz, teyzeni öldürmeyeceğim. Tabii bana ayak bağı olmazsa."

Ona karşılık vermek için ağzımı açsam da konuyu değiştirmişti bile.

"Kraliçenin leydisi kendisini yakmaya çalıştı demek?"

"Evet."

Lorian içkisini yudumladı. Sonra bana düşünceli gözlerle baktı. "Bir korkağa yakışır bir ölüm şekli."

Ona hayretle baktım. "Nasıl öleceğini kendisi seçmek istedi. Ölümü başkalarının eğlencesine dönmesin diye."

"Onu yakılmaya gönderseler ne yapardın?"

"Onu kurtarmaya çalışırdım," dedim.

Başını salladı. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Ve o bunu bilmiyordu."

"Tabii ki bilmiyordu. Onunla arkadaş olduğumuz söylenemez." Söylediklerinin mantıklı bir yanı olduğunu hissetsem de bunu tam an-

lamıyordum.

"Kesinlikle. Ümitsiz görünen durumlarda bile pes etmiyorsun. Ne kadar acı içinde olursan ol. Konu *hayat kurtarmak* olduğunda hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun. Çünkü bir şeylerin ne zaman değişebileceğini göremiyorsun. Hiç ummadığın şeylerin olabileceğini düşünmüyorsun."

Gözümün önüne Madinia'nın perişan hâli geldi. "Bazen acıyı durdurmak için elinden gelen her şeyi yaparsın."

"Bazen acının sona ermesi için sadece dişini sıkıp dayanman gerekir. Böylece sağ kalırsın." İçkisini bırakan Lorian bana bir adım yaklaştı. "Sakin yanlış seçim yapma."

"Lorian..."

"Söz ver bana." Lorian'ın yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Belli ki onun için önemliydi bu. Derin bir nefes aldım. "Söz veriyorum."

Neyse ki konuyu değiştirmeye hazır görünüyordu. Dönüp uzaklaştı. "Farrow'un bize yardım edeceğinden emin misin?"

Lorian'ın ikimizden 'biz' diye bahsetmesi içimi bir nebze rahatlatmıştı. Özellikle de önceki gece olanlardan sonra.

"Evet. Kızını seviyor. Onu hayatta tutmak için Kral'a ihanet eder."

Lorian duraksadı. Belli ki seçeneklerimizi gözden geçiriyordu. Nihayet iç çekti.

"Bir tılsım arıyorum. Arkasında kadim bir yazı olan gümüşe yerleştirilmiş mavi bir taş. Burada olma sebebim bu."

"Tılsımın Kral'ın süitinde olacağını düşünüyorsun."

"Evet. Şatoda bir yerlerde olduğundan eminim. Kütüphanelere, Sabium'un süitine ve bulunabileceği rivayet edilen diğer her yere baktım."

"Kral'ı niçin öldüremiyorsun?"

Lorian bir kaşını kaldırdı. "Seni gidi gaddar seni."

Ona kaşlarımı çattım. Üzerimde gezdirdiği gözleri bir süre dudaklarıma sabitlendi. Hakaret değildi. *Hoşuma gitti*. Heyecanlansam da yüzümdeki sıkın ifadeyi korumaya çalıştım. Neyse ki Lorian konuşmaya devam etti. "Henüz Kral'ı öldüremem çünkü önce başka plan-

larımın gerçekleşmesi gerekiyor. Zamanından önce ölürse amaçlarımı gerçekleştiremem.”

“Bu söylediklerin hiç de gizemli değil tabii. Bana kim olduğunu söylemeyi düşünüyor musun?” Lorian bir prens değildi. O kadarını biliyordum. Bilmediğim ise asilzadeleri prens olduğuna nasıl ikna ettiğiydi.

Dudaklarının bir yanı yukarı kıvrıldı. “Evet. Fakat bugün olmaz.”

“Neden?”

Sessizlik.

İç çektim. “Tılsımını bulmana yardım edeceğim. Sen bana mahkûmları kurtarmam için yardım edersen.”

Lorian beni süzdü. “Planın ne Prisca?”

“Vicer mahkûmları tüneli kullanarak zindandan çıkarabilirsek bizi pazarda asilerle buluşturabileceğini söyledi. Vicer bir süredir bu iş için farklı taşıtlar araştırıyor. Mahkûmları pazardan şehrin duvarlarına ulaştırmamız için: Farrow kızının hayatını kurtarmak konusunda ciddiye muhafızlar harekete geçmemek için emir alacaklar. Asileri şehirden çıkarabilecek kadar bir süre için. Farrow yeterince saygın biri olduğundan muhafızlar onun söylediğini yapacaklardır. En azından ihtiyacımız olan birkaç dakika boyunca.”

“Melezlerin peşine düşecekler.” Lorian’ın yüzünde hissiz bir ifade olduğundan plan hakkında ne düşündüğünden emin olamıyordum.

“Evet. Fakat en azından bir şansları olacak. Güçten düşmüş de olsalar gruplar hâlinde yolculuk edecekler. Uzun bir yolculuğa dayanamayacak olanlar şehrin farklı yerlerine kaçırılacaklar. O noktada Vicer yardım edecek. Mavi işaretleri yapacak birisini bulmayı umuyoruz. Ayrıca birkaç gün özgür kaldıklarında çoğu güçlerini yeniden kullanabilecek hâle gelecek. Özgürlükleri için savaşacaklar.”

“Ya sen?” Sesi alçalmış, neredeyse samimi bir tona bürünmüştü.

Bir sonraki hamlemin ne olacağını henüz düşünmemiştim. “Bilmiyorum. İnsanlara Feyler’le savaşı başlatanın Sabium olduğunu söylememiz gerek. O savaşın devam etmesinin sebebinin o olduğunu da.”

“Sen inkâr edilemeyecek kanıtlar elde edene dek kimse sana inan-

maz. Bunu yapsan bile birçokları gerçekleri görmezden gelmeyi seçecektir.”

“Neden?”

Lorian yavaşça omuz silkti. “Ataları oğullarını savaşa gönderdi. Kardeşlerini. Kuzenlerini. Hepsi Kral’ın hırsı uğruna ölmüştü. Tüm bunların bir hiç için olduğuna inanmak... Bazı insanlar gerçeği asla bilmemeyi tercih edeceklerdir.”

Ağzıma ekşi bir tat doldu. Çünkü Lorian haklıydı. “Sabium gücünü nasıl depoluyor? Gördüğümüz odada sadece birkaç taş vardı. Oysa imparatorluk çok büyük. O taşlardan gücü süzüp kendisi için kullanmasının bir yolu olmalı.”

“Var da. Fakat bu şatoda değil. Ara sıra köylerden başka yerlere taşınan taşların peşine adam taktığımız oldu. Her seferinde rahibe farklı yerlerde ortadan kayboluyor.”

“Tek tek taşlardaki gücü kendisine aktarıyor olamaz.” Bu çok uzun zaman alırdı. Krallık toprakları çok genişti.

Lorian başını salladı. “Bir tür büyülü nesne ya da cihaz kullanıyor olmalı.”

“O şeyi yok edersek güç ait olduğu insanlara döner mi?”

“Bilmiyorum.” Lorian kaşlarını çatı. “Öyle olmasını isterdim. Fakat güç ona en yakın olan kişiye de gidebilir.”

Kral’ın gizli güç zulasını açıp krallığın köylülerinin hakları olanı alacaklarını hayal etmek...

O hayallerim tuzla buz olmuştu.

Başımı sallayıp kapıya doğru hareketlendim.

Belli ki geçen gece birbirimize sarf ettiğimiz acımasızca sözlerden bahsetmeyecektik. Bir anda müthiş bir yorgunluk hissettim. İliklerime kadar işleyen, derin bir bitkinlik.

“Prisca.”

Omzumun üzerinden baktım. Lorian koyu yeşil gözleriyle beni gözliyordu. Tek kelime daha etmedi.

İç çektim. Kapıyı açıp dışarı çıktım.

PRISCA

Kraliçe öğle yemeğini dışarıda yemek için ısrar etti. Hizmetkârlarından birinde alev gücü olmasa donâcaktık. Adam büyüsünü, masamızı çevreleyip sıcak yayan büyük ateş topları yaratmak için kullandı.

Gözlerimi karşımda oturan solgun ve perişan hâldeki Madinia'dan özenle kaçırıyordum. Lisveth onun yanında oturmaya zorlanırken, Caraceli yanımda oturmak için ısrar etmişti. Korku taş gibi mideme oturmuştu.

Caraceli bana fısıltılı hakaretler savururken Lisveth hayretle açılmış gözlerle bana bakıyordu. Caraceli her gece bir öncekinden daha çok içmişti. Öyle ki Kraliçe'nin bile gözüne batmıştı bu. O gün Caraceli öğle yemeğinde kupalarca şarap içmişti bile.

Kraliçe sessizce yemeğini yiyor, Alcandre'ye bir şeyler fısıldıyordu. Yemeğin başlamasından birkaç dakika sonra gücünü sandalyeyi kenara çekmek için kullanan hizmetçiye aldırış etmeden ayağa kalktı. "Başım ağrıyor," diye mırıldandı. "Sizinle gece baloda görüşürüz."

Kraliçe uzaklaşırken önümdeki yahniye, ekmeğe, meyveye ve çöreklerle odaklandım. Tüm o yiyecekleri zindanlara götürebilmeyi ne de çok isterdim.

Dili güçlükle dönen Caraceli, "Dün gece Katina'nın gönderdiği ulak geldi," dedi. "Ne yazdığını öğrenmek ister misiniz?"

Masaya sessizlik  okt .  n ndeki eti didikleyen Pelopia ilgisizce, "Ne yazmış?" diye sordu.

"Hastalık falan olmadığını, ailesinden kimsenin ölmediğini yazmış. Köyüne dönmesine neden olan mektubu babası yazmamış. Her ne kadar mektuptaki el yazısı onunkiy le aynı olsa da." Göğsüme soğuk bir his oturdu.

Katina'yı evine döndürmek için kurduğum plan tam olarak buydu.

Vicer'in bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Mektup biz yazmadan önce var olmadığı için taklit büyüsünün işe yarayacağını sanmıyordum. Fakat Caraceli gerçeğe fazlaca yaklaşmıştı.

Lisveth yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Babası mektubu g ndermediğinden emin miymiş?" diye sordu.

"Evet. Ne düşünüyorum, biliyor musun?" Caraceli kupasını kaldırıp i kisini kana kana i ti. "Bence biri Katina'yı köyüne döndürecek bir oyun çevirdi. Setella'ya yer açmak için."

Kendimi kaşlarımı kaldırmaya, sesime az çok eğleniyormuşum gibi bir ton vermeye zorladım. "Demek Kraliçe'nin hayatını kurtarmak ve günlerimi seninle uğraşmakla geçirmek için hiç tanımadığım bir kadını evine geri döndürmesi için bir entrika çevirdiğini düşünüyorsun?"

Alcandre bir kahkaha attı. Caraceli kızardı. Bir yandan onu  nse-zisinin ve delillerin bir araya getirdiği sonuçtan şüpheye düşürdüğüm için kendimi kötü hissettim. Fakat hayatlar şatonun tamamında gezinememe bağlıydı. Caraceli'nin bir tehdit oluşturması yakındı.

Patrik Farrow'la ve Madinia'yla şans eseri karşılaşmam bunun kanıtı olmuştu.

Caraceli, "Sana güven olmayacağını *biliyorum*," dedi.

Madinia masanın öbür ucundan alaycı bir kahkaha attı. "Belli ki Katina giderken senin mantıklı düşünme becerini de yanında götürmüş. Kendini küçük d ş r yorsun ve bunun Kraliçe'nin gözünden kaçtığını sanma. Dikkatli olmazsan yeniden onun *ateş kızı* olursun."

Caraceli'nin yüzü kireç kesildi. Madinia, Caraceli yüzünü eğip yemeğine odaklanana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Rahat bir nefes almama rağmen huzursuz da olmuştum. Caraceli'nin şüphelerinden başkalarına da bahsetmesi an meselesiydi.

Yutkundum. Madinia gözlerini gözlerime çevirip başını hafifçe salladı. Onunla dolap çevirmek tuhaf bir histi.

"Baloya hazırlanmamız gerek," dedi Madinia.

Kaşlarımı çattım. "Daha baloya saatler var."

Madinia bana kibirli bir bakış attı. "Sarayıñ yarısının şu kuzey köylüleri gibi görüldüğünün dedikodusunu yapmasını istemiyorsan o saatlerin her bir saniyesine ihtiyacın olacak."

Ben zaten bir kuzey köylüsüydüm.

Madinia'nın gözleri omzumda gezindi. "Bak, hizmetçilerin seni almaya gelmişler. Belli ki onlar da aynı fikirdeler." Madinia, Daselis'e başını salladı. Daselis başını eğerek onu selamladı.

Caraceli'yle uğraşmaktansa odamda Daselis'ten emirler almayı tercih ederdim. Ayağa kalkıp diğerlerini başımla selamladım ve Daselis'in peşinden süitime gittim.

Daselis her zamanki gibi sessizdi. Erea bana gülümseyip yatağımda duran eflatun elbiseye işaret etti. "Terzi haklıydı. Riskli bir renk fakat dikkat çekecek."

"Dikkat çekmek istemiyorum." İçinde bulunduğum durum fazlasıyla hassastı. Yanlış insanın dikkatini yanlış bir anda çekmem her şeyi altüst etmeye yeterdi.

Erea telaşla, "Olumlu anlamda dikkat çekecek," dedi.

Kendimi bir kedi yavrusunu tekmelemişim gibi hissettim. "Teşekkür ederim."

"Banyo vakti," dedi Daselis. "Saçlarını yıkamana yardım etmemizi ister misin?"

"Hayır. Kendim yapabilirim."

Küvete girip yıkanmaya başladım. Daselis başını içeri uzattı ve istediği kadar hızlı hareket etmediğim için bana öfkeyle baktı.

Saçımı yıkar yıkamaz küvetten çıkıp kurulandım ve havluyla saçımı sıktım. Erea bana bir bornoz verip makyaj aynasının karşısına oturmamı işaret etti. Kafa derimdeki ince açık renkli saç çizgisini fark etmişse de ses etmedi.

Erea balo hakkında konuşurken ben de aklımda Thol, ara sıra başımı sallıyordum. Saç rengim ağır ağır açıldığından Thol'dan uzak durmaya dikkat ediyordum. Ben bir yozlaşmışım. Thol tanıdığı o köylü kızdan ne kadar hoşlansa da artık onun düşmanıyım.

Bir gün evlenseydik ve bir yozlaşmış olduğum ortaya çıksaydı Thol bana sırt çevirir miydi?

Midem çalkalandı. Yanıtı biliyordum. Daha da önemlisi melez çocuklarımız doğsa Thol onların şehre götürülmesine razı olur muydu? Yoksa onlar için savaşır mıydı?

Lorian'ın çatık kaşları aklıma geldi. Paralı asker hiçbir işe gereksiz yere bulaşmak istemiyordu. Fakat artık bunun sebebinin bir zamanlar sandığım gibi soğuk ve duygusuz olması olduğundan kuşkuluydum. Artık sebebin onun *fazla* duygulu olması olabileceğini düşünüyordum. Birilerini himayesine aldığında onlar uğruna canını verebilecek olabileceğini.

Lorian'ı, eşinin başına böyle bir şey gelse, eşini alıp götürmeye yeltenen tüm muhafızları kılıçtan geçireceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Ayrıca kimsenin çocuklarına zarar vermesine *asla* izin vermezdi.

Lorian'ı çocuklu düşünmemin bana neredeyse eğlenceli gelmesi gerekirken bu düşünce beni... Beni hüzünlendirmişti. Çünkü Lorian çocukların onun açısından oluşturacağı zayıflığı asla kabul etmezdi. Savunmasında bir gedik olurdu bu. Bir eşle arasına belli bir mesafe koyması mümkündü. Fakat çocuklar bir şekilde insanın kalbine nüfuz etmenin yolunu buluyorlardı.

Erea neşeyle, "Suskunsun," dedi.

"Özür dilerim. Sadece düşünüyordum." Başımı kaldırıp bakınca saçımın neredeyse bittiğini gördüm. Erea saraylıların erişebildiği büyük araçlardan birini kullanarak buklelerimi şekillerini koruyacak bir

şekilde kurutmuştu. Bazı bukleleri omuzlarımdan düşecek şekilde bırakmış, yüzüme düşen geri kalan bukleleri ise örüp geriye yatırmıştı.

Daselis, Erea'ya başını salladı. "İyi iş çıkarmışsın. Gerisini bana bırak."

İltifat karşısında gülümseyip kenara çekilen Erea yatağın üzerindeki elbiseye doğru hareketlendi.

Daselis, "Gözlerini yum," diye buyurdu.

Emre itaat ettim ve Daselis yüzümde fırçalar gezdirirken gözlerimi kapalı tuttum. İşini bitirdiğinde neredeyse uyuklayacaktım.

"İşte oldu," dedi. Sesindeki memnuniyeti fark ettim.

Gözlerimi açtım. Vay be!

Omuzlarıma düşen buklelerle neredeyse masum görüldüğüm söylenebilirdi. Fakat Daselis kirpiklerimi koyulaştırıp uzatmış, gözlerime gölgeli ve mor bir şey ekleyerek daha iri görünmelerini sağlamıştı. Ayrıca yanaklarıma da biraz renk katmıştı ve dudaklarım ışıқта parlayarak daha dolgun görünüyordu.

Artık o ana dek keşfettiğim kendimin farklı versiyonlarının hesabını şaşar olmuşum. Fakat artık köyünde kapanıp kalan, sorunlarına ümitsizce bir çözüm bekleyen o kız değildim.

Artık o çözümleri kendim buluyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. Daselis başını sallayıp Erea'ya bana elbiseyi getirmesi için işaret etti.

İkisinin benim için tuttıkları elbiseye girdim. Daselis elbisenin sırtındaki eflatun düğmeleri ilikledi.

Erea iç çekerek, "Güzel görünüyorsun," dedi.

"Sen... Bu elbiseyi ister miydin?"

Erea bana hayretle baktı. Daselis bile donakaldı.

"Ben hiç... Nasıl..."

"Kraliçenin leydilerinin resmî bir etkinlikte bir kez giydikleri elbiseyi bir daha giymediklerini söylemiştin." *Aptalca bir kural.* "Bu da bir daha bu elbiseyi giymemin mümkün olmayacağı anlamına geliyor."

"Elbise Kraliçe'den bir hediye."

“Şimdi de benden sana bir hediye. Lütfen. Alırsan beni mutlu edersin.”

Erea’yla göz göze geldik. Gülümsemesiyle o çarpık dişi pırıldadı. “Teşekkür ederim Setella.”

Aynada kendime ve o iki kadının üzerime geçirmeme yardım ettikleri zırha baktım. Sarhoşların sohbetlerini dinleyip o insanlardan nasıl hesap soracağımı planlarken fark edilmememi sağlayacak o zırhı.

“Hayır,” dedim. “*Ben* sana teşekkür ederim.”

LORIAN

O gece Prisca’nın balo salonuna girişini izlerken çok keyifsizdim. Terzi... Teyzesi –tuhaf bir düşünce değil miydi bu?– ona eflatun bir elbise giydirmişti. Kat kat elbise ayaklarına kadar iniyordu. Elbisenin neredeyse yarı saydam katları Prisca yürürken açılarak, bacaklarını kısa anlar için ortaya çıkarıyordu.

Saraylıların çoğu koyu renkler içindeyken ve en iyi mücevherlerini takmışken Prisca’nın elbisesi iddialı ve farklı kaçmıştı.

Thol yüzünde şaşkın bir ifadeyle Prisca’yı izliyordu. Onu tanımış mıydı? Kaşlarını çatarak gözlerini kaçırdı. Belli ki insan insana benzer diye düşünüp benzerliğin üzerinde durmamıştı.

Budala.

Peki Thol bunu yaparken benim Prisca’yı yemek salonunun diğer ucunda görür görmez tanımama ne demeliydi?

Prisca diğer kadınlardan birinin söylediklerine başını sallayarak karşılık verdi. Sonra o lanet olası sarışın saraylıya doğru döndü. *Peiter*. Peiter, Prisca’ya sarılırken, Prisca ona gülümsedi.

Prisca –koyulaşmış saçlarıyla ve gözleriyle bile– güzel görünüyordu. Yorgun, neredeyse kırılgandı. İçimde uyanan onu omzuma atıp yatağa bırakma ve uyuması emrini verme arzumu bastırdım.

Bunu yapsam herhâlde karnımı deşmeye çalışırdı.

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Düşünüyordum da...” dedi Marth.

Marth, Prisca’ya öyle bir bakıyordu ki içimden boğazını kesmek geliyordu. Bir şekilde ona hırlamamayı başardım.

“Düşünüyordun demek?” dedim.

Gözlerimin içinde ne gördüyse Marth’ın yüzü kireç kesildi. Fakat çenesini inatçı bir tavırla uzatıp dikkatini yeniden Prisca’ya çevirdi.

“Bence korkuyorsun.”

Sözlerine ne kadar gocunsam da sesimin sakin tonunu korudum. “Korkmak mı?”

Artık yüzündeki kan neredeyse tamamen çekilmiş de olsa Marth konuşmaya devam etti. “Epeydir sana bir şeyler hissettiren ilk kadın o. En son bu hisleri duyduğunda...”

“Laflarına dikkat et.”

Marth derin bir nefes aldı. “Ayrıca ölüme terk ettiğin kadın o. Şimdi onu kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü nihayetinde gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde her şeyin daha kötü olacağını biliyorsun. Üstelik o senden hâlâ nefret ediyor.”

Başımı yana eğdim. “Anlama kabiliyetin şaşırtıcı bir şekilde artıyor Marth.”

Marth ürpererek benden bir adım uzaklaştı.

Küçük yaban kedisinden uzak durmam için birçok nedenim vardı. Bunlardan biri o saraylılardan –ve Prisca’nın köylü sevgilisinden– gündüz ve gece kadar farklı olmamdı. Benim duygularım karanlık, sahiplenici, tüketiciydi.

Sabium konuşmasına başlayıp her zamanki gibi zehrini döktü. Neyse ki her zamankinden kısa bir konuşma oldu. Müzik yeniden başladığında herkes gibi ben de konuşmaya kibarca alkış tuttum.

Rythos omzumun üzerinde belirdi. Gözlerden uzak durmaya çaba-

İsa da bu kez kulağıma eğildi. "Prisca'da bir tuhaflık var."

Donakaldım. İçim öfkeyle doldu. İntikam arzusuyla uluyan bir hayvan gibiydi öfkem.

Diğer her şey bulanıklaştı. Ta ki görebildiğim sadece dans pistinde insanların arasından geçerek duvara doğru yürüyen Prisca olana dek. Gözlerinde korku vardı. Sonra tökezledi.

Rythos, "Lorian," diye fısıldadı. Fakat ben hareketlenmiştim bile.

Prisca'nın dizlerinin bağı çözülecek gibiyken kollarımı beline doladım. "Çok mu şarap içtin?"

Daha Prisca başını kaldırmadan yanıtı biliyordum. Gözleri buğulu bakıyordu. "Sen. Seni tanıyorum."

İçim ürperdi. İçimdeki soğğun bedenimden dışarı yayıldığını hissettim. "Prisca, Seni zehirlemişler. Senden söylediklerimi harfiyen yapmanı istiyorum."

Prisca onu saran kolumu güçsüzce çekiştirdi. "Bırak beni."

"Hayır. Şu ilerdeki kapıya yürüyeceksin. Bunu yapabilir misin?"

"Sarı kapı."

"Bu doğru. Sarı kapı."

"Güzelmiş."

Prisca'nın yüzündeki kan çekilmeye başlarken nabzım hızlandı. Prisca tökezleyince kılıcım kadar keskin bir korku göğsüme saplandı. Ona ne verdilerse etkisini hızlı gösteriyordu. Prisca yığılıp kalmadan onu bir şifacıya götürmek zorundaydım.

"Prisca, dinle." Titrediğimi fark ettim. Kollarımdaki kadından da fazla titriyordum. Tüm içgüdülerim bana onu kucaklayıp oradan götürmemi söylüyordu. Fakat Sabium çoktan kaşlarını bana çatmış, belli ki kendi statümün çok aşağısındaki bir kadınla ne diye dans ettiğini merak ediyordu.

Sabium'a hınzırca bir gülümsemeyle bakıp yüzünden aklımda ne olduğunu okumasını bekledim. Varsın kraliçenin leydilerinden birini yatağa atmaya karar verdiğimi düşünsündü. Bariz bir şekilde içkiyi fazla kaçırmış bir kadını.

Kral sırtı. Gözlerini çevirmesiyle uzun bir nefes verdim. Pris-

ca'nın tek başına yürümesi imkânsızdı. Ayakta zor duruyordu. Sonrasında dedikodularla ve üzerimize çevrilen ilgiyle baş etmemiz gerekecekti.

Kollarımı omuzlarına sarıp döndüm ve onu dans pistinden indirdim. Bunu yaparken de yüzüme bir yandan sıkkın, diğer yandan keyifli bir ifade kondurmaya özen gösterdim.

Kimse önümü kesip bana besbelli sarhoş bir kadını balodan alıp nereye götürdüğümü sormadı. Çoğu sırtarak arkadaşlarına bir şeyler fısıldıyor, şimdiden acımasızca dedikodular çıkarıyordu.

Rythos yanıma geldi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gözleri sert bakıyordu. Yüzüne bir bakan saraylı hemen gözlerini kaçırıyordu. Sonra birden kapıya giden yol açılıverdi.

Rythos, "Müthiş kontrollüsün," diye mırıldandı.

Ona bakmamla kaskatı kesildi. "Lanet olsun. Dikkat çekecek şeyler yapma."

Dikkatimi Prisca'ya çevirip Rythos'un önden gitmesine izin verdim. Kadınsı bir ses, "Ona ne oldu?" diye sordu.

O kadını tanıyordum. Farrow'un kızıydı. Prisca'ya borçlu kalan melez. Yüzümüze gülen bir parça şans.

"Onu odasına götürmeliyiz," dedi Rythos.

Kız bana soğuk bir bakış attı. "Ben onu götürürüm."

Ona dişlerimi gösterdim. Rythos beni dirseğiyle dürttü.

Sonra dikkatle konuşarak, "Durumu iyi değil," dedi. "Ona refakat edeceğiz."

Ben çoktan dönüp Prisca'yı merdivenden çıkarmaya başlamıştım. Prisca bir kez daha tökezledi. Bu kez yere kapaklanmasına ramak kalmıştı. Rythos, Prisca'nın diğer koluna girdi. Artık ikimiz onu aramızda taşıyorduk.

Balo salonundan meraklı gözlerden sakınacak kadar uzaklaşıp uzaklaşmaz Prisca'yı kucaklayıp daha hızlı yürümeye başladım.

Rythos'a, "Bir şifacı getir," diye buyurdum. "Bizden birini."

Gözlerimiz buluştu. Rythos başını salladı. Kimi bulacağını iyi biliyordu.

"Neden bir şifacıya ihtiyacı var?" Kadın oflaya puflaya arkamızdan geliyordu. Kısa bacaklarıyla ve ağır elbisesiyle bize yetişmekte güçlük çekiyordu.

Ona aldırış etmeden koridora baktım. "Hangi oda onun?"

Kucağımdaki kadın hakkında çok şey bildiğimi kimse bilmemeliydi.

Kadın parmağıyla işaret edip, "Şu oda," dedi. Kapıyı açtı. İçeri girip Prisca'yı yatağa yatırdım. Nefesleri cılızlaşmış, teni neredeyse griye çalmıştı. Ara sıra titriyordu ve dudakları morarmıştı bile. Korku damarlarımdan yayılarak büyüdü. Korku uzun, uzun zamandır hissetmediğim amansız bir çaresizliğe karışıyordu.

"Artık gidebilirsiniz," dedi kadın.

Gözleriyle buluşan gözlerimde her ne gördüyse irkildi. "Ondan uzak dur," diye tısladı kadın.

"Adın ne?"

"Madinia."

"Madinia, ona bir bak."

Kadın söylediğimi yaptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Zehir."

"Evet. Gitmen gerek."

Madinia hemen başını iki yana salladı. "Kraliçe'ye haber vereceğim."

Kaşla göz arasında hançerim Madinia'nın boğazına dayanmıştı. "Bu konu hakkında tek kelime edersen zehir gibi merhametli bir ölüm için *dua edecek* hâle gelirsin."

Madinia titredi. Fakat gözlerini gözlerime çevirebilmesi takdire şayandı. "Prens değilsin sen. Kimsin?"

Sadece gülümsedim. Gözlerini bana dikti. "Hiçbir şey söylemem."

"Güzel. Şimdi git."

Nefesi tutuldu. İçimde barınmayan bir sabra tutundum. "Yokluğun fark edilir. Biz ona iyi bakarız."

Kaşlarını çattı. "Lütfen ölmesine izin vermeyin."

Bu düşünce dayanılmazdı. Gülünçtü. Prisca ölmeyecekti. Buna izin vermeyecektim.

Yüzümde her ne gördüyse kadın ikna oldu. Bana başını salladı. Uzanıp Prisca'nın elini sıktı. "Mücadele et. Lütfen."

Sonra dönüp odadan çıktı.

Hemen sonra Rythos gelip kapıyı iterek açtı ve şifacıya yatağa yaklaşmasını işaret etti.

Şifacı içeri adım attı ve siyah gözlerini kısarak uzun adımlarla yatağa yürüdü. Melezi yıllardır tanıyordum ve varlığı –ve inanılmaz gücü– öyle bir sırdı ki kimse onun gerçek ismini bilmiyordu. Sadece “şifacı” olarak tanınıyordu.

Dikkatle izlediğim şifacının işe başlamasını bekledim. Fakat Prisca’ya bir kez bakmasıyla iç çekti. “Engerek Belası” dedi. “Korkunç bir ölüm.”

“Onu iyileştir.”

Şifacı başını öne eğdi. “İmkânsız. Panzehri olmayan zehirler vardır. Bu da onlardan biri. Çoğu insan zehri içtikten dakikalar sonra ölür. Bu durumda elden sadece aile üyelerini çağırıp hastayla vedalaşmalarını sağlamak gelir.”

Görüşüm bulanıklaştı. Kalbimin kulaklarımdaki gümür gümür sesinden başka hiçbir şey işitemez oldum. Biri koluma vuruyordu. Başımı ağır ağır çevirdim.

“Şifacıyı bırak Lorian.”

Homurdandım. Rythos’un gözlerini hiç öyle açtığını görmemişim. “Onu öldürüyorsun Lorian. Ölürse ona yardım edemez.”

Başımı yavaşça çevirdiğimde elimin şifacının boğazına yapıştığını fark ettim. Parmaklarımı ağır ağır gevşetmem için irademi son zerresine dek kullanmam gerekti. Ta ki şifacı yere yığılana dek. Adam bir süre daha nefes almakta zorlandı.

Konuştuğumu, ağızımdan çıkan her sözcüğün şifacının yüzünün daha da kireç kesilmesine neden olduğunu belli belirsiz algılıyordum. Rythos başını eğdi. Arkadaşım bile gözlerimin içine bakmaya yanaşmıyordu.

Şifacı dönüp Prisca’nın yanına koştu. Odaya sessizlik çöktü.

Hırıltılı bir sesle “Kardeşini bul,” dedim.

PRISCA

Cehennemdeydim. Alevler beni diri diri yaktı. Ben çaresizce haykırana, bu işkencenin durması için yalvarana kadar.

Biri pes, hırıltılı bir mırıltıyla konuşuyordu. Ses hem kulaklarımı tırmalıyor hem de bana yaklaşması için özlem duyuyordum.

Bu tür bir acıyı tarif edecek sözcükler yoktu. Karanlık bana seslenirken en büyük arzum acının kesilmesiydi. Tüm bunlar yetmişti bana.

Ses bir süre kesildi. Devam etmesi için can atıyordum. Bir şekilde gözlerimi hafifçe aralamayı başardım. Yatağımdaydım. Etrafım insanlarla çevriliydi. Lorian'la göz göze geldik.

"Ölüyorum."

"Ölmüyorsun," diye homurdandı Lorian. "Abartma."

Yine de gözlerinin arasındaki o derin çizgiden yalan söylediğini anlamıştım. Gülümsemeye çalışsam da gözlerim bir kez daha kapandı.

"Kardeşime... *Kardeşlerime* de ki..."

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Burada ölürsen Prisca, onlara tek kelime etmeyeceğim."

Alnımı okşayan eli soğuktu. Ne olmuştu? Bir an için dans ediyordum, hemen sonra...

"Zehir."

"Evet. Fakat onunla mücadele edeceksin."

"Çok yorgunum."

"Yorgun olduğunu biliyorum. *Biliyorum*. Fakat sana ihtiyaçları var." Lorian üzerime eğildi. Ta ki dudakları boynuma, kulağımın hemen altına değene dek. "Benim sana ihtiyacım var."

O sözler hayal gücümün bir ürünü müydü? Gözlerim kapalı olsa da Lorian kokusunu alabileceğim kadar yakındı. O kokuyu içime çekip keyfini çıkardım.

Başını hafifçe kaldırmayla sıcaklığın benden uzaklaşmasının yasını tuttum. "Kral'ın zindanındaki şu mahkûmlar yok mu? Ölürsen onlar da ölür. *Hepsi. Arkadaşın ve kardeşin dâhil.*"

Yüreğim burkuldu. "Kurtar onları."

"Asla. Beni duyuyor musun? Sen mücadele etmezsen *herkes ölür.*"

Gözlerim yaşardı. Yalvarmak, *yakarmak* için ağzımı açtım...

Sonra bilincim benden uzaklaştı.

Demos'un kapısını açtım. Küçüktü. Yanaklara yuvarlaklı. Gözlerinde muzipçe bir pırıltı vardı. Bana büyümüş de küçülmüş gibi, yorgun bir bakış attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Korkuyorum."

İç çekti. "Buraya gel."

Elini uzatıp yatağına çıkmama yardım etti.

"Korktuğun nedir?"

"Bilmiyorum." Her şey. Karanlıktan, pencereme çarpan dalların çıkardığı sestten. Ağacın yatak odamın duvarına vuran gölgesinden...

"Sanırım annem ve babam da korkuyorlar," dedi Demos.

Onlar korkamazlardı. Büyüktüler.

"Durmadan fısıldaşıyorlar." Demos kaşlarını çatı. "Bir de annem dün ağlıyordu."

"Ağlıyor muydu? Gerçekten mi?" Annemin ağlaması fikri içimi yakı.

Bir şey pencereyi tıklattı. Ağaç.

Demos kaskatı kesildi. Penceresinin önünde bir ağaç yoktu ki.

"Nelayra, git babamı çağır."

Demos'un sesindeki korkuyu işittim. Yataktan inmemle ayaklarım geceliğime dolandı. Kapıya koştum.

Güçlü kollar beni sardı. Anneme, babama ve Demos'a seslendim.

"Şışt, sakın ol ufaklık. Benimle gel."

Demos'la göz göze geldik. Karanlık büyü iplikleriyle duvara bağlanmıştı. Babamın hizmetçisinin o tür bir büyüğü vardı. Bir gün babamın bürosunun yanındaki döşemenin altındaki boşluğa gizlenirken hizmetçinin büyüünü babama gösterdiğine şahit olmuşum.

Demos haykırıyordu. Fakat siyah iplik onun ağzını kapatıp sesini boğdu. Bir nefes alıp ebeveynimize sesimi duyurmak için çığlık atmaya hazırlandım. Fakat yüzüme bir şeyin bastırıldığını hissettim ve birden uykumun geldiğini hissettim...

Göz kapaklarım yavaşça kapamıyordu. Demos'a uzandım. Fakat kadın beni pencereye sürüklüyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda etrafım zifiri karanlıktı. Debelenip kıvranarak kumaşı yumrukladım. Bir at altında homurdandı ve uzaklarda bir yerden annemin çığlıklarının geldiğini işitebiliyordum.

"İyileşecek mi?"

Ürperdim. Hâlâ Demos'un beni beklediği yerde yarı uyanık, yarı rüya görür bir hâldeydim. Korku ve keder bedenimdeki acıya karıştı. Ta ki ben feryat edecek enerjiyi kendimde bulmayı dileyene kadar.

Bu ses... Madinia'nın sesi miydi?

"Güçlüdür o." Bu kesinlikle Tibris'ti. Sesi boğuk, acı doluydu. Gözlerimi açmaya çalışsam da göz kapaklarım çok ağırdı.

"Neden buradasın?" diye sordu Tibris. "Prisca'nın hayatını cehenneme çevirdin."

"Prisca mı? Ah, gerçek adı bu demek."

Lorian pes, uyarı mahiyetinde bir homurtu çıkardı. "O ismi işittiğini unut."

Lorian cümlesine "yoksa" ile devam etmemiştii. Muhtemelen Lorian'ın yüzündeki sert ifade Madinia için yeterli bir uyarı olmuştu.

Madinia, "Kimseye söylemem," diye fısıldadı.

"Peki sana neden güvenelim?" diye sordu Tibris.

"Ben sizin tarafınızdayım."

"Tabii öyledir." Tibris'in sesinden alaycılık akıyordu.

"Ben... Bir yozlaşmışım."

"Bir melez demek istiyorsun yani."

"Evet. İşte ondan."

"Bu kadar laklak yeter," dedi Lorian. "Onu huzursuz ediyorsunuz."

"Zorba," diye mırıldandım.

İri bir el elimi tuttu. "Hayatta kal yeter."

Sevgili L,

SKaynaklarımdan işittiğime göre yakın zaman önce, başımın belası dediğin kadın ölümüne yaklaşınca dengen altüst olmuş. Bana bir şifacıyı "uzun işkencelerle, dayanılmaz acılarla gelecek bir ölümle" tehdit ettiğin ve kadını kimin zehirlediğini bulana kadar şatodaki herkesi öldüreceğini ilan ettiğin bildirildi.

Hesapta bu tarz davranışlar sergilemen yoktu.

C

Sevgili C,

Cehenneme kadar yolun var.

L

PRISCA

Gözlerimi açtım. Lorian'ın gözleri gözlerimle buluştu. Sonra bir anda yanımda bitip başımın altına yastıklar koydu. Yastıklar çoğaldıkça uzandığım yerde sırtım dikleşti. Lorian gözlerini yumsa da bir an için o gözlerdeki bakıştan nasıl rahat bir nefes aldığımı okudum.

Onu anlayabiliyordum. Hayattaydım. Bedenim acılar içinde olsa da ağrı düşünmeme izin verecek kadar dinmişti.

Lorian bana bir kupa su verdi. "İç."

Suyu kafama diktim. Fakat elim öyle feci titredi ki su ağzımın kenarından döküldü. Lorian'ın yüzü asıldı. Suyu rahatça içmem için kupayı tuttu.

"Ne oldu?"

"Zehirlendin."

"O kadarını biliyorum. Ne kadar zaman geçti..."

"Sen ölümle mücadele etmeye başlayalı mı? İki gün."

Kanım dondu. "Yani Tanrılar Günü balosuna sadece dokuz gün kaldı." Koca iki günü nasıl kaybedebildim? Her saniyeye ihtiyacım vardı. "Kim..."

"Seni kim mi zehirledi? Kraliçenin leydilerinden biri. Adı Caraceli."

Gözlerimi yumdum. Lorian elimi tuttu. Dokunuşuyla irkildim ve gözlerimi tekrar açtım. "Tekrar uyuma. Henüz olmaz. Lütfen."

Boğazım düğümlendi. Karmaşık ilişkimize rağmen belli ki onu korkutmuştum. Bu durum karşısında ne hissetmem gerektiğinden emin olamıyordum.

"Sanırım ilk kez lütfen dediğini işitiyorum. Bunu Caraceli'nin yaptığını nereden biliyorsun?"

Lorian kaşlarını çatı. "Diğer leydilerden birine yaptığından *övinçle* bahsedecek kadar ahmakmış. Laf da Kraliçe'ye kadar gitmiş."

Caraceli nihayet zıvanadan çıkmıştı. Beni az kalsın öldürecek olmasa bundan dolayı suçluluk hissedebilirdim. "Bana dair şüpheleri var. Yerinde şüpheler."

"Henüz sorguya çekilmedi. Ben o işin icabına bakarım."

"Ölmesini istemiyorum."

Lorian elimi bıraktı. "Ölümün şu yufka yüreğinden olacak. Az kalsın ölecektin de. Sana içki mi ikram etti?"

"Beni zehirleyeceği aklıma gelmezdi!"

Lorian sadece başını iki yana salladı.

"Bu iş bitene kadar onu geçici olarak susturmanın bir yolu mutlaka vardır. Lütfen."

Lorian iç çekti. "Düşünürüm."

Çenesindeki kirli sakala dokunma arzusuyla elimi kaldırıp yüzüne götürdüm. "Onca zamandır burada mı bekledin?"

Lorian omuz silkip gözerini kaçırdı. "Her fırsatta. Bütün şato bizim sözde ilişkimizin dedikodusunu ediyor."

Gözlerimi devirdim. "Kraliçenin leydisi ve yakışıklı prens. Tabii ki dedikodu edecekler."

Lorian'ın gözleri yeniden yüzüme çevrildi. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?" Gözleri parladı. Kısa, çılgınca bir an için o gözleri yüzünden söküp çıkarasım geldi.

Yanaklarım kızardı. "Evet, evet, yüzün çok simetrik. İnanılmaz bir eser."

Lorian gözlerini bana dikti. Sonra başını geri atıp güldü. O ses hayatımda işittiğim en güzel şeydi.

"O sivri dilinle tanrıları köylülerle denk olduklarına bile ikna edebilirsin."

"Hep yanımda mı kaldın? Ya Pelopia?"

Lorian bana gücenmiş gibi baktı. "Ölüyordun."

"Sanırım koltuklarım kabarmalı."

"Ah, beni nasıl da yaralıyorsun. Bu saraydaki leydilerden birine tatlı ve anlamsız sözler fısıldamaktansa başının altına bir kova sürmeyi tercih ederim."

Zihnimde canlanan sahne iğrençti. Dudağımı büktüm. Lorian'la bakiştık. Dudakları seğıirdi.

Elimde değildi. Katıla katıla güldüm. Lorian kıkırdadı.

Kapı aralığından Rythos'un sesi geldi. "Bu kadar eğlenmenize sevindim." Bana sırttı. "İki gece öncesine göre çok daha iyi görünüyorsun."

Neşe içinde, ona aynı şekilde sırtarak karşılık verdim. "İşittiğim kadarıyla öyle kötü hâldeymişim ki istesem de iki gün öncesi kadar kötü görünemem."

"Lorian'ı güldürdün," dedi Rythos. "Engerek Belası zehrinden sağ kurtulmaktan da büyük bir mucize bu."

“Burada ne arıyorsun?”

Lorian’ın yüzündeki tüm neşe silindi. Uzanıp elini tuttum. Kaskatı kesilse de elini tutmama itiraz etmedi.

“Aslında burada olmamam gerekiyordu. Zaten o yüzden Lorian karnımı deşecekmiş gibi bakıyor bana. Fakat iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim.”

“Seni özlemişim.”

Rythos sırıttı. “Ben de seni özledim tatlım.”

Lorian, “Dışarı,” diye gürledi.

Rythos bana göz kırıp gözden kayboldu.

Lorian’la birbirimize baktık. İkimizin arasında değişen bir şey vardı. Fakat bu değişimi sözcüklere dökemiyordum.

“Benim gerçekten yapmam gereken... Şey...”

Lorian bir kaşını kaldırdı. Utanıp sıkılmam belli ki onu keyiflendirmişti. “Söyle Prisca. Ne yapman gerek?”

“Unut gitsin.”

Bacaklarımı yataktan sarkıtmamla buna pişman olmam bir oldu. Başım patlayacak gibiydi.

“Dinlenmen gerek.” Lorian’ın yüzünde neşeden eser kalmamıştı. Beni kucaklayıp banyoya taşıdı ve kapının önünde dikilmek için ısrar etti.

Lorian beni yatağıma geri taşıırken, “Hizmetçilerin burada olup bana yardım etmeleri gerekmiyor muydu?” diye sordum.

“Ben onlara bağıınca çil yavrusu gibi dağıldılar,” dedi Lorian. “O zamandan beri geri gelmediler.”

İç çektim. Onu yalnız yakaladığımdan ve birlikte geçirecek birkaç dakikamız olduğundan belki de havayı yumuşatmak için iyi bir zamandı. “Geçen gece hakkında konuşmalıyız. Thol hakkında.”

Lorian’ın yüzü ifadesizleşti. Beni yatağıma bırakıp geri çekildi.

“Yapma bunu. Ölmeme ramak kalmışken yanımda olup beni yeniden kendinden uzaklaştıramazsın.”

“Neler olduğunu bilmek ister misin?” Lorian çenemi eline aldı. “O aşağılık saraylıyla dans ederken çok güzel görünüyordun. Tek isteğim üzerindeki elbiseyi yırtıp atmak ve seni duvara yaslamaktı. Kıskançlı-

ğın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ve sonra sen *onu* gördün. Hep arzu ettiğin adamı. Elinde olsa seçeceğin adamı. O an az kalsın seni oracıkta öldürecektim.”

Kalbim tekleyip göğsümün içinde pırpır etti. Sonra bir anda kafama dank etti. Lorian’la kıskançlık ediyor diye dalga geçmiştim. Fakat işte o karşımda, gündüz gözüyle bana kıskançlığını itiraf ediyordu.

Yanağındaki o kas seğirdi. Herhâlde bir şeyler söylemeliydim. Ağzımı kapalı tutmayı başardım. Sonra ben de bir itirafta bulundum. “Pelopia’nın saçlarını yolasım gelmişti.”

Lorian sözlerime ağır ağır, kedimsi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra dudakları dudaklarıma dokundu ve düşünemez oldum.

“Seni adımı haykırarak hâle getirmek istiyorum.” Dudakları boynumdan yukarı çıktı ve kulak mememi dişlerinin arasına aldı. “Fakat şu an çok hâlsizsin.”

“Aynı fikirde değilim.”

Geri çekilip bana bir bakış attı. “Kendi başına banyoya yürüyebildiğinde konuşuruz. Fakat yaban kedisi...” Bir kez daha üzerime eğildi. “Seni yatağıma attığımda sana ismini unutturana kadar durmayacağım.”

Bir süre dut yemiş bülbüle dönmem karşısında Lorian’ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra dönüp komodinimden bir şey çıkardı.

Tatlı meyveye hayretle baktım. “Bana valeo’lar bırakan *sendin* demek?”

Lorian başını hızlıca salladı. Onu tanımasam neredeyse... Neredeyse mahcup olduğunu söyledim.

“Fakat sen bunu nasıl... Tabii ya, Marth.”

Lorian başını salladı. Odadan ayrılmak için hareketlenmişti bile. Muhtemelen Marth avcının eşyaları arasında bulduğum valeo’ya nasıl tepki verdiğimi ona iletmişti. Geçmişime baktığında.

“Lorian. Teşekkür ederim.”

Burun delikleri şişti. Kahkaha atmamak için kendimi tuttum. Bu adam ona ettiğim her hakarete katlanabiliyor, fakat minnet gösterdiğim anda ona kılıç saplamışım gibi oluyordu.

"Birileri burada ne aradığımı sormadan gitmeliyim." Gözleri dudaklarına çevrildi. "Sen biraz dinlen."

Gözleriyle vaat ettikleri içimi gıcıkladı.
Sonra gitti.

Sevgili L,

Umarım son mektubundan bu yana aklın başına gelmiştir. Lütfen son durumunu bana bildir. Kadında zaman gücü olduğu doğru mu?

C

Sevgili C,

Giderken yaban kedisini yanıma alacağım. Bundan memnun kalmayacak. Bu yüzden onunla karşılaştığında biraz asabi olabilir. Yine de sen her zaman bir şeylerle meşgul olmamdan hoşlanmışsındır.

Onun yaptığını yanıma bırakmayacağından şüphem yok.

Gelgelelim onda zaman gücü var. Beni uzunca bir süre donmuş hâlde tuttu.

Geri kalan her şey plana uygun gidiyor. Aradığımızı hâlâ bulamamamız hariç.

L

PRISCA

Sonraki iki günü yatağında geçirdim ve bu seçim bana ait değildi. Tek olumlu gelişme Tibris'in bana Thol ve babasının şatodan ayrıldık-

larını söylemesi oldu. Dikkatimi onlardan sakınmaya vermeme gerek olmayacaktı. Her gece güçlükle mutfaĝa inip yiyecekleri bir çuvala dolduruyor, titreyen bacaklar mla çuvalı zindana indiriyordum. Zehir sadece bedenimi etkilememi ti. Büyümü kullanmamı da g  le tirmi ti. Bana suyun deĝil, çamurun içinde y z yormu um gibi geliyordu.

Demos nasıl titrediĝimi görünce bana öfkeli bir bakış attı.

“Ne için var burada?”

“Hepinize yemek gerek.”

“Ya Tibris... Ah, tabii ya, Tibris’e buraya indiĝini söylemedin çünkü sana izin vermezdi.”

Ka lar mı  attım. “Kararları Tibris vermiyor.”

Demos beni duymazdan gelip, “ zin vermemekte de haklı olurdu,” dedi, “  nk  az kalsın * lecektin*.”

Demos’un haberi i itmesine  a mamı tım.

“Senin ve Tibris’in nihayet bir konuda hemfikir olmanızı görmek güzel fakat ben iyiyim.”

O ana dek sessizliĝini koruyan Asinia’ya doĝru döndüm. Hücre-sine girmemle kollarını bana doladı. “ lsen gerçekten  fkelenirdim.”

Boĝuk bir kahkaha attım. “Al benden de o kadar.”

“Zehir mi?”

“Evet. Bu saray...” Başımı iki yana salladım. “Vicer beni uyardı. Fakat sanırım Caraceli, Katina’nın yerini almam fikrine katlanamadı.”

“Sence ikisi sevgili mi?”

Omuz silktim. Için bu yan n  hiç d   nmemi tım. “Bilmiyorum. En azından sıkı dostlar oldukları söylenebilir.”

Ve bir kad n n en iyi arkadaşı için ne kadar mücadele edeceĝini biliyordum.

“Nasıl oldu da zindana d  medi?”

“Kraliçe ona oda hapsi cezası verdi. Bu da Caraceli’nin en az birkaç gün tehdit olu turmaya a ı anlamına geliyor. Lorian da onu ziyaret etti.”

Asinia bir ka ını kaldırdı. I   ektim. “Lorian’ın ne yapt ı n  bilmiyorum. Bana söylemiyor da. Fakat Caraceli’yi bana dair şüpheleri hakkında tek kelime etmemeye ikna etmiş. Caraceli Kraliçe’ye Katı-

na'yı özlediği için beni hedef aldığını söylemiş. Bir de aklında bazı sorunlar olabileceğini. Kraliçe ceza olarak Caraceli'nin Tanrılar Günü balosuna katılamayacağını söyledi."

"Az kalsın seni öldürecek ve cezası bir *baloya* katılamamak olacak demek?"

"Kraliçe bugün beni süitine çağırttı. Resmî olarak. Caraceli'nin ölümüne karar verme hakkım olduğunu, fakat canını bağışlarsam kararımı takdir edeceğini söyledi."

Kraliçe'nin oturma odasında dikilip gümüş aynada yansımamla bakıştım. Sonra önerisini kabul ettim. Kraliçe çok sevinmişti. Her ne kadar Caraceli'nin yaptıkları onu şaşırtsa da leydisine çok düşküncüydü.

"Ne diye yaptın bunu?"

"Çünkü Caraceli öleceğini bilirse kaybedecek hiçbir şeyi kalmazdı. O zaman bazı insanlar onun suçlamalarına kulak verebilir ve geçmişimi irdeleyebilirlerdi. Belgelerimi de. Ayrıca suçlamaları yerinde."

"Bu ona seni zehirleme hakkını vermez!"

"Biliyorum. İnan bunu ben de biliyorum."

Asinia konuyu uzatmadı. Ona uzattığım ekmeği aldı. Hâlâ cılız olsa da biraz kilo almıştı. Demos da öyle. Tibris'in söylediğine göre oradaki mahkûmlara yiyebilecekleri kadar çok yemelerini emretmiş, melezlerin çoğu her gün saatlerce hücrelerinde dolanabilecek hâle gelene kadar onların yakasından düşmemişti.

Mümkün olduğunca çok melezi yürüyecek hâle getirmemiz gerekiyordu.

Ben hücrelerine dönerken Demos beni süzdü.

"Senin şu an odanda..."

"Bir erkek daha bana dinlenmemi söylerse çılgılığı basacağım."

Demos bana cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yanına oturdum.

"Sorun nedir?"

Göz göze geldik. Gözlerindeki ümitsizlikten gelen öfke karşısında az kalsın nefesim boğazıma takılıp kalacaktı.

"Sen ölmek üzereyken ve ben burada hapsolmuşken, Tibris gelip bana durumundan bahsetti."

"Seni endişelendirmemesi gerekirdi."

"Ben kardeşinim. Bilmeye hakkım var. O kadarını hak ediyorum."

"Evet, ediyorsun. Özür dilerim."

"Seni kaybedebileceğimi bilmek büyük bir azaptı. Seni henüz bulmuşken."

Elini tuttum. "Hummaya direnirken bir rüya gördüm. Kaçırıldığım gün hakkında."

Demos gerildi. Boğazım düğümlendi. "O gün benim için nasıl mücadele ettiğini hatırladığımı bilmeni istiyorum. Çok küçüktün. Fakat biliyorum ki imkânın olsa beni kurtarırdın."

Demos yutkundu. Yeniden konuşabilmesi epey zaman aldı. "O seni bizden çaldı. Anne dediğin o kadın."

"Biliyorum." Bunun sebebini anlamak için çabalıyordum. Onu nasıl affedebileceğimi anlamak için.

Öz babamın hizmetçisi ona ihanet etmiş, kaçırılmama izin vermişti. Gücünü Demos'u engellemek için kullanmıştı. Sonra kocaman bir çantada, karanlıkta uyanmıştım.

Artık dar alanlardan niçin korktuğumu biliyordum.

"Sana bir sorum var."

"Sor."

"Şehre gizlice girdiğimizde gücümü kullandım. Fakat orada donmayan bir adam vardı. Sarışın bir adam. Dönüp bana baktı ve... Göz kırptı."

Demos iç çekerek gözlerini kısa bir an için yumdu. "Bir kuzen. Şimdi aile geçmişimizin *o kısmına* değinme zamanı değil." Elim sıkı. "Kendini toplamazsan bize bir faydan olmaz. Yatağına dön Prisca. Yakında konuşacağız."

Bana Prisca demekte zorlanıyor olmalıydı. Fakat demişti işte. Benim için. Elini aynı şekilde sıkarak karşılık verdim. "Kendine dikkat et."

Asinia'ya fısıltıyla, "İyi geceler," deyip Lorian'ı aramaya çıktım.

Lorian masasında bir şeyler yazıyordu ve beni gördüğüne şaşırıyordu. Fakat titreyen bacaklarımı görünce kaşları çatıldı.

"Otur."

Tartışacak hâlim yoktu. Kendimi kanepesine bıraktım.

"Tılsımının nerede olduğunu biliyorum."

Lorian başını o kendine has, tuhaf hareketle yana eğdi. "Nerede?" Sesinde duygu yoktu. Sanki buz kesmiş, hissizleşmişti.

"Ona ulaşabilirim. Gücümle. Fakat karşılığında mahkûmları şatodan çıkarmama yardım etmelisin."

Lorian başını iki yana salladı. "Görevimde *bir başkasına* bel bağlayabileceğimi düşünüyorsan belli ki beni hiç tanımamışsın."

Keskin ve ani bir hayal kırıklığı duydum. Ondan beklediğim tepki bu olsa bile hayal kırıklığı duymuştum. "Evet, evet, sen her zaman kontrolü elinde tutman gerektiğine inanan bir zorbasın. Bunun bir sır olduğu söylenemez."

Lorian yumuşak bir sesle, "İstesem o bilgiyi senden alabilirim," dedi. Bir kaşımı kaldırdım. Fakat kalbim hızlanmıştı.

"İşkence tehditlerini geride bıraktığınızı sanıyordum," diye mıldandım.

Lorian bana bir adım yaklaştı. Bana attığı bakış tenimi karıncalandırdı. Karanlık, iflah olmaz bir hazzı yansıtan, şehvet dolu bir bakış. "Sana işkence etmeme gerek olmazdı. Yatağında birkaç saat geçirdiğinde sana sorduğum her soruyu yanıtlardın."

"Böyle büyük bir egonun ağırlığına nasıl dayanabiliyorsun?"

Sadece gülümsedi. "Ego değil. Gerçek."

Her ne kadar ona bağırma isteğimle mücadele etsem de ayak parmaklarım kıvrıldı. "Böylece asla yatağına girmememi garantiledin."

Lorian bende suratına bir yumruk indirme isteği uyandıran pes bir sesle kıkırdadı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Anlaşmayı kabul et Lorian. Birlikte başarabiliriz."

"Gücün seni buralara kadar getirdi. Fakat ben beni buraya getiren şeyi bulana dek bu şatodan ayrılmamaya yeminliyim."

"Bana güvenebilirsin."

Lorian başını iki yana salladı. Sessiz, yavaş bir nefes verip sabretmek için mücadele ettim. "Ben *sana* sevdiğim herkesi emanet edecek kadar güvenirdim Lorian. *Herkesi*."

"Bunu düşüneceğim."

Bir nefes verdim. Bu kadarı bile bana yeterdi. Ayğa kalkıp Lorian'ı süzdüm. O da beni.

“Ne var?”

“Zindanlara inmişsin.” Sözlerinden bunu hiç de tasvip etmediği anlaşılıyordu.

Tanrılar, beni şu aşırı korumacı erkeklerden kurtarın. “Ben... Hastalandığımda zihnimde bir anı canlandı.”

Lorian’ın gözlerinde vahşi bir bakış belirdi. “Sen ölmek üzereyken.”

“Hâlâ buradayım. Kaçırıldığım yere dair bir anı. Annem beni kaçırdığında. Gerçek ebeveynimden. Demos’u görmem gerekiyordu. Onu kaybedemem Lorian. Hiçbirini kaybedemem.”

Ciğerlerim donakaldı. Uzunca bir süre nefes alamadım. İşin ucunda ne çok insan vardı. Bir tek yanlış hamlem hepsinin ölümüne neden olacaktı.

Lorian elimi tutup beni yanına çekti. “Onları kurtarabilecek biri varsa o da sensin.”

Hayretle gözlerimi kırıştırdım. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

Lorian bir kaşını kaldırdı. “Daha iyi bir soru, senin neden inanmadığın olur.”

“Ters gidebilecek birçok şey var.”

“Hepsine hazırlıklı olacaksın.”

Bazen bana bakışı dizlerimin bağına çözüyordu. Aramızda tam olarak ne olduğunu hâlâ anlamıyordum. Hep ondan nefret edeceğimi düşünmüştüm fakat paralı askerin gerisindeki adama baktıkça daha fazlasını görmeyi arzu ediyordum.

Gaddar olmaya gaddardı. Sorunları cinayetle çözmeyi yeğliyordu. Yine de bariz tereddüdüne karşın, sakallı adamı öldürdüğümde gece yanımda yatmıştı. Ben büyümü kullanabilecek hâle gelene dek benimle çalışmıştı ve bunun sadece onu şehirden içeri sokmam için olmadığı biliyordum. Wila öldüğünde bana destek olmuştu. Ayrıca hızlı düşünmese ve o şifacıyı çağırtmasa zehir beni öldürecekti.

“Ne düşünüyorsun?” Sesi alçak, samimiydi.

Alelacele, “Hiçbir şey,” dedim.

Dudakları bir sırıtişla ağır ağır kıvrıldı. “Beni mi düşünüyorsun?”

Bakışı altında eğilip bükülerek duvara doğru geriledim. Lorian

peşimden geldi. Ta ki iri bedeni bedenimi çevreleyene dek. *Hoşuma gitmişti* bu.

“Beni arzuladığını söyle yaban kedisi.”

“Neden? Benimle alay et diye mi?”

“Sence yapacağım bu mu olur?”

“Belki.”

Lorian üzerime daha da abandı. “Beni arzuladığını söyle ki, ben de seni ne çok arzuladığımı söyleyebileyim.” Gözleri dudaklarıma çevrilirken gözlerim karardı.

Bu adamın güç oyunlarının sonu yoktu. “Neden bunu önce benim söylemem gerekiyor?”

Güldü. Karnım kasıldı.

“Peki. Seni öyle çok arzuluyorum ki gecenin bir yarısında uyan-
dığında tek bir dokunuşla boşalacak hâlde oluyorum. Yüzünü hayal
ediyorum. Özellikle de ağzını. Tanrılar adına o ukala ağız yok mu? O
ağızla neler yapmayı hayal ettiğimi bilemezsin.”

Ayak parmaklarım kasılırken dizlerimde takat kalmadı. Gömleği-
nin kumaşını avucumda sıktım. “Ne tür şeyler?”

Bana sadece kibirli, erkeksi bir gülümsemeyle karşılık verdi.
“Sana nasıl dokunmamı istediğini söyle bana Prisca.” Gözleri parıl-
dadı. Beni yatağa atmasına izin verirsem gözümün başka hiçbir erkeği
görmeyeceğini biliyordum.

Sorun buna degecek olmasıydı.

Başımı kaldırıp Lorian’a baktım. “Bu tür şeylerde iyi değilimdir.”

Lorian bir kaşını kaldırdı. “Ne tür şeylerde? Erkeklerle neyi arzu-
ladığını söylemekte mi?”

Yanaklarım kızardı. Lorian’ın ifadesinde tuhaf bir... Tuhaf bir şef-
kat vardı. “Yanlış adamlarla düzüşmüşsün. O köylü oğlanlar seni asla
tatmin edemezlerdi.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Sonra ağzı ağzımı buldu. Sırtım
duvarda inliyordum. Bedenim *daha, daha, daha* diyordu. Elini göğ-
sümün altına soktu. Başparmağı göğüs ucumu okşarken bacaklarım
kenetlendi.

Ellerim onu tırmalıyor, yakına çekiyor, yakınlığına *ihtiyaç duy-*

yordu. Ellerini kıcıma indirdi. Sonra birden bedenimi karnına yaslamasıyla boğazımdan çaresiz bir inilti çıktı. Çok kalın, sert ve uzundu.

Bedeni bedenimi ezerken ve dudakları çıkardığımı cılız sesleri yutarken altında kıvrandım. Sonra beni kanepeye taşıyıp yastığa bastırıp, elbisemi yukarı sıyırıp kararan gözlerini bana dikti.

Bir eli iç çamaşırımın dantelli ipine giderken, "Bunlar...İlginç," diye fısıldadı.

Kızardım. Nutkum tutulmuştu.

"Demek seni böyle susturmak gerekiyormuş." Lorian sırttı. Ona çıkışmak için ağzımı açsam da o alt dudağımı hafifçe ısırmaya başlamış, elini iç çamaşırımın altına, dizlerimin bağını çözen o noktanın üzerine götürmüştü bile.

Dili ağzıma dalarken tek parmağı içime girdi. Parmağı bacaklarımın arasına kısırdım. Tenine dokunma özlemiyle gömleğini çıkardığımda ağzından hırıltılı bir inleme çıktı. İkinci bir parmak ilkin katıldı. Başparmağı klitorisimi yoklarken haz bedenime yayıldı. Muhtemelen ertesi gün aklıma geldiğinde yanaklarımın kızarmasına neden olacak bir ses çıkardım.

Lorian başını kaldırdı. Gözleri yüzüme çevriliydi. "Bu hoşuna gidiyor demek."

Sesinden kibir akıyordu. İnledim.

Bir kez daha parmaklarımı içeri sokarken bana gülümsedi. "Senden hoşlanıyorum," dedi. Sesinde neredeyse hayranlığa kaçan bir ton vardı.

Ağzımı açsam da sadece pes bir inilti çıktı. Lorian küfretti. Sesi boğuktu.

İç çamaşırımı çıkardı. Başını eğmesiyle küçük bir çığlık ağzımdan kaçtı.

Gözlerini gözlerime çevirdi. Kara kaşlarından birini kaldırdı. Bacaklarım arasında hazır bekleyen Lorian'ın görünüşü karşısında ürperdim.

"Ben..."

Üzerime yeniden abanmıştı bile. Çıkardığım sesleri boğmak için elimle ağzımı kapatmam gerekti. Ağzı alev alevdi. Lorian ağır ağır bedenimi keşfe çıkarken bir inilti bıraktı. Dili ben nefessiz kalana, daha fazlası için *yalvarana* dek beni tahrik etti.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. Altında debelendim. Güldü ve sıcak nefesiyle birleşen titreşim beni az kalsın yataktan düşürecekti. Kalçalarımı ellerinin arasına alıp beni olduğum yere sabitledi. Sonra elini saçlarımda gezdirmesiyle boynumu geriye attım. Çaresiz hâlde, kıvranarak...

"Bundan hoşlanacağını biliyordum," diye homurdandı. Bir kez daha ağzını aşağı götürdü. Parmakları derinlere giderken dilini klitorisime sürttü. Sonra *emdi*.

Ürperdim. Aldığım haz koca bir dalga olup yükseldi. Ta ki nefesim tutulana ve ben bir zemberek gibi boşanıp, güçlükle nefes almak-
tan, titremekten başka bir şey yapamaz olana kadar. Lorian benimle oynamaya, bedenim pelteye dönene kadar girip çıkmaya devam etti.

"Sen..." Sesim boğuktu.

Gerçek miydi bu? Lorian'la o kadar yakınlaştığımıza inanmak güç olsa da tuhaf bir şekilde bana, kaçınılmaz da geliyordu bu.

Lorian gözlerime baktı. Elmacık kemikleri kızarmıştı. Sonra gözleri onun için sere serpe açılan, uzuvları gevşemiş ve tatmin olmasına rağmen daha fazlası için yanıp tutuşan bedenimde gezindi.

"Evet," diye mırıldandı. "*Ben.*"

Ona uzandım. Fakat o bana elbisemi giydirmeye başlamıştı bile. İç çamaşırım cebinde kayboldu.

"Ne..."

"Sana yapmak istediğim şeyler için sağlıklı olman gerek," diye homurdandı. "Şimdi git. Ben kontrolümü yitirmeden."

Titrek bir nefes aldım. *Lorian*'ın -hep kontrollü olan o adamın- şimdi kendisini dizginlemek için mücadele etmesi...

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Dışarı," diye gürledi. Bir anda kendimi ayakta buldum. Bana sertçe bakan paralı asker beni tutup ayağa kaldırmıştı bile.

Elimde değildi. Sırıttım.

Beni ite kaka, keyif dolu kahkahama aldırış etmeden odadan çıkardı.

PRISCA

Ertesi sabah Auria ziyaretime geldi. Yatağımın kenarına tünedi. “Kendini nasıl hissediyorsun?” Bana gülümsedi. Gözleri alışageldik, güler yüzlü tavrıyla ışıldıyordu.

“İşe dönmeye hazırım.” Bunu söylerken az kalsın yüzümü ekşitecektim. Kraliçe’nin etrafında dönmeye iş demek, Auria çamaşırhanede didinirken bir hakaret olurdu.

“Sanırım Kraliçe senin dinlenmeni istiyor. Özellikle de Tanrılar Balosu’nun eli kulağındayken.”

Baloya sadece günler kalmıştı. Bunu düşünmemle nabzım kulaklarımın içinde atmaya başladı.

“Setella?”

“Özür dilerim, aklım hep başka yerlerde.”

“İyileşmene çok sevindim.”

“Teşekkürler.” Bir kaşını kaldırmış beni süzüyordu. “Mesele nedir?”

“Bütün şato seni ve Prens’i konuşuyor.”

Yüzümü buruşturdum. Auria güldü.

“Ben gideyim de biraz dinlen.” Daha ben yanıt veremediğim kapıya varmıştı bile.

Günün kalanını yatakta kendimi sadece günler sonra üç yüz mahkûmu Kral’ın tüne-

linden çıkarırken hayal etmekle geçirdim. Kral'ın onları ölüme götürmek için inşa ettirdiği tünelden. Soğuk terler döküp battaniyelerin altında ürperdim.

Hava zindana gitmeyi göze alacak kadar karardığında kendimi biraz toplamıştım. Hâlâ biraz sarsak olsam da Tibris'e yiyecek dağıtmada yardım edecek durumdaydım. Tibris öncelikle Asinia'nın ve Demos'un yaralarıyla ilgilenmek istediğinden, ben de ekmek, et parçaları ile çalıntı meyveleri hücrelerin parmaklıklarından uzatmaya koyuldum.

Laurel kendi payına düşeni almak için elini uzattı ve başını yana eğip beni izledi.

Benden sadece birkaç yaş küçüktü ve bana en az altı aydır orada olduğunu söylemişti. "Bunu neden yapıyorsun? En azından demir deliliğim varken ne kadar berbat bir durumda olduğumun farkında değildim."

"Yapmamamı mı tercih ederdin?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Buradan kurtulmak istiyorum. Fakat..."

Onu anlıyordum. Artık içinde bulunduğu durumun farkındaydı ve durum vahimdi. Neler kaçırdığını bilmezken daha fazlası için ümit beslemiyordu. Demir onu zayıf düşürüyor, zihnini bulandırıyor, gardiyanların kolay kontrol edebilecekleri bir hâle getiriyordu. Şimdi ise gözleri hınçla alev alev yanıyordu.

"Ye," diye mırıldandım. "Ve yürüyebildiğin kadar yürü. Bizim için güçlenmen gerek."

Başını salladı. Kalan son yiyeceği de dağıtıp Asinia'nın yanına döndüm.

"Surat asmayı bitirdin mi?" diye sordu Tibris.

Adımlarımı yavaşlatıp yüzümü buruşturdum. Genellikle Lorian'la ya da Demos'la konuşurken kullandığı ses tonuydu bu.

Hıştırtılar işittim. Biri oturuyormuş gibi.

"Ruhsal durumum seni ilgilendirmez." Demos'un sesi öyle soğuktu ki ürperdim.

“Sorunun ne?”

Tibris hiçbir zaman hiçbir şeyi olurluna bırakmamıştı. Çocukken kızdığımnda ben patlayana dek beni dūrterdi. Sonra gūlerdi. ÇoĖu zaman neşesi öfkemi söndürürdü. Ya da en azından duyduğum öfkeyi ona yöneltmemi sağlardı.

“Sorunum mu?” diye sordu Demos.

“Kız kardeşini buldun. Onca yılın ardından.”

“Beni tanımıyor.”

“O zaman onunla zaman geçir.”

“Senin için bunu söylemek kolay. Sen onunla büyüdün. Onun bir çocuktan bir kadına dönüşmesine şahit oldun. İhtiyacı olduğunda yanında olabildin. Onu korumak için. Güvende tutmak için.”

Boğazım düğümlendi. Yürümeyi tamamen bıraktım.

“Onu muhafızlardan koruyamadım. Annemiz bunu denedi, fakat bu uğurda öldü.”

“O kadın...”

“Bu konudaki hislerini biliyorum,” dedi Tibris. “Sebebini de anlıyorum. Fakat Prisca’yı *o kadın* büyüttü. Kâbus gördüğünde gözyaşlarını o sildi. Ona gücünü gizleyip tehlikeden uzak durmayı o öğretti. Annem senin öykünde kötü biri olabilir, fakat kız kardeşini korumak uğruna canını verdi.”

Sonra uzun bir sessizlik oldu. Tibris iç çekti. “Omzunu görmem gerek.” Uğultulu bir ses çıkardı. “İyi görünüyor.”

Yürümeye devam ettim. Asinia’yı hücrelerinde bacaklarını esnetir hâlde buldum.

“Hareket ettiğini görmek harika.” Ne var ki biraz kilo alması gerekiyordu. Fakat onu ilk bulduğumdaki hâline kıyasla daha güçlü görünüyordu. Ayrıca bedeni kararlılık yayıyordu.

“Gerektiğinde kaçmaya hazır olmalıyım.”

Başımı salladım. “Bir sorum var. Senin... Gücünle ilgili.”

Asinia’nın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Ne yapabileceğimi bilmek istiyorsun.”

Tibris ve Demos, Asinia’nın sözlerini işitince atışmalarına ara verdi-

ler. Gözlerimi onlara çevirdim. İkisi de beklenti içinde Asinia'ya döndü.

Asinia gözlerini devirdi. "İnanılmaz bir saldırı gücü bekliyorsanız çok beklersiniz. Gücüm dikkatimi odaklıyor. Son derece düzgün di-kişler atabiliyorum."

Tibris'in bu sözlerle tepkisi başını sallamak olurken, Demos, Asinia'yı izlemeye devam etti. "Dikkatini odaklamak birçok anlama gelebilir. Eline bir yay verip nasıl ok attığına bakalım."

Asinia bir kaşını kaldırdı. "Prisca'yla aynı zamanda okçuluğu de-nedim. O alanda en az onun kadar başarısızım."

Demos, "Fakat o zaman gücünü baskılıyordun, değil mi?" diye sordu. Asinia biraz bekleyip başını salladı.

"Denemeye değer," dedim. "Özgür kalır kalmaz eğitime başlayıp o dikkati nişancılıkta kullanıp kullanamayacağına bakmalısın."

Asinia bana soğuk bir bakış atınca ona emir vermeye başladığını fark ettim. "Üzgünüm."

Asinia sadece gülümsedi. "Sorun değil. Biliyor musun? Bazen seni zor tanıyorum."

Yüzümü buruşturdum. Parmaklıklar arasından uzanıp elimi tuttu. "İyi anlamda söyledim. Bazı insanlar bu tür bir baskı altında dağılırlar. Sen ise baskıyı güçlenmek için kullanıyordun."

Lorian'ı ve beni tam olarak bunu yapmaya nasıl teşvik ettiğini düşündüm. "Henüz bu konuda acemiyim."

Tibris, Demos'un hücrelerinden çıktı. "Burada çok zaman geçirdik. Gitmeliyiz."

Başımı sallayıp Asinia'nın elini tuttum. "Artık az kaldı."

Tibris'e bakıp beni takip etmesini işaret ettim. Kaşlarını çatsa da kendisinden istediğimi yaptı. Taş merdivene doğru yürüdük. Ellerim belimde, merdiveni inceledim.

Tibris ne düşündüğümü hemen anladı. "Tünelin girişinin burası olduğunu düşünüyorsun."

Fenerimi ikimizin arasında havaya kaldırdım. "Kaynağım girişin burası olduğunda ısrar ediyor."

Kaynağım dememe gözlerini devirerek karşılık verdi.

Ona kaşlarımı çattım. "Her gece buraya inip bu girişi aradım. Lorian'ı sevmezsen sevme Tibris, seni bu yüzden suçlayamam da, fakat bu konuda bize yardım etti."

"Peki. Sanırım en azından bunun için ona teşekkür edebilirim. Buraya bakmak aklıma gelmezdi."

"Benim de. Bana girişin nasıl işlediğini bile anlattı."

"Budala değilsin Pris. Lorian burada kendi oyununu oynuyor. Sana faydası olacak bir bilgi verdiyse, sebebi bunun: bir şekilde kendisine fayda sağlamasıdır."

"Biliyorum. Ne de olsa onunla senden daha fazla zaman geçirdim. Fakat bizim de onun amacından fayda sağlayamayacağımız anlamına gelmiyor bu." Merdivende dolandım. Sonra alttan ikinci basamağın önünde çömeldim. Kilit dili küçüktü. Taştaki bir çatlak olarak görünecek şekilde tasarlanmıştı. Parmağımı çatlağa sokup küçük, metal kilit diline bastım.

Tibris beni çekip merdivenden indirirken ikimiz bir kapının yana kayarak açılışını izledik. Kapı hiç ses çıkarmadı.

Tibris'le bakışıp tünele girdik.

PRISCA

Her zamanki gibi zindandan çıktığımda Lorian'ın süitine gittim. Bu kez kabıma sığmıyordum. Lorian beni hem sakinleştirebiliyor hem de çileden çıkarabiliyordu. Her halükârda şatodaki sonu gelmez gerginliğimden beni uzaklaştırıyordu. Beni yiyip bitiren gerilimin bir kısmını üzerimden atmak için içimden ona koşmak geliyordu.

Lorian kapıyı açar açmaz kötü bir ruh hâli içinde olduğunu fark ettim. Hatta bu kez gözüme daha iri bile görünmüştü. Gizlenmekten ve prens rolü yapmaktan bıkmış gibiydi. O anda diğer saraylıların o odada olmamaları bir şanstı.

Ağzımı açtım fakat Lorian benden hızlı davrandı.

"Bana tılsımın yerini söyle."

Tehditkâr bakışı karşısında kalbim tekledi. Lorian istediğini aldığı anda bize mahkûmları kurtarmamızda yardım etmesi için hiçbir sebep kalmayacaktı. Bizim ise her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Kendimi bir kaşımı kaldırıp sırtıma zorladım. "Hiç sanmıyorum."

"Sana bunu söyletebilirim." Sanırım bu kez zevk içeren bir işkeneden bahsetmiyordu. Ona hak ettiği bakışla karşılık verdim.

"Ben de seni her an dondurup bırakabilirim," dedim.

"Şimdilik." Gülümsedi. Ürpermek için kendimi tuttum. Gülümsemesi ürkütücüydü.

Lorian şüphelerimde haklı olduğumu göstermişti. Gücü vardı. Fakat o güce hiç şahit olmamıştım. Bir şekilde o güç benden bulmamı istediği tılsımla bağlantılıydı. Ona o tılsımı verirsem hepimizi kaderimize terk edebilirdi.

"Herkesi öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Ah, Prisca," diye mırladı. "Seni asla öldürmem."

Beni huzursuz etmeye çalışıyordu. Pazarlıkta avantajlı konuma geçmeye çalışıyordu. Ne yazık ki taktiği işe yarıyordu da.

İkimiz birbirimize bakarken nabzımın atışını kulaklarımın içinde işittim. Nihayet iç çekti.

"Kan yemini edeceğiz."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Gözleri dudaklarıma çevrildi. "Feyler"le fazla zaman geçiriyorsun."

Himbılca omuz silkti. "Bana birkaç şey öğrettiler tabii."

Feyler'in kan yeminlerini işitmiştim. Bu yeminlere dair söylenilen küçük köylerimize kadar ulaşmıştı. Bir kan yeminini bozmanın bedeli... Ölümdü. Yanılıyorsam ve tılsım düşündüğüm yerde değilse çılgınlık atarak, birilerinin çektiğim azabı sona erdirmesi için yalvararak ölecektim.

Gelgelelim haklıysam...

Lorian'ı tanıyordum. Mahkûmları şehrin duvarları arasından çıkarmayı kabul ederse sözünde dururdu. O ve diğer paralı askerler.

Ölürsem bunun sebebi tılsımı bulamamam olurdu. Tılsım Lorian'a ne tür bir karanlık güç verecekse Lorian o güçten mahrum kalacaktı. Tıbris'i ve Vicer'i bu olasılıktan, ölüm kısmını es geçerek haberdar etmem gerekecekti. Böylece geri dönmezsem mahkûmları kaçırma işinin kendilerine kaldığını bileceklerdi.

Hayatıma karşılık üç yüz hayat.

Adil bir anlaşmaydı.

"Kararsız gibisin yaban kedisi."

"Değilim. Kan yeminini edeceğiz."

Lorian beni süzdü. "Tılsımı alacağına güveniyorum." Yüzünde kendi sözlerine hayret etmiş gibi bir ifade belirdi. "Fakat bana ihanet edersen..." İlk kez sesinin o kadar soğuk çıktığını işitmiştim. "Bana o tılsımı vermezsen, kurtarmak istediğin mahkûmların hiçbiri hayatta kalmaz."

Gözlerimi ona diktim. Bazen bana anımsatmadığı için onun kim olduğunu unutuyordum.

Çenemi tuttu. "Bana öyle bakma. Kaderleri bana bağlı hayatlar var."

"Bu yüzden de üç yüz masumu tehdit edebiliyorsun demek?"

Lorian eğilip bana biraz daha yaklaştı. "Gözümü kırpmadan."

"Eh." Yutkundum. "Duruşunu belli ettiğin için memnunum. İşittiğim kadarıyla kan yeminleri bozulamıyormuş."

"Bozulamaz. Fakat sen sinsisin. Kurnazsın. Bana ihanet edebilecek biri varsa o ancak sen olabilirsin."

Bunu bilmemin beni memnun mu etmesi, yoksa endişelendirmesi mi gerektiğinden emin olamıyordum. Özellikle de Lorian'ın bu küçük itirafıyla sarsılmış görüldüğü düşünülüğünde. Ayrıca yüzünde hesapçı bir ifade belirmişti.

Lorian'a fikrini değiştirecek zamanı vermeden, "Kabul," dedim. "Hemen şimdi yemin edeceğiz."

Büyük gücü olan herhangi biri bir Fey kan yeminini gerçekleştirebilirdi. Safhaları ve sözleri doğru bildiği sürece.

Yutkundum. "Bunu nasıl yapacağını bildiğinden eminsin, değil mi?"

Lorian sadece iç çekerek karşılık verdi. "Elini uzat."

Nihayetinde düşündüğüm kadar ürkütücü olmadı. Lorian ikimizin de avuçlarında birer kesik açtı. İnce fakat acıtan ve yanan bir kesik. Sonra ellerimizi kavuşturdu ve bilmediğim bir dilde bazı sözler söyledi. Ardından benden sözcükleri tekrarlamamı istedi.

"Anlamadığım sözler üzerine yemin etmem."

Lorian bana ağır ağır gülümsedi. "İyi bir karar."

Ürperdim. Bana korkunç şeyler yapacağıma dair yemin ettirir miydi?

Kulağıma, "Hayatının geri kalanında seni kölem yapabilirim," dedi. "Ve bu senin hoşuna giderdi."

Yutkundum. Ağzım kurudu. "Ortak dile geç."

Lorian kendisinden istediğimi yaptı. Pazarlığımıza kattığı her sözcüğü süzgeçten geçirdim. Mahkûmları şehrin kapılarına götürecekti. Rythos, Cavis, Galon ve Marth'la birlikte. Orada beni bekleyeceklerdi ve tılsımı Lorian'a verdiğimde anlaşmamız tamamlanmış olacaktı.

Lorian'ın ağzından başka birçok tuhaf sözcük çıktı. Elimin acısıyla haykırdım. Acı kolumdan yayılıp göğsüme ulaştı. Lorian elini enseme götürüp beni sabitledi. Aşağı baktığımda ikimizin de kesiklerinin kapandığını, geride sadece ince iki çizginin kaldığını gördüm.

Geri adım atacak oldum. Fakat Lorian hiç zorlanmadan beni olduğum yerde tuttu. Gözleri yüzümü süzdü. Sonra başını eğdi ve ağzı ağzımla buluştu.

Dudakları dudaklarıma yaslanmışken bir iç çektim. Lorian pes bir homurtu çıkarıp beni duvara doğru geriletti.

"Çılgınlık atarak ölmeni izlemek istemiyorum," diye homurdandı Lorian. "Bu yüzden tılsımın yeri hakkında doğruyu söyleyen iyi olur."

Bunu düşünmek bile istemiyordum. O an bunu yapmayı hiç istemiyordum. Tek isteğim Lorian'ın bana her şeyi unutturmasıydı. Gözlerimi yukarı çevirip ona baktım. Küfretti. Ağzı ağzımı ele geçirdi. Tanrılar adına, tadı ne güzeldi. Yabani, biraz vahşi ve... Dudaklarına yapışan dudaklarımdan bir inilti çıktı. Lorian homurdandı.

"Sen beni deli etmek için yaratılmışsın."

Pozisyonumuzu değiştirdi. Bu kez beni oturma odasında geriye iterek yatağına götürdü. T kezledim. Sonra kollarımdaydım. Sırtım yumuşak yatağa çarptı.

“Seni burada görmenin hayalini kurdum,” dedi Lorian. Dudaklarıma nazıkçe bir öpücük kondurdu. “Ama bu hayal ettiğimden de güzel. Bana bunu istemediğini söyle yaban kedisi, fakat şimdi söyle.”

Gözlerimi tepemdeki Lorian’a çevirdim. şehvetten aklını kaçıracak gibiydi. Fakat şehvetin altında başka bir şey vardı. İkimizin de yokmuş gibi davrandığımız bir şey.

“Bunu istiyorum.”

“Senin olsun.”

Elleri kolyemin kopçasını buldu. Kolyeyi komodinin üzerine bıraktı.

Gözleri –artık gizlenmeyen– gerçek gözlerimle buluşurken dudakları dudaklarıma kondu. Elimi göğsünün altına kaydırıp pantolonunu çözdüm. Hemen sonra onu okşadım ve elimde büyüdü. Teması karnımda kelebekler u uşturdu. “Bu...B y km ş.”

Dudaklarıma değen dudakları gülümsedi. “Başa  ıkabilirsin.”

Onu hafı e sıkmamla hırıltılı bir homurtu çıkardı. Yatağın üzerinde beni kaldırıp dizlerimin üzerine oturttu. Beni çevirip her bir düğmeyi yavaşça çözerken ensemde beni daha fazlası için yalvartan öpücükler kondurdu. Elbisemi indirmesiyle kollarımı oynatamaz oldum. O sıcak, hınzır ağzı öpücüklerle boynumun yanından yukarı uzanıp kulak mememi nazıkçe ısırđı. Ağzımdan heyecanlı bir ses  ıktı.

“Bu h lin hoşuma gidiyor,” diye mırladı Lorian. “Bana karşı çaresiz olman.”

“Asla çaresiz olmam,” diye karşılık verdim. Güldü.

“Ah yaban kedisi, ben seni zevkten delirtmeye niyetlenmişken sen b y n  nerede *bulacağını* bile bilmiyorsun.”

Sesindeki karanlık vaat tenimi gıdıkladı. Çok kıymet verdiği o kontrolü kaybeder gibiydi ve –hünerli ellerinin kurbanı olan– elbisem bir anda yok oluverdi. Elbisenin altına giydiğim dantelleri görmesiyle Lorian boğuk bir homurtu çıkardı.

O homurtuyu işitmenin müthiş baştan çıkarıcı bir yanı vardı. O sesi *benim için* çıkardığını bilmenin.

Beni ters çevirdi. Dudakları aşağı inip memelerimin üzerinde gezindi, iç çamaşırımı çıkarırken beni oyaladı. Sonra beni çıtırçıplak bıraktı. Bir parmağını meme ucumun doruğunda gezdirirken gözlerini gözlerime dikti.

“Hoşuna gidiyor mu bu?” Bana gülümsedi. “Ya da bu?” Diğer meme ucumla sertçe oynadı. Boğuk bir inilti çıkardım.

“Ah,” dedim. “Hazza biraz acı karışmasına ne dersin?”

Başımı iki yana sallamamla gülümsedi. Nefesim boğazıma takıldı. Elimi kaldırıp yanağını avucuma aldım. Lorian’ın gülümsemeleri nadir, genellikle de alaycıydı. Bazen de bana o ağızdan acımasızca ve keskin sözler çıkacağı uyarısında bulunan vahşi gülümsemelerdi. Fakat *bu* gülümseme...

Bana onu mutlu etmişim gibi gülümsüyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Hı-hı. Bakalım o meşgul, küçük kafanın içindekileri gerçekten boşaltabilecek miyim?”

Lorian başını eğip meme ucumu ağzına aldı ve ben başını tutup bedenime yaslayana dek emip yaladı.

“Çok hassas,” diye mırıldanıp diğer mememe geçti ve ona da aynı özeni gösterdi. Bedenim kasıldı. Daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle, muhtaçlıkla.

“Sana dokunmak istiyorum,” dedim. Gömleğini yukarı çektim.

Lorian gömleğini yırttı. Teninin pürüzsüzlüğü karşısında ağzım sulandı. Ellerimi üzerinde gezdirip beni banyo yaparken izlediği gün hayalini kurduğum bedeninin her karışını öğrendim.

“Bunları da unutma.” Giysisinin kuşağını çekiştirdim. Dudakları göğsümün üzerinde, güldü.

“Seni gidi talepkâr yaratık.” Fakat isteğimi yerine getirip üzerindeki çıkardı. Bedenim teninin tenime değmesiyle daha da ısındı.

Bacaklarımı beline dolamaya çalıştım. Onu içimde hissetmek için *can atıyordum*. Kalın uzvuna sürtünmemle bir küfür savurdu. Bu yaptığımdan utanamayacak kadar düşkün hâldeydim.

“Henüz değil. Seni hazırlamam gerek.”

“Zaten hazırım.”

Lorian bu sözlerime aldırış etmeden öpücüklerini karnımdan aşağı götürdü. Bacak aramda başını görmek bana erotik gelmişken, hele bu...

Bu...

Çıplak sırtı, tenime değen sıcak teni, *kendisine aitmişçesine* bedenimin sıcağına hükmedişi ve beni en iyi nasıl kullanacağına karar verışı.

Nefesim kesildi. Başını ağır ağır kaldırdı.

“Daha sana dokunmadım bile Prisca.”

“Sana ihtiyacım var.”

“Biliyorum.”

Kendini nasıl özenle dizginleyerek bana dokunduğunu görmesem kibirli ses tonuna kızabilirdim. Parmakları ıslaklığını bulurken gözlerini yumuşuna, arzumu daha da tırmandırışına şahit olmasam. Yükseklerle. Daha da yükseklerle.

“Lorian.”

“Tanrılar adına, şu yalvarışın yok mu? İştitiğim en güzel ses. Biraz daha yalvar benim için, ben de sana istediğini vereyim.”

Yanaklarım kızarsa da gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Beni bekledi.

“İkimiz arasında utanacak hiçbir şey olamaz,” diye mırıldandı. “Asla. Şimdi, bana ne istediğini söyle.”

“Seni içimde istiyorum.”

Lorian klitorisime bir fiske atıp gülümsedi. Oram kasılırken gülümsemesi yayvanlaştı. Sonra o aynı parmak içime girdi. Tanrılar adına, bende yalvarma isteği uyandırıyordu.

“Beni burada mı istiyorsun?”

“İstedığimi biliyorsun.”

“O hâlde orada bulacaksın beni. Ayrıca hiçbir erkeğin sana aynı hisleri yaşatamayacağını anlayacaksın.”

Bu kez bedenimden yukarı çıktı ve dudaklarımız buluştu. Girişime yerleşmesiyle titredim. Yavaşça üzerime abandı.

Yarıya kadar girdiğinde, bir anda *dolup taşım*. Belki de bu kötü bir fikirdi.

“Ah, Lorian.”

Lorian sadece başını kaldırdı. O yeşil gözler öyle koyulaşmıştı ki neredeyse kararmıştı. Göz bebekleri irileşmişti. “Al beni Prisca.”

Eli aşağı uzanıp beni okşadı ve kendimi ona açtım. İki yandan bastıran heyecan dalgasıyla kıvrandım.

“İşte böyle yaban kedisi,” diye mırıldandı Lorian. Sonra elini çekip bir kez daha, yavaşça içeri girdi. Her abanışında leğen kemiği klitorisime çarpıyordu. Bacaklarımı ona doladım. Zirveye ulaşmıştım bile.

Ah, tanrılar adına, onu hissetmek... En gizli fantezilerimde hayalini kurduğumdan bile güzeldi... Yine de bana yetmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Daha sert,” dedim.

“Benim için yaratılmışsın,” diye mırladı Lorian. Fakat buyruğuma itaat ederek üzerime öyle sert abanmaya başladı ki gözlerimin önünden yıldızlar geçti. Acı vardı. Onunki çok iri olduğundan ve çok uzun zamandır ilişkim olmadığından... Fakat o zevk...

O zevki tarif edecek sözcükleri bulamıyordum. Bedenimin onu sıkıca sarışını... Bedenimdeki her sinirin daha fazlası için yanıp tutuşmasını... Nefesimin kesilmesini ve akıl almaz bir şeyin eşiğinde tüm kaslarımın gerilişini...

“Benim için gel yaban kedisi.” Lorian eğilip alt dudağımı hafifçe ısırıldı. “Ve hissetmeme izin ver.”

Seçeneğim yoktu. Çoktan bedenim gerilmeye, nefesim tutulmaya başlamıştı. Ben bedenimi ona sararken küfretti. Zirve içimden taşı. Öyle güçlüydü ki gözlerim karardı. Tek görebildiğim Lorian ve o kendisi için darmadağın oluşumu izlerken gözlerinde beliren sahiplenici, şehvet dolu bakış olana dek...

Uzuvlarım gevşekçe salındığında Lorian hareket etmeye devam etti. Gözleri hâlâ o vahşi şehvetle doluydu. "Henüz işimiz bitmedi."

O bitmemiş olabilirdi. Fakat ben kesinlikle bitmişim.

Bana ağır ağır gülümsedi. Belli ki ne düşündüğümü biliyordu. Çünkü içimden çıkıp beni dört ayak üzerine çevirip bir kez daha üzerine abandı. O pozisyonda bana daha da büyük gelen aletini sardım.

Lorian kulağıma, "Bu çok güzel," diye homurdandı.

Ellerini boğazıma doladı. Sıkmadan, sadece ürktücü bir tehdit olarak. Diğer eli aşağı inip klitorisimi içime girip çıkışıyla senkronize bir şekilde okşadı.

Bu da beni bir kez daha zirveye taşıdı.

"Benim için gel," diye buyurdu Lorian.

Dediğini yaptım. Öyle ahlaksızca bir inilti çıkardım ki güldü. Fakat dizginlenmiş bir kahkahaydı bu. Sonra içime sertçe girmeye başladı. Beni dorukta daha, daha uzun süre tutarak. Ta ki beni kendine çekip sarsılana, içime boşalana kadar.

LORIAN

Prisca yeniden kendi gözleriyle beni izlerken, düşmanın şatosunda sere serpe uzanmak bana tuhaf bir memnuniyet veriyordu. Gözlerinin o tuhaf rengini özlediğimi fark ettim. Fakat en azından, o gözler gizlenmiş olsa da olmasa da içlerindeki o hesapçı bakış aynıydı.

Birden Prisca'nın bakışı ciddileşti. "Neden o gün beni bırakıp gittin? Nehirde?"

Bunu bana daha önce hiç sormamıştı.

Suçluluk ya da pişmanlık gibi duyguları hissetmeye alışık bir adam değildim. Yine de yalnız başına o nehirde başına neler gelebileceğini düşündüğümde...

Prisca'ya sivri bir yanıt verme isteğini bastırdım. Öyle uzun süre sessiz kaldım ki gözlerini kaçırdı. Nihayet bir iç çektim.

"Birçok adamı çökertecek işler yaptım. Böyle bir hayat sürdürdüğünde nihayetinde bir seçim yapman gerekir. Ya yaptıklarının ağırlığının omuzlarına her adımında yığılmasına, ağırlıklarının seni ezmesine izin verirsin ya da o doğru ve yanlışa, iyi ve kötüye önem veren yanını susturursun. Seni ilk gördüğümde bir *kişi* görmedim. Çözümü olmayan bir sorun gördüm. Sonra bana baktın ve sağ kalacağını anladım."

"Nasıl anlayabildin bunu?"

"Unutuyorsun... Senden daha yaşlı ve daha bilgeyim." Prisca bu sözlerim karşısında gözlerini devirdi. Elimde olmadan gülümsedim. "O gün gözlerinde gördüğüm sadece korku ve ümitsizlik değildi."

Prisca burnundan güldü. "Doğru mu bu? Söyle bakalım, başka neleri gördüğüne inandın?"

Bileğini kavradım. Avucumda küçücüktü. Çok narin. Yine de bu kadın Kral'a, kendisinden önce hiçbir asinin yapamadığı kadar yaklaşılabiliyordu.

"Yakıcı bir öfke gördüm. İçinde özgür kalmayı bekleyen gazabı ve hıncı. İki adam öldürdün."

Prisca irkilerek elini kurtarmaya çalıştı. Fakat onu tutmaya devam ettim. "Hayatta kalmak için mücadele ettin. O ormandan sağ çıkıp beni tekrar buldun. Seni ve acemice bize gizli gizli yaklaşma çabanı gördüğümde seni öyle arzuladım ki bundan öfke duydum. Bu yüzden o duyguyu derinlere gömüp gereğini yapmayı aklıma bile getirmeme-ye yemin ettim. Sonra sahip olduğun gücü fark ettim ve kendimden nefret etmeme neden olsa da ferahladım."

Prisca'nın alını kırıştı. "Neden?"

Sözcükleri dillendirmek güç olsa da onları işitmeye hakkı vardı. "Çünkü seni bir süre için de olsa yanımda tutabilecektim. Sonra yemin ettim, bu yüzden benden nefret etsen bile hayatta kalmanı sağlayacaktım."

Prisca uzunca bir süre sustu. Sonra eğilip bileğini kavrayan elime bir öpücük kondurdu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi uykuluydu.

“Evet.”

“Siz melezler ne kadar güçlüsünüz?”

“Melezler insanlardan güçlüdür. Kral için bir tehdit oluşturmalarının bir nedeni de bu. Yaralandıklarında ya da hastalandıklarında daha hızlı iyileşirler. İnsan olsaydın o zehir seni öldürürdü.” Bu düşünce damarlarımın buz kesmesine neden oldu. Melez kanı da taşısa Prisca ölüme çok fazla yaklaşıtı.

Buna sebep olan kadını doğramamak için kendimi zor tutmuştum. İçgüdülerim beni onun getirdiği tehdidi ortadan kaldırmaya itiyordu.

“Ya Feyler? Onlar insanlardan ya da melezlerden ne kadar daha güçlüler?”

“Feyler kendilerine has yaratıklardır. Fakat çok farklı Fey türleri olduğundan onları düzgün bir şekilde kıyaslamak zor olur. Bazıları uzun ömürlüdür. İnsanlara kıyasla neredeyse kadim varlıklardır. Onların gözünde insanlar, bir tehdide dönüşmeden ortadan kaldırılmaları gereken haşerelerden çok da farklı değildir. İnsanları seven Feyler’e de rastladım. Sabium’un iddia ettiği gibi sadece cinsel anlamda ya da *yemek olarak* değil. Dostlar olarak.”

Prisca bu sözlerimin üzerine düşündü. “Sen Feyler’i dost olarak görüyor musun?”

Dürüstçe, “Bazılarını,” dedim. “Bazılarından ise olabildiğince uzak dururum. Fakat onların gücünü sormuştun. Çoğu insanda tek yetenek vardır. Tek beceri. Melezlerin de öyle. Fakat o tek beceri Feyler’le aşık atmalarını sağlayabilir.”

“Ya Feyler?”

“Sadece bir ana becerileri vardır. Melezlerde olduğu gibi. Fakat ayrıca çeşitli, küçük büyü güçleri de olur. İnsanlara inanılmaz gelen basit şeyler.”

Prisca bir süre sustu. “Çok bilgilisin. Belli ki uzun zamandır yolculuk ediyorsun. Nasıl bir şey?”

Prisca bu soruyu paralı asker olmanın nasıl bir şey olduğunu kastederek gibi sormuştu. “Özgürlük kısmı hoşuma gidiyor. Fakat... Epey yalnız kalabiliyorsun.”

“Marth ve diğerleri sana arkadaşlık ederken bile mi?”

Güldüm. “Çok uzun zamandır birlikteyiz. Birbirimizden epey sıkıldık.”

Prisca esnedi. “Burada uyuyakalmadan odama dönmeliyim.”

Ona karşı çıkma isteğimi bastırdım. O kadını sahiplenmek bir hata olurdu. Ne kadar kokusunu içime çekmek, onu güvende olacağı o yatağa zincirlemek istesem de.

Bu yüzden giyinmesine yardım ettim. Onu uzun öpücüklerle ve fısıltılı, açık saçık sözlerle oyaladım. Ta ki o gülene, gözleri şehvetle parlayana dek.

Sonra ona kalmasını emretmek gibi aptalca bir iş yapmadan, onu neredeyse ite kaka odamdan çıkardım.

PRISCA

Sonraki iki gün su gibi aktı. Vicer kendi planlarını yaparken ben de kendi planlarımı yapıyordum. Lorian zamanının çoğunu Kral’la çıktığı bir başka av gezisinde geçirmişti. Ben de zindanda Tibris’e yardım ederek, planımızın her adımını tekrar tekrar gözden geçirerek.

Diğer leydilerle yenen yemekler, huzursuz bir deneyime dönüşmüştü. Caraceli’nin her zamanki koltuğu boştu. Fakat yanımda oturup kulağıma tehditler fısıldadığından bunun beni çok da üzdüğünü söyleyemezdim. Lisveth eski yerini alsa da pek sesi soluğu çıkmıyordu.

Pelopia ve Alcandre ara sıra bana temkinli bakışlar atıyorlardı. Belli ki Caraceli onları nasıl bir entrikacı olduğuma ikna etmeyi başarmıştı.

Ne var ki o ikisine güç bela odaklanabiliyordum. Bunun yerine aklım hep Lorian’ın geçen gece bana nasıl sahip olduğundaydı. Vücudu hakkında –ondan nefret ederken bile– fanteziler kurarken düşündüğüm şeyde haklı çıkmıştım. Muhtemelen artık diğer hiçbir erkek onun yerini tutamayacaktı. Yine de buna pişman olamıyordum.

Lorian o anda Kral'ın yanında aylaklık ediyor, Farrow'un söylediği bir şeylere gülüyordu. Paralı askerden prene dönüşümü karşısında hayrete düşmemek elimde değildi.

Gözlerini gözlerime çevirdi. Sert bakışı karşısında yutkundum. Bir terslik vardı. Ona belli belirsiz başımı sallayıp yemeğime döndüm.

Gel gör ki yemeğe dokunamadım.

Onunla odasında buluştuğumuzda göğsüm korkuyla ağırlaşmıştı. Lorian kapıyı açar açmaz, "Ne var?" diye sordum.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Az önce Sabium'un pazara giden tüneli doldurttuğunu öğrendim."

Kulaklarımın içini şiddetli bir uğultu doldurdu. Lorian küfrederek beni odanın içine çekti ve kanepeye oturttu.

"Üzgünüm Prisca."

"Kral planlarımızı biliyor."

"Bilse hepimizi yakarlardı. Fakat biri tünelin hâlâ orada olduğunu ve kullanılmadığını ona hatırlatmış olabilir. Belki de bir muhafız girişin yakınındaki toz yığınlarının bozulduğunu fark etmiştir. Ya da Sabium zaten tüneli doldurtmayı planlıyordu ve tesadüfen bunu şu zamanda yaptırdı."

"Sen tesadüflere inanmazsın."

Lorian sadece başını iki yana salladı. "Nelere inandığımı bilsen şaşarsın. Fakat başka bir olasılık da var."

Başımı salladım. "O da Sabium'un zindanına birisinin girdiğini bilmesi ve bir tür tuzak hazırladığı." Ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Tünel tek yol değildi. Olamazdı. "Başka bir şey düşüneceğim."

"Prisca."

"Bu iş burada bitemez."

Lorian elimi tuttu. İlk kez gözlerine kederin gölgesi düşmüştü. Elimi elinden kurtardım.

"Öyle bakma. Tilsimini bulursam yardım edeceğimi söylemiştin. Buna yemin etmiştin."

Lorian kaşlarını çattı. "Yeminimin gereğini yerine getireceğim. Fakat şu an bir planın yok."

“Bir plan kuracağım.” Sesimi sakın tutmaya çalışsam da, Lorian’ın gözlerindeki acıma hissine bakılırsa bunu başaramamıştım. Şefkati gözlerimi yaşarttı. Kolumu elinden kurtardım. O anda merhame-tiyle baş edecek hâlde değildim.

“Gitmem gerek.”

“Prisca.”

Uzun adımlarla odadan çıktım. Artık tünel bir seçenek olmadığına göre mahkûmları nasıl çıkaracaktım? Tanrılar Günü balosuna sadece dört gün vardı. Kral’ın dikkatli davrandığı da belliydi.

Zihnimden olasılıkları geçirdim. Hizmetçilerin koridorları şato-nun arka çıkışına bağlanıyordu. Fakat şato arazisinden çıkacak herke-sin illaki ön kapılardan geçmesi gerekiyordu. Büyümle ne kadar alış-tırma yapmışsam da zamanı üç yüzden fazla mahkûmu kapılara giden taş döşeli yoldan geçirecek kadar donduramazdım.

Belki de Vicer asilerin bulabildikleri her tür taşıtı çalıp bizimle şatoya yakın bir yerde buluşmalarını ayarlayabilir, böylece melezleri o taşıtlara bindirebilirdik.

Burnumdan güldüm. Herkese yetecek sayıda taşıt çalabilseler bile muhafızların şatoya yaklaşan yüzlerce atı, faytonu ve at arabasını fark etmemeleri olası mıydı? Şehrin farklı noktalarında konuşlanan muha-fızlar görmüştüm. Gözlerini nasıl dört açtıkları ve rastgele aramalar yaptıkları dikkatimden kaçmamıştı. Şehir muhafızları Tanrılar Günü’nde tetikte olacaklardı. Özellikle de şafakta çok sayıda mahkûm idam edileceği için.

Karnıma bir ağrı oturdu. Kulaklarımdaki çınlamadan hiçbir şey işitemez oldum. Zaten Wila’yı yüzüstü bırakmıştım. Asinia’nın anne-sini de. Kendi annemi de. Artık kimseyi yüzüstü bırakamazdım. Kim-senin benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Derin bir nefes alıp titreyen ellerimi elbiseme gömdüm. O an yap-mam gereken, Kraliçe yokluğumu fark etmeden süitine dönmektir. Ze-hirlenmemin ardından hepimizi daha fazla gözler olmuştu ve sorular sormaya başlamasını hiç istemezdim.

Kraliçe'nin sütine yürürken zihnim durmadan çalışıyordu. Mahkûmları kurtarmanın bir yolu vardı. Bunu biliyordum. Böyle bite-
mezdi. Böyle *bitmeyecekti*.

Kraliçe içine kapanık bir günündeydi. Hizmetçiler içeri çay ve küçük, mükemmelen şekil verilmiş hamur işleri getirirler de kraliçe bunlara aldırış etmeden pencereden dışarı bakıyordu.

Birçok hayat tehlikedeysen, ben gündüz düşleri kuran Kraliçe'yi izliyordum.

En az bir saat süren, Kraliçe'nin aldırış etmediği tutuk bir sohbetin ardından Lisveth, "Her şey yolunda mı, majesteleri?" diye sordu.

Kraliçe, Lisveth'e sade bir gülümsemeyle karşılık verdi. Fakat o gülümseme hemen kayboldu ve derin bir iç çekti. "Son zamanlarda kocam dalgın. Oğlumuzun Tanrılar Günü'nde evine dönmesi önerimi de kabul etmedi." Başını bir kez daha pencereye çevirmesiyle çilleri iyice belirginleşti. Anlaşılan Kraliçe'nin bizimle paylaşacakları bundan ibaretti. "Ah, bütün gün yanımda oturmak zorunda değilsiniz." Bir kez daha iç çekti. "Gidip pazara giden faytonlardan birine binin ya da bahçede bir yürüyüşe çıkın."

Sesinin tonu neredeyse suçlayıcıydı. Kendi isteğiyle yanına gelmemiz bir külfetmiş gibi.

Kraliçe'nin lafının sonunu getirmesini beklemeden ayağa fırlamıştım bile. Kraliçe bir kaşını kaldırıncaya başımla onu selamladım. "Teşekkürler, majesteleri."

Biz Kraliçe'nin sütinden çıkar çıkmaz Madinia yanıma geldi.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Kolumu tuttu. Başımı iki yana salladım. "Burada olmaz."

Peşimde Madinia'yla şatodan bahçeye çıktım. Muhafızların sayısı her zamankinden fazlaydı. Batımızda, birkaç yüz metre uzanan çimlerin diğer ucunda, faytonların bulunduğu, geniş, tuğla binanın yanında kraliyet ahırını vardı.

"Zindanlardaki tüneli mahkûmları çıkarmak için kullanamayacağız."

Madinia'nın bana dikilen gözlerinde dehşet vardı. "Ne demek istiyorsun? Oradan çıkacaktık."

"Artık değil. Kral tüneli doldurttu."

"Ne yapacağız?" Madinia'nın hakkını teslim etmem gerekirdi. Sözlerinde panik sezilmiyordu. Samimi bir soru gibiydi bu. Asık yüzünden seçeneklerimiz üzerine konuşmak istediğini okudum.

"Bilmiyorum." Sesim titredi. Madinia bana bel bağlamışken, hepsi bana bel bağlamışken bunu itiraf etmek...

"Ek bir planın vardır. Biliyorum ki vardır. Prisca, yardım etmek istiyorum."

Her zamanki gibi ses tonu kibirliydi. Çünkü Madinia bir şeyler *istemeye* alışık değildi. Biz Kraliçe'den bir şeyler istediğimizde bile bunu dile getiren genellikle Lisveth oluyordu.

Madinia'ya çıkmak için ağzımı açtığımda göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Döndüm. Yanımda dikilen Madinia'nın da aynını yaptığını hissettim.

Davis ahırın önünde dikiliyordu. Elini kaldırıp salladı. Yakın arkadaşlarımız gibi yüzünde o doğal gülümsemeyle. Davis'e dudak bükmemek için mücadele veren Madinia'ya baktım.

"Yardım etmek istiyor musun?"

Madinia iç çekti. "Bu hoşuma gitmeyecek, değil mi?"

PRISCA

Sonrasında olanlar Madinia'nın hoşuna gitmemiştir. Ben Davis'e aynı şekilde el sallayarak karşılık verdikten kısa bir süre sonra Madinia'yla onun yanında dikilmiş, yüzlerce atsız faytona bakıyorduk. Davis'in bizi faytonla gezdirmesi için Madinia'nın bunu ima etmesi bile yetti.

Davis, Madinia'ya gülümseyerek, "Gördüğünüz gibi onları burada tutuyorum," diye mırıldandı.

Madinia'nın yapma bir bebek gibi Davis'e gülümsemesini takdir ettim. Davis'in gözleri hafifçe açıldı ve kenarları kırıştı.

Bir ara odamı paylaştığım kadınların en az üçünü dehşete düşürdüğünü bilmesem, Davis'in neredeyse utangaçça ayaklarını yere sürmesine kanabilirdim.

Auria'nın bana zehirlendiğim gün –sarayın yarısının Lorian'ın sarhoş bir kadını odasına taşıdığını gördüğü gün– Davis'in "Prens'e" göz kırptığını gördüğünü söylemesi de cabasıydı.

Davis'in ölmesini isterdim.

Lorian'ın sesi kafamın içinde yankılandı.

"Köyünden ayrılalı henüz haftalar oldu ve şimdiden küçük bir vahşiye dönüşmeye başladın."

Madinia, "Faytonlar nasıl yönetiliyor?" diye mırıldandı. "İstenen yere gitmelerini sağlamak için büyük bir güç gerekiyor olmalı."

Davis'in göğsü kabardı. Sırıttı. "Sana göstereyim."

Memnuniyetim öfkemi yatıştırdı. Davis'in peşinden geniş ahırın iç kısımlarına yürüdük. Odanın arka tarafında, ardında bir dolap olabileceğini düşündüğüm bir kapı vardı. Davis'in kapıyı açmasıyla tüm duvarı kaplayacak kadar geniş bir şehir haritası ortaya çıktı.

Madinia hayranlıkla, "Vay," dedi. Davis ben yokmuşum gibi davranıyordu. Ben de böyle olmasını dilemiştim. Bir adım yaklaşıp haritadaki ayrıntıları elimden geldiğince hafızama kazıdım. Nefesim kesildi. Harita öyle ayrıntılıydı ki âdeta bir sanat eseri idi. Şehrin her yanını içeriyordu. Üzerine küçük, temsili faytonlar bağlanmıştı. Bunlar canlıymış gibi hareket ediyordu.

Kral'ın gözdeleleri her gün böyle bir büyü'nün keyfini sürerken köy şifacılarımız bile büyü güçlerinden mahrum bırakılmıştı. Hayatları kurtarabilecek güçlerinden.

Madinia bir elini Davis'in kolunun üzerine koyup ona doğru eğildi. "Nasıl çalışıyor?"

Davis bir elini haritanın köşesine, parşömenin üzerinde bir taşın olduğu noktanın üzerinde tuttu. Donakaldım. Taş bir oceanus taşı değildi. Donuk, sarı renkteydi. Fakat hafifçe parlıyordu. Davis arkamızda kalan küçük faytonlardan birine uzandı. Faytonun temsili eşini bir parmağıyla, harita üzerinde şato kapılarının dışına çıkana kadar itti.

"Benime gelin," dedi.

Davis'in peşi sıra kapılardan çıkıp bizi bekleyen faytona ulaştık. Parmağıyla faytonu olması gereken yere göndermişti.

Ah! Madinia'ya baktım. Neyse ki Madinia bir budala değildi.

Alçak sesle, "Anlamadığım bir şey var," dedi Madinia. "Faytonlar insanlara, diğer faytonlara ve atlara çarpmamak için ne zaman duracaklarını nereden biliyorlar?"

"Babamın sihri biraz da burada. Faytonlara belli bir düzeyde bilinç aşıladı. Faytonlarda yolculuk edenlerin güvende olmalarını sağlayacak kadar."

"Faytonlarda çok zaman geçiren biri olarak bunu takdir ediyorum." Madinia'nın kahkahası aynı anda çınlayan yüz küçük çan gibi çıktı. "Fakat birini harita odasına gizlice girip bir faytonu istediği yere götürmekten alıkoyan ne?" Madinia bu tür bir olasılık onu gerçekten endişelendiriyormuş gibi dudağını ısırdı.

"Bunun için endişelenmen yersiz," dedi Davis. "Haritanın Kral'ın en güvendiği muhafızlar tarafından korunmasının yanı sıra, babam hariç fayton güzergâhlarını değiştirebilecek tek kişi benim."

Madinia, Davis'in koluna girdi. "İşte şimdi rahatladım."

Boğazımı temizlememle Madinia o cansız gülümsemeyi bana çevirdi. "Setella'nın şehirde bir işi var," dedi. "O ara sen beni oyalarsın, değil mi Davis?"

Bazı kadınların sözcükleri mırlar gibi çıkararak erkeklerin aklını başından nasıl alabildiklerini hep merak etmiştim. Önümüzdeki birkaç günü atlatabilsek belki Madinia'yı bana bunu öğretmeye ikna edebilirdim.

Davis bu sözlere karanlık bir bakışla karşılık verdi. Madinia'nın sadece aklından geçirmekle Davis'i yakabileceğini bilmesem endişelenebilirdim.

Aslında belki gerçekten endişe etmem gereken de *buydu*. Madinia'yı bakışımla uyardım. Bana sırtıttı. Sonra sırtını dönüp Davis'le beraber faytonlara yürüdü.

Biri, "Nereye gidiyorsun Setella?" diye seslendi.

İç çektim. Oysa amacımı gerçekleştirmeye ne de yaklaşmıştım. Dönüp baktığımda Pelopia ve Alcandre'nin bana doğru geldiklerini gördüm.

Yalan söyledim. "Pazara gideyim demiştim." Bana katılmak istemeyeceklerini umdum.

Pelopia ağzını açtı. Fakat omzumun üzerinden bakmasıyla gözleri alevlendi. Dönüp baktım. Lorian yanında Gromalia renkleri içindeki çok sayıda adamla şatodan çıkıyordu. O adamlardan biri Marth'tı. Onu yüzünde öyle dalgın bir ifadeyle, gözleri sıkın görmek tuhaftı. Geride kalıp Lorian'la arasındaki mesafeyi açtığını, sonra hizmetçi kızlardan birine göz kırptığını gördüm. Kız, Marth'a cilveli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Lorian dönüp Marth'a sert bir bakış attı. Sırtıtmamak için kendini zor tuttum.

Pelopia, "Hastalandığında Prens'in seninle nasıl ilgilendiğini işittim," diye fısıldadı.

Ona ne yanıt vereceğimi bilemedim. Herhangi bir inkâr merakını daha da besleyebilirdi.

Ben yanıt vermeyince Pelopia, "Merak etme," dedi. "Anlıyorum. Uzun, kıvrık saçlarıyla ve muzip gülümsemesiyle çok yakışıklı bir çapkın o."

Gülümsemem donakaldı.

Saçı ne kıvrık ne de uzun olan adama doğru döndüm. Rolünü sürdüren Lorian bize göz kırptı.

Artık Kral'ın onun yanında oturmasına neden izin verdiğini anlıyordum. Lorian bir başka adamın yüzünü taşıyordu.

Fakat nedense sadece ben Lorian'ı görebiliyordum.

Neden? Bunun sebebi taktığı tılsımı kullanmaya başlamadan önce onunla tanışmam mıydı?

Hayır. Tıbrıs ve Vicer tılsımın koyulaştırdığı yeni gözlerimi görebiliyorlardı.

Sebeup Lorian'ın bir melez olması mıydı? Tıbrıs'e Gromalia Prensi'ne baktığında ne gördüğünü sormalıydim.

Gözlerimi Lorian'a dikip taşları yerine oturtmaya çalışırken kalbim küt küt atıyordu. Demek bu sayede şatoda nereye isterse gitmesine, ne isterse yapmasına izin verilmişti. İstese başka yüzleri de kullanabilir miydi?

Aşına olduğum yüz Lorian'ın gerçek yüzü müydü?

"Setella?"

İrkildim. "Özür dilerim. Düşüncelere dalmışım." Bunun bir önemi yoktu. Olamazdı da. Önemli olan Lorian'ın kullandığı büyü her ne ise, gözlerim büyü'nün etkisinin ardındaki gerçeği görebiliyordu. Bunu yapamamış olsam Lorian şatoya adım atar atmaz kim olduğumu anlamaz, ben de onun kim olduğunu anlayamazdım.

Bu düşünce beni ürpertti.

Alcandre, "Bahçede yürüyüş yapacağız," dedi. "Sana pazarda iyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim."

Tıbrıs kucığında taşıdığı bir şarap kasasıyla yanımdan geçti. Gözlerimi gözlerine çevirmemle başını sallayıp bana kendisini takip

etmemi işaret etti. Her zamankinden de çok yoruluyordu; geceleyin mahkûmları iyileştirirken gündüzleri Kral'ın misafirlerinin en sevdikleri şarapları içmeleri için uzun saatler boyunca çalışıyordu.

Zamanı kilerin kapısının önünde fısıltılı bir sohbet etmemize yetecek kadar dondurdum. Tibris'in yüzü kireç kesildi. "Pislik herif tüneli doldurttu demek? Ne yapacağız Pris?"

"Vicer'la konuşmaya gidiyorum."

"Sana bunun çok tehlikeli olduğunu söyleyecek."

"Biliyorum." Uzun, hüzünlü bir an boyunca sessiz kaldık. "Başka bir planım var. Şekillenmeye başladığında sana bir mesaj göndereceğim."

Tibris başını salladı. "Ben de biraz kafa yorayım. Böyle bitemez Pris. Onları burada bırakmayacağız."

Tibris'in ne düşündüğünü biliyordum. Melezleri uyuşmuş hâllerinden kurtarmamız, daha güçlü ve sağlıklı olmalarını sağlamamız, birkaç gün sonra ölüme yürürken başlarına gelecek her şeyin farkında olmalarından başka bir iş yaramayacaktı demek?

"Evet. Bırakmayacağız."

Vicer'ın yanına giderken peşimde birileri olabilir diye gözümü dört açtım. Bu yüzden de evin önünden defalarca geçmem, ara sokaklara girmem ve verandalara gizlenmem gerekti.

Nihayet kimsenin beni takip etmediğinden emin olunca kapıyı çaldım. Vicer'ın kapıyı hemen açıp beni kolumdan tutarak içeri çekmesiyle afalladım.

"Sana da merhaba."

Vicer'ın canının çok sıkın olduğu belliydi. Eh, birazdan canını daha da sıkacaktım.

Peşinden –boş olduğunu görüp şaşırdığım– ortak salona yürüdüm. Derin bir nefes aldım.

"Tüneli doldurdular."

Vicer uzaklara baktı. Başarı şansımızı hesapladığını görebiliyordum.

Belli ki hesaplarından iyi bir sonuç çıkmamıştı. Çünkü en az altı farklı dilde küfretmeye başladı. Yüzü kızardıkça kızardı. Yumruklarını sıkı. Nihayet Margie mutfaktan gelip Vicer'a sakin olmasını söyledi.

Vicer'in daha önce bu tür bir tepki verdiğini hiç görmemiştim. Fakat hepimizin sınırları gergindi.

"Yine de başarabiliriz," dedim. Hemen başını iki yana sallamasına aldırış etmedim. "Margie, bizimle gelecek misin?"

Margie duraksadı. "Burada, şehirde kurulu bir düzenim var."

"Mahkûmların sana ihtiyacı var."

Mahkûmlar duygusal açıdan tükenmişlerdi ve açlıkla pençeleşiyorlardı. Fakat ben daha da önemlisi Margie'nin onlara ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Margie'nin gözlerinde kederli bir bakış belirdi. O anda kızının o mahkûmların arasında olmasının, Rosin'in birkaç gün sonra tutuklanıp geçen Tanrılar Günü'nde yakılmamış olmasının hayalini kurduğundan emindim. Rosin Kral'ın zindanında bir yıl geçirse de hâlâ hayatta olacaktı.

"Bunu düşüneneğim."

Neyse ki Vicer karargâhta beni Chava'yla buluşturdu. Chava her zamanki gibi sessiz olsa da dipleri kendi rengine dönmeye başlayan saçlarının icabına baktı.

Chava işini bitirdiğinde ortak salona –hepsinin planımızın gerçekleşme olasılığına dair farklı fikirleri olan– başka asiler gelmişti. Çoğu şehir duvarlarının ardına ulaşan mahkûmları –tabii onları şatodan çıkarabilirsek– Vicer'in şehirden uzağa taşımasına yardım edeceklerdi. Bu yüzden söylediklerini dinledim. Her ne kadar çoğu bana melezlerin sonlarının ölüm olacağını söylese de... Ben bir aşağı bir yukarı yürümeye başlayınca Margie beni kenara çekti.

Yüzünde cılız bir gülümsemeyle, "Sana bir şey soracağım," dedi. "Vicer melezleri kurtarmanın çok tehlikeli olacağına hükmederse ne yaparsın?"

"Ona aldırış etmem ve şansımı denerim."

Margie bana gülümsedi. "O hâlde bu konuda diğerlerinin ne düşündüğünün bir önemi yok."

Bir kaşımı kaldırıp Margie'ye baktım. Elini salladı. "Vicer'i öz evladım gibi severim. Fakat bu kadar çok asi demek çok fazla görüş demek. Başarılı olacaksan da kendinden şüphe etmeyi göze alamazsın."

Oysa benim de şüphelerim vardı. Bu şüpheler ayağıma dolanıyordu. Margie haklıydı. Bu işi başaracaksam mahkûmları kurtarabileceğime *inanmak* zorundaydım.

“Teşekkür ederim.”

Vicer, Ameri’yle konuşurken bana doğru baktı. Ona başımı salladım. Yüzümü süzdü. Bir süre sonra o da bana başını salladı.

Tek yapabileceğim planda üzerime düşeni yapmak ve Vicer’in fikrinin değişmesini ümit etmektir.

Şatoya dönmem normalin iki katı zaman alsa da Madinia’nın beni takip etmesi bana dikkatli olmayı öğretmişti. Geri döner dönmez Daselis’e Telean’ın bana uğrayıp uğrayamayacağını sordum. Daselis burnunu çekip terzinin son derece meşgul bir kadın olduğunu fakat bir mesaj göndereceğini söyledi.

Daselis’ten yanıt alamazsam onunla temas kurmanın başka bir yolunu bulacaktım.

Neyse ki Telean akşam yemeğinden önce bana uğradı. Gözleri gözlerime çevrildi. Yeni bir kolyem olsa da içimden bir his bana onun tulsımın maskeleyiği gözlerimin asıl rengini –en iyi arkadaşının gözlerinin rengini– anımsadığını söylüyordu. Elimle yatağa, yanıma oturmasını işaret ettim. Sonra fısıltılı bir sesle ona ihtiyacım olanın ne olduğunu söyledim.

“Sana yardım edeceğim,” dedi Telean. “Böyle bir dava için canımı vermekten onur duyarım.”

Canımı vermek mi? Neden sonra ne kastettiğini anladım. Ondan kendisini feda etmesini istediğimi düşünmüştü. Bunu yapmaya da gönüllüydü.

“Bizimle geleceksin.”

Bu sözlerime şaşırdı. “Sen... Beni yanında istiyor musun?”

Gerçekten onu orada ölüme terk edeceğimi mi düşünüyordu? Nazikçe, “Sen benim teyzemsin Telean,” dedim. “Elbette seni yanımda istiyorum. Akraba olmasak da seni diğer herkesle birlikte buradan kurtaracağım.”

Telean’ın gülümsemesi güzel, ışıltılıydı. O anda onun hayattan beklentisinin ne kadar azaldığını fark ettim. Çevresindeki insanlardan beklentisinin.

“Bu lanet şatoda fazla uzun zaman geçirmişsin.”

Güldü. "Öyle."

Elimi sıktı. Ben de onun elini.

Üç yüz insanı zindanlardan çıkaracaktık. Birlikte.

LORIAN

Kardeşim o çok ihtiyacımız olan tılsıma ulaşmak için –Fey yemini bile etmiş olsak– Prisca'ya bel bağladığımı işitse aklını kaçırırdı.

Marth da benimle aynı fikirde olacaktı ki, "Bundan emin miyiz?" diye sordu.

Oturma odamda dikiliyorduk. Ayaktaydık çünkü kapının yanındaki kanepeye bakmak bile Prisca'yı oraya uzanmış, benim için inlerken görmeme yetiyordu. O küçük yaban kedisini düşünmek bile aklımı başımdan alıyordu.

Marth'ı kararlarımı sorguladığı için suçlayamazdım. Ben de o kararlar için kendimi defalarca sorgulamıştım.

Prisca'ya tünelin doldurulduğunu haber vermemin üzerinden iki gün geçmişti. Gözlerindeki neşenin akıp gidişini görmemin üzerinden. O günden beri beni görmeye gelmemişti. Fakat onu şatoda görebildiğim anlarda hâli bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Prisca'nın yüzünde hep düşünceli bir ifade vardı. Gözleri dalgındı. Artık cismen orada değilmiş, zihni durmadan yeni planını gözden geçiriyormuş gibiydi. Artık asilere bel bağlamayan plan. Bunun yerine planının merkezinde *ben* vardım. Tıpkı benim planımın merkezinde Prisca olduğu gibi.

Melezleri kurtarmasına yardım edecektim. O da tılsımımı bulacaktı. Bana tılsımın yerini söylemeyi reddetmişti. Prisca'ya kıyıp tılsımın yerini söyletene kadar işkence edecek olsam zamanı dondurup muhtemelen öyle bir işe giriştiğim için beni hadım ederdi.

Yaban kedisi o ana dek planlarımda –ve muhtemelen hayatımda– karşılaştığım en büyük aksaklık olmasına rağmen içim gururla doldu.

Nihayetinde o haklıydı. Görev paylaşımı yapıp birbirimize yardım etsek sonunda ikimiz de kazanabilirdik.

Ortadaki riske rağmen Prisca'nın anlaşılmamızda üzerine düşen görevi yerine getirmek için elinden ne gelirse yapacağını biliyordum. Bu uğurda gerekirse canını vereceğini de.

Fakat bu düşüncenin beni memnun etmesi mümkün değildi. Hayır, bu sadece içimde en yakınımıdaki muhafızın boğazını kesme isteği uyandırıyordu. Yarın Prisca'nın peşine düştüklerinde içlerinden biri eksilsin diye.

“Lorian?”

Kendimi Marth'a odaklanmaya zorladım. “Prisca'nın tılsımı getireceğine güvenim tam.”

Marth kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten tanıdığım Lorian mısın sen?”

Dişlerimi sıktım. Şaşkınlığından dolayı Marth'ı suçlayamazdım. Daha birkaç hafta önce, böyle önemli bir görevde Galon'dan, Marth'tan, Rythos'tan ya da Cavis'ten başka birine güvenebileceğim fikrine güler geçerdim. Yine de... Prisca'yı *taniyordum*. Yanında aşağımızdaki zindana atılan melezler olmadan şatodan ayrılmaktansa kolunu kesmeyi yeğlerdi. Onun da bana güvendiği anlamına geliyordu bu.

“Tılsımı bana getirmezse melezler ölecek.” Prisca o durumda öleceğini bilse de, onun o üç yüz hayata kendi hayatından daha fazla değer verdiğini biliyordum. Zaten bu yüzden ona anlaşılmamızdaki bu küçük ayrıntıdan bahsetmiştim.

Ona bunu söylediğimde gözlerinde kırgın bir bakış belirmişti. Fakat başarılı olmazsam neler kaybedeceğimi hayal bile edemezdi.

Marth'a, “Diğerlerine planı anlat,” diye buyurdum. “İstediğimiz şeyi almamızın tek yolu bu.”

Marth başını salladı. Biri kapıyı çaldı. Sese doğru döndüm. Daha Marth kapıyı açmadan dışarıda bekleyen Prisca olduğunu biliyordum.

Prisca, Marth'a gülümsedi. O tuhaf, vahşi kıskançlık içime oturdu. Marth bana bakıp bir kaşını kaldırdı. Sonra Prisca'ya aynı şekilde gülümsedi. Fakat kendisini hemen koridora attı.

“Öyle telaşla nereye gidiyor?”

“Seni ilgilendirmeyen bir yere,” dedim. Hâlâ az önceki kızgınlığımı üzerimden atamamıştım.

Prisca bir kaşını kaldırdı. “Ah, Desene kara kara düşünme vakti. Seni yalnız bırakayım.”

Daha o hareket ettiğimi fark etmeden elini tutup onu bedenim ve kapının arasına kıştırdım. Kızgınlığım büyük bir öfkeye dönüşmüştü. Böyle olmamalıydı. Bu kadının bana *her şeyi* sorgulatması asla hesapta yoktu.

“Sendeki bu neşenin sebebi nedir peki?”

Prisca bana gülümsedi. “Vicer yardım etmeyi kabul etti. Asiler yeniden plana dahil oldular.”

“Bir başka erkeğin adını ağzına almanın zamanı değil şimdi.”

Cılız bir kahkaha attı. “Şimdi gideyim, bir ara sana uğrarım...”

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Dudaklarım dudaklarına kenetlenip iniltisini ağzımın içine hapsedti. Elbisesini sıyrıp elimi sıcak bacak arasına götürdüm.

“Şimdiden benim için ıslanmışsın. Bana kontrolümü kaybettirmekten *keyif alıyorsun*, değil mi?”

Önce bir, sonra iki parmağımı içeri sokmamla bir sonraki kahkahası bir iniltiye dönüştü. Parmaklarımı kıştırdı. Beli geriye yatarken dişlerimi boynunda gezdirdim. Teninin tadı tatlı bir zehir gibiydi. Arzu etmemem gereken... Fakat elimde tutmak için gerekirse kan dökeceğim her şey onda vücut bulmuş gibiydi. Bir kez daha inledi... Ben ona ne kadar muhtaçsam o da bana o kadar muhtaçtı. Bu düşünce öfkemi yatıştırdı. En azından bu açıdan birbirimizden farkımız yoktu.

Onu biraz daha heyecanlandırmak istiyordum. Yalvarması bana keyif veriyordu. Fakat onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Çaresizce ihtiyacım olan...

Prisca nefes nefese, “Şimdi, Lorian,” dedi. Parmaklarımı ondan ayırıp pantolonumu neredeyse sakarca hareketlerle, yetecek kadar gevşettim. Ellerim Prisca’nın kıçını bulup onu duvara yasladı. Benim için kendisini açtı ve aletimi dibine kadar içeri soktum. O an, oraday-

ken, *içindeyken* hissettiğim zevki sözcüklerle tarif etmem imkânsızdı. Prisca o hırıltılı iniltilerden birini çıkardı. Sesi ağzımla yakalayıp ondan çaldım.

Onu olduğu yere mihlayıp ileri geri gittim. Görüşüm daraldı. Ta ki tek görebildiğim o olana dek. Prisca benim için kıvranırken, elleri omuzlarıma ve sırtıma giderken, tırnakları beni mahmuzlamak için tenime gömülürken ben de bir homurtu çıkardım.

Ona, "Hızı ben ayarlayacağım," dedim. Bedenimi daha sıkıca sardığını hissettim. Gülüşüm nefessiz bir homurtuydu. Tanıdığım insanlar arasında –belki *ben* hariç– emir almaktan en nefret eden kişi Prisca'ydı. Yine de orada, ben *içindeyken* benim ona hükmetmemi *istiyordu*. Emirlerim onu canlandırırıyordu.

Sertçe içine girmemle nefesi kesildi. Kalçalarını benim için uygun açığa getirip beni daha da derinlerine aldı. Hızlanarak, elimi klitorisine kaydırdım ve içindeki kaslarının beni sıkıştırma şeklinden, etrafımda titremeye başlamasından gerildim.

Prisca'nın nefesi boğazına takılırken bir yandan içine sertçe girip çıkıyor, diğer yandan küçük çıkıntısını okşuyordum. Çıkardığı inilti ve... Ve sanki beni asla bırakmak istemezmiş gibi etrafımı saran sıcaklığının baskısıyla...

Öyle bir geldim ki dişlerimi zevkten gıcırdatırken kendimi toplamam için bir elimi duvara yaslamam gerekti. Prisca'nın bedenime yapışık bedeni titredi. Her gün hissetmek istediğim küçük artçı sarsıntılar.

Ağır ağır kendisine geldiğini hissettim ve başımı kaldırdım. Gözleri yarı kapalıydı ve tılsıma rağmen kehribar rengi bir pırıltı yayıyordu. Ağzını açtı fakat dudaklarımı dudaklarına yasladım. Henüz gerçekliğe dönmeye hazır değildim.

Ona benim olduğunu söylemiştim fakat bunu gerçekten kabul etmemişti. Yakında bunun ne anlama geldiğini tam olarak öğrenecekti.

PRISCA

Tanrılar Günü balosunun sabahında Daselis kapıyı açar açmaz uyandım. Yattığım yerde belimi doğrultup bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıttım ve banyoya koştum.

Daselis peşimden içeri girerken öğürdüm. "İyi misin?" diye sordu.

Bana boynuma ıslak bir havlu koyarak yardımcı oldu. Ürperdim. Gözlerimi yumdum.

"Yoksa... Sen...Hamile misin?"

"Ne? Hayır." İçimi öyle büyük bir korku doldurdu ki sanki biri göğsümün üzerine otururken bir başkası iç organlarımla oynuyordu.

Üç yüz dokuz can. Üstelik asiler hariç. Vicer planıma onay verdiğinde hepsi gönüllü olmuştu. Başarısız olursam...

Hepimiz ölürdük.

Tekrar eğilip öğürdüm. Daselis elinin sırtını alnıma götürdü. İlk defa yüzünde endişe görüyordum. "Ateşin yok."

"Yediğim bir şey dokunmuş olmalı," diyebildim.

"Yatağa dön. Bu gece baloyu kaçıramazsın. Bu yüzden dinlenmelisin. Ben Kraliçe'ye haber veririm."

Beni yatağa geri itmesine karşı koymadım. Zaten kahvaltıda diğerleriyle oturma düşüncesi bile bende bir dolaba saklanma isteği uyandırıyor.

Yine de yatakta uzanıp ters gidebilecek her şeyi düşünmek durumu daha da kötüleştirebilirdi. Öyle ki bir saat sonra Daselis durumuna bakmak için döndüğünde yataktan çıkmış, odada bir aşağı bir yukarı yürüyordum.

“Neyin var senin?” diye sordu Daselis.

Daselis’i kuşkulandırmamalıydım. Bütün gün odada kalırsam da aklımı kaçıracaktım. “Şimdi daha iyiyim. Gidip Kraliçe’ye eşlik edeceğim.”

“Kendisi yalnız kalmak istiyor. Volta atmakta kararlıysan dışarıda yapabilirsin bunu.”

Kalın, yünlü bir elbise çıkarıp kendimi odadan dışarı attım ve bahçelerin yolunu tuttum. Bahçelerin ağaçların daha sık olduğu ve gözlerden uzak olabileceğim sınırlarında gezindim.

Günün geri kalanı yavaş, azap verici bir yürüyüşle geçti. Ta ki Daselis geri gelip beni bir ağacın gölgesinde, endişelerimle kavrulur hâlde bulana dek.

“Vakit geldi.”

Ayağa kalktım. Başım yine döndü. Her şey önümüzdeki birkaç saate bağlıydı.

Daselis kulağıma eğildi. “Bugün neden bu kadar endişeli olduğunu bilmiyorum. Fakat bana şunu söyle. Hizmetçilere bu gece şatodan uzak durmalarını söylemeli miyim?”

Kalbim tekledi. Ensemden aşağı soğuk terler aktı. Daselis’in aklımdan geçenleri görme becerisi takdire şayandı. Uzunca bir süre baktık. Yüzünde garezden eser yoktu. Yüzünde sadece tatsız bir şeyler olacağının farkında olduğu okunuyordu.

“Burada kalması gerekmeyen herkesin uzaklaşması gerek.”

Daselis’in yüzü kireç kesildi. Belki pervasızca konuşmuştum fakat...

“Buradan gitmek istiyor musun Daselis?”

Onu ve Erea’yı da düşünmem gerekirdi. Ben gittiğimde cezalandırılırlar mıydı? Niyetimi bilmedikleri, ya da Daselis açısından bakıldığında şüphelerini yetkililere bildirmediği için? Mahkûmlara odaklanmaktan her gün bana yardım eden masum kadınları unutmuştum.

Utanç bedenime yayıldı. Kusmamak için kendimi tutmam gerekti. Daselis derin bir nefes aldı. "Gitmek istemiyorum. Ailem şehirde yaşıyor."

"Onları da şehirden çıkarabilirim."

Daselis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen onlardan birisin..."

Her şeyi mahvetmiş olabilir miydim? Daselis zarar görsün istemiyordum. Fakat ben şatodan uzaklaşana kadar beni ele vermemesi için gerekirse onu orada bayıltırdım. "Lütfen Daselis."

"Kahvaltını kusmana şaşmamak gerek."

Bir adım geriledi. Kan yüzümden öyle hızlı çekildi ki sağa sola yalpaladım. Fakat Daselis kendisini toplamış gibiydi. "Tek kelime etmem. Fakat... Bir yeğenim var. Adı Hanish. Bana onu da götüreceğini söyle."

Dizlerimin bağı çözüldü. Derin bir nefes almayı başardım. "Onu buraya getirtebilir misin? Bu gece?"

"Evet."

"O zaman tamam. Fakat senin de bizimle gelmen gerek. Lütfen. Ben gidince sorguya çekileceksin. Özgürlüğe kavuşman için tek şansın bu olabilir. Erea'ya da söyle bunları."

Daselis başını salladı. "Anlıyorum. Düşüneceğim bunu. Fakat Hanish burada olacak. Onu kurtarırsan sana bir can borcum olacak."

Başımı salladım. "Tamam."

Daselis bana baktı. Bakışı yumuşadı. "Kraliçenin leydilerinden biri. Bu yüzden sana nasıl da sinir oluyordum. Gözü yukarılarda biri olduğunu düşünmüştüm. Fakat bir sebebi varmış."

"Evet."

"Fakat kim?" Daselis'in yüzü kül rengine çaldı. Neden şatoya gizlice girdiğimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. "Mahkûmlardan birini kurtaracaksın. Şafaktan önce."

Sözleri öyle alçak çıkmıştı ki aldığım hızlı nefeslerden onu güç bela işittim. Yine de çevreme bakındım.

"Tüm mahkûmları kurtaracağım."

Saçlarını geriye atarken eli titredi. "Eh, tamam o zaman. Kral'ı küçük düşürecekse en azından bunu yaparken iyi görünmelisin."

Gülümseyerek Daselis'in peşi sıra şatoya girdim.

PRISCA

Aynada kendime baktım. Teyzem kendisini aşmıştı. Gece kadar koyu elbisenin üzerinde ışıқта parlayan gümüş çizgiler vardı. Yenleri kollarımın büyükçe bir kısmını ince ve saydam kumaşla örtüyordu. Fakat hepsinden önemlisi, eteğin altında bacaklarımı baldırlarıma kadar inen dar, deri pantolonun sarmasıydı. Elbisenin üst kısmında, kolyemi –ve göğüslerimin üst kısmını– gösterecek derinlikte bir dekolte vardı. Bu dekolte gözleri, kumaştaki yırtmaçları gizleyen sarkık kumaş parçalarından uzak tutuyordu. O yırtmaçların altında her iki bacağıma kınlarında duran birer bıçak bağlanmıştı.

Erea o gece saçımı başımın üzerinde toplamış, tutturmak için uzun, gümüş iğneler kullanmıştı. Daselis odamda bir aşağı bir yukarı yürürken, Erea kendisini karmaşık bir düzenle birbirlerine bağlanan örgüleri hazırlayarak oyalamıştı.

Erea henüz bizimle gelmeyi kabul etmemişti. Ona plandan bahsettiğimizde tuhaf bir ilgisizlik sergilemiş, bu da Daselis'i çileden çıkarmıştı.

"Seni öldürecekler," diye tısladı Daselis.

Erea yatağımanın kenarına oturup dudaklarını ısırды. "Kral gerçek-arayanlarını kullanacak,

Erea.” Daselis ona durumunu açıkladığı için Erea şimdi hiçbir şey yapmasa bile bizim kadar suçlu görülecekti. Onun hayatından memnun olduğu şatoda kalmayı tercih edeceğini bilmem gerekirdi.

“Burada neler olduğunu gördün,” dedi Daselis. “Üç yüz hayat için küçük bir fedakârlık bu.”

“Seni kullanabilirim,” dedim. “Mahkûmlara yardım edecek insanlara ihtiyacımız var. Özellikle de gençlere.”

Bu sözlerim karşısında Erea’nın yüzü aydınlandı. “Gerçekten yardımuma ihtiyacınız var mı?”

“Elbette var.”

“Bu kadarı yeter,” diye çıkıştı Daselis. “Üç seçeneğin var. Ya bizimle gel ya da *gelme* ve gerçek-arayanlar Kral’a Setella’nın yapacaklarından haberdar olduğunu bildirdiklerinde seni yakınlara. Ya da gidip Kral’a her şeyi anlat ve şafakta üç yüz kişinin yanışını izle.”

Erea’nın alt dudağı titredi. Ağzımı açtım fakat Daselis bana sert bir bakış attı.

Erea ayağa kalktı. “Anlıyorum. Seni yüzüstü bırakmayacağım.”

“Bunu yapmayacağını biliyorum,” diye mırıldandım. İçimde suçluluk ve ferahlama birbirleriyle yarıştıyordu. “Teşekkür ederim.”

Bir şekilde Erea’nın gönlünü alacaktım. Mahkûmları kurtarabileceğime karar verdiğimde, her sabah beni uyandıran kadınlar aklıma bile gelmemişti. Elbiselerimi seçen, saçlarımı yapan kadınlar. Kral elbette ki onları hedef alacaktı. Bu düşünce midemin bulantısını daha da artırdı.

Daselis bana dişlerini gösterip, “Sakın ha,” dedi. “Yüzüne renk gelmesi için gerekirse sana bir tokat atarım.”

Gözlerimi ona diktim. Sonra kahkahalara boğuldum. Daselis başta yukarı kıvrılacak gibi olan dudaklarını hemen, katı bir tavırla düzleştirdi.

“Kraliçe’yle buluşma zamanı.”

Daselis’in peşinden diğer kadınların toplandığı Kraliçe’nin süitine gittim. Odaya girmemle bana çevrilen Madinia’nın yüzünde soğuk bir eğlence maskesi vardı. Öyle endişeliydim ki dilim kaşınmaya başladı. Madinia her zaman olduğu gibi sakin, rahat ve kibirli görünüyordu.

"Elbisen hoşuma gitti," dedi Madinia. O zamana kadar bana söylediği en güzel söz buydu. Dikkatli olması gerekiyordu. Yoksa kraliçenin leydileri o tek sözle bile kuşkuya kapılabilirlerdi.

"Teşekkür ederim."

Madinia'nın üzerinde omuzlarını açıkta bırakan ve dekoltesi göğüs çatalını açıkta bırakacak kadar derin, koyu kırmızı bir elbise vardı. Tam da olmak istediği kadın gibi görünüyordu: Kendine güvenen, güzel, tasasız bir kadın.

Kraliçe beni süzdü. "Çok hoş. Terzim hep iyi işler çıkarır fakat bu gece bizim için kendini aşmış."

Kraliçe'yi ona ait bir eşyadan bahsedermiş gibi konuşurken ısıtmak bile bende onu yumruklama isteği uyandırsa da kendimi başımı eğip gülümsemeye zorladım.

Kraliçe'nin üzerinde uzun etekli, katlı, koyu mavi bir elbise vardı. Ayrıca aynı renkte ışıltılı mücevherler takmıştı. Dudakları kan rengine boyanmıştı ve boynunda başındaki taçla uyumlu, elmaslar ve safirlerden oluşan bir kolye vardı.

Hepimiz sırayla balo salonundan içeri girdik. Kraliçe salona girişinin dikkat çekmesini istediğinden baloya başladıktan sonra katılmıştı. Mermer zemin parlayana kadar cilalanmış, binlerce mumun ışığını yansıtıyordu. Kral bir orman teması seçmişti; muhtemelen Feyler'le ve onların yaban hayatına olan sevgisiyle alay etmek için. Üzerlerinde bordo ve altın sarısı süsler olan uzun sarmaşıklar tavandan sarkıyordu. Avizeler camsı yüzeylerden yansıyıp her şeyi sıcak bir ışığa boyuyordu. Ellerim karıncalanmaya başlarken kalbim tekledi, boğazım kuru-du. İşte o an gelip çatmıştı.

Müzik durdu. Herkes eğilip Kraliçe'yi selamladı. Kraliçe yüzünde hafif bir gülümsemeye onları bekletti. Nihayet başını sallamasıyla dans kaldığı yerden devam etti.

Marth birkaç adım ötemde bir saraylıya kur yapıyordu. Yanında dikilen Lorian'ın soğuk ve sakin gözleri gözlerimle buluştu. Derin bir nefes aldım ve içim tuhaf bir soğukkanlılıkla doldu.

Bunu başarabilirdik.

Madinia'ya, "Majesteleri nerede?" diye mırıldandım.

"Kraliçe Kral hazretlerinin kendisini iyi hissetmediğini ve sonra teşrif edeceğini söyledi."

Endişenin soğuk eli omurgamdan yukarı gezinip beni ürpertti. Dönüp bakınca kralın bilirkişisinin içeri girişimizi izlediğini gördüm. Başrahibe yanındaydı. Onları başımla selamladım. Sonra soğuk, kaygan bir şey mideme yerleşti. Kral şeytani biriydi. Fakat bilirkişileri de en az onun kadar kötüydü. Hele *bu* bilirkişi...

Madinia uçarica, "Ah, işte Davis," diye seslendi. "Bir ara ay ışığında yürüyüşe çıkabiliriz."

Sesinin tonu bununla ne kastettiğini açıkça belli ediyordu. Pelopia ona sıırttı. "Ay ışığına *bayılıyorum*."

Lorian bize doğru geliyordu. "Her zamanki gibi harika görünüyorsunuz majesteleri," diye mırladı. Kraliçe'nin elini tuttu.

"Siz de öyle Prens Rejka," dedi Kraliçe. "Bu renk size çok yakışmış."

Kraliçe kızıl saçlar ve soluk bir ten de görse haksız değildi. Lorian'a siyah hep yakışıyordu.

"Çok naziksiniz."

Kraliçe sadece başını salladı. Elini Lorian'ın elinden çekip uzaklaştı. Lorian bana doğru döndü.

"Benimle dans eder misin...Setella?"

Başımı salladım. Koluna girdiğim Lorian beni balo salonunun ortasına götürürken yüreğim ağzımdaydı.

"Enfessin."

"Ciddi olur musun? Birazdan biz..."

Lorian elini kaburgalarımın aşağısına götürdü. Başparmağı göğsümün hemen altını okşadı. Ürpeldim. Gözlerime arzu yerleşti. "Ne kadar duyarlısın," diye mırıldandı Lorian. "Birazdan ne yapacağımızı biliyorum. Elbiseni çıkarıp altında ne olduğuna bakmak istediğim gerçeğini değiştirmiyor bu."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve "Bıçaklar var," dedim.

Lorian'ın gülümsemesi karanlık, neredeyse yabaniydi. "Hinzır kadınlar zayıf noktam."

Elimde olmadan ona sırttım.

Elimi hafifçe sıktı. Yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Hazır mısın?"
"Elbette."

Balo salonunun diğer ucunda Davis'e cilveyle gülümseyen Madinia'ya baktım. Madinia, Davis'e bir şeyler söyledi. Davis, Madinia'nın elini tutup onu balo salonundan bahçeye çıkardı. *Güzel.*

Tibris kilerin yakınlarında yerini almış olmalıydı. Vicer... Tanrılar adına, onun gizlice şatoya girebilmiş olmasını diledim.

O kader ânı gelip çatmıştı. Her şey zamanı āralıksız bir şekilde dondurmama bağlıydı. Bir de bunu ne kadar sürdürebileceğime.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Sonra canla başla gücümü yakaladım.

Müzik durdu. Her şey dondu. Ferahlasam da hislerim üzerine düşünecek zamanımız yoktu.

Salonun diğer ucunda hareket eden Marth kapıya yönelmişti bile. Lorian da aynını yaparken beni peşinden sürükledi. Fakat önce o çevik ellerini uzatıp Kraliçe'nin kolyesinin kopçasını çıkardı. Göz açıp kapayınca kadar kolyeyi boynuma takmıştı bile.

"Sanırım sana mücevher borcum vardı," dedi Lorian.

Yanıt olarak başımı iki yana salladım.

Telean ayakta bekliyordu. Bizi görüp de rahat bir nefes alınca gergin omuzları gevşedi. Yanımızdan geçip balo salonuna girdi. Bilezikleri, kolyeleri çıkardı. Kúpeleri ve taşları da. Hepsi kalın, çalıntı pelerinlere tıklandı.

Zindanın girişine vardığımızda Tibris kapının kilidini açıp çoktan gitmişti bile. Vicer kilidi açılmış kapının yanında dikiliyor, hücrelerin anahtarlarını dağıtıyordu. Yine o taklit büyüsunü kullanarak. Lorian'la birer anahtar aldık. Rythos, Cavis ve Galon arkamızda belirdiler. Yüzlerinde ciddi bir ifade olsa da gözleri ışıldıyordu. Onları bir arada, mezlere yardım etmeye hazır görmek... İçimde bir şeyler çözüldü. *Bunu yapabiliirdik.*

Elbisemin eteklerini kaldırıp merdivenden hızla indim. Gücümü kavrayışımın bir nebze zayıfladığını hissedebiliyordum. Telaşla bir

nefes alıp gücümü daha da sıkı kavradım. Çok alıştırma yapmıştım, defalarca. Fakat zamanın doğasında *durdurulmak* yoktu. Böyle bir amaç için bile.

Şimdiden zindanda mahkûmlar merdivenden çıkmak için yollarından çekilmemizi bekliyorlardı. Hepsi de kendilerine verilen yiyecekleri yemeyi günler önce yemeyi bırakmış, gizlice onlara götürdüğümüz yiyecekleri yemişlerdi. Daha önce irin akan, demirin iltihaplandığı yaraları iyileşmiş, geride yalnızca izleri kalmıştı. Çoğu fırsat buldukça hücrelerinde yürüyerek bu tek fırsat için güç kazanmıştı.

Hâlâ yürüyemeyecek kadar zayıf olanlar da taşınarak götürüleceklerdi.

Tibris planı mahkûmlarla defalarca gözden geçirmişti. Böylece mahkûmların zamanı en iyi şekilde kullanarak merdivenden çıkmaları için olabilecek en doğru sırayla hücre kapılarını açtık. Tibris artık hepsini ismen tanıyordu. Hangilerinin diğerlerine yardım edecek durumda olduğunu biliyordu. Hangilerinin gruba kılavuzluk etmek için ışık topları yaratabileceklerini ya da hangilerinin yetenekleriyle muhafızları faytonlardan uzak tutacaklarına güvenebileceğimizi.

Büyümü sıkıca kavradım. Fakat burnum kanamaya başladı. Daha şimdiden bedenim isyan ediyordu. Boğazım daralırken kendimi büyümü kavramaya zorladım. Lorian bunu başarabileceğime ikna olmuştu. Düşündüğümünden çok daha fazla büyü gücüm olduğuna ikna olmuştu. Henüz on üç kış bile geçirmemiş bir delikanlının kolunu tutup onu merdivenin kalan basamaklarından çıkarırken sırtımı dayadığım ümit buydu.

Daselis yanında –belli ki yeğeni olan– genç bir kızla merdiven sahanlığında bekliyordu. Teyzeme yardım ediyor, ikisi mahkûmlara ceplerinde balo salonundaki asilzadelerden, şatoda kalan saraylıların yatak odalarından ve onların pelerinlerinin bulunduğu dolaplardan çalınan mücevherler ve altın sikkeler olan birer pelerin dağıtıyordu.

Üzerlerinde yırtık pırtık giysiler olan mahkûmlara Telean'ın son iki günde, son gün de Daselis'ten yardım olarak çaldığı elbiseler, gömlekler ve pantolonlar dağıtılmıştı. Kraliçe'nin terzisi olarak Telean'ın şatodaki tüm dolapları ve çekmeceleri açma yetkisi vardı.

Her mahkûm bir bohça aldı. Faytonlara bindiklerinde yeni giysilerini giyeceklerdi. Ayakkabılar bir sorundu. Çözümünü bulamadığımız bir sorun. Şatodan uzaklara gider gitmez kendilerine verilen paralarla ayakkabı satın almaları gerekecekti.

"Pris." Asinia birden yanımda belirdi. Gözleri yaşarmıştı. "Keşke sen de bizimle gelebilseydin."

"Beni merak etme. Dikkatli olacağına söz ver."

"Söz."

Asinia'nın yanında gözlerinde telaşlı bir beklentiyle dikilen Demos'a baktım. "Yakında görüşürüz," dedi.

"Yakında," dedim. Demos, Asinia'yı kolundan tutup götürürken yüreğim hafifledi.

Asinia hayatını geri alacaktı. Demos ise... Demos o çok sevdiği bulutları izlerken çimlerin kokusunu içine çekebilecekti. Birlikte güneşin batışını izleyecek ve birbirimizi daha iyi tanıyacaktık. Tek yapmam gereken planımızın bir sonraki safhasını başarıyla atlatmaktı.

"Başardın." Merdiven sahanlığına çıkan Dashiel arkamdan yaklaşıp elimi tuttu. Elini sıktım.

"Planın ilk safhasını gerçekleştirdim. Geri kalanı hepinizin birlikte çalışmasına bağlı."

Mahkûmlar artık koşuyordu. İçlerinden bazıları tökezliyor, birkaçı düşüyor ve diğerlerinin yardımıyla ayağa kalkıyordu. Grup hâlinde hareket ediyorlar, planladığımız gibi birbirlerinden ayrılıp onları bekleyen faytonlara biniyorlardı. Madinia üzerine düşen görevi yerine getirmişti. Davis'i kendisini harita odasına sokmaya ikna edip kontrolü ele almıştı. O anda Davis'in yanında olmalıydı. Davis'i bayılttığını ve şimdiden faytonları şehirden dışarı çıkardığını ümit ediyordum.

Davis baygın hâlde değilse...

Hayır. Bunu o zaman düşünürdüm. Şimdilik Madinia'nın üzerine düşeni yaptığına inanmam gerekiyordu.

Kan burnumdan oluk oluk akmaya başladı. Öyle ki yere yığılmam an meselesiydi. Bu olursa...

Her şey biterdi.

Lorian kolumu tuttu.

Ona, "Git," dedim. "Onları alıp gitmelisin. Hemen."

Lorian hiç de memnun görünmüyordu. Gözleri sert çizgilerin yerleştiği bir yüzde iki alev topu gibiydi. Elimi kaldırdım. "Kan yemini, unuttun mu?"

Lorian küfretti. Elimi tutup yanağına götürdü. "Hayatta kal. Sadece hayatta kal Prisca."

Gülümsemeye çalıştım. "Sence başarabilecek miyim?"

"Başarabileceğini *biliyorum*. Çünkü seni başarılı olacağın şekilde eğittim. Fakat hâlâ nefes aldığını görene dek diken üstünde olmayacağım anlamına gelmiyor bu." Alnıma bir öpücük kondurdu. Sonra bir kez daha gömleğinden kopardığı bir parçayı kanayan burnumu silmem için bana uzattı. Fakat bu kez kokusunun beni sarışı gücüne gitmedi. Hayır, bu kez o tanıdık, yabancı koku beni çok az şeyin yapabileceği bir şekilde teskin etti.

Artık sözcüklere ayıracak zamanımız yoktu. Lorian başını sallayıp gitti. Şimdi sıra üzerime düşeni yapmaya gelmişti. Fakat önce...

Balo salonuna geri koştum. Büyümü kavramayı hemen bırakmak zorundaydım. Yoksa zaman benden bir komut almayınca işlemeye devam edecekti. O zaman şatodan kendi ümitsiz kaçışımı gerçekleştirecek gücüm de kalmayacaktı.

Peki ya kralın bilirkişisi? Bu *şahsi* bir meseleydi.

Bilirkişisi birkaç adım ötemde dikiliyordu. Gülümseyerek arkasına geçtim. Sonra zamanı onun için serbest bıraktım ve ona kurbanlarının yaşadıkları akıl karışıklığını ve dehşeti kısa bir an için yaşattım.

Kaskatı kesildi. Fakat bıçağımı savurmuştum bile. Bıçak boğruüne saplanırken çığlık attı. "Bu Ardaric için," diye fısıldadım. "Ve annesi, babası için."

Bıçağı çekip tekrar sapladım. "Bu Thayer ve Dashiell için."

Dizlerinin üzerine çöktü. Ben de onunla beraber kendimi yere bıraktım.

"Ya bu? Bu da *öldürdüğün* diğer herkes için." Bıçağımı boğazına saplamamla çıkardığı boğuk sesler içimde bir şeyi uyandırdı. Gaddar, ölümcül bir şeyi.

Düşmanlarımın *kanına susayan* bir şeyi.

LORIAN

Prisca bunun için bana borçlu kalacaktı. Yanımda Rythos, Marth, Galon ve Cavis'le at sürmem ve faytonların şehrin duvarlarına ulaşmasını engellemeye çalışan herkesi öldürmemiz bir yana dursun, Tibris ve Demos; Marth'ın ikisi için çaldıkları atların sırtında durmadan didişiyorlardı. Onları bir faytona kilitlemem gerekirdi.

"Cidden Prisca'nın şehirde kalacağını mı düşünüyorsun?" Demos güldü.

Tibris dişlerini sıkarak, "Bence onu senden iyi tanıyorum," dedi. "Buradan ayrılmaz. Başka melezlerin yardımı ihtiyaçları varken bunu yapmaz."

Demos bir süre sustu. Sonra, "O hâlde onu gitmeye ikna etmelisin. *Güvende* olması gerek."

Başımı iki yana salladım. Kendimi arkamdan gelen iki budalaya Prisca'nın ikisiyle de gelmeyeceğini söylememek için zor tutuyordum.

Onu yanımda götürecektim.

Tibris, "Onu güvende tutamayacağımı da nereden çıkardın?" diye sordu.

Galon'un bu soru karşısında gözlerini devirdiğini gördüm. Bu sırada Demos sesini alçalttı. Yine de ağzından çıkan her sözü işitebiliyordum.

"Delirdin mi sen? Gece gündüz Prisca'yı arayacaklar. Neden biliyor musun? Çünkü sadece Kral'ı küçük düşürmeyi başaran tek kişi değil, aynı zamanda Melez Krallığı'nın varisi o."

Dizginleri sıktım ve yüzüme ifadesiz bir maske takmaya çalıştım. Melez Krallığı'nın varisi...

Prisca bilmiyordu.

Oysa *kardeşim* biliyor olmalıydı. Israrla Prisca'da hangi büyü gücü olduğunu öğrenmek istemişti.

Bazı büyüler kalıtsaldı.

Kardeşim *biliyordu* ve bana söylememişti.

Tibris tek kelime etmedi. Muhtemelen onun da nutku tutulmuştu.

Rythos dönüp bana baktıktan sonra dikkatini ilerideki muhafızlara çevirdi. Muhafızlardan biri Galon'un atının önünü kesti. Galon gücünü adamın ciğerlerini suyla doldurmak için kullandı. Muhafız dizlerinin üzerine çökerken atımı cesedin etrafından geçirdim.

Melez Krallığı'nın varisi.

Dişlerimi gıcırdattım. Nihayetinde bu durum planlarımı değiştirmezdi. Fakat hesaba katacak yeni şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Yolumuzu kesen diğer muhafızı kılıcımla bertaraf ettik. Rythos bana bir bakış attı. "Moralin mi bozuk senin?"

"Hem da nasıl." Kardeşim edindiği bilgileri koz olarak kullanmak üzere saklamaya alışıktı. Fakat bu? Bu bana ihanet gibi geliyordu.

Terzi başını faytondan çıkardı. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Peki *sen* neden Prisca'ya soyuyla ilgili gerçeği söylemedin?"

Terzi bana mağrur bir bakış attı. Yarı cüsemde olması ve benim at sırtında olmam düşünüldüğünde etkileyiciydi bu.

"Bu konuyu Prisca'yla yüz yüze konuşmayı planlamıştım," dedi kadın. Başını faytonun ardından atlarını ağır ağır süren Tibris ve Demos'a çevirdi. İkisi de sustu.

Bu konuyu sonra düşünmem gerekecekti. Çünkü şehir duvarlarıyla aramızda birkaç yüz adım kalmıştı ve kral muhafızları duvarı çevrelemişti. Muhafızların yanında bekleyen çok sayıda taş cadısı vardı.

Fırsatını bulmuşken o kaltakları moloza çevirmem gerekirdi.

PRISCA

Hizmetçiler koridorlarından hızla geçerken ellerimle kulaklarımı kapatıp aşağı kattaki çıgıllıkları boğabilmeyi diledim. İlk merdivene vardığımda zamanın ipliğini serbest bırakmışım. Asilzadelerin çıgıllıklarının sebebi büyük olasılıkla mücevherlerinin kaybolması ve kralın bilirkişisinin cesedinin bir anda önlerinde bitmesiydi.

Kraliçe'nin süitine yaklaştığımda muhafızlar nöbet yerlerinden ayrılmışlardı bile. Muhtemelen Kraliçe'yi korumak için aşağı kata koşmuşlardı.

Kraliçe'nin kapısını iterek açtım ve üç adımda oturma odasının diğer ucuna gidip Kraliçe'nin aynasının yanına bir koltuk çektim. Koltuğa oturup mavi taşı inceledim. Mücevherin ortası siyaha çalacak kadar koyu maviyken, dışı aynanın kenarındaki helezoni gümüşe karışacak kadar açık renkteydi. Mücevheri gümüş yuvasından dışarı ittim. Kolayca çıktı. Aynanın kenarındaki yuvada taşın tepesi ve ona bağlı uzun, gümüş zincir iyi gizlenmişti. Işıktaki parıldayan taş tuhaf bir şekilde elimi ısıtmıştı.

"Buraya geleceğini biliyordum."

İrkildim. Az kalsın koltuktan düşecektim.

Auria benimle kapı arasında dikiliyordu. O masum gülümsemesi kaybolmuş, yerini gözlerinin içini ısılatmayan yayvan bir sırıtış almıştı.

O... O değişmişti. Art niyetsiz, güler yüzlü ifadesinin yokluğunda yüzü neredeyse tanınmaz hâle gelmişti.

Başım döndü. Bu çok ama çok kötüydü. Zaman kazanmam gerekiyordu. Bu durumdan çıkmanın bir yolunu bulmalıydim. "Ne demek istiyorsun?" Koltuktan yavaşça kalktım.

"Yeni çıkan saçlarının açık rengini fark etmediğimi mi sandın? Ya da kolyeni değiştirmeden önce gözlerinin tuhaf tonunu?" Bana bir adım yaklaştı. "Gözümünden hiçbir şey kaçmaz," diye tısladı. "Kral şimdiden sadakatim için beni ödüllendirdi. Yanışını izlemeyi iple çekiyorum."

Paniğin pençelerini üzerimde hissettim. Zamanın ipliklerini çekiştirdim.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Auria gülümsedi. "Yozlaşmışlara has numaralarına mı girişeceksin? Onlar bana işlemez. Ben tanrıların gerçek lütfuna mazharım."

Bir hükümsüz. Auria bir hükümsüzdü. Bu yüzden büyüm ona işlememişti. Çünkü kendi gücü hep yüzeyin altında köpürüyor, canlı bir kalkan gibi diğer tüm büyüleri savıyordu.

"Seni bekleyen bir hücre var Setella. Wila'nın ölmeden önce kaldığı o aynı hücre. Son saatlerinde kendini ona yakın hissetmenin seni memnun edeceğini düşündüm."

Auria'nın arkasında, koridorda bir hareket gözüme çarptı. Kalbim kulaklarımda küt küt atıyor, söylediklerini güç bela işitiyordum. Fakat gözlerimi yüzünden ayırmadım.

Dikkatini dağıt.

"Kral'ın örümceklerinden birisin sen."

Auria güldü. "Eski öykülerdeki gibi mi? Kral'ın örümcekleri örümcek olduklarını bilmezler, seni ahmak. Ayrıca ihtiyaç duyulana dek yabancı saraylarda tutulurlar. Ben yaptıklarımı bilinçli yaptım. Çünkü yozlaşmışlar günahları için yanmalılar."

Auria yere yığıldı.

Bıçağımı çektim. Fakat Auria'nın baygın bedeninin arkasında, elinde bir vazoyla dikilen kişi Madinia'ydı.

Bir an için gözüm karardı ve devrilmemek için bir duvara yaslandım. Hayattaydı. Madinia yaşıyordu ve az önce *hayatımı* kurtarmıştı.

Diğerleriyle faytonlardan birine binmesi gerekirdi. Bunun yerine karşısında morarmış bir gözle, yüzü ve boynu kanla kaplı bir hâlde dikiliyordu.

“Ne oldu?”

Madinia, Auria’nın üzerinden aştı. “Davis bir şeyler planladığını biliyormuş. Faytonlara yaklaşmamızla *değişti*.” Bir an ürperdi. Ağlayacağını düşündüm. Fakat sadece gözlerini kıstı. “Onu öldürdüm.” Gözleri alev saçıyordu. Sesine meydan okuyan bir ton yerleşti.

“Umarım canını bolca yakmışsındır.” Tilsimi boynumdan çıkarıp elbisemin cebine tıktım.

Madinia hıçkırır gibi bir kahkaha attı. “Ondan bana faytonların nasıl çalıştığını göstermesini istedim. Planladığımız gibi. Harita gücüne bağlandığında faytonları istediğim yere gönderebildim. Hatta ahırın yakınlarındaki bir faytonla alıştırma yapmama izin verdi.”

“Demek bir sapık olduğu kadar bir budalaymış da.” Davis hak ettiğini bulmuştu.

“Gitmeliyiz,” dedi Madinia. Bu teklifin tartışmaya açık olmadığı belliydi. “Melezler şehir duvarlarına giden yolu yarılamışlardır.”

“Biliyorum. Bir saniye.” Kraliçe’nin yatak odasına koşup içeri daldım. Mücevherlerinin çoğu kapısında hep nöbetçilerin olduğu bir odada kilitli tutuluyordu. Fakat Kraliçe en sevdiği mücevherlerin elinin altında olmasını tercih ediyordu.

Duraksadım.

Neyse ki hafızam incelik ederek Kraliçe’nin Wila’yı nasıl tokatladığını aklıma getirdi. Bir kaza uğruna yakılmasına nasıl göz yumduğunu.

Kraliçe’nin dolabından bir çanta çıkarıp elimi şifonyerin üzerinde gezdirdim. Kolyeler, küpeler, bilezikler, ördek yumurtası iriliğinde bir yakut, elmas ve safir taraklar, zümrüt bir taç hatta ağır, mücevherli bir taç çantanın içini doldurdu. Çantayı omzuma çapraz asıp Kraliçe’nin duvardaki portresine sırttım. “Asiler davaları için yaptığınız bağıştan dolayı size minnettar.”

“Acele et Prisca.” Madinia kolumu çekiştirdi. Aşağı katta çığlıklar devam ediyordu. Fakat sesler azalmıştı. Bu da muhafızların paniği az çok kontrol altına aldıklarına işaret ediyordu.

Ve bir an önce gitmemiz gerektiğine...

"Hazır mısın?" diye sordum.

Madinia başını salladı. "Atlar eyerlendi." Kapıyı ardına kadar açtı ve ana koridordan hizmetçiler kanadına koştuk. Daselis'in sayesinde boş ve güvenli olan, bir tek hizmetçinin bile bulunmadığı arka merdiveni kullandık.

Şimdi.

Gücümden kalan son, küçük ipliğe uzandım. Kaygandı. Kanla kaplanmış gibi. Fakat ipliği sıkıca kavradım.

Biraz daha tutsam yetecek.

Madinia iki atın arkadaki girişin yakınına bağlanmasını sağlamıştı. Bana en yakın kısrağa bindim.

Elbisemin siyah katları ata binmemle kolayca ayrıldı. Yanıma çizme almayı hatırlasam iyi olurdu. Fakat gözümün önünden siyah noktalar geçerken artık atı kapıya doğru çevirip dizgini sıkıca kavramaktan başka bir şey yapamazdım.

Madinia'ya, "Bu attan düşersem Gromalia Prensi'ne gideceksin," diye seslendim.

Madinia bana korku dolu bir bakış attı. Atını eşkin sürüp atlarımızı hizaladı. Ona mücevherlerin olduğu çantayı attım. Çantayı kapıp pelerininin cebine soktu. Artık ona yeterince güveniyordum. Ölürsem melezlerin yeni bir hayata başlamasını sağlayacağını biliyordum.

O güç ipliğim yine elimden kaydı. Neyse ki şato arazisinden çıkabilmiştik. Fakat şehir duvarlarına ulaşma olasılığım düşüktü. Bana dünyaya binlerce adım öteden bakıyormuşum gibi geliyordu. Kulaklarım durmadan çınılıyordu. Nefeslerim zayıflamış, derin nefes alamaz olmuştum.

Gerekirse şehirde gizlenirdim. Bir ara sokağa girip dinlenecek bir yer bulsam geri dönüp...

"Kenar mahallede yangın var!" Biz sokaklarda hızla ilerlerken çığlıklar yükseldi. Birinin elinde bir kova suyla aniden önümüze çıkmasıyla atım şaha kalktı. Az kalsın eyerden kayıp düşecektim. "O tarafa gidemezsiniz," diye bağırdı adam. "Birileri binalardan birini ateş vermiş."

"Hangi binayı?"

"Eski yetimhaneyi."

Mide bulantısı dalga dalga bedenime yayıldı. Madinia'yla göz göze geldik. "Asiler," dedi. "O bina onların, değil mi?"

Evet. Yanması da tesadüf değildi. "Oraya gitmemiz gerek."

"Artık çok geç. Kral binanın yıkılmasını istediye çevresi muhafızlarla doludur."

"Onları orada bırakamam!"

"Kaçmış olabilirler."

Zihnim gözlerimin önüne mutfağında kapana kısılan Margie'yi, ortak salonda yanarak ölen diğerlerini getiriyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Geri dönmek zorundaydık.

Biri Madinia'nın dizginlerini kavradı. Şık elbiseler giyiyor, kenar mahallelerin sınırında Kral'ın en iyi atlarına biniyorduk. Bu da bizi hedef yapıyordu. Zaman ipliğini kendime çektim. Sonra eğilip dizginleri adamın elinden ayırdım.

Ben daha fazlasını yapamadan zaman kaldığı yerden devam etti.

Adam boğuk bir çığlık attı. Dönüp kaçtı. Atın üzerinde yalpaladım. Tüm sesler boğuklaştı. Sonra yeniden hareketlendik. Boğuk bir sesle, "Dur," dedim.

Madinia, "Bayılmak üzeresin," diye homurdandı. "Dayan biraz."

Dizginlerimi tutup atımı hızlandırdı. Madinia ikimizi oradan çıkarırken atın ellerimi gömdüğüm yelesini sıkıca kavradım.

İçimde kötü bir his vardı.

Kral şatoda olsa, çığlık atanlar ondan yardım isterlerdi.

Bu da Kral'ın şehir duvarlarında olduğu anlamına geliyordu.

Eşkin sürdüğümüz atlarımız bir ara sokağa girdi. Madinia dönüp baktığında geçmemiz gereken bir sonraki sokağın barikatla tıkanıldığını gördü. Zamanının çoğunu şatoda geçiren biri olmasına rağmen şehir duvarlarına giden yolların çoğunu ezberleyebilmişti. Ara sıra yine tıkanmış yollara çıktık. Her seferinde Madinia bizi başka bir yoldan geçirmeyi başardı. Ta ki şehrin kapıları nihayet görünene dek. Hiçbir komut vermememe rağmen atım dörtlüye gitmeye başladı. Sonra, kısa bir süre için taşın üzerinde toynakların tıkırtılarından başka ses işitilmez oldu. Bir kez daha sağa sola yalpaladım. Kendimi atın sırtında iyice eğilmeye, neredeyse ata sarılmaya zorladım.

Sabium bizi o duvarlarda bekliyor olacaktı. Tüm sevdiklerimin toplandığı o yerde.

Eyerin üzerinde eğildim. Kalbim kaburgalarımı kıracakmış gibi çarpıyordu.

Kapıların arasından kargaşanın içine girdik.

PRISCA

Görüşüm giderek bulanıklaşıp daralsa da, bir sonraki nefesimde her şeyi gördüm.

Farrow'un dizlerinin dibine çöktüğü Kral'ın çevresi muhafızlarla çevriliydi. Taştan yapılmış gibi duran tuhaf, uzun boylu kadınlar Kral'ın arkasında dikiliyordu. Elli adım kadar ötedeki Lorian diğer paralı askerlerle omuz omuza bekliyordu. Kardeşlerim Asinia'nın iki yanında duruyordu. Üç yüz mahkûm onların arkasındaydı. Hepsi de ellerini havaya kaldırmış, faytonların yanında dikiliyordu.

Aralarında Vicer, Margie ve diğer asilerden bazıları vardı.

Dikkatimi yeniden Kral'a çevirdim.

Farrow'la göz göze geldik. Sonra gözleri Madinia'nın fal taşı gibi açılan, keder dolu gözlerine çevrildi.

Madinia boğuk bir sesle, "Lütfen," dedi. Kral gülümsedi.

Kral'ın muhafızının kılıcını savurmasıyla Farrow'un başı yerde yuvarlandı.

Madinia defalarca çığlık attı.

Enerjim kalmamıştı. Büyümü tüketmiştim. *Her şeyi* tüketmiştim. Fakat dizginlerimi Madinia'nın elinden alıp atımı çevirdim ve şehrin önündeki geniş alana dört nala sürdüm. Lorian'a doğru.

"Nişan al!" diye haykırdı Kral. Yüzlerce okun bana çevrildiğini hissettim. Okların yaylardan fırlaması an meselesiydi ve şansım yaver giderse çabuk öldürdüm. Şansım yaver gitmezse de bedenimi delip deşen oklar son nefeslerimi azaba çevirirdi.

Lorian ismimi haykırdı. Ruhundan kopan bir sesteki sanki bu.

Tek görebildiğim onun yüzüydü. Tek hissedebildiğim boynumdan

çıkardığım tılsım, avucumda ısınan taştı. Tek işitebildiğim Sabium'un gülüşü, o hep nefret ettiğim hırıltılı kahkahalarıydı.

Her şeye rağmen Lorian'ın kafamın içinde çınlayan sesinin hatırası, Kral'ın sesini boğdu. Yeminimize dair ettiği o söz. *"Bana o tılsımı vermezsen kurtarmak istediğin mahkûmların hiçbiri hayatta kalmaz."*

Elimi kaldırdım. Lorian'ın gözlerindeki ateş gözlerimi yaktı.

Tılsım ışığı emer gibiydi. Arkamda, Kral'ın kahkahası hiddet dolu bir çığlığa dönüştü.

Tüm gücümle tılsımı Lorian'a fırlattım. Son anlarımı dolduracağını bildiğim acıya karşı omuzlarımı eğdim.

Lorian tılsımı yakaladı. Sonra güldü. Vahşi, coşkulu bir kahkaha. Korkunun içimde patladığını hissettim.

Lorian nasılsa gözümün önünde *büyüyordu*. Uzaklardan Asinia'nın bir şeyler haykırdığını işitebiliyordum. Fakat gök gürültüsü yüzünden ne dediğini çıkaramıyordum.

Şimşekler gökyüzünü aydınlattı.

Lorian'ın kulakları uzadı. Daha uzun ve sivri oldu. Gözleri artık o tanıdık orman yeşili değildi. Hayır, gözleri zümrüt renginde, irisleri gümüş renginde parıltıyordu.

Fey.

O bir Fey'di.

Onun melez olduğunu sanıyordum. Benim gibi. Aynı dava için mücadele ettiğimizi sanıyordum.

İçimde, derinlerde bir şey çatlayıp açıldı. Acı dolu bir nefes aldım. Lorian'ın gözleri bir kez daha gözlerimle buluştu. Nefesimi bir şekilde işitmiş gibi.

"Fey pisliği," diye gürledi Kral. "Bu kandırmacanın bedelini yarak ödeyeceksin!"

Lorian gülümsedi. O ağır ağır şekillenen, vahşi, *cinai* gülümseme. Attan inip Kral Sabium'a doğru döndüm. Dizlerim öyle zayıflamıştı ki tökezledim.

O ana kadar ölmüş olmalıydım. Fakat...

Şimşekler parlayıp bize doğru uçan her oku vurdu. O tür bir gücün sadece efsanelerde olduğu söylenirdi.

Gözlerim diğer paralı askerleri buldu. Fakat onlar paralı asker falan değillerdi. Hepsi şimdi daha uzun boylu, daha iriydi. Hepsinin sivri kulakları, parıldayan gözleri vardı.

Bir anda her şey kafama oturdu. Neden güçleri hakkında o kadar ketum olduklarını anladım.

Rythos sadece insanlara kendisini sevdirmiyordu. Marth'ta sadece geçmişten kısa anları görme becerisi yoktu. Bu adamların sadece tek büyü becerileri yoktu. Birden çok güçleri vardı. Fakat güçleri nedense büyük ölçüde azalmıştı ve o gücü geri istiyorlardı.

Nedeni ortadaydı, çünkü onlar Fey'di. Orada olmalarının nedeni buydu. Hepsi bana ana güçlerinden bahsetmişti. Onlara inanmıştım çünkü böyle bir şeyi asla ummazdım.

Lorian'ın başının üzerinde bir şimşek tacı oluştu. Tac bir kıvılcım topuna dönüşüp muhafızları bir kez daha vurdu.

"Kana Susamış Prens bu!"

Ellerim dizlerimin üzerinde iki büklüm oldum. Çatlayıp açılan kalbimdi. Öyle kötü kırılmıştı ki kanadığına yemin edebilirdim.

Lorian sadece Fey değil, aynı zamanda Crawyth'te taş üstünde taş bırakmayan Fey Prensi'ydi. Öz annemi ve babamı öldüren Fey Prensi.

İçimdeki delik, dolmaya başladığını bile fark etmediğim o delik... Yeniden boşalmıştı.

Galon, "Henüz onu öldüremezsın Lorian!" diye gürledi.

Muhafızlar bize ok atmaya devam ediyorlardı. Lorian'ın şimşegiyle yok etmeye devam ettiği oklar. Muhafızlar dağılmaya, Kral'ın emirlerine rağmen geri çekilmeye başladılar.

Taş kadınlar... *Patladılar*. Küçük taş parçaları muhafızlara doğru fırlayınca içlerinden çoğu dizlerinin üzerine çöktü.

Lorian başını yavaşça, o tuhaf Fey tarzıyla çevirdi. Tüm bunları fark etmiş ve görmezden gelmişim. Görmezden gelmişim çünkü görmek istememişim. Görmezden gelmişim, çünkü ona âşık olmaya çok yaklaşmışım.

Kulağıma kıvılcımların boşlukta çıkardığı çıtırtılar ve gök gürültüsü geldi. Lorian bir elini kaldırdı. Ona en yakın muhafızlar... Kral'ın sözünü dinleyip kaçmayanlar... Lorian'ın şimşekleri onlara tek bir darbe indirdi. Dehşet verici, ani bir ölüm.

Kral dönüp atını mahmuzladı. Kaçtı. Muhafızlarının çoğu onun peşinden gitti.

Lorian'ın gözleri Kral'ın kaçışını izlerken neredeyse özlem doluydu. Muhtemelen aklı yine can almakta kalmıştı. Fakat dönüp atından indi. Bana doğru yürüdü. Kendimi tepesinde bir şahinin daireler çizdiğini, saldırmaya hazırlandığını sezen bir tavşan gibi hissediyordum.

Bir av gibi.

Çevremizdeki herkes sessizleşti. Kafamın içine de tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Düşüncelerim çok uzaktaymış gibi.

"İyi bir atıştı," dedi Lorian. Antrenmandaymışız da nasıl bir iş çıkardığımı değerlendiriyormuş gibi.

İltifatı duymazdan geldim. "Neden bana söylemedin?"

Yüzü gerildi. "Söylemek istedim. Fakat yapamadım. Çok önemli bir sırdı bu."

Lorian güç yayan Rythos'a ve diğerlerine işaret etti. Onlara bu gücü tılsımla vermiştim.

"Sana bir hediyem var Prisca." Lorian'ın sesi bile farklı çıkıyordu. Her zamankinden soğuk.

İçimde bir şey titredi. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Lorian'ın yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. Bir an için *benim* Lorian'ıma öyle benzemişti ki yüreğim sızladı.

"Ah, bence *bunu* istersin."

Kendisine en yakın mahkûmun üzerine eğildi. Korkmuş bir hayvan gibi donakalan genç bir adamdı bu. Lorian parmağını adamın şakağına bastırıp teninde mavi bir işaret bıraktı.

Rahibenin işaretinin aynısını.

Gözlerimi Lorian'a diktim. Anlaşılan o hediyeyi kabul etmeyecek kadar da gururlu değildim.

Gözlerimi Fey Prensi'nden ayırmadan mahkûmlara, "Herkes sıraya girsin," diye seslendim.

Rythos, Marth, Galon ve Cavis de Lorian'a yardım ettiler. Çaldığımız mücevherlerle ve şakaklarındaki mavi işaretlerle melezler yeni bir hayata yelken açabilirlerdi.

Tibris yanımda belirdi. Yüzü kireç kesilmişti. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki hayır."

Tibris'in gözleri yüzümü süzdü. Sonra başını sertçe salladı. "Bilmen gereken başka bir şey daha var. Demos'un henüz sana söylemediği bir şey."

Hayatımda bana yalanlar söyleyen bir başka erkek. Fakat bu kadarını kaldıramayacaktım. Sınırıma ulaşmıştım. "Bu bilgiyi şu anda öğrenmem gerekiyor mu?"

Tibris'in bakışı Lorian'a kaydı ve Lorian başını salladı.

"Söyle."

"Sen Melez Krallığı'nın varisisin."

Neden bahsediyordu? Sabırsızlık içimi yiyordu. Bunlara zamanımız yoktu. "Bir Melez Krallığı yok. Artık yok."

Lorian'ın yabani, yeşil gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Yine de bir zamanlar vardı. Ebeveynin de o krallığın hükümdarlarıydı."

Melez Krallığı artık çorak bir kıtadaydı. Fakat...

"Melez Krallığı işgal edilince halkının çoğu kuzeye, dağlara kaçtı. Bazıları Uyuyan Deniz'i aşip ticaret gemileriyle ya da kanatlı yaratıklarla Asric Geçidi'ni aşip bu kıtaya kaçtılar. Yüz binlercesi öldü. Hayatta kalanlar bu kıtadaki şehirlere ve köylere ulaştılar. O zamandan beri de gizleniyorlar."

Lorian'ı görmemek için gözlerimi Tibris'e odakladım.

"Eğer... Eğer ebeveynim gerçekten Melez Krallığı'nın hükümdarlarıysa onların varisi ben olmam. Demos benden büyük."

Tibris yutkundu. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Veraset kuralı gereği sadece zaman büyüğü olanlar hükümdar olabiliyor."

Demos'a gücünü hiç sormamıştım. Benimle aynı güce sahip olacağını düşünmüştüm.

Dudaklarım hissizleşti. Dönüp gözlerimi Demos'a diktim.

Demos aniden hareketlendi. Çarptığı Tibris üzerime yıkıldı.

İkimiz yere düşerken Tibris'in ağzından kallavi bir küfür çıktı. Demos boğuk bir ses çıkardı.

Tibris'i üzerimden ittim. Demos soğuk taşın üzerinde yatıyordu. Göğsüne bir ok saplanmıştı.

Boğazımdan tiz bir feryat çıktı. Demos'un yanına koştum. Hiçkırıyor, yalvarıyordum.

“Hayır, hayır, hayır.” Kanı bedeninde tutmak için ellerimi Demos’un göğsüne yasladım.

Onu kaybedemezdim. Bu olasılığı düşünmek bile istemiyordum. Demos uzun süre büyük zorluklara; soğuğa, açlığa, acıya göğüs germiştir.

Tibris yanıma çömeldi. Elini Demos’un göğsüne götürdü. Gücünü kullanmak için var gücüyle çabalarken beti benzi sarardı. “Gücüm tükenmiş. Ah, tanrılar adına, gücüm tükenmiş.”

Tibris bir süredir mahkûmları iyileştirmekle meşguldü. Onu daha iyi hazırlamam gerekirdi. Gücünün tükenmemesini sağlamam gerekirdi.

“Şifacı!” diye haykırdım. “Biri bir şifacı getirsin!”

Demos gülümsemeye çalışsa da gülümsemesi acıyla bölündü. “Bırak,” diye fısıldadı.

“Konuşmaya çalışma.”

Tibris, Demos’u izliyordu. Yüzü kireç kesilmişti. “Neden yaptın bunu?”

“Seni seviyor. Sana ihtiyacı var. Onu koru. Benim için.”

“Koruyacağımı biliyorsun.”

“Ölüm döşeği itiraflarının zamanı değil şimdi,” diye tısladım. “Verilecek sözlerin de. İyileşeceksin.”

Demos bana yüzümü zihnine kazımak istermiş gibi baktı. “Şimdi seninle gurur duyuyorum.”

Başımı boynuna gömdüm. Gözyaşlarım tenine damladı. “Lütfen.”

Demos’un bulutları görmesi gerekiyordu. Çimlerin kokusunu içine çekmesi. Gün batımını izlemesi. *Yaşaması gerekiyordu.*

Bir kez daha, “Lütfen,” diye yalvardım.

Bir el omzuma indi. Kana Susamış Prens’e gözlerimi diktim. Lorian rahat bir tavırla elini kaldırdı. Şimşegini birden ortaya çıkan, faytonlardan birinin arkasındaki gölgelerin arasında çömelen muhafıza gönderdi.

Muhafız çılgınlık atarak öldü.

Lorian’ın yüzü ifadesiz olsa da o bakışı daha önce de görmüştüm ve benim açımdan asla iyiye işaret olmamıştı.

“Bir şifacım var,” dedi.

İçim ümitle doldu.

“Nerede?”

Lorian'ın el etmesiyle bir adam öne çıktı. Onu tanıdım. Beni zehirden kurtaran şifacı.

Demos'un göğsünden daha da çok kan akarken, "İyileştir onu," diye yalvardım. Kardeşimin gözleri kapanmaya başlamıştı. Göz kapakları ağır geliyormuş gibi.

"Henüz olmaz," dedi Fey Prensi. O ses tonuna aşınaydım. Pazarlık yapmak istiyordu.

Demos tuhaf, boğulur gibi bir ses çıkardı. Hıçkırmamak için kendimi tuttum. "Ne istiyorsun?"

Fark etmezdi. Ne isterse verirdim.

Lorian'ın gözlerindeki pırıltıdan onun da bunun farkında olduğu anlaşılıyordu.

"Kardeşini iyileştiririm. Karşılığında benimle krallığıma geleceksin."

Bir anda içimde teklifini reddetme isteği uyandı. Ah, bu adamdan nasıl da *nefret ediyordum*.

Aynı anda iki ses, "Hayır," dedi. Kardeşlerim. Birbirlerinden çok farklı olsalar da birçok açıdan aynıydılar. Fakat Demos'un sesi bir hırıltıdan ibaretti ve dudaklarından kan damlıyordu.

İkisine aldırış etmeden, "Evet," dedim. "Onu iyileştir."

Lorian'ın gözleri hafifçe açıldı. Kardeşim kendi kanında boğulurken onunla pazarlık yapmamı gerçekten bekliyorlar mıydı?

Şifacının işe koyulması için Lorian beni tutup yana çekti. Kolumu elinden çekip kurtardım. Ok göğsünden çıkarılırken Demos'un attığı çığlıklardan beter hiçbir ses olamazdı. Fakat sonra sustu. Sessizliği daha da betardı.

Yara kapanıyordu. Artık kanı yerde birikmiyordu. Dizlerimin bağı çözüldü. Sendeledim. Lorian bir kez daha beni kolumdan tuttu.

"Şehrin duvarlarında ayrıldığımızda ne söylediğini anımsıyor musun?"

Lorian'ın neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. "*Bir başka hayatta.*"

Sanki göğsümün içine uzanıp kalbimi kavramış ve sıkmıştı. "Bir başka hayat değil bu? Aynı hayat."

"Öyle mi? Değil. Çünkü sen nehirde karşılaştığım o aynı kadın değilsin."

"Benimle *sen* karşılaşmadın. Galon karşılaştı."

"Kalan ömrümde bunu yüzüme vurup duracak mısın?"

Onunla öyle atışmak canımı yakıyordu. Çünkü bunu yaparken bana hiçbir şey değişmemiş gibi geliyordu. Oysa her şey değişmişti.

"Evet. Her gün. Bu yüzden bırak gideyim."

"Bir anlaşma yaptık."

Yaptığımız onca pazarlık bile onun Fey olduğunu anlamama yetmeliydi. Bu anlaşmanın amacının ne olduğunu biliyordum. Lorian benim melez varis olduğumu öğrenince beni Kral'a karşı kullanmak istemişti.

"Sabium'u neden öldürmedin?"

Yanağındaki o kas seğirdi. "Henüz ölüm zamanı gelmedi."

"Neden? Yaptığı onca şeyden sonra..."

Lorian gülümsedi. "İşte benim hınzır, küçük vahşim."

Karşılık vermedim. Başını yana eğdi. "Ben ihtiyacım olan her şeyi alana kadar Kral ölmeyecek."

"Gerçek bir yanıt değil bu."

Umursamazca omuz silkti. O tuhaf, gümüşü yeşil gözler beni izliyordu.

"Nasıl yaptın? Kendini... Nasıl gizledin?"

Elini kaldırıp yanağıma dokunmasıyla kaskatı kesildim. Elini indirip yumruk yaptı. "Sözcüğü söyleyemiyorsun bile. Fey olmam gerçekten de o kadar ürkütücü mü?"

"Bu yanıtı beklemiyorsan bana önceden söylemen gerekirdi."

"Haklısın." Yüzü asıldı. "Böyle tepki vereceğini biliyordum?"

Ne cüretle bunu söyleyebiliyordu? Bağnazın tekiymişim gibi.

"Annemi ve babamı öldürdün."

Lorian'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Bir adım geriledim. Her zamanki gibi peşimden geldi.

"Crawyth," diye tısladım. "Daha üç kış geçirmişken Crawyth'te yaşıyordum."

Lorian yüzüne özenle ifadesiz bir maske yerleştirdi. Başımı iki yana salladım. Tiksinti tüm benliğimi sardı. "Gerçek formunu nasıl gizledin?"

Lorian yüzümü süzdü. "Gromalia sınırında aldığımız o şişe. İçinde Gromalia Prensi'nin kanı vardı. Güçlü Feyler büyüyle gerçek görünüş-

lerini gizleyebilirler.” Dudakları keskin bir gülümsemeye gerildi. “Bu krallıkta türümüzden Sabium’un hayal bile edemeyeceği kadar çok kişi var. Fakat bir başkasının görünüşünü almak? Bunun için kan gerekir.”

“Gerçek Gromalia Prensi hâlâ hayatta mı?”

“Evet.”

“Şehrin kapılarından girebilmek için neden bana ihtiyaç duydunuz?”

“Ne aradıklarını bilen kişiler efsunlu insan görünüşümün bile ardını görebilirler. Sabium’dan kesin talimatlar alan kişiler. Bir yolunu bulacaktık fakat riskli olacaktı. Sen işimizi çok kolaylaştırdın.”

Lorian’la gidersem melezlere yardım edemeyecektim. Dostlarımla ve ailemle bir hayat kuramayacaktım. Asilere katılamayacaktım.

Ayrıca onu her gün görmek bana işkence olacaktı.

“Lütfen beni seninle gelmeye zorlama.”

Lorian’ın ifadesi sertleşti. “Bir anlaşma yaptık.”

“Sebep insanların melezlerin varisi olmama inanmaları, değil mi? Sen ve kardeşin... Fey Kralı...” Son iki sözcük boğazıma takılmıştı. “Beni bir şekilde kullanmak istiyorsunuz.”

Lorian beni öylece izledi. “Bana beni rüyalarında gördüğünü söylemiştin, hatırlıyor musun?”

Bunu düşünürsem kendimi küçük düşürebilir, oracıkta gözyaşlarına boğulabilirdim. “Hayır.”

Lorian’ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “Yalancı.” Elini uzattı. “Gel Prisca. Kardeşin yaşıyor. Şimdi pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirme zamanı.”

Çevremdeki tantanayı görmezden gelmek için kendimi zorladım. Demos’un savurduğu küfürlere kulaklarımı tıkamak için kendimi zorladım. Tibris’in telaşlı itirazlarını, Asinia’nın ağlayışını.

Gözlerimi Lorian’ın yüzünden ayırmadan, bana kulak verebilecek tüm tanrıların huzurunda sessiz bir yemin ettim. Yalanlarının bedelini Kana Susamış Prens’e ödetecektim. Aileme ve halkıma yaptığı her şeyin hesabını soracaktım.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Lorian’ın elini tuttum.

SON

Zalim ve Güzel Bir Saray'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım keyif almışsınızdır! Macera ikinci kitapta devam ediyor: Lanetli ve Issız Bir Krallık.

Ayrıca kitabın sonunda Prisca'yla Lorian'ın nehir kenarındaki karşılaşmalarını Lorian'ın gözünden aktaran bir *ek sahne* var. Kitaptaki aynı sahnede anlatıcıyı Prisca yaptım. Çünkü Lorian'ın okuyucuların ileride öğrenmesi gereken bazı bilgileri vermemesi gerekiyordu.

Teşekkür

Anneme... Desteğin olmadan bulunduğum noktada olmayacağımı söylememe gerek bile yok... Yine de bu kez söylüyorum.

Gelecekte yapmak istediklerimden emin olamadığım dönemde bana üniversiteye gitmem için *ısrar etmediğin* ve bana ne yapmak istediğime karar verecek zamanı ve mekânı sağladığın için sana teşekkür ederim.

Küçükken bana çok kitap okuduğun ve bana ömür boyu sürecek bir okuma sevgisi aşıladığın için teşekkür ederim.

Ayrıca bekâr bir anne olarak canını dişine taktığın için... Ve bana doğru şekilde motive edildiğinde, bir kadının tek başına neler başara-bildiğini gösterdiğin için sana teşekkür ederim.

Editörlerim Dawn, Fay, Lisa ve Kristen... Size bu süreçte sağladığınız bilgece ve dürüst geribildirimden dolayı çok teşekkür ederim.

Kariyerimde ilk günden beri bana destek olan ve binlerce kilometre öteden bile beni neşelendirmeye devam eden Petra'ya teşekkür ederim. Sensiz bu yolculuğa çıkmayı hayal bile edemezdim.

Deb ve Angela, verdiğiniz emekten, yönlendirmenizden ve yazar-ken kaçırdığım balolara yetişmeye çalışırken attığım ümitsiz e-postalarla açığa çıkan feci iletişim becerilerime katlandığınız için size teşekkür ederim.

Elli... Beyin fırtınası seanslarımız ve tam desteğin için sana teşekkür ederim. Daha serideki ilk kitabı kurgulamamışken serinin yan ürünlerini planlamaya başladığımda ağır olmam için beni uyandırdığından dolayı da.

Amy... Düzenlemen ve kitabı o kadar kısa sürede yetiştirdiğin için sana teşekkür ederim!

Sarah, sana Inkarnate'te hazırlanmış, coğrafyadan nasibini al-mış haritamı alıp bir şekilde hayalimdeki dünyaya hayat verdiğin için teşekkür ederim.

@Samaiya.art... Müthiş çizimlerin için sana teşekkür ederim!

Muhteşem kapak tasarımımdan dolayı Moonpress Covers'tan Bianca'ya teşekk rl r. Evet, h l  takıntılıyım.

Son olarak, inanılmaz okuyucularıma teşekkür ederim. Her gün sevdiğim işi yaptığım için ve sizler yarattığım dünyaları ve karakterleri benim kadar sevdiğiniz için ne denli minnettar olduğumu, sözcüklerle tarif edemem. Sizin sayenizde en zor günlerimde bile yazmayı sürdürüyorum. Teşekk rl r, teşekk rl r, teşekk rl r.

ZALİM VE GÜZEL BİR SARAY

Ek Sahne

Yazarın Notu:

Bu sahnede Lorian'ın Prisca'yla nehir kenarındaki karşılaşması Lorian'ın göztünden aktarıldı. Kitaptaki aynı bölümde anlatıcıyı Prisca yaptım. Çünkü Lorian'ın okuyucuların ileride öğrenmesi gereken bazı bilgileri vermemesi gerekiyordu.

İyi okumalar!

Stacia x

Lorian ve Prisca'nın nehir kenarında
karşılaşmaları

LORIAN

Marth, "Bu biçimden nefret ediyorum," diye mırıldandı. İlk kez söylemiyordu bunu. Son kez de söylemeyecekti. Yine de onu bakışımıyla uyardım. O tür şeylerden bahsetmesinin zamanı değildi. Birileri şikâyetlerine kulak misafiri olabilirdi.

Cavis gözlerini ormandan ayırmadan, "Bence bize iyi gelebilir," dedi. "Belki böylece biraz olsun alçakgönüllü olmayı öğrenebiliriz."

Marth, Cavis'e öfkeli bir bakış attı.

At sırtında geçen uzun bir gecenin ardından kaybettiğimiz zamanı bir nebze telafi etmiştik. Reflekslerimizde ya da zihinlerimizde –insan formundayken bile– hiçbir yavaşlama olmadan birkaç gün uykusuz kalabilsek de, bu durum ruh hâlimize etki ediyordu.

Belli ki Marth farkı hissediyordu.

Cavis gözlerini kısarak tekrar Marth'a baktı ve bir kaşını kaldırdı. İyi huylu Cavis bile sıkıntı çekiyorsa o gece uyusak iyi olurdu.

O köyde melez kadının tutuklanışını izlemek içimizi keskin bir öfkeyle doldurmuştu.

Fakat riskler büyük olduğundan uzun zamandır bastırduğumuz öfkeye teslim olmayı göze alamazdık.

Ben bile girdiğim insan şeklinden nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Daha kısa boylu, daha yavaş, daha *güçsüzdüm*. Ayrıca krallığımızdan uzakken, kalan birazcık gücümü kullanmam da neredeyse imkânsız hâle gelmişti.

Yine de tüm bunlara değecekti. Tılsımı bulup gücümü geri kazanacak ve hakkımız olanı geri almamızın ilk adımını atacaktım.

Durmaksızın yola devam etme ihtiyacı duyuyordum. Bana biri arkamı kolluyormuş gibi geliyordu.

Bir keresinde kardeşime bu hissin ne olduğunu, onun da aynı varlığı hissedip hissetmediğini sormuştum. Belki de ebeveynimiz...

Kardeşim sadece başını iki yana sallamıştı. "Yaşlı tanrılarımızdan biri sana ilgi duymuş gibi."

Bir şeyler mırıldanıp yanından ayrılmıştım.

O varlık her ne ise hayatımı sayamayacağım kadar çok kereler kurtarmıştı. Ayrıca beni *yola devam etmem için* kamçılıyordu.

"Atlara su içirmeliyiz," dedi Galon.

Bu bizi yavaşlatacak olsa da başımı salladım.

Hepimiz Galon'un peşi sıra patikadan çıkıp Dytur Nehri'ne ilerlerken Rythos, "Bir ara nehri aşmamız gerekecek," dedi.

Epey alçak bir daldan sakınmak için başımı eğdim. Sonra Galon'un küfrettiğini işittim.

Galon, "Nehirde bir kız var," diye seslendi. Sonra Rythos'u ağaca bağladığı atıyla baş başa bırakıp gözden kayboldu.

Galon nehirde bir *ceset* olduğunu kastetmiş olmalıydı. Bizim gibi gezginlerin ceset çürüdükten sonra nehir suyunu içip hastalanmaması için cesedi nehirden çıkarmamız gerekirdi.

Çağlayan suyun sesi kulaklarıma geldiğinde, Galon'un üzerinde gülünç denecek kadar ince bir elbise olan bir kadının bedeninin başında çömeldiğini gördüm.

Galon bir şeyler mırıldandı. Bekledim. Ona gerekli gördüğü duaları etmesi için zaman tanıdım.

Sonra ceset kımıldadı.

Canlıydı demek. *İlginç.*

"Bir selkie bulmuşsun." Rythos, Galon'a sırtıttı. Galon başını iki yana salladı.

"Bir selkie değil. Bir köylü kızı. Nehirde boğuluyormuş, Lorian."

Rythos ve Cavis atlarını kenara çekerken iç çektim. Galon'un sesindeki o tona aşınaydım. Kız için üzölmüştü.

Elimi kaldırıp daha iyi görebilmek için gözlerime siper ettim. Kız bana tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti.

Ah, tabii. Köyündeki *İhsan* Töreni'nde takılıp üzerime yıkılan kızdı bu. Melezin büyükanne ve büyükbabasının kafaları uçurulduktan hemen sonra. Kızın aklı kıpırdamadan duracak, ikimiz bilirkişinin oradan ayrılmasını beklerken yanımdan ayrılmayacak kadar çalışıyordu. Yine de belli ki hava koşullarına uygun giyinmeyi akıl edememişti. Ya da nehir kenarında dolaşırken bastığı yere dikkat etmeyi.

O varlık yine omzuma eğildi. Onu görmezden geldim. Neredeyse beni harekete geçmeye kışkırttığını hissedebiliyordum.

Bu kez benden ne yapmamı istediğini tam olarak *biliyordum*.

Beni kahverengimsi altın sarısı gözlerle izleyen köylü kızı süzdüm. Alışagelmedik gözleri vardı. O anda sessizce bana yardım etmem için yakaran gözler.

Öyküsünün kahramanıymışım gibi.

O tuhaf varlığın nefesini neredeyse ensemde hissediyordum. Fakat o şey her ne ise bir başkasının oyununun piyonu olmayacaktım.

Bunu düşünmek bile dişlerimi sıkımda yetti.

"Bırak onu Galon," dedim. "Bunun için zamanımız yok."

Kadının gözleri gözlerimden ayrılmadı. Fakat bu kez o gözler çaresizce bir öfkeyle parlıyordu. Fey topraklarında öyle gözleri olan yaban kedileri görmüştümd. Fakat o tüylü, pençeli hayvanlar soğuk, altın sarısı gözlerle bakarken bu kadının gözleri alev alev yanıyordu.

O öfkenin altında ise...

Bir intikam yemini vardı.

Galon huzursuzca kıpırdandı. Gözlerimi üzerine diktim. Galon bir zamanlar Bazinith'in –hâlâ kardeşimin gözdesi olan o seçkin birliğin– lideriydi. Birlik artık öyle güçlenmişti ki Fey Kralı artık onlara savaş emri veremiyordu. Birlik üyeleri aralarında oylama yapıp bir çatışmaya katılıp katılmayacaklarına kendileri karar veriyorlardı.

Conreth'in Galon'dan hazzetmeyişinin birçok sebebi vardı. Fakat muhtemelen kardeşime en çok dokunan Bazinith üzerindeki hâkimiyetini yitirmesi olmuştu.

Yine de –yanılmıyorsam– soğuktan tir tir titreyen kadınla ilgilenirken Galon'un gözlerinde gördüğüm şey merhametti.

"Lütfen," dedi yaban kedisi. Birazcık anlayış göstermemizi ümit ediyordu. Biraz merhamet. İnsanlığa dair bir işaret.

Atımı çevirdim. Ben insan değildim. Kendimi on yıllar önce o tür yumuşak duygulardan arındırmıştım. Derisini atan bir yılan gibi.

YATAGI KRALIĞI GİZLİ KİTAP

YILLARCA, NE ZAMAN UYKUYA DALSAM,
ATEŞ GİBİ YANAN YEŞİL GÖZLERİ VE ZALİM GÜLÜMSEMESİYLE
O ADAMI GÖRDÜM RÜYAMDA.

Ve kendisiyle tanıştığım gün, bu acımasız paralı asker beni ölüme terk etti.

İnsanlar doğduktan sadece birkaç saat sonra, tanrılar sahip olduğumuz
azıcık gücü bizden alıyor, karşılığında sınırlarımızı gaddar
ve merhametsiz Feyler'den koruyorlardı.

Güçlerini ellerinde tutabilen insanlar yozlaşmışlar olarak biliniyordu.
Ve yozlaşmışlar yakılarak cezalandırılıyordu.

Gücüm ortaya çıktığında küçük köyümden ve
sevdiğim hayatımdan kaçmak zorunda kaldım.

Hayatta kalmak için beni en zayıf anımda terk eden paralı askerle
anlaşma yapmaktan başka çarem kalmamıştı.

Anlaşmamız çok basitti: Ben onun ve gizemli dostlarının şehre
gizlice girmelerine yardım edecektim, o da bana hep gizli tuttuğum tuhaf,
karanlık gücü nasıl kullanacağımı öğretecekti.
Hayatta kalmamın anahtarı olabilecek o gücü...

Fakat acımasız paralı askerinin de gizlediği sırları vardı.
Sevdiğim herkesin güvenliğini tehdit eden sırlar.
Bu krallığı -belki de bu dünyayı- yerle bir edebilecek sırlar.

Yetişkin okurlar içindir.

